

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bir Dilekle Başladı Her Şey

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DEBBIE MACOMBER

...günkü her dilek
bir kalp atışıdır.

Çeviren: Ozan Aydın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Bir Dilekle Başladı Her Şey DEBBIE MACOMBER

Dilekler, içtenlikle istenince
gerçekleşen hayallerdir...

Hayata yeniden tutunmak için önünde yirmi dilek duruyordu...
Kâğıda döktüğü yirmi hayal...

Acı çekmektense geleceğe umutla bakmasını sağlayacak
yirmi ihtimal...

Artık bir sonraki güne güzel duygularla başlamak için hazırды,
çünkü gerçekleştirmesi gereken hayalleri vardı. Çünkü hayat her
şeye rağmen yaşamaya değerdi...

*Hayatınızda çok isteyip de gerçekleştiremediğiniz şeyler mi var?
O halde hemen kâğıdınızı kaleminizi alın ve dilek listenizi
hazırlamaya başlayın...*

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-055-6

internetten sipariş: okuoku.com

Bir Dilekle Başladı Her Şey Debbie Macomber

Orijinal Adı: Twenty Wishes Yayın Yönetmeni: Şahin Güç Çeviren: Ozan Aydın Editör: Rose Mary Samanoğlu Dizgi: Elif Aydın Yavuz Redaksiyon: Kerem Yıldız Son Okuma: Gamze Büyükkaya Kapak: Yasin Öksüz Baskı: Ezgi Matbaa Yenibosna/İstanbul Tel: 0 212 452 23 02

Mart 2013 ISBN: 978-605-348-055-6 Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright ©Debbie Macomber Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tie. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

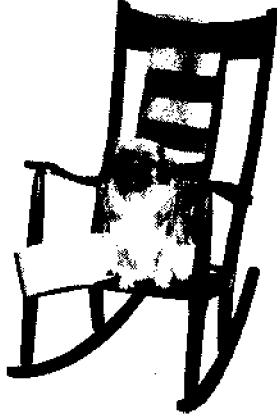
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Enterprises II B.V./S.â.r.l.'den alınmıştır. Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın kısmen ya da tamamen hiçbir yolla çoğaltılamaz. İsimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal ürünüdür, gerçek hayattaki kişi ve kurum-lara olan benzerlikler ise tamamen rastlantıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.Yılanlı Ayazma Sk.

No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL Tel: 0 212 483 27 37-483 43 13 -483 13 30Fax: 0 212 483 27 38 www.martiyayinlari.cominfo@martiyayinlari.com

Bir Dilekle Başladı Her Şey

**DEBBIE
MACOMBER**

Çeviren: Ozan Aydın

1

Sevgililer Günü'nde saatler altıyı gösteriyor; Anne Marie ile Robert'in evli olduğu, Robert'in hâlâ hayatta olduğu zamanlardaki gibi bir kutlayışın başlangıcına işaret etmesi gereken anlara doğru ilerliyordu. Ama bu gece, yılın en romantik gününde, otuz sekiz yaşındaki Anne Marie Roche yapayalnızdı. Blossom Sokağı Kitapçısı'nın kapısındaki kapalı yazısını dışarı çevirirken, kâğıtlardan keserek yaptığı kalplerle, pembe balonlarla ve artık okumadığı romantik romanlarla hazırladığı Sevgililer Günü'ne özel standa göz ucuyla baktı. Sonra da bakışlarını dışarıya çevirdi. Seattle'm bu nezih sokağına akşam karanlığı çökerken sokak lambalarının birer birer yanışını izledi.

Aslında hayatından nefret ediyordu. Tamam, **nefret** biraz ağır kaçabilirdi. Ne de olsa sağlığı yerindeydi, oldukça genç ve alımlıydı, maddi durumu iyiydi **ve** bölgedeki en ünlü ki-

tapçının sahibiydi. Ama hayatında ne sevebileceği ne de onu seven biri vardı. Büyük bir birlikteliğin parçası değildi artık. Her sabah uyanıyor, yatağın diğer ucunun boş olduğunu görüyor, o kahredici yalnızlık hissine ömrü boyunca alışamayacağını düşünüyordu.

Kocası dokuz ay önce vefat etmişti. Robert'le bir süre

önce ayrılmış olmalarına rağmen resmi kayıtlara göre dul kalmıştı. Zaten düzenli olarak görüşüyor, barışmaya çalışıyorlardı.

Sonra aniden her şey bitmiş, tüm umutlar uçup gitmişti. Tam da yeniden bir araya gelmek üzerelerken kocası kalp krizi geçirmişti. Ofisinde yere yığılmış, ambulans gelmeden önce son nefesini vermişti.

Anne Marie'nin annesi ona yaşlı bir adamla evlenmenin risklerinden bahsetmişti ama on beş yaş fark **o kadar** da çok sayılmazdı. Karizmatik ve yakışıklı Robert, tanıştıklarında kırklı yaşlarının ortalanındaydı. Birlikte mutluluğu bulmuşlar, her konuda birbirlerine uyum sağlamışlar, ama tek bir yerde açmaza düşmüşlerdi.

Anne Marie çocuk istiyordu.

Robert ise o sayfayı çoktan kapatmıştı.

İlk eşi Pamela'yla evliliğinden iki çocuğu olmuştu ve ikinci kez aynı yoldan geçmeyi istemiyordu. Anne Marie onunla evlenirken bu şartını kabul etmiş, o zamanlar Robert'e deli gibi âşık olduğu için bunu önemsememişti. İki yıl önce ise neyi kaçırdığını anlamıştı. Bebek sahibi olma özlemi, arzusu gün geçtikçe daha da artmış, Robert'in itirazları daha da ciddileşmişti. Konuyu Anne Marie'ye Baxter adını verdiği bir köpek alarak çözmeye çalışmıştı. Anne Marie her ne kadar Yorkie cinsi köpeğini sevse de, duygularının değişmediğini fark etmiş, bebek hasreti bir türlü dinmemişti.

Robert'in Anne Marie'yi hiç mi hiç sevmeyen, yirmi dört yaşındaki kızı Melissa da evliliklerini zora sokuyordu. Anne

Marie aralarındaki gerginliği azaltmak için yıllarca elinden geleni yapmış, ama hiçbir sonuca ulaşamamıştı. Neyse ki en azından Robert'in Melissa'dan dört yaş büyük oğluyla iyi anlaşıyordu.

Anne Marie ile Robert'in hayatında sorunlar baş gösterdiğinde Melissa sevincini gizlemeye bile çalışmamıştı. Anne Marie'nin üvey kızı, Robert bir önceki sonbaharda, vefatından yedi ay önce, evden ayrılınca epey mutlu olmuştu.

Anne Marie, Melissa'nın ondan bu kadar nefret etmesinin sebebini bilmiyordu. Tek suçu babasına âşık olmak mıydı? Üvey kızının anne ve babasının bir gün yeniden evleneceği umudunu yitirmeyi istemediği için ona kızdığını düşünüyordu. Hiçbir çocuk ailesinin parçalanmasını istemezdi. Melissa da Anne Marie, Robert'le evlendiğinde genç bir kızdı ve ailevi sorunlar durumunu daha da zorlaştırmıştı. Anne Marie onu suçlamıyordu; ayrıca o hayatlarına girmeden önce kocasının Pamela'yla evliliği çoktan sona ermişti. Yine de ne kadar çaba sarf ederse etsin bir orta yol bulamamıştı. Ayrıca cenazeden bu yana da ondan hiç haber almamıştı.

Elise Beaumont dükkânın önüne doğru gelirken Anne Marie kapıyı açtı. Elise'in kocası Maverick kansere karşı verdiği uzun ve zorlu mücadelede maalesef geçenlerde yenilmişti. Altmışlı yaşlarının ortasında olan emekli kütüphaneci Elise, kocasıyla otuz yıl ayrı yaşadıktan sonra yeniden bir araya gelmiş, üç yıl geçmeden de hayat arkadaşını kaybetmişti. Saçları kırışmış, artık neredeyse sıska denilebilecek kadar zayıflamış, yüz hatlarındaki sertlik de gözlerindeki

üzüntüyle yumuşamıştı. Kitapçının müdavimlerinden biriydi ve Maverick'in hastalığının kötüleştiği aylarda Anne Marie'yle çok iyi arkadaş olmuştu. Her ne kadar Maverick'in vefatı bir kurtuluş olsa da, Anne Marie sevilen birinin acısının üstesinden gelmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Anne Marie hızlıca arkadaşına sarıldıktan sonra, "Ben de gelmeni bekliyordum," dedi. Dükkânı iki saat erken kapatmış, perşembe akşamları ona yardımcı olan Steve Handley'e Sevgililer Günü'nü kutlaması için izin vermişti.

Elise paltosunu çıkarıp tekli koltuğun sırtına astı. "Gelmeyi düşünmüyordum ama sonra bu akşamı dul hanımlarla birlikte geçirmem gerektiğine karar verdim."

Dul hanımlar...

Anne Marie'nin dükkânında düzenlediği bir kitap grubunda tanışmışlardı. Robert vefat ettikten sonra, Anne Marie onlara dulluğa alışmaya çalışan genç bir kadının hikâyesinin anlatıldığı, Lolly Winston'un **Acı Eğitim** adlı kitabını okumayı önermişti. Bu kitap grubu sayesinde Lillie Higgins ve Marbic Foster'la tanışmış, Colette Blake de aralarına katılmıştı. Kocasını vefat ettikten sonra Lydia Goetz'in tuhafiyesinin üstündeki daireyi kiralamış, geçen yıl da yeniden evlenmişti.

Daha kalabalık bir grupta kitaplar okuyup tartışmalar düzenlemelerine rağmen, dul hanımlar birbirlerine yoldaş olmuş, ayrı olarak görüşmeye başlamışlardı. Sokaktaki Fransız Kafesi'nde kahve içtikleri veya Anne Marie'nin üst kattaki dairesinde şarap yudumladıktan buluşmaları da genelde gelişigüzel gerçekleşir olmuştu.

Anne-kız olan Lillie ile Barbie kocalarını üç yıl önce aynı uçak kazasında yitirmişti. Anne Marie, iki pilot ve iki yolcu Seattle'a inmek üzereyken gerçekleşen korkunç kazada öldüğü Leajet olayını gazetede okuduğunu hatırlıyordu. Lillie'nin kocası ve damadı bir parfüm şirketinde üst düzey yöneticiydi ve ikisi sık sık birlikte iş gezisine çıkıyordu.

Söylediklerine göre Lillie Higgins'le Elise'in arasında çok yaş farkı yoktu. Aslında Lillie'nin tam olarak kaç yaşında olduğunu kestirmek zordu. En fazla elli yaşındaymış gibi görünüyordu, ama kırk yaşında bir kızı olduğuna göre altmışlı yaşlarının ortalarında olmalıydı. Narin, çıtı pıtı yapısıyla hiç yaşlanmayan o nadir kadınlardan biriydi. Çoğu zaman son derece pahalı örgü işi kıyafetler giyiyor, mücevherler takıyordu. Anne Marie, Lillie'nin istese bunun gibi bir kitapçıdan on tane alabileceği izlenimine kapılmıştı.

Kızı Barbie Foster da annesine çok benziyordu. Daima dümdüz duran sarı saçları, çarpıcı buz mavisi gözleri ve kumsursuz bir vücudu vardı. Üniversite birinci sınıfa giden on sekiz yaşında ikiz oğulları olduğuna inanmak zordu; Anne Marie de birçok insanın onu annelerinden çok ablası sandığını tahmin ediyordu. Anne Marie, Barbie'yi gerçekten sevmese,

bu kadar mükemmel olduğu için ona kolayca kızabilirdi.

Elise, "Bu akşam dükkânı erken kapattığın için teşekkürler. Akşamı yalnız geçirmektense burada olmayı tercih ederim," deyip Anne Marie'nin düşüncelerini böldü.

Yine bir kelimeye takılmıştı.

Yalnız.

Anne Marie, Sevgililer Günü'yle ilgili korkularına rağmen gülümsemeye çalıştı. Dükkânın arka tarafını gösterdi. "Balonlu naylon ambalajlan ve diğer her şeyi arka odada hazırladım."

Geçen ay, Elizabeth Buchan'ın romanı hakkında tartıştıklarında Sevgililer Günü konusu açılmıştı. Anne Marie arkadaşlarından bu tatilin belki de dul kalan kadınlar için en acı gün olduğunu öğrenmiş, o anda küçük gruplarıyla birlikte kendi kutlamalarını planlamaya karar vermişlerdi. Ama sevginin ve evliliklerin yerine arkadaşlığı kutlayacaklardı. Dünyanın onlara acıyan bakışlarına meydan okuyacak, birbirlerinin geçmişte kalan aşklanna, geleceğe dair umutlarına kadeh kaldıracaklardı.

Elise dükkânın arka tarafına göz atarken yüzü titreyerek gülümsemeyi başardı. "Balonlu naylon mu?"

"Hem de dağlar kadar. Dükkâna ne kadar çok sipariş geldiğini tahmin edemezsin."

"Peki neden yere serdin?"

"Şey..Açıklamaya çalışınca Anne Marie'ye yaptığı biraz çocuksu bir şeymiş gibi geldi. "O baloncukları patlatmak çok hoşuma gidiyor, birlikte üzerlerinde yürüyüp eğleniriz diye

düşündüm."

Elise, "Baloncukların üzerine basmamızı mı istiyorsun?" diye sordu, kafası karışmış gibiydi.

"Sevgililer Günü dansıyla havai fişeklerin bir araya geldiğini varsay."

"Ama havai fişekler Bağımsızlık Günü ve Noel içindir." Anne Marie neşeyle, "İşte ben de onu söylemeye çalışıyorum," dedi. "Yeni başlangıçlar..."

"Şampanya da içeriz, değil mi?"

"Aynen öyle. En güzelinden iki şişe ayarladım. Veuve Clicquot."

"**Veuve** dul demek, biliyorsun değil mi? Dul Clicquot'un baloncuklu şampanyası... Başka ne içebilirdik ki!"

Kapı açıldı, Lillie'yle Barbie güzel bir parfüm kokusuyla birlikte içeri adım attı. Onlar içeri girer girmez Anne Marie dükkânın kapısını kapattı.

Lillie, Anne Marie'ye kuru pastalarla dolu beyaz bir kutu uzatırken, "Parti vakti," dedi.

Bir paket siyah Belçika çikolatası tutan Barbie, "Ben de çikolata getirdim," dedi. Kırmızı renkli pantolonlu bir takım giyinmiş; narin beline geniş, siyah bir kemer takmıştı. Bu dünyanın hiç mi adaleti yoktu? Kadında resmen Tanrıçalara yaraşır bir vücut vardı, üstüne üstlük **çikolata** yiyordu.

Elise, "Gazetede siyah çikolatanın ve kırmızı şarabın Çeşit çeşit faydalan olduğunu okudum," dedi.

Anne Marie de aynı yazıyı okumuştı.

Lillie buna şaşırmışçasına başım iki yana salladı. "Önce

Şarap, şimdi de çikolata. Hayat ne kadar da güzel!"

Anne Marie arkadaşlarını arka odaya geçirip dükkânın önündeki lambaların çoğunu kapattı. Şampanyanın ve ince, uzun kadehlerin yanına yan taraftaki çiçekçinin sahibi Susannah'ın hediyesi olan kırmızı güllerle dolu kristal vazoyu koymuştu. Blossom Sokağı'ndaki tüm dükkân sahipleriyle arkadaş olmuştu. Küçük partiyi duyan Fransız Kafesi çalışanı Alix Tumer, peynir, kuru pasta ve çekirdeksiz yeşil üzümle dolu bir tepsi bırakmış; Anne Marie de tepsiyi üzerine Lydia'nın kutlama için ısrarla kullanmasını istediği dantelli örtüyü serdiği çalışma masasına yerleştirmişti. Güzel örtü Anne Marie'nin içindeki örgü öğrenme arzusunu canlandırmıştı.

Anne Marie arkadaşlarının hediyelerine şefkat gösterisi olarak bakmaktan vazgeçmek istiyor ama şu anki ruh hali bunu imkânsız kılıyordu. Yine de hem kendi hem de dul kalan diğer arkadaşlarının hatırına şansını denemekte kararlıydı.

Elise, Anne Marie'nin yere baloncuklu ambalajlardan serme nedenini anlatıp, "Çok eğleneceğiz," dedi.

Barbie, "Ne kadar iyi düşünmüşsün!" dedi.

Anne Marie üzerinden atamadığı iç sıkıntısına aldırış etmeyip, "Kadehleri doldurayım mı?" diye sordu. Aylar boyunca depresif hali geçmemişti, o da şimdiye kadar hayatının biraz daha düzeleceğini düşünmüştü. Belki de psikologa gitmesi gerekiyordu. Kesin olan tek bir şey vardı; o da **bir şeye** ihtiyacı olduğuydu.

Lillie şampanya şişesine doğru giderken, "Elbette," dedi.

Anne Marie şişeyi açtı, kadehleri doldurdu, sonra da hep birlikte kadeh kaldırıp tokuşturdular.

Elise, "Aşka," dedi. "Maverick'e." Sesi çatladı.

"Çikolataya!" diyen Barbie, Elise'in gözyaşlarına takılmalarını istemediği için sevimlice gülümsedi.

Lillie, "Ve dulun şampanyasına," diyerek onlara eşlik etti.

Anne Marie sessizliğini korudu.

Üzerinden dokuz ay geçmesine rağmen kederi ne azalmış ne de başa çıkılası hale gelmişti. Kendini işe vermiş, yemeğe vurmuş, fırsatı olmasına rağmen yaşamadıklarının yasını tutmuştu. Her şey sevdiği adamın öteki dünyaya göç ettiği gerçeğinin ötesindeydi. Robert'in ölümüyle evliliğinin dönüşmesini umduğu her şeyden, gerçek hayat arkadaşıyla bir ömür geçirme ve çocuk sahibi olma umutlarından da vazgeçmek zorunda kalmıştı. Hiç mümkün görünmemesine rağmen yeniden birisine âşık olsa bile, kırk yaşından sonra hamile kalması riskliydi. Kendi çocuğunu dünyaya getirme rüyası Robert'le birlikte ölmüştü.

Dördü de sessizlik içinde şampanyalarını yudumladı, anılarına kapılıp gitti. Anne Marie, Elise'in yüzündeki kederi, Lillie'nin dalgın bakışlarını, Barbie'nin buruk gülümsemesini gördü.

Lillie bir süre sonra, "Baloncukları patlatırken ayakka-bılarımızı çıkaracak mıyız?" diye sordu.

Barbie annesine bakıp, "Annem çıplak ayakla etrafta dolaşılmasından hoşlanmaz," dedi.

Lillie, "Bizim evimizde böyle bir şeye müsaade edilmezdi," diye söylendi.

Anne Marie, "Ayakkabılarınızı çıkarmanızın mahsuru yok," dedi. "Tek amacımız eğlenmek. Biraz ses çıkarıp arkadaşlığımızı kutlayalım."

Elise, "O zaman haydi bakalım," dedi. Ayağını kaldırıp baloncukların üzerine koydu. Odada küçük bir patlama sesi duyuldu.

Ardından Barbie başladı, sertçe yere bastı. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla ardı ardına baloncukları patlattı.

Pat. Pat. Pat.

Pat.

Lillie kaşlarını çatı. Temkinlice hareket ediyor, çekiniyordu.

Pat.

En son Anne Marie harekete geçti. Bunu yapmak hoşuna gitti. Hem de fazlasıyla. Çıkan gürültüye keyif ve neşe dolu sesler eşlik etti. Parti başladığından bu yana Anne Marie ilk kez gülümsedi.

O zamana kadar hepsi heyecanla ve şampanyayla kendinden geçmişti. Arkadaşları kıkır kıkır gülüyordu; Anne Marie de her ne kadar onlara ayak uyduramasa da gülebilecek duruma gelmişti. Sevincini dışa vurma yeteneği de Robert'le birlikte ölmüştü. Kaybettiği tek şey de bu değildi. Eskiden tasasızca, özgürce şarkı söylerdi. Ama Robert'in cenazesinin ardından artık şarkı söyleyemediğini fark etti. Bir türlü yapamıyordu. Ne zaman şansını denese boğazı düğüm-

leniyordu. Dışarıya sadece şarkıya benzemeyen boğuk sesler çıkıyordu, Anne Marie de bir süre sonra vazgeçti. Şarkı söylemeye çalışmaktan vazgeçeli aylar olmuştu.

Onlar baloncuklu ambalajların üzerinde gezerken, arada sırada durup şampanyalarını yudumlarlarken pat pat sesleri devam etti. Tüm ihtişamlarıyla yürüdüler, tören geçişi yapan askerler gibi ayaklarını yere vurup birbirlerine kadehleriyle selam verdiler.

Arkadaşlarının sayesinde Anne Marie'nin keyfi yerine gelmeye başladı.

Kısa süre sonra tüm baloncukları patlattılar. Şampanya şişesini alıp okuma gruplarının buluşmalarında oturdukları koltuklara geçtiler, loş ışıklarla aydınlanan dükkânda birbirlerine kadeh kaldırdılar.

Anne Marie arkasına yaslanıp rahatlamaya çalıştı. Az önce attığı kahkahalara, arkadaşlarıyla vakit geçirmesine rağmen gözlerine yaşlar doldu. Gözlerini hızlıca kırıştırdı ama gözyaşları durmadı, çok geçmeden Barbie neler olduğunu anladı. Onu rahatlamak istercesine elini Anne Marie'nin dizine koydu.

Anne Marie, "Acısı hiç azalıyor mu?" diye sordu. Arka cebinde peçete ararken gözlerini sildi. Böyle yıkılmaktan nefret ediyordu. Gözü yaşlı, duygusal bir kadın olmadığını söylemek istiyordu. Duyguları Robert'in vefatının ardından daha da şiddetlenmişti.

Lillie ile Barbie neler olduğunu anlamışçasına birbirlerine baktı. İçlerinde en uzun süredir dul olanlar onlardı.

Lillie gittikçe ciddileşerek, "Azalıyor," dedi. "Ama zaman alıyor."

"Kendimi çok yalnız hissediyorum."

Barbie, "Normal," deyip ona çikolatalardan uzattı. "Al, biraz daha ye. Kendini iyi hissedersin."

Elise, "Büyükannem de böyle derdi," diye ekledi. "Bir şeyler ye, her şeyin gözüne daha iyi görüldüğünü göreceksin."

Lillie, "Benim büyükannem de birisi için bir şeyler yaparsam kendimi her zaman iyi hissedeceğimi söylerdi," dedi. "Başkalarına nazik davranmanın her türlü mutsuzluğun devası olduğuna yemin ederdi."

Barbie, "Spor yapmak da işe yarar," diyerek araya girdi. "Spor salonunda çok vakit geçirdim."

Anne Marie, "Sadece alışveriş yapsam olmaz mı?" diye sordu ve bunu sorarken de hafifçe gülümsedi.

Arkadaşları da güldü.

Elise tok bir sesle, "Keşke o kadar kolay olsaydı," dedi. Anne Marie'nin aylardır hiç iştahı yoktu; spor salonlarına gitmekten hoşlanmıyor, koşu bandında hiçbir yere varmadığını bilerek yürümenin manasız olduğunu düşünüyordu. Bir başkasına yardım etmek bu bunalımı atlatmasına, içe kapanıklığını atmasına yardımcı olacaksa da, en azından şimdilik kendini gönüllü işlere vermeye hazır hissetmiyordu.

Barbie sakince, "Hepimiz çabucak yaramızı kapatacak bir şey arıyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Yani," diyen Lillie arkasına yaslandı. "Bu seçeneklerin

arasında ben ancak alışverişle ilgilenebilirim."

Barbie gülümseyerek, "Ben de," dedi.

Elise, "Şaka yaptığını düşünüyordum kısmen, ama mad-di şeylerin bir faydası dokunmaz," diyerek araya girip hepsinin gerçeklerle yüzleşmesini istedi. "Etrafa para saçarak rahatlamaya çalışmak sadece geçici bir çözüm olacaktır." Kendisine hediye alma fikri her ne kadar cezbedici de olsa Anne Marie, Elise'in haklı olduğunu biliyordu.

Elise düşüncelere dalmış halde, "Hepimiz vücudumuza bakmalıyız. Sağlıklı beslenip spor yapmalıyız," dedi. "Bütçemizi düzgün kullanmalıyız."

Lillie, "Çok haklısın," dedi.

Elise, "Haydi aklımıza gelenleri sıralayalım," diyerek konuşmaya devam etti. Çantasına uzanıp küçük, spiralli bir not defteri çıkardı.

Lillie, "Eğer bir liste hazırlayacaksam, listeme karnaba-har yemek ve yürüyüş yapmak gibi şeyler yazmam," diyerek araya girdi. "Onun yerine yıllardır yapmayı ertelediğim şey-leri yaparım."

Anne Marie, "Mesela?" diye sordu.

Lillie, "Paris'e gitmek gibi eğlenceli şeyler mesela," dedi.

Anne Marie aklında şimşeklerin çaktığını hissetti. Evli-liklerinin ilk günlerinde Robert onu Paris'e götüreceğine söz vermişti. Sık sık bu konuyu konuşmuş, Işık Şehri'ne yapa-cakları seyahatin her detayına kafa yormuşlardı. Gezecekleri müzelere, yürüyecekleri yerlere, yiyecekleri yemeklere karar

vermeye çalışmışlardı.

"Paris'e, âşık olduğum biriyle gitmek istiyorum," diye fısıldadı.

Barbie kararlıca, "Ben de yeniden âşık olmayı istiyorum," dedi. "Hem de sırlısıkla, tıpkı eskisi gibi. Hayatımı değiştirecek aşkı yaşamayı istiyorum."

Hepsi uzun süre sessizce durup Barbie'nin sözlerini düşündü.

Anne Marie, Barbie'nin ona eşlik edebilecek bir beyefendi bulamayacağına inanmıyordu. Bu konuyu daha önce hiç konuşmamışlardı, ama Barbie kadar çekici bir kadının erkek tercihinin onunkine benzememesine şaşırmişti. Belki de bu konuda birbirlerine benziyorlardı. Ama belki de Barbie'nin erkeklerden daha büyük beklentileri vardı. Öyleyse bile Anne Marie onu suçlayamazdı.

Lillie, "Hepimiz sevlmeyi istiyoruz," dedi. "İnsanın en temel ihtiyaçlarından biri de bu."

Elise, "Sevgiyi bulmuştum," dedi, sesi acılı ve boğuk çıkmıştı. "Bir daha öylesini bulacağımı sanmıyorum."

Barbie, "Ben de sevgiyi bulmuştum," dedi.

Tekrar sessizlik çöktü.

Elise, "Liste yapmak iyi olacaktır," dedi. "Yapmak istediğimiz şeyleri sıralarız."

Anne Marie başını salladı, tavandan sarkan Sevgililer Günü süslerinden birini parmağıyla işaret etti. Bu öneri ilgisini çekmişti. Her şeyi hevesle yaptığı günlerin geri gelme sine ihtiyacı vardı. İlham bulmalı, motive olmalıydı; hazırlayacağı

listenin faydası dokunabilirdi. Zaten listelerle arası iyiydi, ama bu seferki farklı olacaktı. Sıradan randevulardan, her gün yapılması gereken işlerden oluşmayacaktı.

Lillie, "Şahsen benim başka bir listeye ihtiyacım yok," deyip Anne Marie'nin düşüncelerini dile getirdi. "Yeterince işim var zaten."

Anne Marie, "Bu öyle olmayacak," diyerek cevap verdi, haklı olup olmadığını görmek için Elise'e bir bakış attı. Akımdaki düşünceleri seslendirerek, "Bu... dileklerinin listesi olacak," dedi. Dul kaldığı hayatta yapması **gereken** çok fazla şey olduğunu fark etti; arkadaşları bu konuda haklılardı. Maddi durumunu düzene sokmalı, sağlığına özen göstermeliydi.

Aniden, "Yirmi dilek," dedi.

Elise öne eğilip, "Neden yirmi?" diye sordu, Anne Marie'nin ilgisini çektiği belli oluyordu.

"Emin değilim. Kulağa hoş geliyor." Anne Marie hafifçe omuz silkti. Akıma o sayı gelmişti ve nedenini tam olarak bilmiyordu. **Yirmi**. Hayatın heyecanını yeniden yakalamasına yardımcı olacak yirmi dilek. Kaleme alınmış yirmi hayal. Keder dolu sularda boğulmaktansa geleceğe bakmasını sağlayacak yirmi ihtimal. Artık bir sonraki güne Robert öldüğü için acılarla ve baş ağrılarıyla sürünerek geçemezdi. Yeni bir gaye edinmeliydi. Bunu hem kocası hem de kendi adına yapmak boynunun borcuydu.

Barbie yavaşça, "Yirmi dilek," diye tekrarladı. "Bence işe yarar. Yirmi taneyle başa çıkılabilir. Yüz tane olsa zor

olurdu."

Annesi, "Hem iki üç tane gibi az da olmaz," dedi.

Anne Marie arkadaşlarının fikrini ciddiye aldığını görebiliyordu, bu da kararlılığını artırıyordu. "Geleceğe dair dilekler ve umutlar."

Lillie heyecanla, "Haydi başlayalım!" dedi.

Barbie dimdik oturdu. Anne Marie'ye bakıp gülümseyerek, "Fransızca öğrenmelisin," dedi.

"Fransızca mı?"

"Paris'e gittiğinde işine yarar."

"Lisede iki yıl Fransızca dersi aldım." Ama hatırladığı tek şey **être** ve **avoir** fiillerini şahıslara göre çekimlemektir.

"Bilgilerini tazelemek için bir kursa yazıl," diyen Barbie koltuğun ucuna kadar geldi.

"Belki yazılırım."

Ardından Barbie, "Ben de oryantal dansı öğrenebilirim," dedi.

Diğerleri şaşkınlıkla ona baktı; Anne Marie onu desteklercesine gülümsedi.

Elise, "Lillie'nin az önce bahsettiği gibi gönüllü işleriyle ilgilenmek bize çok fayda sağlayacaktır," dedi. "Torunumun okulunda yemek arkadaşı oldum, Malcolm'la vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum."

"Yemek arkadaşı mı? O nedir?"

Elise, "Okulda sorun yaşayan çocuklar için bir program," diye yanıt verdi. "Haftada bir okula gidip üçüncü sınıftaki Malcolm adlı bir çocukla öğle yemeği yiyorum. Çocuk çok

sevimli, beni görünce de çok mutlu oluyor. Okula adım attığım anda hafta boyunca beni bekliyormuşçasına kollarıma koşuyor."

"Yani ikiniz birlikte öğle yemeği mi yiyorsunuz?" "Evet, Malcolm ayrıca bana okuldaki çalışmalarını da gösteriyor. Okuma konusunda zorluk çekiyor. Ancak kendisini zorlayıp ne zaman fırsatını bulursa bana bir şeyler okumaya çalışıyor, yoksa ben ona bir şeyler okuyorum. Ona Lemony Snicket kitaplarını gösterdim, çok hoşuna gitti." "Ona ders veriyorsun o zaman, öyle mi?"

"Hayır, hayır, öğretmeni okuma konusunda ona yardım ediyor zaten. Bahsettiğim öyle bir program değil. Ben onun **arkadaşım**. Daha çok ikinci büyükannesiyim." Bu fikir Anne Marie'nin ilgisini çekti, ama bu programın onun için doğru olup olmayacağından emin değildi. Yine de bunu düşünecekti. Çarşamba günleri ve iki haftada bir Theresa'nın dükkânı açtığı cumartesi günleri izin yapıyordu. İlkokulda gönüllü olarak bazı işleri üstlenmesi kendi haline üzülmeyi bırakmasına ve kafasını dağıtmasına yardımcı olacaktı.

Bu tam olarak bir **dilek** sayılmazdı. Ama Elise bu sayede kendini daha iyi hissettiğini söylemişti. Başka birine yardımcı olmak, belki de dertlerinin azalmasını sağlamada başrolü oynayacaktı.

Parti saat dokuz buçuk gibi bitti, Anne Marie de herkesi yolcu ettikten sonra dış kapıyı kilitledi.

Ardından da üst kattaki küçük dairesine çıktı. Sadık köpeği Baxter onu bekliyordu: Anne Marie yere eğilip onu ku-

cağına alana ve beklediğı ilgiliyle şımartana kadar bacaklarının etrafında daireler çizdi. Anne Marie köpeğini küçük bir gezintiye çıkardıktan sonra dairesine döndü, arkadaşlarının söylediklerini düşünmeye devam etti.

Bir bardak çay yapıp not defterini eline aldı, koltuğa oturdu. Baxter da gelip yanma kıvrıldı. Sayfanın en üstüne şöyle yazdı: **Yirmi Dilek.**

İlk maddeyi yazması epey vaktini aldı.

Hayatla ilgili güzel bir şey bul.

Aklına sadece bozuk moralim ele veren acınası, hüzünlü bir istek geldiğı için kendinden utandı. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı, eskiden nasıl hayaller kurduğunu, gençlik yıllarında dışavurmadığı dileklerini hatırlamaya çalıştı.

Kulağı aptalca da gelse bir madde daha yazdı.

Kendine bir çift kırmızı kovboy çizmesi al.

Robert'le evlenmeden yıllar önce, yirmili yaşlarının başındayken çarşıda dolaşmaya çıkmış, vitrinlerin birinde bir çift çizme görmüş, olduğu yerde donup kalmıştı. O çizmelerin kesinlikle onun olması gerektiğini düşünmüştü. Dükkâna girip deneyince çizmeler ayağına ona özel yapılmış gibi olmuştu. Ne yazık ki üzerindeki etiket işin büyüsunü kaçırmıştı. Anne Marie bir çift kovboy çizmesine hayatta bin beş yüz dolar veremezdi! İsteksizce dükkândan çıkmış, böylece küçük hayalinden de vazgeçmişti.

Üniversitedeki kitapçıda yan zamanlı çalıştığı günlerde parasını böyle bir şey için harcayıp müsriflik yapamazdı. Ama hâlâ o çizmeleri düşünüyor, hâlâ onları istiyor ve fiyatı da

artık gözünü korkutmuyordu.

Bir şekilde o kovboy çizmelerini bulacaktı. Hem de kırmızı olanını alacaktı.

Kaleminin baş kısmım ısıra ısıra diğer dileklerine kafa yordu. Gerçekten de bu işin bu kadar zor olmaması gerekirdi.

Kırmızı kovboy çizmeleri alacaksa, en azından onlarla ne yapacağını düşünmesi gerektiğini anladı.

Kovboy dansı öğren.

Kovboy dansının modasının Seattle'da geçmiş olduğunu düşünüyordu, ama işin güzel yanı bu dansı yapabilmek için bir eşe ihtiyaç duymamasıydı. Dans edenlerin arasına katılıp bir çiftin parçası olma konusunda endişelenmeden eğlenebilirdi. Başka bir ilişkiye hazır değildi; zamanla belki o günler de gelecekti, ama daha vakit vardı. Birkaç dakika sonra kovboy dansıyla ilgili dileğinin üzerini çizdi. Sosyalleşecek enerjisi yoktu. İlk dileğini okudu ve onun da üzerini karaladı. Hayatla ilgili gerçekten güzel bir şey bulduğunu nasıl anlayabileceğini bilmiyordu. Çok da belirgin bir dilekte bulunmamıştı.

Aklına onların yerine koyabileceği birkaç fikir geldi ama onları da listesine yazmakla uğraşmadı.

Lillie haklıydı; maddi durumunu düzene sokmalıydı. Bunu bir sonraki sayfaya yazdı, onun altına da yıllık sağlık kontrollerine gitmesi gerektiğini ve spor salonuna yazılmasının iyi olabileceğini ekledi. İlk sayfadaki dilek listesinden geriye sadece o çizimler kalmıştı.

Artık iki farklı listesi vardı; birisi dilekleri, ikincisi de

hayatıyla ilgili daha gerçekçi işler içindi. Her dileği için ayrı ayrı yapılacaklar listesi hazırlamasına gerek olmayacaktı, ama bu konuya da başka bir gün kafa yormaya karar verdi. Gözlerini kapattı; en çok neyi istediğini, neleri gerçekleştirmeyi umduğunu bulmaya çalıştı. Ardından aklına aylardır ertelediği randevuları programına eklemek gibi daha makul birkaç fikir geldi.

Tek dileğinin, kalbinde kalan tek arzunun, fahiş fiyatlı bir çift çizme olması üzüntü vericiydi.

Asıl sorun da buydu; artık ne istediğini **bilmiyordu**. Kerderin ve yitirilmiş hayallerin altında ezilirken neşesi, tıpkı şarkı söyleme yeteneği, gülme isteği gibi kaybolmuştu.

Şimdiye kadar ikinci listesi dileklerini geride bırakmıştı. Bir muhasebeciyle, avukatla, veterinerle Ve birkaç doktorla görüşmesi gerektiğini not etmişti. Bunların hepsi de durumunun üzücü olduğunu gösteriyordu. Lillie'yle Barbie'nin listelerinde nelerin bulunduğunu tahmin edebiliyordu. Akıllarına mükemmel fikirler gelmiş olmalıydı. Gidecekleri yerler, yaşayacakları deneyimler, tanışacakları insanlar...

Anne Marie tek bir maddenin olduğu gülünesi dilek listesine baktı, sayfayı buruşturup atmayı istedi.

Ama yapmadı. Henüz bilmediği sebeplerden dolayı not defterini mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Bu listeler önemliydi, bunu o da biliyordu. Geçen yıllar boyunca insanın ak-

lındaki hedeflerine ulaşmasının yollarıyla ilgili olarak okuduğu sayısız yazının sayesinde not almanın değerini öğrenmişti. Aslında dükkânında bu konuyla ilgili çok satanlar listesine girmiş kitaplar da vardı.

Tamam, bu da bir başlangıçtı. Bu fikirden vazgeçmeyecekti. En azından bazı acil ihtiyaçlarıyla ilgilenecek, ne yapması **gerektiğini** belirleyecekti.

Bir süre sonra istediği şeyleri listeleyecekti.

Parmağını **çizme** kelimesinin üzerinde gezdirdi. Aptalcaydı, mantıksızcaydı, gülünçtü, ama umurunda değildi. Onları almaya kararlıydı.

Dileklerini listeleme fikri çoktan bir farklılık yaratmaya başlamıştı; çoktan içinde küçük, minnacık bir umut parıltısı, heyecan fısıltısı hissetmişti. İyileşme başlamıştı.

Nihayetinde diğer arzuları, diğer dilekleri onunla konuşacaktı. Geriye on dokuz tane kalmıştı. En sonunda lamba dakinin dışarı çıktığını, en büyük arzularını duymayı beklediğini hissediyordu. Yapması gereken tek şey; kalbini dinlemektir ve de onu yapar yapmaz da en çılgın hayalleri gerçekleşecekti.

Keşke hayat bu kadar kolay olsaydı.

Öyle değildi elbet, ama Anne Marie öyleymiş gibi davranmaya kararlıydı.

2

Anne Marie sonraki hafta boyunca listesine bakmaya devam etti. Üzerinde YİRMİ DİLEK yazan kâğıt parçası alt alta yazılan ve karalanan maddelerle dolmaya başlamıştı. ***Tekrar şarkı söylemek istiyorum*** yazmış, sonra fikrini değiştirmiş, günün birinde geri kazanacağına inandığı bir yetenek için dileklerinden birini harcamanın gereksiz olduğuna karar vermişti.

En sonunda listesini sarı sayfalı, büyük bir not defterine geçirdi; bu da dileklerinin gözüne daha ciddi görünmesini sağladı. Çarşambaya denk gelen izin gününde muhasebecisinin yanından dönerken el işleri satılan bir dükkânın önünden geçti, vitrinde sergilenen defter süsleme malzemelerini gördü. Camekândaki etrafı güzelce süslenmiş sayfalara uzun uzadıya baktı. Eskiden eli dekoratif işlere yatkındı. Artık öyle olup olmadığından emin değildi, ama henüz tamamlayamadığı dilek listesi için böyle sayfalar yaratma fikri ilgisini çekiyordu. Dileklerini bir araya getireceği, planlar yapacağı, gösterdiği çabalan aktarabileceği bir defteri olacaktı. Bu dilekler ileriye bakmasına, Robert'ten ayrıldığından beri kaybettiği iyimser duygulara odaklanmasına yarayacak, ona cesaret verecekti.

Anne Marie aklına koyduğu bu düşüncelerle yola çıkıp gerekli malzemeleri aldı, evin yolunu tuttu. Kitapçının iki kapı yanındaki Bir Yumak Mutluluk'un önünden geçerken içgüdülerinin sesini dinleyip içeri girdi. Öncelikle masa örtüsü için Lydia'ya teşekkür etmeyi istiyor, sonra da kurslar hakkında bilgi almayı düşünüyordu.

Listesine örgü örmeyi ekleyecekti. Bunu neden daha önce düşünmediğini merak etti. Elise bilgili bir örgücüydü ve sık sık da arkadaşlarını örgü örmeye teşvik ediyordu. Örgünün yaşattığı güzel duygulan büyük bir heyecanla anlatmış, Anne Marie'nin birkaç kez kurslardan birine yazılmayı düşünmesini sağlamıştı. Bir Yumak Mutluluk'un sahibi Lydia Goetz, Blossom Sokağı'nın sevilen, saygı duyulan bir üyesiydi. Anne Marie onunla arkadaşlık ediyor, örgü örmeye hiçbir zaman ciddi olarak niyetlenmemiş olsa da sık sık tuhafiyeye gidiyordu. Ama artık kapıldığı bu yeni düşünceyle içinde alışık olmadığı bir hevesin canlandığını hissediyordu.

Lydia ablası Margaret'le dükkânın arka tarafındaki-masada oturuyordu. Lydia narin, ağırbaşlı olsa da ablası iri yapılı, biraz da kaba biriydi. İlk bakışta ikisinin aynı anne babadan olduğuna inanmak zordu. Abla kardeş olduklarını öğrenmenin yarattığı şaşkınlık geçtikten sonra, gözlerinin ve çenelerinin öne doğru çıkıklığı benzerliklerini gösteriyordu.

Anne Marie dükkâna girdiğinde abla-kardeş konuşmaya dalmıştı; bir yandan da Lydia örgü örüyor, Margaret elindeki tığ işiyle ilgileniyordu. Kapının üzerindeki küçük çan çaldı, ikisi de irkildi.

Lydia'nın yüzü hemen güldü. "Anne Marie, hoş geldin. Seni gördüğüme çok sevindim."

Lydia'nın doğal, sıcakkanlı tavırları müşterilerin kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmelerini sağlıyordu.

Anne Marie ikisine de bakıp gülümseyerek, "Hoş bulduk," dedi. "Lydia, verdiğin o güzel masa örtüsü için sana bir kez daha teşekkür etmeye geldim."

"Rica ederim. Aslında o masa örtüsü değil de, yıllar önce ördüğüm dantelli bir şaldı. Umarım kullanma fırsatın olur."

"Ondan hiç şüphem yok."

Lydia, "Ben de kitapçıya uğramayı düşünüyordum," dedi. "Birkaç yeni kitap almak istiyorum. Bu arada sevgililer günün nasıl geçti?"

Anne Marie etrafına bakınıp, "Harikaydı," dedi. Ne zaman tuhafiyeye girse güzel renklerin çeşitliliğine, cezbedici desenlere hayran kalıyordu. Rafların biri boyunca sıralanmış mavi, yeşil ve camgöbeği yumaklara doğru yürüdü. Elindeki poşetleri yere bırakıp yumuşacık görünen bir çile yüne dokunmak için ileri uzandı.

Lydia, "Aradığını bulmana yardımcı olayım mı?" diye sordu.

Anne Marie başını salladı ve tuhaf bir şekilde tereddüt etti. "Örgü örmeyi öğrenmek istiyorum." Dilek listesini gerçekleştirmeye yönelik ilk adımını atıyordu. Başlayacak bir yer aramış, örgü örmenin biçilmiş kaftan olduğunu anlamıştı. "Geçen hafta camda yeni başlayanlar için açacağın kursun afişini görmüştüm, ama kaldırmışsın. Yakın zamanda başla-

yacak bir kurs var mı?"

"Biz de az önce perşembe günü öğleden sonralarına yeni bir kurs programı yerleştirmeyi konuşuyorduk."

Anne Marie başını iki yana salladı. "Perşembe günleri çalışıyorum."

Lydia, "Çalışanlar için de yeni bir kurs açmayı düşünüyorum," dedi. "Perşembe günleri öğle araları sana uyar mi? O kursa yazılır mısın?"

Anne Marie ona cevap veremeden Margaret ayağa kalktı. "Kurs sayısı çok olacak," diye söylendi. "Lydia bu aralar çok ders veriyor, sonra da bitkin düşüyor."

Lydia, "Margaret!" diyerek araya girdi, ablasına ters ters baktı.

"Ama doğru. Yanma ders verebilecek birini almalısın. Ben elimden geleni yapıyorum, ama bazen senin kurslarla uğraştığın sıralarda içeriye başa çıkamayacağım kadar çok müşteri giriyor."

Lydia ablasına aldırış etmedi. "Anne Marie, örgü öğrenmek istiyorsan, sana ben öğretirim."

Anne Marie aslında bir sınıfa katılmayı istiyordu. Kovboy dansını sosyalleşme adına kocaman bir adım atmasını gerektirdiği için listesinden silmişti, ama küçük bir örgü grubu gözünü o kadar çok korkutmuyordu. Robert'in cenazesinden beri arkadaşlarıyla birlikte yaptıkları Sevgililer Günü eğlencesinin haricinde hiçbir yere gitmemiş, hatta başka hiçbir şey yapmamıştı. Şu ana kadar kitapçının dışında birileriyle oturup neşeyle muhabbet etme düşüncesi bile ona

ağır gelmişti. Örgü kursu sayesinde yavaş yavaş insanların arasına karışabileceğine karar vermişti. Onun gibi aynı işe odaklanan birkaç hanımın yanında kendini rahat hissedebirdi.

Anne Marie, Lydia'ya, "Teklifin için teşekkürler, ama galiba Margaret haklı," dedi. "Çok yoğunsun. Öğlen arası için düşündüğün kurs konusunda bir gelişme olursa bana haber ver."

"Elbette."

Anne Marie onlarla vedalaştıktan sonra poşetlerini alıp kapıya yöneldi. Dükkânın camının önünden geçerken Lydia'nın kırmızı yünlerle dolu sepetine kıvrılan kedisi Whiskers'm yanından geçti. Baxter'i gezmeye çıkardığında köpeği her seferinde arka ayaklarının üzerinde durup patileriyle bu cama yaslanıyor, Lydia'nın kedisine ulaşmaya çalışıyor, kedi ise hiç istifini bozmuyordu.

Aldığı malzemeleri üst kata çıkaran Anne Marie, poşetleri mutfak masasının üzerine koydu, köpeğini kucağına alarak ipeğimsi tüylerini okşadı. "Merhaba, Bay Baxter. Az önce arkadaşın Whiskers'i gördüm."

Baxter heyecanla kıpırdandı, Anne Marie onu yere bırakıp tezgâhın üzerindeki kutudan bir köpek bisküvisi aldı. "Tut bakalım." Köpeği kıtır kıtır bisküvisini yer ve ufalanan her parçayı yalarken Anne Marie gülümsedi. "Belki bir gün sana küçük bir kazak örerim... belki de örmem."

Örgü kursunun açılıp açılmayacağı konusunda net bir sonuca ulaşamayan Anne Marie, hevesinin bu kadar çabuk

kırılmasına şaşırdı. Önüne tek bir engel çıkmış, o da hemen geri adım atmaya niyetlenmişti. Bir yıldan kısa bir süre önce hiçbir şey onu aklına koyduğu şeyden vazgeçiremezdi, ama bu günlerde en sıradan sorunlar bile umudunu kırabiliyordu.

En azından Baxter'ın ihtiyaçları belliydi, kolayca karşılanabiliyorlardı ve köpeği ona sadakatle bakıyordu. Bu da Anne Marie'ye huzur veriyordu.

Anne Marie dilek defteri projesine başlamak için sabırsızlanıp hemen işe koyuldu. Üç halkalı klasör siyah renkliydi ve üzeri de şeffaf bir plastikte kaplıydı. Sonraki yarım saat boyunca Anne Marie harfler kesti; harflerin etraflarını simli yapıştırıcılarla süsledi; onları da parlak, pembe bir fon kâğıdına yapıştırdı. Ardından fon kâğıdını üzerindeki YİRMİ DİLEK yazısı ön tarafa gelecek şekilde şeffaf plastiğin içine geçirdi. Klasöre ek olarak her bir dileği için de ayrı birer şeffaf dosya almıştı.

Kendini işine öylesine kaptırmıştı ki, öğlen yemeğini yemediğini saat biri geçtikten sonra fark etti. Dolaptaki çorabayı çıkarıp mikrodalgaya ısınmaya bıraktığı sırada telefon çaldı.

Çıkan sesle irkildi, ilk çalışında ahizeyi eline aldı. Aynı anda mikrodalğanın yemeğin hazır olduğunu belirten zili öttü.

Anne Marie mikrodalğanın kapağını açarken telefonu omzuyla kulağının arasına yerleştirdi, "Alo," dedi. Ev telefonu nadiren çalardı. Robert'in cenazesinin ardından arkadaş oldukları çiftler arayıp hatrını sormuş, ama zamanla telefonlar

susmuştu. Anne Marie de onlarla görüşmek için çaba sarf etmemişti. Kocasının yasını tutmak, derdini başkalarına anlatmaktan daha kolay gelmişti.

Telefonun diğer ucundaki arkadaşı, "Anne Marie, ben Lillie," dedi. "Tahmin et ne oldu?"

"Ne oldu?" Lillie'nin heyecanlı sesini duyunca Anne Marie'nin de morali düzeldi.

"Sevgililer Günü akşamı ne dediğini hatırlıyor musun?" Anne Marie kaşlarını çattı. "Tam olarak değil. Çok şey konuştuk. Neyi kastediyorsun?"

"Söyleyince hatırlarsın. Hani Elise bir şeyler yemenin insanın kendini iyi hissetmesini sağladığını söylemişti, sonra da birisi, yanılmıyorsa ben, gönüllü olarak bir şeyler yapma konusunu açmıştı." Güldü. "Sen de, alışveriş yapsak olmaz mı diye sormuştun."

Anne Marie gülümsedi. O sıralar şaka yapıyordu, ama Lillie söylediklerini ciddiye almış gibiydi. "Bana kendine bir şey aldığını mı söylemek istiyorsun?"

Lillie neşeyle, "Aynen öyle," dedi.

"İyi o zaman beni merakta bırakma. Ne aldın?"

Lillie tekrar güldü. "Yepyeni, pırıl pırıl, üstü açılır, kırmızı bir araba."

"Hadi canım!" Anne Marie buna çok şaşırdı.

"Ciddiyim. Altmış üç yaşındayım ama kendime spor araba aldım. Kulaklarına inanabiliyor musun?"

"Modeli ne?" Anne Marie arabalardan hiç anlamazdı, zaten bu yüzden de gerektiğinde yardıma başvurabilmek için

Triple A adlı bir demeğe kaydolmuştu. Doğrusu Robert de bu tür konularda çok bilgili sayılmazdı.

"BMW"

Söylediği markanın arabaları pahalıydı; Anne Marie bu kadarını biliyordu. Neyse ki Lillie'nin maddi gücü bunlara yeterdi. Parfüm şirketi uçak kazasının ardından ona ve Barbie'ye büyük miktarda para ödemiş, ikisi de maddi anlamda bir sıkıntısı yaşamamıştı.

"Bir tur atmak ister misin?"

Anne Marie bu teklifi doğrudan reddedecekti. Ama aniden fikrini değiştirdi. Neden gitmesindi ki? Lillie'nin heyecanı onu da canlandırmışken, ona eşlik etmemesi garip kaçardı.

Samimiyetle, "Seve seve," dedi.

"Harika. Yirmi dakikaya kitapçının önünde olurum."

"Şey, peki ya Jacqueline?" Anne Marie, Lillie'nin başka birçok arkadaşı olduğunu ve özellikle de Jacqueline Donovan'la arasının çok iyi olduğunu biliyordu. Çocuklarını birlikte büyütmüşlerdi, aynı kulübe üyelerdi ve çeşitli hayır kuruluşlarında aktif olarak görev alıyorlardı. Jacqueline de Blossom Sokağı Kitapçısı'nın ve sokaktaki diğer dükkânların daimi müşterilerinden biriydi.

Lillie, "Onunla da gezeceğimden şüphen olmasın," dedi.

"Ee, gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum. Sadece düşündüğüm... neyse boş ver. Yepyeni, pırlıl pırlıl, üstü açılır, kırmızı arabanda gezmeyi çok isterim."

Çorbasını içip paltosunu eline alan Anne Marie, kaldırımın kenarında arkadaşını bekledi. Lillie tam vaktinde geldi. Arabası gerçekten de kırmızı rengiyle pırıl pırıl parlıyordu. Tepedeki bulutlara rağmen arabanın üstünü kapatmamıştı.

Anne Marie öne çıktı, heyecanla haykırdı. "Lillie, araban harika!"

Arkadaşı gülümsedi. "Bence de."

"Barbie ne dedi?"

Lillie başını iki yana salladı. "Daha haberi yok. Senin dışında hiç kimse bilmiyor. Bayiden çıkar çıkmaz seni aradım."

"Neden ben?"

"Fikri senden aldım. Bu yüzden ilk senin binmen gerektiğini düşündüm."

Anne Marie "bir şeyler ye veya bir şeyler yap" konuşmasını hatırladı, ama bu sözler sayesinde yepyeni bir BMW'ye bineceğini hayatta tahmin edemezdi.

Lillie gururla, "Hayatımda ilk kez kendi arabamı aldım. Satıcıyla da bizzat ben pazarlık yaptım," dedi. "İçeri adım atmadan önce de gereken araştırmayı yaptım. Oradaki çalışanların bana baktıktan sonra gözlerinde dolar işaretlerinin belireceğini tahmin ettim. Onlara ve kendime istedikleri fiyatı kolayca alamayacaklarını kanıtlamam gerektiğini düşündüm."

"Öyle yaptığından eminim."

Lillie başını salladı. "İnternete girip arabanın fatura fiyatını gösteren bir site buldum, sonra da satış görevlisinin masraflarını kabaca hesapladım."

Anne Marie her geçen dakikayla birlikte arkadaşının yaptıklarından biraz daha etkileniyordu. "Gerçekten de araştırmanı yapmışsın."

"Hayatım, internette hemen hemen aradığın her şeyle ilgili bilgi bulabilirsin." Kaşlarını kaldırdı. "Ayrıca arabaların bayiye geliş fiyatının içinde bir miktar kâr payı olduğunu da öğrendim." Lillie hikâyesini anlatmaya devam ederken bilmişçesine gülümsedi. "Satış görevlisi sevimli, geç bir adamdı, orasını inkâr edemem. Satıştan sonra büyük bir komisyon koparacağını sanıyordu, ama ona yanıldığını gösterdim."

Anne Marie ağzı açık ona baktı. "Bunu nasıl başardın?" "Pazarlık yapmaya başladık, tam da ona teklifimi kabul ettirmek üzereyken bayilerin satılan arabalar üzerinden prim aldığını, ayrıca iskonto yapabileceklerini hatırladım." "Bundan da mı bahsettin?"

"Aynen öyle yaptım, o da şartlarımı kabul etti."

"Lillie, bravo." Anne Marie arkadaşının bu tür konularda yetenekli olduğundan haberdar değildi. Bildiği kadarıyla Lillie hayatı boyunca evinin dışında hiç çalışmamıştı. Barbie de bu açıdan annesinin geç haline benziyordu. İkiisi de geç yaşta evlenmiş, kendilerinden on yaş kadar büyük erkeklerle evlenmeyi tercih etmişti. Anne Marie'nin onlarla ortak noktası olduğunu düşündüğü şeylerden biri de buydu. İkiisi de hemen ocuk doğurmuş, hatta Barbie'nin ikiz oğulları olmuştu. Anne Marie yanlış hatırlamıyorsa Foster'ların çocukları Eric ile Kurt, Doğu Yakası'ndaki son derece elit

okullara gidiyordu.

Lillie, "İnsanın pazarlığını bizzat yapıp aldığı arabayı kullanması çok daha güzel bir hismiş," dedi. "Bunu da senin sayende öğrendim."

"Ben sadece gelişigüzel bir yorumda bulunmuştum." Lillie sözlerine devam ederek, "Kendi arabamı almaktan çok daha büyük bir şey başardığımı fark ettim," dedi. "İşlerimi başka birine yaptırmak yerine her şeyi kendim hallettim. Zaten fırsat verilirse iyi bir işkadını olacağımı hep hissetmişimdir." Elini direksiyonun üzerinde gezdirdi. "Hiç kimsenin bana işlerimin üstesinden gelebilecek biriymişim gibi bakmadığını seziyordum. Bu konuda en çok kendimi ikna etmem gerekiyordu. Senin sayende bunu yaptım."

Anne Marie utanmaya başlamıştı; Lillie onu hak ettiğinden fazla övüyordu.

Lillie, "Haydi, atla," dedi.

Yolcu kapısını ardına kadar açan Anne Marie, arabaya binip, emniyet kemerini taktı.

Lillie direksiyonu sıkıca tuttu, başını arkaya yasladı. "Şu yirmi dilek olayını ciddi ciddi düşünüyorum."

Anne Marie, "Ben de," dedi. "Sen telefon açtığında her dilek için bir sayfa ayıracağım, özel bir defter hazırlamakla uğraşıyordum. Dergilerden dileklerle ilgili çeşitli fotoğraflar keseceğim ve attığım her adımı oraya yazacağım."

Lillie dönüp gülümsedi. "Çok iyi düşünülmüşün."

Bu yorum Anne Marie'yi daha da cesaretlendirdi, eliş dükkânından aldığı malzemelerden bahsetmesini sağladı.

"Daha ortada liste diye bir şey yok ama hazırlamaya çalışıyorum. Sende durum nasıl?"

Lillie bir süreliğine sessizleşti. "Âşık olmak istediğime karar verdim." Arkadaşı, Anne Marie'nin daha önce hiç görmediği kadar kararlıydı.

Anne Marie, "Barbie de Sevgililer Günü partisinde aynı şeyi söylemişti," dedi.

"Biliyorum."

Anne Marie bekledi.

Lillie, "Birçok erkek bana görüşme teklif ediyor," dedi. "Kendini beğenmiş gibi görünmek istemem ama onların çoğuna ilgi duymuyorum."

Lillie'nin "birçok erkeğe" çekici gelmesine şaşırmayan Anne Marie başını salladı.

Lillie, "Geçen altmış küsur yıl boyunca birkaç şey öğrendim," diyordu. "Artık bir zamanlar olduğu gibi zenginlerden veya nüfuzlu kişilerden etkilenmiyorum. Kişiliği güçlü bir adama âşık olmayı istiyorum. Saygılı, kibar ve..

Durup doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Onurlu. Onurlu bir adama âşık olmayı istiyorum." Dileği hakkında konuştuğu için utanmış gibiydi, arabayı çalıştırmak için öne eğildi. "Tahmin edebileceğin gibi evliliğim kızımın evliliği gibi iyi değildi. Gençken yaptığım hataları tekrarlamayı istemiyorum." Araba kükreyerek canlandı, ardından kusursuz motorunun sesi etraflarını sardı.

Arka tarafı kontrol eden Lillie, Blossom Sokağı'ndaki park alanından geri geri çıktı. Oradan da çevreyoluna giden

yokuşa yöneldi. Anne Marie'ye Kent Vadisi'nden ve Green Nehri'nin yanından geçmeyi isteyip istemediğini sordu; Anne Marie arkadaşının teklifini kabul etti.

Gözlerini kapatan Anne Marie, soğuk şubat rüzgârının yanından esip geçtiğini hissetti. Lillie radyoyu açtı ve tam da o sırada 1960'ların sonlarında çıkış yapan bir şarkı anons edildi. Çok geçmeden Anne Marie, The Lovin' Spoonful'un "Did You Ever Have To Make Up Your Mind" adlı şarkısını mırıldanmaya başladı. Küçük bir kızken annesinin de aynı şarkıyı söylediğini hatırladı. Belki de annesiyle yaşıt biriyle çok iyi arkadaş olması garipti. Ne yazık ki tek çocuk olmasına rağmen Anne Marie'yle annesinin arasında güçlü bir bağ yoktu. Anne Marie altıncı sınıfa giderken annesiyle babası boşanmış, annesinin üzüntüsü yıllar boyunca hayatlarını etkilemişti. Anne Marie'nin babasına benzemesi durumun daha da kötüye gitmesine sebep olmuştu. Boşanma sonuçlandıktan sonra onunla nadiren görüşmüş, yirmi beş yaşındayken babasının Washington Gölü'nde bir bot kazasında öldüğünü öğrenmişti. Annesi de bir daha evlenmemişti.

Araları çok iyi olmadığı için Anne Marie aile evine çok sık gitmiyordu. Ayda en az bir kez annesine telefon ediyor, o zamanlarda bile konuşacak çok şey bulamıyorlardı. Her ne kadar kabul etmek üzücü olsa da Anne Marie'nin Lillie'yle arasında öz annesiyle olandan daha iyi bir ilişki vardı.

Lillie'nin sesi yükseldikçe Anne Marie sessizleşti; şarkı söylemeye kalkarsa kendini utanç verici bir duruma düşüreceğinden korktu. Yaklaşık yirmi dakika sonra Lillie çevre-

yolundan çıktı, Green Nehri boyunca uzanan kıyı şeridindeki yola doğru gitti.

Anne Marie, Robert'in vefatından bu yana geçen süre boyunca yaşadığı en mükemmel anı yaşıyordu. Yol onlarındı. Güneş yüzüne değiyor, rüzgâr saçını havalara savuruyordu; dünya umurunda değildi.

Lillie hoş bir şekilde yapılan saçlarının üzerine ipek bir eşarp geçirmiş, saçlarının bozulmasını engellemişti.

Yılan gibi kıvrılan yollarda hızla ilerleyen Lillie, direksiyon başında hünerli olduğunu gösteriyordu. Ama keskince bir dönüşün ortasında birden haykırdı.

"Ne oldu?" Anne Marie gerildi, Lillie arabayı kontrol etmeye çalışırken yolcu kapısına sıkıca tutundu.

Anne Marie, "Direksiyon," dedi nefes nefese. Arabayı yolun kenarına çekip durdurdu. Fal taşı gibi açılan gözleriyle Anne Marie'ye baktı. "Direksiyon bozuldu."

"Ama araba yeni!"

Lille sıkıldığı dişlerinin arasından, "Ben de biliyorum," dedi. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktı, arka koltuktaki çantasına uzandı. Cep telefonunu çıkarıp yavaşça nefes verdi. "Gelen çağrılarda bayinin numarası vardı." Birinin telefonu açmasını beklerken eliyle bileğini tuttu.

Sinirlendiğini belli etmeden, "Alo," dedi. "Ben Lillie Higgins. Öğlen bayinize gelmiştim. Darryl Pierpont'la konuşabilir miyim? Bana arabamı o satmıştı." Bekledi, satış görevlisine ulaşamadığı için bayi müdürünü istedi, onun da ofisinde olmadığını öğrendi. Ardından, "Peki, o zaman bana

soracağım sorunun cevabını verin," dedi. "Yazdığım çeki bozdurdunuz mu?" Gözlerinden alevler çıkarak Anne Marie'ye döndü. "Bence hiç bozdurmayın, çünkü birazdan ödemeyi iptal ettireceğim."

Bu sözleri çabucak karşı tarafın dikkatini çekmesini sağladı. Yaşananları anlattıktan ve bir süreliğine telefonun diğer ucundaki kişiyi dinledikten sonra bulundukları yeri tarif edip cep telefonunu kapattı.

"Bayi arabayı alması için çekici gönderecekmiş. Servis müdürü de sorunun ne olduğunu belirleyene kadar kullanmam için bir araç getirecekmiş."

"İyi bakalım."

"O zamana kadar burada oturup beklemekten başka çaremiz yok."

Arabaya bindiler, yarım saat kadar sohbet ettiler, sonra bir başka BMW'nin, ardından da çekicinin geldiğini gördüler. Arabadan koyu esmer bir erkek indi, Lillie'ye bakıp hafif Meksikalı aksanıyla, "Bayan Higgins?" diye sordu.

"Evet, benim."

"Ben servis müdürü Hector Silva. Sizi zor duruma soktuğumuz için özür dilerim."

"Arabayı alalı daha iki saat olmadı!"

Hector başını iki yana salladı. "Soruna neyin sebep olduğunu bulup gerekli onarımı yapacağımız konusunda size söz veriyorum. O zamana kadar bayimiz size bu aracı vermek istiyor."

O anda Anne Marie'nin adama kanı kaynadı. Lillie'nin

yaşlarında olduğunu tahmin ettiği Hector, bronz tenli, kır saçlıydı. Lillie'ye imzalaması için birkaç belge uzattı, sonra da arabanın anahtarlarını verdi.

Lillie, "Sizi bayiye bırakmamızı ister misiniz, Bay Silva?" diyerek Anne Marie'yi şaşırttı.

"Sağ olun. Ben çekiciyle dönerim. Arabanızı en kısa zamanda size teslim edeceğiz."

"Teşekkürler."

Adam başını öne eğdi. "Rica ederim, Bayan Higgins." Hector Silva'yla çekicinin şoförü konuşmaya başlarken Lillie'yle Anne Marie lüks arabaya bindi.

Anne Marie, "Adam çok nazikti," dedi. Servis müdürü son derece ilgili davranmıştı.

Lillie iç çekerek, "Bayiye gidip onları rezil etmeyi düşünüyordum," dedi. "Ama herkes bana..." Gülümsedi. "Özellikle de onları tehdit ettikten sonra bu kadar iyi davranırken böyle bir şeyi nasıl yapabilirim ki?"

"Ama Bay Silva'nın bunların hiçbirisiyle ilgisi yok."

Lillie, "Haklısın," dedi. "Tavırları bana çok samimi geldi." Yola devam ettiler, Lillie doğrudan şehre yöneldi, Blossom Sokağı Kitapçısı'nın önünde durdu.

Anne Marie arabadan inerken, "Teşekkürler, Lillie," dedi. "Hayatımın en eğlenceli yolculuğunu yaptım. Görüşmek üzere."

Lillie, "Görüşürüz," deyip içtenlikle gülümsedi, ardından arkadaşının yanından ayrıldı.

3

Woodrow Wilson İlkokulu'nun önünde duran Anne Marie derin bir nefes aldı. Elise Beaumont, ona yemek arkadaşı programından bahsetmiş, gönüllü olması için cesaret vermişti. Kendisi de torununun okulunda aynı programa katılıyordu, ama Anne Marie, Blossom Sokağı'na daha yakın olduğu için Woodrow Wilson'u seçmişti. Elise yaşadığı deneyimi hoş sözlerle anlatmış, Anne Marie'nin içinde okul arama isteğinin doğmasını sağlamıştı. Gönüllü işler yapmak da Anne Marie'nin yirmi dilek listesinde kırmızı çizmelerin ve örgü öğrenmenin ardında yer almıştı.

Lillie kırmızı BMW'sini servisten teslim almıştı ve ilk günkü sorunlara rağmen heyecanını yaşamaya devam ediyordu. Bu güzel duygulardan destek almış, başkalarının kontrolüne bıraktığı mali işlerle daha yakından ilgilenmeye karar vermişti. O da Barbie ve Elise gibi listesini hazırlamaya başlamıştı.

Geçen hafta Elise yarı zamanlı bir işe başvuracağından bahsetmişti. Geçen üç yıl boyunca hastalıkla boğuşan kocası Maverick'e bakmıştı. Artık yanında olmadığı için vaktini dolduracak bir şeylerle uğraşması gerekiyordu. Ayrıca Maverick'in evin etrafında dolanıp ağlayarak kendisini hırpalamasını istemeyeceğini biliyordu.

Anne Marie profesyonel bir kumarbaz olan Maverick Beaumont'la sadece birkaç kez tanışmasına rağmen Elise'in haklı olduğunu hissediyordu. Maverick'in hayatını hareketli yaşadığını, yaşasa karısının hayatının geri kalan yıllarını yapıcı ve anlamlı şeylerle değerlendirmesini isteyeceğini tahmin etmek zor değildi. Yemek arkadaşı programı harcanacak çabalara değecek bir başlangıçtı ve Elise'in çok fazla boş vakti, harcayacak çok enerjisi vardı.

Anne Marie, Robert'in hayatta olup yirmi dilek adında bir liste yapmak bir yana, böyle bir programda gönüllü olmayı istediğini öğrense nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Bunu boş bir iş olarak mı görürdü? Ya da bencilce diye mi tanımlardı? Yoksa iyi bir fikir olduğunu ve bu sayede hayata dair hevesini yeniden yakalayacağını mı dile getirirdi? Yaklaşık on bir yıl boyunca evli kalmışlardı ve şu günlerde Anne Marie kocasını aslında hiç tanımadığını hissediyordu.

Robert duygularını tüm dünyadan, hatta bazen de karısından saklayan içe kapanık bir adamdı. Anne Marie ona çocuk sahibi olmayı istediğini söylediğinde hiçbir şey demeden odadan ayrılmış ve ancak üç gün sonra konuşmaya yanaşmıştı. Anne Marie'ye çocuk yapmalarının söz konusu ol-

madığını, bu kararı evlenmeden önce verdiklerini söylemişti. Haklıydı. Anne Marie itiraz etmemişti. Ama Robert, Anne Marie'nin onunla evlendiğinde hayatının çok farklı bir döneminde olduğunu anlamamış, daha doğrusu anlayamamıştı. Çünkü Anne Marie o zamanlar kendi bebeğini doğurma arzusunun yıllar geçtikçe ne kadar şiddetleneceğini fark edemeyecek kadar gençti.

Robert çocukları olduğunu, artık evlat değil torun sahibisi olmasının vaktinin geldiğini söylemişti. Anne Marie onun şartlarını kabul etmişti, kocasına göre artık geri dönüş yoktu.

Anne Marie bebek arzusuna aldırış etmemeye çalışmıştı. Robert'in cesaret vermesi ve destek olmasıyla Blossom Sokağı Kitapçısı'nı yıllar önce dedesinden miras kalan evi satın yatırım için kullandığı az miktarda parayla almıştı. Ama ne bu ne de kocasının bir akşam sürpriz yaparak eve getirdiği Baxter adlı köpek sorununu çözmüştü. Robert'i, kitapçıyı ve köpeğini ne kadar severse sevsin bebek sahibi olma isteği kaybolmamış, hatta inkâr edemeyeceği kadar artmıştı.

Bebeği olsun istiyordu. Hem de Robert'ten. Ona verdiği sözün üzerinden on bir yıl geçmişti. O fikrini değiştirmiş, ama Robert aklındaki duvarları yıkmamıştı. Anne Marie rica etmiş, tatlı sözlerle kocasını ikna etmeye çalışmış, ama hiçbir sonuca varamamıştı.

Robert bu özel, ailevi konuyu kızıyla konuşmuş, kızı da doğal olarak babasının tarafını seçmiş ve işler daha da karmaşıklaşmıştı. Bu da Anne Marie'nin Melissa ve Robert'le olan ilişkisini daha da kötü hale sokmuştu.

Melissa, babasıyla evlendiği günden beri Anne Marie'den nefret ediyordu. O zamanlar on üç yaşında bir genç kız olması durumun anlayışla karşılanmasını sağlayabilirdi, ama Anne Marie'nin tüm çabalarını belli belirsiz bahanelerle geçiştirmiş, büyüdükçe ona olan tavırları daha da aksileşip, sertleşmişti. Robert'in kızı her zaman için babasının sevgili kızı olmuş, Anne Marie'ye kızgınlığı sorun çıkarmıştı. Melissa, Anne Marie'nin kendisini bir yabancı gibi hissetmesi için elinden geleni yapmıştı. Anne Marie mezuniyet törenlerine, doğum günü partilerine ve diğer ailevi buluşmalara davet edilmemişti. Üvey oğlu Brandon ise Anne Marie'yi en başından aileden saymış, güzel günleri onunla birlikte kutlamıştı. Evliliklerinin ilk birkaç yılında Robert kızı ile eşi arasında bir köprü kurmaya çalışmış, çabaları sonuç vermemişti. Bir süre sonra Anne Marie de Robert de uğraşmaktan vazgeçmişti. Robert'in kızı Melissa'yla ilişkisini evliliğinden tamamen ayrı olarak sürdürmeye başlamıştı.

Yine de kocası ikisinin arasındaki özel meseleyi kızına açtığı için ihanete uğradığını hissetmişti. Robert sadakatinden ödün vermişti. Daha da kötüsü Anne Marie bunlardan haberdar olduğunu, gerçekleri yüzüne çarpan Melissa' dan öğrenmişti. Acısı yetmezmiş gibi bir de aşağılanmıştı.

Anne Marie ağlayıp kızgınlığını bağırışlarla dışavururken, Robert duygusuzca onu dinlemişti. Söylediği hiçbir şey kocasını etkilemiyor gibiydi. Robert onu donuk bir suratla dinlemiş, birkaç gün sonra da bavulunu toplayıp gitmişti. Her şey işte böyle bitmişti.

Yaşadığı şokun etkisi haftalarca Anne Marie'nin peşini bırakmamıştı. Anne Marie'nin kocasını aramamak ve ona bu zevki tattırmamak için direndiği bir ayın sonunda Robert eve uğramış, boşanmayı istediğini söylemişti.

Duygularını elinden geldiğince bastıran Anne Marie, Robert'in teklifini kabul etmişti. Belki de ayrı yaşamaları ikisinin önlerindeki seçenekleri düşünebilmeleri için iyi olurdu. O zamanlar Anne Marie çok kızgındı. Hatta öfkeliydi. Robert'in gerçekten de onu sevip sevmediğini merak ediyordu. Bencil, insafsız, kaba biri olup olmadığını düşünüyordu.

Anne Marie, Robert'in bebek konusunda ciddi olduğunu bilmesinin şart olduğunu hissetmişti. Robert evden ayrılmış, ardından Anne Marie de taşınmış, evlerini öylece bırakmıştı. Şansına kitapçının üstündeki ev bir süre önce boşalmıştı. Böyle büyük bir adım atarak Robert'in onsuz hayatına devam etmek bir yana, ayaklarının üzerinde durabileceğini anlamasını ummuştu. Fakat Robert tapusu kendi üstüne olan evi satışa çıkarmış, evin ilk haftasında satılması da herkesi şaşırtmıştı. Anne Marie'nin dairesine götürmediği eşyalar kiralık bir depoya taşınmıştı. Çok çocuksu davranmışlar, kendilerine yakışmayacak şeyler yapmışlardı.

Boşanmaları isteklerinin ne kadar gereksiz ve anlamsız olduğunu birbirlerine göstermeyi akıllarına koydukları bir söz dalaşma dönüşmüştü. Boşanacakları artık kesinleşirken Anne Marie daha fazla böyle devam edemeyeceğine karar vermişti. Ne de olsa karşısında sevdiği adam vardı. Robert'in ona yaşattığı hayal kırıklığına, Melissa'nın kızgınlığına ve

diğer her şeye rağmen kocasına beslediğı duygular değışme-miştı. Robert'in ofisini aradığı gün hayatının dönüm noktası olmuştı. Onu özlediğini kabul etmiş, aralarındaki sorunun gün geçtikçe daha da kötüye gitmesine üzüldüğünü söylemişti. Robert bunları duyduğuna hem şaşırmış hem de memnun olmuştı. O da üzüntüsünü dile getirmişti. Birlikte bir akşam yemeğı de yemeye karar vermişlerdi.

Robert ilk olarak Anne Marie'nin bebek konusunu aç-mamasını şart koşmuştu. Anne Marie her ne kadar bundan hoşlanmasa da ona söz vermişti. Yemek çok güzel geçmiş, Robert birlikte geçirdikleri saatleri elinden geldiğince romantik anlara dönüştürmüştü.

Robert Roche istedi mi kesinlikle çok çekici olabiliyordu; o akşam da çekiciliğıyle Anne Marie'nin yatağına girmişti. Her zamanki gibi tutkuyla sevişmişlerdi, Anne Marie bir kez daha onunla birlikte olduğu için kendisini harika hissetmişti. Ama sabahleyin kalktığında Robert'in geceleyin gittiğini fark etmişti. Suratına tokat yemiş gibi olmuştı. Hamile kalırsa ona gereken cevabı vereceğini düşünmüştü kızgınlıkla.

Ama istediğı olmamıştı.

Düzenli olarak buluşmaya, konuşmaya devam etmişler, ama bir daha aynı yatağı girmemişlerdi.

Başını iki yana sallayan ve anılardan sıyrılmaya çalışan Anne Marie, on dakikadır kımıldamadan ilkokulun önünde durduğunu fark etti. Kararlı adımlarla binaya doğru yürüdü.

Okulun rehber öğretmeni Bayan Helen Mayer'le saat on buçukta randevusu vardı, beş dakika geç kalmıştı.

Okula girer girmez koridor birden gürültü patırtı çıkaran ve yanından geçip dışarıya fırlamaya çalışan küçük çocuklarla doldu. Ama gün boyunca ilk kez güneş karanlık bulutların arasından çıktı, Anne Marie de bunu doğru yolda olduğunun işareti olarak yorumladı.

Bir süre sonra küçük bir bekleme alanı olan, ön taraftaki uzunca danışma masasının ardında bürolar bulunan idari işler kısmını buldu.

Danışmadaki kadın, "Buyurun," dedi.

"Ben, Anne Marie Roche. Bayan Mayer'le randevum vardı."

"Yemek arkadaşı programı için mi gelmiştiniz?"

"Evet." Anne Marie gergince saçlarını yüzünden çekip geriye attı. Omuzlarına kadar uzanan saçlarını dümdüz taramış, kumaş pantolonla beyaz, balıkçı yaka bir kazak giymişti. Okulda olduğu için kararsızlığı tekrar gün yüzüne çıkmıştı. Bunun dilek listesine girsin girmesin ona en uygun program olduğundan emin değildi. İlkokul çağındaki çocuklar, daha doğrusu genel olarak çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Melissa'yla yaşadıkları da çocuklarla iletişim kurabilme yeteneğine olan özgüveninin artmasına engel oluyordu.

Kadın, "Bayan Mayer, 121 no'lu sınıfta diğer gönüllülerle görüşüyor," dedi. "Öncelikle küçük bir sunum yapılacak."

Anne Marie başını sallayıp, "Peki," dedi, sunumun kararını vermesine yardımcı olacağını düşündü. "121 nolu sınıf nerede?"

"Geldiğiniz yoldan geri dönün, sola girip koridorun sonuna kadar ilerleyin."

"Teşekkürler."

Sekreter yüzünü bilgisayara dönerken, "Rica ederim," dedi.

Kadının söylediği yolu aklından tekrarlayan Anne Marie ofisten çıktı. Bir süreliğine tereddüt etti, hemen çıkıp gidebileceğini düşündü. Tanıdığı hiç küçük çocuk yoktu, onların da ne hakkında konuşmayı isteyeceklerini bilmiyordu. Tereddütü kısa sürdü. Çaba bile sarf etmediğini itiraf etme düşüncesi onu 121 nolu sınıfa gitmeye zorladı.

İki kadın ve bir adam uzun toplantı masasında metal, katlanır sandalyelerde oturuyordu. Arkalarında da kara tahta vardı. Helen Mayer boş sandalyeyi göstererek onu karşıladı.

"Anne Marie, doğru mudur?" dedi. "Sizi Maggie, Lois ve John'la tanıştırayım."

Anne Marie diğer gönüllülere başıyla selam verip kendine bir sandalye çekti. Hâlâ bir bahane uydurup gitme isteği duyuyordu. Ama gidemedi. En azından dinlemekten vazgeçmeyecekti.

Helen, "Herkes geldiğine göre başlayalım," deyip tebeşire uzandı. Tahtaya doğru yürüyüp birer birer herkesin adını yazdı.

Sonraki yarım saat boyunca Anne Marie programın dört aylık olduğunu öğrendi. Yemek arkadaşıyla bu süre içinde haftada bir kez buluşacağına baştan söz vermek zorundaydı. Kadınlardan biri, "Her hafta mı?" diye sordu.

"Evet, mümkünse aynı gün olmalı, ama arada sırada günleri değiştirmenizi anlayışla karşılayabiliriz. Çocukların düzen duygusunun gelişmesi ve hep yanlarında olacağınızı hissetmesi için en iyi yol bu olacaktır."

Diğerleri başlarını salladı. Anne Marie de biraz çekinerek onlara eşlik etti.

"Sizlerden yemeklerinizi yemekhaneden yemenizi isteyeceğiz. Programa katılan çocuklar devletin sağladığı yardım sayesinde yemeklerini ücretsiz yiyorlar, sizler de yemekhaneden cüzi bir miktar karşılığında faydalanabilirsiniz. Dışarıdan yemek getirecekseniz de ilgileneneğiniz öğrencinin herhangi bir yiyeceğe alerjisinin olup olmadığını önceden sorunuz." Anne Marie bunun mantıklı olduğunu düşündü.

"Yemekten sonra öğrenci isterse onunla birlikte sınıfına çıkabilir veya dilerseniz dışarıya çıkıp mola verebilirsiniz. Amaç, öğlen arasının tamamını ilgileneneğiniz çocukla birlikte geçirmek olacak."

Lois, "Hâlâ ip atlıyorlar mı?" diye sordu.

Bayan Mayer başını salladı. "Hem de bizim söylediğimiz tekerlemelerle."

Hanımlar birbirine bakıp gülümsedi.

Rehber öğretmen, "Önemli olan çocuklarla iletişim kurabilmeniz için," diyerek sözlerine devam etti. "Onları tanımalı, onlarla arkadaş olmalısınız."

"Peki onları okulun dışında görecek miyiz?" Bu soru ellili yaşlarının başlarında gibi görünen Maggie'den geldi. "Onun için çocuğun velisinin iznini almalısınız."

Anne Marie ilgileneceği çocukla okulun dışında görüş-tüğünü hayal edemiyordu. Duygusal olarak ona bağlanmayı istemiyordu. Ayrıca bu programın bir parçası da değildi. Yapması gereken tek şey okula gelmek, küçük çocukla yemek yemekti. Çocuk okul ödevlerini göstermek isterse onlara bakacaktı, ama orada çizgiyi çekecekti. Daha fazlasını kaldıramazdı. Başa çıkması gereken yeterince derdi vardı, bir tane daha açmayacaktı. Çocukla arasında sıradan bir ilişki kuracak, en temel sorumluluklarını yerine getirmenin dışına çıkmayacaktı.

Sunum yarım saat kadar daha sürdü. Birkaç soru daha soruldu ama Anne Marie yarım kulakla dinledi. Diğerleri konuşurken o bocalamaya başladı, tekrar tekrar, doğru gönüllü programını seçip seçemediğini sordu. Elise'in yemek arkadaşı programının onun için mükemmel olacağını neden düşündüğünü bilmiyordu. Anne Marie'ye hiç de öyle gelmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Hem de hiçbir şey. Hevessizdi. Duygusal olarak boşluktaıdı. Hiçbir şey ilgisini çekmiyordu.

Bayan May er onlara görevlerini belirten kâğıtları dağıttı, Anne Marie'yi en sona bıraktı. Tereddüt ettiğini hissetmiş olmalııdı. "Başka sorunuz var mı?" diye sordu.

Anne Marie başını iki yana salladı. "Aslında yok. Sadece bu iş için doğru aday olup olmadığımı merak ediyordum."

"şansınızı deneyin. Keyif alacağınızı düşünüyorum. Katılan hemen hemen herkes güzel anlar yaşadı."

Bayan Mayer'in güven verici sözleri Anne Marie'nin İcini rahatlattı. "Tamam, elimden geleni yaparım."

Bayan Mayer, "Sizi Ellen Faik adlı öğrencimizin yanma vermeyi düşünüyorum," diyerek sözlerine devam etti. "Ellen sekiz yaşında, ikinci sınıfa gidiyor. Mahremiyet kanunlarından dolayı çocuğun geçmişiyile ilgili ayrıntıları açıklama yetkim yok, ama Ellen'ın şu anda anneannesiyile yaşadığını söyleyebilirim."

"Uzun süredir burada mı okuyor?"

"Ellen iki yıldır burada öğrenci."

"Peki."

Anne Marie rehber öğretmenini onu neden bu çocukla görevlendirmeye karar verdiğini sormak üzereyken Helen Mayer sözlerine devam etti. "Ellen durgun bir çocuk. Çok sessizdir. Utangaçtır. Çok konuşmaz ama bu sizi yanıltmasın."

Anne Marie tekrar, "Peki," dedi.

"Onunla konuşun ve sabırlı olun. Hazır olduğunda o da sizinle konuşur."

İşte bu hiç iyi olmamıştı. Kim bilir kaç hafta tek başına konuşup duracaktı. "Benimle bu çocuğu bir araya getirme karan almanızın özel bir sebebi var mı?" diye sordu. Okulda daha canayakın başka bir küçük kız olmalıydı. Anne Marie bu günlerde çok fazla konuşmuyordu. Onu durgun, sessiz bir çocukla bir araya getirmenin işe yarayıp yaramayacağından emin değildi.

Helen Mayer, "Çok güzel bir soru sordunuz," dedi. "Ellen kitap okumayı seviyor, siz de Blossom Sokağı Kitapçısının sahibi olduğunuz için... iyi bir eşleşme olacağını düşündüm."

"Hıı!"

"Ellen ikinci sınıftaki en çok kitap okuyan öğrencilerimizden biri."

Anne Marie başka bir çocukla eşleştirilmeyi istemek yerine yapılan düzenlemeyi kabul etmeye karar verdi. Lafın gelişi, "Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum," dedi.

"Ellen beş dakika sonra öğle arasına çıkacak. Benimle gelmek isterseniz sizi onunla tanıştıtabilirim."

Anne Marie hâlâ buna hazır olduğuna inanmıyordu. Ama ya şimdi harekete geçecek ya da vazgeçecekti. 121 nolu sınıftan dışarıya adım attığı anda o çocukla tanışmaya gitmezse buraya bir daha dönmeyeceğini biliyordu.

Bayan Mayer onu sınıfların dizildiği, kapılarda sınıf numaralarıyla öğretmenlerin adlarının yazılı olduğu koridordan geçirdi. Ellen, Bayan Peterski'nin sınıfındaydı. Helen Mayer genç öğretmenin ve yirmi kadar öğrencinin sınıftan çıkmasını bekledi, sonra da içeriye girdi. Anne Marie de onun birkaç adım gerisinde durdu.

Anne Marie ilk olarak sıraların ne kadar küçük olduğunu fark etti. Sonra da sınıfın en arkasında köşede tek başına oturan çocuğu gördü. Kızın başı öne eğikti; uzun, düz saçları öne düşmüş, gözlerini kapatmıştı.

Rehber öğretmen, "Ellen," dedi, sesi hevesle doluydu. "Yemek arkadaşınla tanışmanı istiyorum."

Ayaklarında kirli spor ayakkabılar, üzerinde kot pantolonla kırmızı bir tişört olan küçük kız, sırasından çıkıp onlara doğru yürüdü, gözlerini yerden hiç kaldırmadı.

"Anne Marie Hanım sizi Ellen'la tanıştırayım."

Anne Marie, "Merhaba Ellen," dedi. Uysal bir sesle konuşmaya çalıştı.

Ellen cevap vermedi.

Kısa süreli tuhaf sessizliğin ardından Bayan Mayer tekrar konuştu. "Ellen misafirini yemekhaneye kadar götürür müsün?"

Ellen ona cevap olarak başını salladı, çabucak sınıftan çıktı, Anne Marie ona yetişene kadar dışarıda bekledi.

Anne Marie kızın tepkisini ölçmek için, "Üzerindeki tişört çok güzelmiş," dedi. "Kırmızı en sevdiğim renktir."

Herhangi bir cevap alamadı.

Yemekhaneden gelen sesler onlar koridorda ilerledikçe yükselmeye başladı. Ellen yemek sırasındaki diğer öğrencilerin yanına geçti, Anne Marie de onun arkasında durdu.

Anne Marie, "Yemekte bugün ne var?" diye sordu.

Ellen yan taraflarındaki masada oturan ve peynirli makarnayı çatalla ağzına götüren öğrencilerden birini gösterdi. "Şundan."

En sonunda sesi çıktı. Sekiz yaşındaki bu kızın dili vardı demek ki.

Sıra ilerlemeye başladı. Anne Marie, "Peynirli makama en sevdiğim yemeklerden biridir," dedi. "Sen de seviyor musun?"

Ellen omuz silkti.

"Peki, sen neyi seversin?"

Tüm çocukların diyebileceği gibi ondan da pizza cevabını duyacağını düşündü. Ama Ellen onun yerine, "Chili ve mısır ekmeği," dedi.

"Onları ben de severim." Anne Marie söylediği yemek

önüne gelse yerdı, ama onun dışında öyle çok da aramazdı. şu ana kadar ortak bir nokta bulamamışlardı.

Öğle yemeğinde peynirli makarna, salata, söğüş havuç, süt ve yulaflı kurabiye vardı. Anne Marie tepsisini eline alıp salonun en arkasındaki masaya giden küçük kızı takip etti. Ellen diğerk çocuklardan uzak kalacağı en uzak köşeye oturmayı tercih etti.

Anne Marie de tepsisini Ellen'ın karşısına koydu, sonra da sandalyeyi çekip oturdu. Ellen çatalına uzanmadan önce başını önüne eğip ellerini önünde birleştirdi, bir süre sessizce durdu. Öğle yemeğı için Tanrı'ya şükrediyor olmalıydı.

Anne Marie, Ellen ilk çatalını ağzına götürdükten sonra sütünden bir yudum aldı. "Duyduğuma göre kitap okumayı seviyormuşsun," dedi.

Ellen başını salladı.

"Benim kitap dükkânım var. Harry Potter kitaplarını okudun mu?"

Ellen başını iki yana salladı. "Anneannem onların bana zor geleceğini söyledi. Dördüncü sınıfa gidince okuyabilirmişim."

"Anneannen haklı sanırım."

Ellen havucunu ktır ktır yedi.

Anne Marie kızın cevap vermesinden cesaret alarak, "En çok hangi yazarı seviyorsun?" diye sordu.

Ellen ağzındakileri yuttu. "Sevdiğim çok yazar var." Biraz daha ilerleme kaydetmişlerdi. Bir bakıma anlaşıyorlardı. Ayrıca küçük kız ağzı doluyken konuşmuyor, nasıl davranması gerektiğini öğrendiğini gösteriyordu.

"Senin yaşındayken kitaplar benim en iyi arkadaşımı." Anne Marie anne babası kavga ederken gelen sesleri duymamak için yatak odasının kapısını kapattığını ve kitap okuduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Bu yorumunun üzerine herhangi bir cevap alamadı. Anne Marie konuşabilecekleri konuları düşünürken yemeğinden biraz daha yedi. Sekiz yaşındayken nelerden hoşlandığını hatırlamakta zorlandı. Dul kalan arkadaşlarının veya yirmi dilek listesinin Ellen'ın ilgisini çekeceğini sanmıyordu.

Anne Marie'nin aklına bir fikir gelene kadar sessizce yemeklerini yediler. "Köpekleri sever misin?"

Ellen hızlıca başını salladı.

"Benim köpeğim var."

Masaya oturduklarından beri Ellen ilk kez başım kaldırdı. "Erkek mi dişi mi?"

"Erkek. Adı da Baxter."

"Baxter." Çocuğun gözlerinin içi güldü.

Anne Marie iinin rahatladığını hissetti. Hedefi on ikiden vurmuştı. Ellen köpekleri seviyordu. "Yorkshire terrieri. Neye benzediğini biliyor musun?"

Ellen başım iki yana salladı.

"Baxter küçük ama kaplan gibi cesurdur. Hiçbir şeyden korkmaz."

Ellen'ın gözleri parladı.

"Onunla tanışmak ister misin?"

Ellen tekrar başını salladı. "Rengi ne?"

"Çoğu tüyü siyah ama yüzü kahverengimsi, hem dışarı çıkık kulakları da çok komik."

Ellen buruk bir sesle, "Benim de kulaklarım dışarı çıkık," dedi. Anne Marie çocuğa dikkatlice baktı. Ellen'ın kulaklarının dış hatlarını çenesinin alt kısmına kadar gelen, dümdüz saçlarının arasından görebiliyordu. "Senin yaşındayken benim de kulaklarım öyleydi. Sonra büyüdüm, kulaklarım aynı kaldı, her yerim daha da büyük oldu."

Ellen peynirli makarnasından bir çatal daha aldı.

Anne Marie de yemeğine devam etti. Öğlen arasını Ellen'a köpeğiyle ilgili hikâyeler anlatarak geçirdi. Ellen onlarca soru sordu, hatta bir seferinde kıkır kıkır güldü.

Diğer çocuklar yavaş yavaş bahçeye çıkmaya başladı. Camların arkasından gelen oyun seslerini duyabiliyorlardı. Anne Marie birkaç kez dışarı baktı, Ellen'a dışarı çıkmayı isteyip istemediğini sorduğunda, hayır cevabını aldı.

Sonunda öğle arasının bittiğini duyuran zil çaldı. Ellen

ayağa kalktı.

Anne Marie de onu takip etti.

Ellen üzerinde kirli tabaklar olan tepsisini mutfığa götürdü, Anne Marie'ye de elindekileri nereye koyacağını gösterdi.

Anne Marie, "Sınıfa dönme vakti geldi sanırım," dedi.

Ellen başını salladı. Anne Marie onu sınıfının kapısına doğru götürdü, tam yanından ayrılmak üzereyken Ellen bir şeyler fısıldadı.

Onu duyamayan Anne Marie, "Ne dedin?" diye sordu.

Ellen başını kaldırıp ona baktı. Daha yüksek bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

"Rica ederim, Ellen. Haftaya çarşamba günü görüşürüz."

Ellen gülümsedi, sonra da yavaşça sınıfa girdi. Güzel bir duygu hissediyor, bir başka kişiye ulaşabilmenin verdiği hazı yaşıyordu.

Anne Marie bu programa yazılmakla iyi bir iş yapmıştı. Küçük Ellen Falk'un arkadaşa ihtiyacı vardı.

Ama hayatın cilvesi bu ya, Anne Marie'nin ondan daha çok böyle bir şeye ihtiyacı vardı.

4

Anne Marie, Woodrow Wilson İlkokulu'ndan ayrıldıktan sonra mahalledeki birkaç işini halletti. Sebze meyve aldı, postaneye gitti, kuru temizlemeden kıyafetlerini aldı. Çarşamba günleri genelde randevularla ve halletmesi gereken işlerle geçirdi.

Elindeki poşetleri evine çıkardığında telesekreterin ışığının yanıp söndüğünü fark etti. Uykulu Baxter'i okşayıp sebze ve meyveleri buzdolabına yerleştirdikten sonra eline bir kalemle not defteri alıp mesaj düğmesine bastı.

İlk mesaj okulun rehber öğretmeninden gelmişti. "Anne Marie, ben Helen Mayer. Ellen'la görüşmenizin nasıl geçtiğini sormak için aramıştım. Aklına gelen sorular için istediğin zaman beni okuldan arayabilirsin." Ardından telefon numarasını söyledi. "Haftaya çarşamba görüşmek üzere."

Telesekreter ikinci mesaja geçti. "Anne Marie..." Melissa Roche'un sesi Anne Marie'nin donup kalmasına sebep

oldu.

"Beni bu mesajı alır almaz arar mısın?" Sorusunun ardından bir süre tereddüt etti. "Önemli bir konu vardı da."

Kayıt Melissa'nın telefon numarasını söylemesiyle bitti. "Bu yeni numaram. Gün sonuna kadar senden haber alamazsam, kitapçıyı arayacağım."

Sesi neredeyse tehditkâr geliyordu.

Anne Marie poşetlerdeki diğer yiyecekleri kaldırırken Melissa'nın mesajını düşündü. İşi bitince çekinerek telefona uzandı. Melissa onu arıyorsa ciddi bir şey olmalıydı, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Numarayı çevirdi, telefon iki kez çaldı. Anne Marie bu konuşmayı erteleyebildiği kadar ertelemeyi diliyordu, ama dileği yerine gelmedi.

Melissa, "Alo," diyerek telefonu açtı. Sesi kendisini savunmaya çalışıyormuş gibi ters geliyordu.

Anne Marie duygularını sesine yansıtmaktan kaçınarak, "Ben, Anne Marie," dedi.

Melissa, "Kim olduğunu biliyorum," diye yanıt verdi. "Numaranı gördüm."

"Bana mesaj bırakmışsın." Aralarındaki husumet Robert'in artık yanlarında olmamasına rağmen devam ediyordu.

"Konuşmamız lazım."

"Şu an müsaitim." Anne Marie konu neyse hemen halolmasını tercih ederdi.

"Yüz yüze konuşmak istiyorum."

Anne Marie tam da bundan korkuyordu. Melissa'nın aniden buluşma istediğinden şüphelendi. "Neden?"

"Anne Marie, lütfen, mecbur olmasam aramazdım."

Anne Marie yavaşça nefes verdi. "Pekâlâ. Ne zaman?"

"Yarın akşam olur mu? Yemeğe gidebiliriz."

"Perşembe günleri dükkânı ben kapatıyorum. Ancak saat sekizden sonra buluşabiliriz."

"Peki, cuma akşamı uyar mı?"

"Tamam." Anne Marie isteksizliğinin anlaşıldığını biliyordu. Cuma akşamını üvey kızıyla aynı masada geçirmek yerine çok daha güzel şeylerle değerlendirebilirdi.

Melissa restoranı seçti, saati belirlediler. Konuşmaları ondan kısa süre sonra bitti. Anne Marie de telefonu yerine koyunca huzursuzlandı. Kısa süren konuşmalarının her anı sinirlerinin gerilmesine sebep olmuştu. Melissa'yla böyle hırslı buluşacak olmaktan nefret ediyordu, aklına Brandon'ın neler olduğunu bilebileceği geldi. Üvey oğluyla birkaç haftadır konuşmamıştı ve bu bahaneyle halini hatırını sormuş olacaktı. Brandon'ın işin ardındaki gizemi açıklığa kavuşturabileceğini umuyordu; Melissa'nın aylar sonra neden onu aradığını biliyorsa kesin Anne Marie'ye söylerdi.

Anne Marie mutfaktaki çekmecelerin birini açıp telefon rehberini çıkardı, sonra üvey oğlunun numarasını bulana kadar sayfaları karıştırdı.

Brandon telefonu hemen açtı. Anne Marie'nin sesini duyduğuna sevindiği verdiği tepkiyle belli oldu.

"Anne Marie! Nasılsın?" diye sordu. Robert'in kızı Melissa'yla arası pek iyi olsa da, baba oğul genelde çok anlaşmazdı.

"İyiyim. Seni sormalı."

"Ben de iyiyim. Hayırdır?"

Brandon bir sigorta şirketinde hasar uzmanı olarak çalışıyor, Anne Marie de üvey oğlunun telefonda muhabbet edecek kadar vaktinin olmadığını biliyordu.

"Öğlen Melissa aradı..."

"Melissa seni mi aradı?" Söylediği şey aniden dikkatini çekecek kadar tuhaftı. Merakla, "Ne istiyormuş?" diye sordu.

"Dediğine göre benimle konuşmak istiyormuş. Akşam yemeğinde buluşacağız. Neler olduğundan haberin var mı?"

Brandon bir kez daha, "Melissa seni mi aradı?" dedi. Kafası epey karışmıştı. "Ne istediğini bilmiyorum."

Anne Marie iç çekti. "Ben de. Israrla yüz yüze konuşmamız gerektiğini söyledi."

"Onu aramamı ister misin?"

"Gerek yok. Nasılsa kısa zaman sonra öğreneceğim." Konu her neyse Brandon'ı ilgilendirmiyor olmalıydı.

"Bana da haber ver o zaman, olur mu?"

"Onunla görüşmüyor musunuz?" İyi anlaşıyorlardı ve Brandon, kardeşinin Anne Marie'ye karşı tavrından hoşlanmadığını açıkça dile getirdiği zamanlarda bile bozuşmamışlardı.

"Birkaç hafta oldu görüşmeyeli. Melissa hiç böyle yapmazdı. Babamızın vefatından sonra hemen hemen her gün beni arıyordu. Ama şu son zamanlarda içine kapandı."

"Onu son zamanlarda aramadın mı?"

"Birkaç kez telesekreterine mesaj bıraktım. Herhalde vaktinin tamamım şu görüştüğü adamla geçiriyor. Yanılmıyorsam Michael'la ilişkileri ciddiye binmek üzere."

Anne Marie, "Bu iyi mi, kötü mü?" diye sordu.

"Bence iyi. Michael'ı sevdim ve gördüğüm kadarıyla da Melissa'ya değer veriyor."

"O zaman onunla tanıştın, öyle mi?"

"Evet, birkaç kez karşılaştık. Babamın cenazesine gelmişti." O gün kocasının yasını tutan Anne Marie etrafındaki hiç kimseyi hatırlayacak durumda değildi, Michael da onun gözünde törene gelen onca yabancından biriydi.

Acaba Melissa bu genç adamla olan ilişkisini mi anlatmayı düşünüyordu? Buna çok ihtimal vermiyordu, ama Anne Marie'nin merakı daha da artmıştı.

Telefonu yerine koydu, mutfak penceresinden Blossom Sokağı'nın arkasındaki sokağa baktı. Melissa'nın aramasının ardındaki sebebi öğrenebilmek için cumaya kadar beklemek zorundaydı.

Cuma günü Anne Marie kararlaştırdıkları saat olan yediden kısa bir süre önce restorana vardı. Eski tecrübelerine dayanarak Melissa'nın geç kalacağını düşünüyordu, çünkü Melissa özellikle Anne Marie'nin bulunduğu bir yemeğe ve buluşmaya katılacaksa hep geç gelirdi. Üvey annesine hiç mi hiç saygı duymadığını böyle gösterirdi. Ama Anne Marie ile riye bakınca Melissa'nın restoranın kapısının önünde dolandığını gördü. Açıkçası bu manzara karşısında da şaşır kaldı.

Melissa sahil şeridindeki Pike Place Alışveriş Merkezi'nin yakınında olan meşhur deniz mahsulleri restoranında buluşmayı teklif etmişti. Kitapçıdan hızlı adımlarla yürününce yirmi dakika kadar süren yola çıkan Anne Marie, Elliot Körfezi'nden esen soğuk rüzgârlardan dolayı hasta olmamak için kalın giyinmişti.

Üvey kızı onu gördüğü anda gergince etrafta dolanmayı bırakıp aniden durdu. Uzun yıllar boyunca yaşadıkları talihsiz olaylardan dolayı Anne Marie gardını indiremezdi. Sinsice yapılan acımasız yorumlarla ve laflarla birçok kez hakarete uğramıştı.

Ciddi ifadesini bozmadan, "Merhaba, Melissa," dedi. "Güzel görünüyorsun." Uzun boylu, narin görümlü üvey kızı çekici bir kadındı. Lüle lüle siyah saçları yüzünün yanlarına düşmüştü. Üzerinde siyah kot pantolon ve dizine kadar gelen bej rengi bir yağmurluk vardı. Küçük bir kızken bile modaya ve dış görünüşüne ilgi gösterir, babası da onu desteklerdi.

Melissa umursamazca, "Sen de güzel görünüyorsun," dedi. "Hayatında kimse var mı?"

Anne Marie dilini ısırdı. "Hayır. Konuşmak istediğin konu buysa ben hemen gideyim."

Melissa, "Sakin ol," dedi. "Konunun bununla hiç ilgisi yok."

Alaycı, küçümser tavırları hiç değişmemişti, Anne Marie neden onunla iletişim kurmaya çalıştığına şaşıyordu. Üvey kızma ulaşmak ona göre imkânsızdı ve bu da tanıştıkları günden beri değişmemişti.

Melissa, "Sormamalıydım," diye söylendi, sesinde aynı saldırgan ton olmasa özür diliyormuş gibi anlaşılabilirdi. "Haklısın, beni ilgilendirmez."

Anne Marie, "İçeriye girelim mi?" diye sordu. Rüzgâr gittikçe şiddetleniyordu, her an yağmur yağacak gibiydi.

Melissa, "Olur," deyip hızlıca kapıya yürüdü.

Melissa rezervasyon yaptırmıştı, garson onları pencerenin yanındaki masaya geçirdi. Sular gökyüzü kadar karanlıktı, ama Anne Marie sislerin arasında loş görünen ışıklara baktı. Sonra da başını mönüye çevirdi. Melissa da tıpkı onun gibi listeyi dikkatlice inceledi. Sinirleri gerilen Anne Marie'nin hiç iştahı yoktu. Ekmek kâsede deniztarağı çorbası sipariş etmeye karar verdi, Melissa'nın da aynı şeyi tercih ettiğini duyunca şaşırdı.

Melissa garsona, "Onlar hazır olana kadar kahve alayım," dedi.

"Ben de alayım."

Garson gittikten sonra Melissa gergince bez peçeteye uzandı, peçeteyi dikkatlice kucağına serdi. Sonra da önündeki çatal bıçağı düzeltti.

Anne Marie, "Bana neler olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu. Hal hatır sormanın manası yoktu.

Bir süre sessizlik oldu. Melissa sonunda, "Bu konuyu seninle konuşmayı isteyerek sanırım sana haksızlık ediyorum, ama ne yapacağımı bilemedim."

Anne Marie kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Lafı dolandırmadan söylemek istediğin şeyi söylesen daha iyi olur." Melissa ellerini kucağına koydu, başını önüne eğdi. En sonunda, "Babamın... babamın vefatından beri kendimi toparlayamadım," dedi.

Anne Marie başını salladı. "Ben de."

Melissa başını kaldırdı, dudaklarını ısırdı. "Onu çok özleyorum."

Anne Marie boğazında aniden beliren yumruyu yutkun-

maya çalıştı. "Ben de."

"İşyerine gidip arkadaşlarıyla konuşursam kendimi daha iyi hissederim diye düşündüm."

Garson kahvelerini getirdi, Anne Marie adamın konuşmalarını bölmesine sevindi. Gözlerinde yaş biriktiğim hissediyor, Melissa'nın önünde ağlayarak utanç verici bir duruma düşmeyi istemiyordu.

Tekrar baş başa kaldıklarında Melissa kahvesine şeker attı. "Dediğim gibi, babamın işyerine uğramaya karar verdim," dedi, kahvesine toz krema kattı. "Babam hep işiyle gurur duyardı."

Gurur duymak Robert'in hakkıydı. Neredeyse kurulduğu günden beri veri depolama şirketinde çalışmış, çabaları sayesinde şirket büyük başarılar elde etmişti. Gün geçtikçe mesaisi uzasa da işini hep sevmişti. Üç yıl boyunca art arda Anne Marie'yi evlilik yıldönümlerini kutlamak için Paris'e götüreceğini söylemişti. Ama her sene işleri yüzünden planlarını iptal etmek zorunda kalmıştı.

Anne Marie nazıkçe, "Seni gördüklerine sevinmiş olmalılar," dedi.

Melissa omuz silkti. "Bu kadar kısa sürede bile çok şey değişmiş."

Bu da normal sayılırdı. Robert yaklaşık on ay önce vefat etmişti ve hayat ne olursa olsun devam ediyordu.

Melissa, "Rebecca Gilroy'u hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Elbette." Genç kadın Robert'in asistanlığını yapıyordu. Anne Marie'nin hatırladığı kadarıyla Rebecca, Robert kalp

krizi geçirmeden bir yıl kadar önce ie balamıştı.

"Rebecca'nın bebeği olmuş."

"Hamile olduğunu bilmiyordum." Haberi olsa Anne Marie ona hediye gönderirdi. Rebecca'yla sadece birkaç kez aynı ortamda bulunmuş, ama onu kısa sürede sevmişti.

"Evlenmemiş," diyen Melissa, Anne Marie'yle göz göze geldi.

Anne Marie bunun önemli olduğunu düşünmüyordu. "şu günlerde öyle şeylere çok da aldırış edilmiyor."

Melissa fincanını tuttu, Anne Marie vey kızının ellerinin titrediğini fark etti.

"Babamla ne zaman ayrıldığınızı tam olarak hatırlıyor musun?"

Anne Marie derin bir nefes alıp verdi. "Unutabileceğim bir şey değildi ki Melissa. Elbette hatırlıyorum. Baban beni... iki yıl önce, 18 Eylül'de terk etti." Derince nefes alıp omuzlarını havaya kaldırdı; halsizleştiğini, canının yandığını hissetti. "Babanın yokluğunda yıkıldım, hâlâ dzelemedim." Bu konuşmanın nereye gideceğini bilmiyordu, sabrım yitirmemeye çalışıyordu. Nefes verip, "Beni sevmemene rağmen hep ortak bir noktamız vardı," diye ekledi. "İkimiz de Robert'i seviyorduk."

Melissa bu yoruma aldırış etmedi, onun yerine gözlerini masaya çevirdi. "Siz ayrıldıktan iki ay sonra bir akşam babama sürpriz yapmaya karar verdim. O sıralar çok çalışıyordu, çoğu zaman geç saatlere kadar işyerinde kalıyordu.

Evlilikleri boyunca böyle akşamların çok kez tanığı olmuştu. şirkette yönetici olan Robert uzun saatler boyunca

çalışıyordu.

"Birkaç sandviçle babamın en çok sevdiği çorbadan alıp yanına gittim."

Anne Marie sabırla başını salladı, üvey kızının ne zaman konuya geleceğini merak etti.

"Güvenlik görevlisi beni içeri aldı, ofise girdiğimde.. Garson siparişleri masaya geldi, Melissa sustu, lafının yarıda kaldığına sevinmiş gibi durdu.

Anne Marie çorbasından bir kaşık aldı, aç olmamasına rağmen yemek ona lezzetli geldi. Melissa'nın sözlerine devam etmediğini fark edince kaşığıyla ona işaret verdi. "Devam et. Ofise girdin ve..."

Melissa başını salladı, isteksizce kaşığını eline aldı. "Rebecca da oradaydı."

"Fazla mesai yapımları işlerinin bir parçasıydı."

"Tam olarak... çalışmıyorlardı."

Anne Marie kaşlarını çattı. "Neyi ima ediyorsun?"

Melissa gözlerinin içine baktı. "Açık açık söylemem mi lazım? Bana söyleteceksen de sorun değil. Rebecca'yla babamı.. . onları birlikteyken yakaladım."

Yaşadığı şok etkisini gösterirken Anne Marie'nin kaşığı yere düştü. Vücudunun her yeri uyuştı, akli duyduklarını inkâr etmeye çalıştı. Şirket müdürünün bizzat gelip ona Robert'in ölüm haberini verdiği günkü gibi sersemledi, bunun başına geldiğine inanamadı.

Melissa, "Çok üzgünüm, Anne Marie," diye fısıldadı. "Böyle... böyle birden söylememeliydim, ama başka nasıl diyeceğimi bilemedim."

Melissa'nın ağızından çıkan kelimeler aklında birleşmeye gelmeye başladı. Robert ile Rebecca ilişki yaşıyordu. Rebecca hamileydi ve evlenmemişti. **Çocuk doğurmuştu.**

Anne Marie artık nefes alamıyordu.

"Rebecca'nın bebeği."

Melissa bir kez daha Anne Marie'nin gözlerinin içine baktı. "Emin değilim... ama Öyle olduğunu sanıyorum. Sen onu benden daha iyi tanıyorsun. Ben onu bir kez babamlayken gördüm, bir kez de geçenlerde ofiste. Öyle önüne gelenle birlikte olacak biri olduğuna inanmıyorum. Cenazeye de gelmişti."

Anne Marie gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. Az önce içmeyi başardığı birkaç kaşık çorba ağzına geldi. Hemen önündeki peçeteye uzandı, peçeteyle ağızını kapatıp sandalyesinden fırladı. Sendeleyip masalara tutundu, sonra da hızlıca tuvalete gitti, tam vaktinde içeri girdi. Boş tuvaletlerden birine girip rahatladı. İşi bitince kendini başını kaldıramayacak kadar halsiz hissediyordu.

Dışarı çıktığında Melissa onu bekliyordu. Islattığı kâğıt peçeteyi Anne Marie'ye uzattı. Gözyaşları genç kızın yanaklarında izler bırakmıştı. "Çok üzgünüm, sana söylememelidim. Başka... başka ne yapacağımı bilemedim."

Anne Marie soğuk, ıslak peçeteyi iki eliyle yüzüne koydu. Şok, ihanet, öfke... Hepsi de önce hangisine tepki vereceğini bile bilemeyeceği kadar güçlü bir şekilde üzerine üzerine geliyordu.

Melissa, "Brandon'la konuşmalıydım," diye fısıldadı, duvara yaslandı. Sırtını duvara yasladı, yere çöktü. "Sana

söylememeliydim. Sana söylememeliydim."

Kadın bir garson geldi. Kaygılı gözlerle, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Şefimiz yemeğinizle ilgili bir sorun olup olmadığını sormamı istedi."

Melissa doğrulurken Anne Marie durumun yemekle ilgili olmadığını söyledi. "Biz iyiyiz. Çorbadan olmadı. Endişelenmeniz gereken bir şey yok."

"Yemeklerinizin ücretini almayacağız."

"Hayır, rica ederim. Hesabı ödeyeceğim." Artık öfkesi artmaya başlıyordu. Ellerini tüm mikropları kazıyarak atmak istercesine sertçe yıkadı.

Melissa tuvaletin kapısının yanında onu bekledi, masaya dönerken onun peşinden gitti. Anne Marie çantasını eline aldı, masaya sertçe iki tane yirmi dolar koydu. Bu kadarı çorabayı ve kahveyi karşılamaya yeterdi. Üvey kızı azar işiten bir çocuk gibi bir iki adım arkasından dışarıya kadar yürüdü.

Yağmur onlar içerideyken şiddetlenmişti, sert damlalarla yere çarpıyordu. Anne Marie binanın yan duvarına yaslanırken duyduğu sözlerle anlam vermeye çalıştı. Böyle bir şeyin olması ona imkânsız gibi geliyordu. Buna hâlâ inanamıyordu.

Duydukları doğru **olamazdı**. Robert, Rebecca'yı hamile bırakma riskim göze alamazdı. Birlikte oldukları gece bile... Anne Marie donup kaldı. Konulmamışlardı. Ona doğum kontrol hapı almadığını söylemiş, ama Robert önemsememişti. Umursamazlığı Anne Marie'yi heyecanlandırmıştı. Bunu bebekle ilgili inatçı tavrının yıkılışı olarak görmüştü.

Melissa boğuk bir sesle, "Anne Marie," dedi. Üvey kı-

zının akıttığı yaşlar yağmur damlalarına karışıyordu. Saçları sırlıslıkla olmuştı, ama o hiçbir şeyi fark etmiyor gibiydi. "Birinin Rebecca'yla konuşması, ona sorması lazım."

"Ben soramam."

Melissa, "Ben de soramam," diye yakındı.

"Neden? Bu saatten sonra sorsan ne olacak ki?" "Bebek babamdansa çocuk üvey kardeşim olacak. Gerçekten de babamdan olup olmadığını öğrenmek zorundayım. Bunu bilmek benim hakkım."

Anne Marie, zamanında onun dünyaya getirebileceği bir çocuğa böyle anlayışla yaklaşp yaklaşmayacağını merak etmeden duramadı. "Çocuk kız mı, erkek mi?"

"Oğlu."

Hissettiği acı tenine bastırılan kızgın bir demir gibi canını yakıyordu. Bir anlığına kelimeler ağzında tıkanıdı. "Çocuk Robert'tense Rebacca şimdiye kadar neden bir şey söylemedi?" Melissa, "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Sana bunları anlatmamalıydım."

Anne Marie donuk bir sesle, "Canımı yakmak istedin," dedi.

"Hayır!" diyen Melissa, bunu hemen inkâr etmeye çalıştı.

"Beni sevmiyorsun." Anne Marie üvey kızının amacının ne olduğunu anlamıştı. "Bana tahammül edemiyorsun. Hiç etmedin. Bunca yıl boyunca benden öç almaya, beni **cezalandırmaya** çalıştın. Buyur, istediğini elde ettin."

Bu ithamlara karşı çıkmakla uğraşmayan Melissa, elle-riyle yüzünü kapatıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Özür dilerim, özür dilerim."

Anne Marie sırtını üvey kızına dönüp oradan gitmeyi istiyordu. Ama Melissa'nın iç çekişlerini duymaya dayanamadı. Robert'in ihanet ettiği kişi **kendisi** olsa da üvey kızına doğru gitti, ona sarıldı.

İkisi yanlarından geçen insanları umursamadan birbirine tutundu.

Anne Marie kendini daha fazla tutamadı, Robert'in ihanetinin acısı birden, güçlüce üzerine geldi. Robert'in cenesinde bile dökmediği kadar çok gözyaşı döktü. Omuzlan çöktü; gürültülü, sarsıcı iç çekişleriyle tükendi.

Ardından Melissa onu tuttu, teselli etti. Üvey kızıyla onca yıl boyunca ortak bir şey bulmaya çalışan Anne Marie, sonunda aradığını bulmuştu.

Kocasının ihaneti sağlamıştı bunu.

5

Barbie Foster sinema salonunun önündeki sıraya girip büyük ihtimalle seçeceği komedi filmi için bilet almayı bekledi. Gülmek için bir sebebe ihtiyacı vardı. Günü erken başlamış, Blossom Sokağı'nın iki sokak ötesindeki Barbie adlı giyim dükkânını açmıştı. Dükkânı çok lüks, çok ayrıcalıklı ve **çok** pahalıydı. Müşterilerinin hepsi tek bir elbiseye dört haneli çekler yazabilecek kadınlardı. Barbie de onların parasının karşılığını almasını sağlıyor, onlara tavsiyelerde bulunuyor, aksesuarlarla istedikleri değişimi yakalamalarına yardımcı oluyordu. Tüm dolaplarını onun ürünleriyle dizgen daimi müşterileri vardı. Moda anlayışı ona çok şey kazandırmıştı.

Kibirli biri gibi görünmeyi istemiyordu ama alımlı bir kadın olduğunun farkındaydı. Gray'in ölümünden bu yana erkekler hep etrafındaydı. Yanlarında onun gibi bir kadınla gezmeyi diliyorlardı, Barbie ise onların parasının peşinde olduklarından şüpheleniyordu ve öyle iltifatlarla kandırılacak bir kadın değildi. Evliliği boyunca mutlu yaşamış, kocasını sevmişti. Hayatının geri kalanında da sade bir birlikteliğin veya sırf seks için yaşanan bir ilişkinin parçası olmaya razı değildi. **Aşkı** bulmayı istiyordu. Gary'nin zamanında yaptığı gibi ona bir prensesmiş gibi davranacak bir adamın hasretini çekiyordu. Arkadaşları bunun zor olacağını söylemiş, ama

Barbie onları umursamamıştı. Ne yazık ki şu günlerde etrafta çok fazla prens yoktu.

Genç yaşta evlenmişti. Geçmişe şöyle bir baktığında Gary'yi bularak ne kadar şanslı olduğunu fark etmişti. O yıllarda hayata dair hiçbir tecrübesi yoktu, dolayısıyla gerçekten harika bir adam bulması ve ona âşık olması şansının ürünüydü. Ondan on yaş büyük olan Gary tanıştıklarında otuz yaşındaydı; çok olgun biriydi, sevgiye ve sadakate çok değer verirdi. O zamanlar babası için çalışıyor, sık sık evlerine geliyordu. Barbie ondan hoşlanmış, her ne kadar gerçekliğine inanması birkaç yılını alsa da duygularının aşka dönüştüğünü anlamıştı. On dokuz yaşma geldiğinde Gary ne zaman evlerine uğrasa etrafta oyalanmaya çalışmış, evden çıkıp üzerinde bikinisiyle havuza kadar yürümekten keyif almıştı. Gary'nin her defasında ona bakmamak için utanarak başını bir oraya bir buraya çevirdiğini görüp gülümsemişti.

Barbie yirmi birine bastığında babasının ve annesinin rızasıyla evlenmişlerdi, Barbie annesinin karşı çıkmamasına şaşırıyordu. Balayının ilk haftasında hamile kalmıştı. Tek yumurta ikizlerini dünyaya getirdiğinde Gary sevinçten havalara uçmuştu. Ama Barbie zor bir hamilelik geçirmiş, Gary de ikizlerin onlara yeteceğini söylemişti.

Eric ve Kurt hayatlarına neşe katmış, mutluluklarını katbekat artırmıştı. Gary'yle Barbie'nin de zaman zaman tartışmaları, birbirlerinden farklı istekleri oluyordu, ama birbirlerini çabucak affediyorlar, hiçbir zaman anlaşmazlıklarını öfkeye dönüştürmüyorlardı. Evlerinde sakin, düzenli, hoş bir hayat sürdürüyorlardı. O uçak kazası ise bunların hepsinin sonu

olmuştı. Barbie oğullarıyla hep iyi anlaşırdı, ama babaları Gary'nin trajik ölümünün ardından birbirlerine daha da kenetlenmişlerdi.

Yaşadıkları acı kaybı atlatabilmeleri için birbirlerine destek oluyorlardı, hatta şimdi bile hemen hemen her gün konuşuyorlardı.

Annesinin ve oğullarının cesaret vermesiyle, Gary'nin vefatından bir yıl sonra kendi işyerini açmıştı. Butik yalnızlığına aldırış etmemesini sağlamış, ona bir amaç vermişti. Oğulları on sekiz yaşına gelmişti, gün geçtikçe hayatları şekilleniyordu. Bir süre sonra kendi ayaklarının üzerinde durmaya başlayacaklardı. Ülkenin diğer ucunda üniversiteye gidiyorlardı. Barbie çocuklarına tutunma içgüdüsunü bastırarak onlarla birlikte Boston'a ve New York'a uçmuş, ikisini de okullarına yerleştirmiş, sonra da geri dönmüştü. Batı Yakası'na yaptığı beş saatlik uçak yolculuğu boyunca bir bebek gibi durmadan ağlamıştı.

Oğullarının yokluğunda evi de hayatı da ona bomboş gelmişti. Kurt ve Eric'i Batı Yakası'ndaki okullarına götürdüğünden beri kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Neyse ki oğulları Şükran Günü ve Noel için eve gelmiş, onlarla hasret gidermişti.

Genelde dükkândaki işlerle meşgul oluyordu ama Sevgililer Günü'nde arkadaşlarıyla yaptığı buluşma sayesinde önünde çok farklı bir fırsat olduğunu fark etmişti. Peşine düşeceği yeni bir amaç, yeni bir uğraş keşfedeceğini umarak dilek listesini oluşturmaya başlamıştı. Annesi bu fikri yıllardır hiçbir şeye karşı göstermediği kadar büyük bir hevesle

benimsemişti, Barbie sırf bu sebeple bile onun yolundan gidebileceğini düşünmüştü. Çoğu şeyi birlikte yapıyorlardı ve doğrusu annesi Barbie'nin en iyi arkadaşıydı.

Sıra ilerledi, Barbie genç görevliye yaklaşıp on dolar uzattı.

"Hangi film?"

Barbie kıza gülümsedi. "Benim için sen seçer misin? Komedi tercihimdir."

Kız, Barbie'ye baktı. "Üç dört tane film var. Herhangi biri olabilir mi?"

"Olur." Barbie'nin istediği tek şey sonraki iki saat boyunca hayatın gerçeklerinden uzaklaşmaktı.

Genç kız parasını aldı, makineden çıkan bileti ve paranın üstünü Barbie'ye uzattı. "On iki numaralı salon," dedi. "Film dört yirmi beşte başlayacak."

Aç olmamasına rağmen bekleme salonuna girdiği anda burnuna gelen patlamış mısır kokusu ağzını sulandırdı. Küçük bir paket patlamış mısır, bir de kola alıp on iki numaralı salonun yolunu tuttu.

Perdede gelecek filmlerin fragmanı oynuyordu, çabucak orta sıralarda bir yere geçti. Patlamış mısır ve kolayla koltuğuna oturdu, çantasını yan tarafındaki boş koltuğa bıraktı.

Etrafa bakınca sadece çoğu yaşlı ve tahminen emekli çiftleri gördü. Patlamış mısırını yemeye başladı, birden boğazı kupkuru oldu. Tüm dünya ona birbirine âşık insanlardan ibaretmiş gibi geliyordu. Salondaki diğer kadınlara, hayatta olsa Gary'yle onlar gibi yaşayacağı uzun soluklu ilişkilerine, sonsuza dek sürecek aşklarına imreniyordu. Bir şansının daha

olmasını istiyordu. Çekiciydi, varlıklıydı, iyi bir insandı ve yalnızdı. Tekrar âşık olmak listesindeki ilk şeydi. Ama Gary gibi bir adam bulamayacaksa bir ilişki yaşamayı istemiyordu. Ne yazık ki rahmetli kocası gibi adamlardan dünyada çok yoktu.

Arkadaşları o aptalca dileklerden bahsedene kadar hayatı yeterince yolunda gidiyormuş gibi geliyordu. Annesi listesini neredeyse tamamlamıştı. Ama onunki daha boş sayılırdı. Âşık olmanın dışında birkaç şey daha yazmıştı. Oryantal dans öğrenmeyi istiyordu. Gary'yle birlikte yıllar önce Kahire'de bir dans gösterisine denk gelmişler, o çekici, kadınsı hareketlerden etkilenmişti. Listesine başka bir şey daha yazmıştı. Hawaii'de şnorkelle yüzmeyi, Paris'te alışveriş yapmayı, Londra'da gezmeyi istiyordu; bunları Gary'yle birlikte yapmış, hepsinden keyif almıştı. Ama hiçbirini tek başına yapmayı istemiyordu.

Tekrar aşkı yakalama arzusu, ona aklının dahi alamayacağı bir yanılgı olarak görünüyordu. Ama tam olarak bir ilişki **arayıp aramadığından** emin değildi. Gerçekten birini sevmeyi ve sevilmeyi istiyorsa aşka kalbini açmalı, bulacağı kişiyi kaybetmenin riskini göze almayı kabul etmeliydi.

Başını iki yana salladı, onu Gary'nin sevdiği gibi sevebilecek birinin karşısına çıkacağına inanmaya çalışmanın saçma olduğunu düşündü. **Onu** sevecek; parasını, güzelliğini değil onu isteyecek birini bulması zordu.

Aniden gözlerine yaşlar doldu, öfkeyle gözlerini sildi. Ağlayacak bir şey yoktu. Kafa yoracak hiçbir derdi yoktu. Onlarca, yüzlerce kadının kıskanabileceği bir hayatı vardı. Maddi sıkıntılarla boğuşmuyordu, oğulları sorumlu birer yetişkin olmuştu, kırk yaşında olmasına rağmen otuzunda gösteriyordu. Gözyaşları sebepsizdi, yine de buna aldırış etmeden duramıyordu.

Çantasına uzanıp bir paket selpak çıkardı, birini alıp sessizce burnunu sildi.

Fragmanlar hâlâ devam ediyordu. Seyirciler güldüğüne göre hepsi komedi filmiydi. Etrafından arada sırada kahkaha sesleri yükseliyordu.

Burnunu çekip gözlerindeki yaşları selpakla kuruturken tekerlekli sandalyeli bir adamın oturduğu sıraya yaklaştığını gördü. Adam gözlerini dikkatlice ona çevirmişti, bu, Barbie'nin yabancıları olduğu bir şey değildi. Erkekler ona bakmaktan hoşlanıyordu. Yalnız bu adamın bakışlarında o beğeniyi göremedi. Adam daha çok sinir olmuş gibiydi.

Tekerlekli sandalyesini Barbie'nin yanındaki boş yere süren adam dönüp ona ters ters baktı. "Bilmiyorum fark ettin mi, ama engelli kişilere ve yakınlarına ayrılan yerde oturuyorsun."

"Ya..." Barbie bunu fark etmemişti, adam bundan bahsedince oturduğu sıranın üzerindeki işareti gördü.

"Buradan kalkmalısın." Sözlerinde nezaketten eser yoktu.

Biriyle gelmiş olmalıydı, herhalde o koltuğu da onun için istiyordu. Özel mülküne izinsiz girilmiş gibi kaşlarını çatması anlayışla karşılanabilirdi.

Barbie büyük çantasına uzandı, askısını omzuna attı, patlamış mısırını ve içeceğini alıp ayağa kalktı. Boş sıra boyunca ilerlemek yerine adamın yanından geçmeye çalıştı.

Adam geçebileceği kadar yer açmak için tekerlekli sandalyesini geri çekti ve nasıl olduysa Barbie'nin pantolonun paçası tekerine takıldı. Barbie ayakta durmaya çalışırken sendeledi, bardağındaki kolanın hepsini adamın üzerine döktü.

Adam ıslanan pantolonuna şaşkınlıkla baktı, buz küpleri yere düştü.

"Çok özür dilerim." Barbie elini çantasındaki selpağa götürdü, bu sırada patlamış mısırını da adamın üzerine boşaltmayı başardı.

"Çok... çok özür dilerim," dedi, daha da utandı.

"Rica etsem *gider* misin?"

"Ama..."

Adam gitmesini istediği tarafı işaret etti, sonra da kızgınlıkla başını iki yana salladı.

Barbie sıradan telaşla çıkmaya çalıştı. Kendini sakar biri gibi hissederek boş lobiye fırladı. Masanın üzerindeki peçetelikten bir avuç peçete aldı, çabucak salona döndü.

Barbie peçeteleri uzattığında adam hâlâ kucağındaki

patlamış mısırları üzerinden atmaya çalışıyordu.

Barbie adamın duyabileceği bir sesle, "Size başka bir şey getirebilir miyim?" diye fısıldadı.

Adam parlak, mavi gözleriyle ters ters baktı. "Yapacağın yaptın zaten. En iyisi **beni yalnız bırak.**"

"Peki."

Adamın bu kadar kaba olmasına gerek yoktu. Barbie, "Özür diledim," diye cevap verdi adama.

"İyi. Özrünü kabul ettim. Şimdi müsaade edersen filmin tadını çıkarmak istiyorum."

Barbie dişlerini sıkı. Adamın üzerine bir bardak daha içecek dökmeyi istiyordu. Az önceki şeyleri kasten yapmamıştı ki. Kazara olmuştu ve defalarca adamdan özür dilemişti. Üzüntüsünün adamın aksi tepkilerinden dolayı kızgınlığa dönüştüğünü hissediyordu.

Adam yanından gitmesini çok açık bir şekilde dile getirdiği için Barbie tekerlekli sandalyeli kişiler için ayrılan sıranın beş sıra üstündeki boş bir yere geçti. Dikkatini on dakika önce başlayan filme vermeye çalıştı.

Perdede tam da istediği gibi komedi türünde bir film vardı, ama artık hiç gülecek durumda değildi. Onun yerine ayaklarını gergince yere vurdu, kaşlarını çatarak aşağı sıralardaki aksi adama baktı. Ayak seslerinin etrafındaki kişileri rahatsız ettiğini fark edince bacak bacak üstüne attı. Ömrü boyunca bu kadar kaba biriyle karşılaşmamıştı. Adam kolanın üzerine dökülmesini gerçekten de **hak ediyordu.**

Diğer seyirciler filme gülüyordu. Barbie de filme odaklanabilse gülebilirdi. Ama istemsizce gözleri tekerlekli sandalyedeki adama kayıyordu. İçindeki küçük kız ona bakıp dil çıkarmak istiyordu.

Adam ondan gitmesini istemişti, şimdiye kadar da yanna biri oturmamıştı. Aslında bulunduğu sıranın tamamı boştu. Sinemaya biriyle gelmemiş, sadece **Barbie'nin** yanında oturmasını istememişti.

Barbie'nin neyi vardı ki? Birçok erkek onunla yan yana oturmayı isterdi. O küçük kaza konusunda da daha anlayışlı davranırlardı. O... o ilkel adama ağzına geleni söylemek aklım çeliyordu. Gerilen sinirleri ona salondan çıkıp gitmesini söylüyordu. Özgür bir ülkede yaşıyordu ve canının istediği yere oturabilirdi.

Barbie filmin ortasında çıkıp öfkeyle bekleme salonunda dolandı. Bu adam böyle davranma, daha da kötüsü Barbie'ye kendini kötü **hissettirme** hakkını nereden alıyordu? Barbie'ye bileti satan genç kız birkaç dakika onu izledi.

"Bir sorun mu var?" diye seslendi.

Barbie etrafında dolandı, sinirleri daha da gerildi. Kızın yapabileceği hiçbir şey olmamasına rağmen, "Az önce içindeki adamın biri bana hakaret etti," dedi. "Bilmeden engellilerin bölümüne oturmuşum, o da bana gitmemi söyledi."

Genç kız başını önüne eğdi, ama gülümsediği Barbie'nin gözlerinden kaçmadı.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu.

"Hayır, hayır özür dilerim. Yerinizi değıştirmeniz şart değildi."

"O sırada yanlış yere oturduğumdan haberim yoktu. Biriyle geldiğini ve onun yerine oturduğumu sandım."

"O yalnızdı."

"Aynen öyle. Ayrıca kolamı da yanlışlıkla üzerine dök-tüm. Kazara oldu."

Kızın gözleri irileşti. "Üzerine kola mı döktünüz?"

"Tam da kucağına."

Genç kız kıkır kıkır güldü, eliyle ağzını kapattı. "Sinir-lendi mi?"

"Evet, ama kazara oldu. Patlamış mısıрім da döküldü."

Kız bir kez daha kendisini tutamayıp güldü. "Aman Tan-rım."

Barbie kızın güldüğünü görünce kaşlarını çattı. Ters ters, "Hayatımda bu kadar kaba, laf anlamaz bir adam görmedim ben," dedi.

Kız artık açık açık gülerек, "Bahsettiğiniz kişi dayım Mark," dedi.

"Dayın mı?" Barbie bir ateşten diğerine atlıyor gibiydi. Söylediğı her şey "Mark Dayı"nın kulağına gidebilirdi. İyi de olurdu. Birilerinin o kibirli, küstah, asabi adamla doğru düzgün konuşması gerekiyordu. Hem kim olduğunu sam-yordu ki?

Genç kız, "Ne yazık ki bazen anlaşması zor biri olabili-yor," dedi.

"Onu gel de bana sor!"

"Canınızı sıkmasına müsaade etmeyin."

Barbie bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama kızın haklı olduğuna karar verdi. Aynen o adam gibi biletinin parasını vermişti ve canının istediği yere oturabilirdi. Engelliler için ayrılmış yere oturmayı düşünüyorsa eğer, o koltuğa birileri ihtiyaç duymadığı sürece bu konu sadece onu ilgilendirirdi.

Genç kız, "İsterseniz içeri girin," dedi. "Film gerçekten çok komik."

"Sağ ol." Barbie salona döndü, canının istediği yere oturmakta kararlıydı.

Sinirini de geride bıraktı.

Olay yaratmak ona göre bir şey değildi. Eski yerine döndü. Koltuğuna geçti, çantasını kucağına koyup perdeye baktı. Filmde olup bitenleri takip edemedi.

En sonunda izlemekten vazgeçip adamın başının arkasına baktı. Adam yerinde rahatsız olmuş gibi kıpırdandığına göre onu izlediğini sezmiş olmalıydı. Barbie'ye göre hava hoştu.

Yarım saat sonra film bitti, ışıklar yandı. Salon boşaldı, ama Barbie koltuğunda oturmaya devam etti. Mark ya da adı neyse o adam da yerinde durdu. En son kişi de kapıdan çıkınca tekerlekli sandalyesini çıkışa doğru sürdü.

Barbie adamın peşinden gidip, "Her zaman bu kadar kaba mısındır?" diye sordu.

Adam tekerlekli sandalyesiyle tek hamlede ona doğru dönünce, bir an Barbie'yi şaşırttı.

"Gerektiğinde kaba davranmasını bilirim."

Barbie salon karanlıkken adama iyice bakamamıştı. Ama şimdi büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Adam yakışıklıydı. Ama bir yandan da huysuzun tekiydi. Gary ölse bir kadınla onun gibi konuşmazdı. Rahmetli kocası daima saygılı, nazik biriydi.

Barbie, "Keşke senden hiç özür dilemeseydim," diye söylendi. "Özrü hak etmiyorsun."

"Ne istiyorsan onu yap. Yolumdan çekil yeter."

"Seve seve," diyen Barbie başını dimdik tutup adamın yanından uzaklaştı. Sinemadan ayrılmadan önce tuvalete gitmeye karar verdi.

Kapıdan çıkarken Mark'm tekerlekli sandalyesini bekleme alanına doğru sürdüğünü gördü.

Yeğeni Barbie'nin yanına gelip kısık bir sesle, "Epey sinirlenmiş," dedi.

"Ona hakkında düşündüğüm her şeyi söyledim."

Genç kız neşeyle gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Barbie başını salladı. "Gerçekten." Ama yavaş yavaş aşırı tepki gösterdiğini düşünmeye başlıyordu.

"İnsanlar genelde etrafında dört döner."

"Ben onlardan biri değilim." O da, Gary de insanlara eşit davranılması gerektiğine inanırdı. Bunun dışındaki her şey ayrımcılık yapmak, karşıdaki kişiyi değil de engelini görmek

demekti.

"Ailemizdeki herkes haline üzüldüğü için öyle yapıyor, ama o bundan nefret ediyor."

"Ya!" Barbie'nin ona merhametle yaklaşmadığı ortadaydı, ama belki de biraz kabalık etmişti.

Genç kız, "Ben ona onlar gibi davranmıyorum," diyerek sözlerine devam etti. "Bu yüzden benim çalıştığım akşamlar sinemaya uğruyor."

"Sinemaya sık sık gelir mi?" Barbie bu soruyu neden sorduğuna anlam veremedi.

"Mark Dayım her pazartesi akşamı buraya gelir," diyen genç kız Barbie'nin gözlerinin içine baktı. "Bu arada ben Tessa. Dayımın adı da Mark Bassett." Elini uzattı.

Barbie de elini uzattı. "Ben de Barbie."

Tessa, "Yine geleceksiniz, değil mi?" diye sordu.

"Bu civarda oturuyorum." Yani, öyle sayılırdı. Evinden buraya gelmesi arabayla yirmi beş dakikasını alıyordu, ama şehrin bu kesiminde ona en yakın, en büyük sinema da burasıydı.

Tessa, "Çok güzel," dedi, Barbie'ye otoparka açılan cam kapılara kadar eşlik etti. Kapının bir kanadını onun için açtı. "Kısa süre sonra görüşürüz umarım."

Barbie, "Görüşürüz," dedi, çantasından arabasının anahtarlarını çıkardı. Arabasına oturdu, Tessa'yla yaptığı konuşmayı düşündü. Genç kız ondan bir sonraki hafta pazartesi günü sinemaya gelmesini istemiş, o da ona bir bakıma söz

vermişti. Bu konuyu bir süre düşünmesi gerekiyordu. Bu adamdan etkilendiğini, aynı anda yepyeni bir heyecana yelken açtığını inkâr edemezdi.

Aslında... yıllardır hiç kimseye böyle büyük bir tepki vermemişti. Tavrının değişikliğine anlam veremiyordu.

Üzüldüğü veya kafası karıştığı diğer anlarda olduğu gibi annesini aradı. Lillie hemen telefonunu açtı. "Hayatım, ne-redesin?"

"Sinemaya gittim . Şimdi yoldayım."

Annesi, "Sana mesaj bırakmıştım," dedi. "Eve uğrarsın, birlikte yemek yeriz diye düşündüm."

Birden iştahı kabaran Barbie, gün boyunca bir tost ve birkaç avuç patlamış mısırın haricinde hiçbir şey yemediğini fark etti.

"Sağ ol," dedi. "Bir şey lazım mı? Gelirken getirebilirim." "Hayır, hayır, sabah alışverişe çıkmıştım."

Barbie, "Arabayı aldın mı?" diye sordu. Kırmızı, üstü açılır araba aynı sorundan dolayı tekrar bayiye götürülmüştü. Servis direksiyon sistemini iki kez tamir etmeye çalışmıştı.

"Hayır, ama içim rahat."

"Çok sakinsin." Barbie annesinin sabrına hayran kaldı. Annesi bir kez bile şikâyetçi olmamıştı.

Annesi, "Her şey yolunda mı, hayatım?" diye sordu. "Sesin gergin gibi."

"Sorma..." Barbie başına gelenleri anlattı, ama nedense

adamin tekerlekli sandalyede olduğundan bahsetmedi. Annesi kakhaha atıp onu şaşırttı.

"Anne!" diye haykırdı. "Hiç komik değil."

"Biliyorum. Sadece seni bir an elin ayağına dolanmış halde gözümün önüne getiremedim de."

Barbie, "Suç adamdaydı," dedi. "Dua etsin kucağına düşmedim."

Aniden aklında bir görüntü belirdi ve gördüğü şey hiç hoşuna gitmedi. Mark'ın kucağına oturduğunu, kollarını boynuna attığını, gözlerinin ve dudaklarının buluşıtuğunu gördü. Başını iki yana salladı. Bu görüntünün nereden geldiğini bilmiyordu, çünkü o adam hiç hoş biri değildi.

Lillie, "Buraya gelince her şeyi anlatırsın," dedi. "Birkaç dakikaya görüşürüz o zaman." Barbie tam telefonu kapatmak üzereyken annesinin sesini duyunca durdu. "Barbie, söylemeyi unuttum. Jacqueline Donovan önümüzdeki hafta pazartesi bizleri küçük bir buluşmaya davet etti. Sen de gelirsın, değil mi?"

"Pazartesi mi? Saat kaçta?"

"Altı gibi."

Barbie kararını verip, "Maalesef, anne," dedi. "Başka planlarım var."

Mark Bassett ondan umduğu kadar kolay kurtulamayacaktı.

6

Anne Marie cuma günü Melissa'yla yediğı yemekten sonra duygusal olarak çökmüştü. Konuşmalarını aklından silmeye çalışmış ama becerememişti. Robert'in onu aldattığı gerçeğı günün her anında düşüncelerinde geziyor. O ihanet, acı, kızgınlık ona ağır geliyordu. Kocasından çocuğı olmasını bu kadar çok istemese canı böyle yanmazdı. Robert'in onu reddedip başka bir kadınla yatağı girmesi ve o kadının da şimdi ondan olabilecek bir çocuğı annelik etmesi zalimliğı açık göstergesiydi.

Diğer bir sorun da üvey kızıydı. Melissa' nın bile bile canını yakmayı ve onu küçük düşürmeyi planladığına inanmayı istemiyordu, ama bazı şüpheleri vardı. Yine de Robert'in kızının babasının yaptıklarından dolayı üzüldüğünü hissetmiş, aklına konuyu açabileceğı başka biri gelmediğini için de gerçeğı ona söylemesini anlayışla karşılamıştı. Ama Melissa'nın neden abisine değil de ona geldiğini çözememişti.

Brandon'ı seçmesi içinde bulundukları durumdan dolayı daha uygun olabilirdi. Bir kadınla konuşmayı istediği için mi onunla görüşmeye karar vermişti? Başka hiç kimsenin Robert'i onun kadar sevmediğini bildiği için mi böyle davranmıştı? Kesin olan bir şey vardı; o da Melissa'nın Anne Marie'nin canını yaktığını fark ettiği anda gerçekten de pişmanlık duyduğuydu. Nihayetinde **Anne Marie**'yi o teselli etmişti.

Pazar günü yanında Baxter'la küçük dairesine kapandı. Telefonunu açmadı, mesajlarına bakmadı. Cumartesi günü yarım gün bile olsa çalışmayı başarmasına şaşırды. Öğle vakti migreni tuttu, dükkânı Theresa'ya bıraktı. Neyse ki pazar günleri dükkân kapalı oluyordu.

Baxter'ı kısa süreliğine gezdirmenin haricinde evden ayrılmadı. Acısını ve kederini yaşarken elinde bir paket peçeteyle odadan odaya dolandı.

Robert böyle bir şeyin olmasına nasıl müsaade ederdi? Ona böyle ihanet edebilir miydi? Telefon birkaç kez çaldı ama cevap vermedi. Ekrandaki numaralara bakılırsa telefonların çoğu şu anda en son konuşmak istediği kişi olan Melissa'dan geliyordu. Telesekreterin hafızası dolana kadar mesajlar üst üste geldi. Hiçbirini umursamadı. Ona göre dış dünyayla ne kadar az iletişim kurarsa o kadar iyi olurdu.

Pazartesi günü yine işbaşı yaptı. Çalışanları Theresa Newman ile üniversite öğrencisi Cathy O'Donnell onu rahatsız etmemeleri gerektiğini hissetmişti. Anne Marie mümkün olduğunca arka taraftaki ofisinde durdu, üst üste yığılan evraklarla uğraştı. İnsanlarla ilgilenebileceğini sanmıyordu.

Saat on iki buçukta Theresa ofisine geldi. "Biri seninle konuşmak istiyor," dedi.

"Müşterilerden biri mi?"

"Şey..." Theresa ne diyeceğinden emin değil gibiydi. "Sanırım üvey kızın."

Anne Marie gerildi. Melissa dükkâna geldiğine göre kaçış yoktu. Cuma gününden sonra tedirgin olmuştu; şimdi ise üvey kızının söyleyebileceği bir başka şeyin daha üstesinden gelemeyecek kadar zayıf olduğunu hissediyordu.

"Anne Marie?" diyen Melissa, Theresa'nın yanından geçip ofise girdi.

Theresa, Anne Marie'ye özür dilercesine baktı ve müsaade isteyerek içeriye döndü.

Melissa gergince kapının önünde durdu. "Neden telefonunu açmıyorsun?" diye sordu. "Seni defalarca aradım. Sanki yer yarıldı da içine girdin."

Anne Marie'nin vereceği cevabı rahatlıkla tahmin edebilirdi. "Kimseyle konuşacak halde değildim."

"Beni endişelendirdin. Brandon'ı da."

"Ona söyledin mi?"

Melissa başını salladı. "Bana çok kızdı. Sana bunları hiç anlatmamam gerektiğini söyledi."

Anne Marie'nin dilinin ucuna da ağır sözler geliyordu. Melissa'nın önce abisiyle konuşmuş olmasını çok isterdi. Ama önünde sonunda gerçeği öğreneceğini düşünüyordu. Ha şimdi olmuş, ha sonra. Ne fark ederdi ki?

Melissa ağlayacakmış gibi oldu. "Brandon haklıydı." Sesi titriyordu. "Özür dilerim, Anne Marie. O anda sana söy-

lemem gerektiğini hissettim. Senin de benim gibi şok geçireceğini biliyordum, ama canını bu kadar yakacağını tahmin edemedim. Aptallık ettim, düşüncesizce davrandım. Özür dilerim."

Tekrar gözyaşlarına boğulmak kolaydı. Ama Anne Marie kontrolünü yitirmemek için çaba sarf etti. "Bir bakıma doğru şeyi yaptın," dedi, sakince konuşmaya çalıştı. "Elbet bir gün o bebeğin varlığını öğrenecektim."

Melissa içeriye doğru bir adım attı. "Kendimi hâlâ çok kötü hissediyorum."

Anne Marie, "Neyse, yaşananları geride bırakalım," dedi. Melissa bunu söylemenin ona neye mal olduğunu bilemezdi. Anne Marie onu suçlamayı istiyordu ama bunu yapamayacağının farkındaydı. Üvey kızıyla arasında bir tür bağ kurmaya çalıştığı onca yılın ardından şu anda kurdukları cılız köprüyü yıkmayı istemiyordu.

Melissa, "Kendimi affettirmem için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Anne Marie başını iki yana salladı.

"Benden istediğin bir şey var mı?"

Anne Marie derin bir nefes aldı. "Bana yeni bir kalp verebilir misin?" diye sordu, sesinin alay ediyormuş gibi çıkmış olmasını umut etti. Ama üvey kızının gözlerindeki hüznü dolu bakışı görünce yanıldığını anladı.

"Belki de gitsem iyi olur," diyen Melissa'nın arkasına dönmek üzereyken omuzları çöktü.

Anne Marie, "Bir ara çay içelim, olur mu?" diye sordu.

Melissa şaşkınlıkla, "Gerçekten mi?" dedi.

"Sen Robert'in kızısın ve benim hakkımda ne düşünürsen düşün, ben babanı seviyorum." Anne Marie ona karşı dü-rüst olmayı istiyordu.

"Seni aldattığını öğrenmiş olmana rağmen onu hâlâ se-viyor musun?"

Anne Marie'nin kocasına olan aşkını açıklaması zordu. Robert'in yaptıkları onu yıkmıştı ve her ne kadar onunla yüz-leşmeyi, ona suçunu itiraf ettirmeyi istese de bu ihtimalin elinden alındığını biliyordu. Yine de onu seviyordu. "Babam canını çok yaktı, değil mi?"

"Evet. Bu yüzden ondan nefret edebilirdim ama..."
Melissa araya girip gözlerini kısarak, "Ben ederdim," dedi.

Anne Marie, "Peki, bunun ne faydası olur ?" diye sordu. "İnan bana bunu tekrar tekrar düşündüm. Bu kötü haberin beni mahvetmesine izin verebilirdim, zaten bir süre kendimi toparlayamadım."

"Biliyorum, bu yüzden kendimi suçluyorum."

"Dert etme. Bunları geride bırakalım dediğimde ciddiy-dim. Her neyse elimden geldiğince atlatmaya çalışıyorum. İlk başta etrafı yakıp yıkmayı istedim, ama bunun bir yardımı olmayacağını düşündüm. Kızgınlık ve öfkeyle hiçbir şeyin değişmeyeceğini anladım."

Melissa uzun süre ona baktı. "Benden çok çok daha iyi bir insansın."

"Sanmam. Biraz daha tecrübeli, biraz daha kırgın, yaralı desek daha doğru olur." Melissa'nın ona böyle bir iltifatta bulunacağını sanmıyordu. "Sen daha gençsin. Er ya da geç hepimiz hayatın sillesini yiyoruz." Karamsar konuşmak is-

temiyordu, ama şu noktada aksini yapması da çok zordu. "Beni arayıp sorduğun için teşekkürler."

"Babamın yaptıklarından dolayı kendimi çok kötü hissettım. Rebecca'nın bebeğiyle ilgili haberler beni kötü etkiledi. Bu yüzden seninle görüşmek istedim, ama yapmamalıydım."

Anne Marie elini havaya kaldırıp unut dercesine salladı. "Dediğim gibi, bunları geride bıraktım." Söyledikleri tam olarak doğru değildi; Robert'in ihanetinin ve bunu ğreniş şeklinin açtığı yaraların kapanacağını sanmıyordu.

Melissa birkaç dakika daha yanında kaldı, öğleden sonraki dersleri için kitapçıdan ayrıldı. Anne Marie ay içme daveti konusunu bilerek tekrar açmadı, bunu yapmaya biraz daha hazır hissettiğinde arayacaktı onu.

Anne Marie bir saat sonra durumunun müşterilerle ilgilenebilecek kadar düzeldiğini hissetti. Cathy gitmişti, Theresa ğle molasına çıkarken Anne Marie de kasanın başına geçti. Pazartesileri genelde durgun geçerdi, Anne Marie rafların arasında dolaşan iki müşterinin olduğunu gördü. Üvey kızıyla konuştuktan sonra kendini iyi hissettiğini kabul etse de duygusal olarak çökmüştü. Melissa'nın ve Brandon'ın onun için kaygılanması tek tesellisi olmuştu.

Dükkânın kapısı açıldı, Elise Beaumont içeri girdi. Yüz ifadesi kafa karıştırıcıydı, Anne Marie'nin solgun ve durgun göründüğünü fark etmişse de bundan bahsetmedi.

Anne Marie neşeli davranmaya çalışarak, "Merhaba, Elise," dedi. "Hoşuna gidebileceğini düşündüğüm birkaç kitap ayırdım sana."

Elise tezgâha doğru yürüdü. "Teşekkürler. Yemek arkadaşları programının ilk gününün nasıl geçtiğini öğrenmeye geldim."

Program Anne Marie'nin aklından çıkmıştı. "Ah, evet. Fena değildi."

"Okulda ilgileneceğin çocuğu seçti mi?"

Anne Marie başını salladı. "Adı Ellen Faik, ikinci sınıfa gidiyor." Ellen'ın yüzünü gözlerinin önüne getirmesi, ne kadar utangaç ve ürkek olduğunu hatırlaması biraz vaktini aldı.

Elise, Anne Marie'nin önüne koyduğu kitaplardan birini alıp açtı. "Çok hevesli değil gibisin."

"Ellen'la beni eşleştirmelerinin yerinde olduğunu sanmıyorum." Sekiz yaşındaki kızın öğle yemeği boyunca neredeyse hiç konuşmadığından bahsederek sözlerine devam etti. Geçen hafta boyunca önceki buluşmaları sayesinde yakaladığı iyimserlik hissini yitirmişti.

Elise, "Daha erken, biraz sabret," dedi.

"Öyle yapacağım." Ama Anne Marie'nin bu programla ilgili şüpheleri vardı. Okullar kapanınca programdan çıkabilirdi ama o zaman da başka bir gönüllü programı araması gerekecekti. "Rehber öğretmeni aramalıyım," dedi. "Ellen sadece Baxter'dan bahsettiğimde heyecanlandı."

"Köpekleri seviyor demek ki."

"Bence de. Baxter'ı okula götürmek için izin alabilirsem, Ellen'ı mutlu edebilirim." Baxter çocuklarla iyi anlaşıyor, uslu bir köpekti; Anne Marie'nin bu konuda hiçbir endişesi yoktu.

"Çok iyi düşünmüşsün."

Elise, Anne Marie'nin tavsiye ettiği kitaplardan biri olan, eski bir gazeteci tarafından yazılmış romanı almaya karar verdi, sonra da birkaç dakika dükkânda dolandı. Eskiden kütüphanecilik yapan Elise, iyi bir okur ve iyi bir müşteri-ydi. Çoğu zaman kitaplar ve yazarlar hakkında Anne Marie'den daha bilgili olduğunu fark ediyordu. Eline bir başka roman alıp tezgâha döndü.

Anne Marie'ye dikkatlice bakıp, "Canın sıkkın gibi," dedi.

Anne Marie, "İyiyim," diye ısrar etti.

"Öyle görünmüyorsun, cesur duruşun da hızla kayboluyor. Biriyle konuşmalısın. Şansa bak ki ben boşum."

Elise olayın özüne doğrudan inmeyi seçti. Lafı dolandırmayı veya gereğinden fazla düşündükten sonra konuya girmeyi tercih eden biri değildi. Anne Marie arkadaşının dobra tavrını genelde severdi. Ama şu an kendini ona açılmaya hazır hissetmiyordu.

Elise, "Ee?" dedi.

Anne Marie, "Geçen cuma moral bozucu bir haber aldım," diyerek konuşmaya başladı. "Ama üstesinden gelmeye çalışıyorum."

Elise sabırla arkadaşının sözlerine devam etmesini bekledi.

Anne Marie omzunun üzerinden az önce içeriye giren ve raflara göz gezdiren bir başka müşteriye baktı. "Burada konuşmak istemiyorum."

Elise arkadaşının eline dokundu. "Seni anlıyorum. Bir sonraki..."

Dükkânın kapısı açıldı ve Theresa öğle yemeğinden tam vaktinde döndü. Neşeyle, "Fransız Kafesi'nde çok güzel sebze çorbası vardı," dedi. "Açıktıysanız kaçırmayın derim."

"Olabilir," diyen Anne, cuma akşamından beri doğru düzgün bir şey yememişti. Zaten çok zayıftı ama acıkma-mıştı, bu son olay iştahını biraz daha kaçırmıştı.

Elise, "Ben de bir şeyler yemeyi düşünüyordum," dedi. "Gel de bana eşlik et."

Bu bir davetten çok, buyruk gibiydi. Yine de Anne Marie arkadaşını kırmadı. Elise büyük ihtimalle haklıydı; bu konuyu konuşması **ve** bir şeyler yemesi ona iyi gelecekti. Elise'in Sevgililer Günü'nde yeniden bir araya gelme teklifini hatırlayıp hafiften gülümsedi. Theresa yerine geçti, o da çantasını alıp Elise'le birlikte dışarı çıktı.

Arkadaşı, "Üzerine kalın bir şeyler alsaydın," dedi.

Anne Marie gönülsüzce omuz silkti. "Giderek annem gibi konuşuyorsun," diye söylendi.

"Gözlerine bakılırsa, bence tam da öyle birine ihtiyacın var." Bu yorumla tekrar gözlerine yaşlar doldu, Anne Marie üzerine bir ceket almak için ofise dönerken bunu gizlemeye çalıştı. Bir peçete alıp burnunu sildi, peçeteyi çöp kurusuna attı. Öğrendiği şeyleri hayatta annesiyle konuşamazdı. Laura Bostwick, Robert'le evlenerek çok büyük bir hata yaptığı hakkında Anne Marie'yi azarlamak için bir fırsat olarak kullanırdı bunu. Laura en başından evliliklerine karşı çıkmıştı. Kendi mutsuzluğunun içinde yitip giden annesi, diğer insanların mutluluklarını baltalamaktan zevk alıyor gibiydi.

Elise sokağın karşısına geçerlerken Anne Marie'yle kol

kola girdi. "O kadar zayıfsın ki sert bir rüzgâr çıksa uçacaksın."

"Yapma, Elise. Abartma."

Elise, "Keşke benim de böyle bir derdim olsaydı," dedi. "Maverick vefat ettikten sonra maalesef kederimi yemeklerle bastırmaya çalıştım. Oysa önceden yediklerime ne kadar dikkat ederdim." Beklenmedik bir anda güldü. "Maverick kuş gibi yediğimi... keten tohumu, yabanmersini, mısır gevreği yiyerek bunu gösterdiğimi söylerdi. Maverick çok esprili bir adamdı. Bazen ona olan özlemimin dinip dinmeyeceğini merak ediyorum." Başını iki yana salladı, dikkatini Anne Marie'ye verdi.

Fransız Kafesi, Blossom Sokağı'ndaki en ünlü kafesiydi; saat neredeyse iki olmasına rağmen öğle yemeğine gelen müşterilerle doluydu.

Tüm pastaları kendisi yapan Alix Tumer, Anne Marie'nin okuma gruplarından birinin üyesiydi ve sık sık insanları kitapçıya yönlendiriyordu.

Sipariş sırası onlara geldiğinde Anne Marie ve Elise sebze çorbası istedi. Garsonun siparişlerini getirmesini beklerlerken kahvelerini yudumladılar. Elise, "Bana derdini anlat," dedi.

Robert'in sadakatsizliğini konuşmayı istemeyen Anne Marie, "Yemeklerimizi yiyene kadar beklesek olmaz mı?" diye sordu.

Elise sert sert ona baktı. "İçini yiyip bitiren şeyi konuşmayı erteleme. Derdini benimle olmasa da başka biriyle paylaşırsan kendini iyi hissedersin. Açıkçası benden iyisini de

bulamazsın."

Anne Marie gülmekten kendini alamadı; Elise'in söylediği bazı Şeyler kendini beđenmiŐi gibi görünmesine sebep olabiliyordu. Neyse ki arkadaşını alınmayacak kadar iyi tanıyordu.

Anne Marie, "Onun yerine yirmi dilekten bahsedelim," dedi. "Listeni yapıyor musun?"

"Evet," diyen Elise gülümsedi. "Balona binmeye karar verdim. Listemin en başında o var." Tereddüt etti. "Başka bir dileğim var..."

"O neymiş?"

"Glmeyeceğine veya beni vazgeçirmeye çalıŐmayacağına söz verir misin?"

"Elbette." Onun da kırmızı kovboy çizmeleriyle ilgili bir dileği vardı.

"Dövme yaptıracağım."

Dövme? Elise? Anne Marie neredeyse küçük dilini yutacaktı. "Nereye yaptıracağına karar verdin mi?"

"Sahile yakın bir dükkân var, orada.

"Hayır, nerene yaptıracağını sordum. Omzuna veya..."

"Şey, daha emin değilim. Maverick'in de dövmesi vardı. Sağ kolundaydı." Elise bir anlığına durdu. "Benden konuŐtuđumuz yeter. Sen bana canını sıkan Şeyi söyle."

Anne Marie konunun hiç aşılmamasını tercih ederdi, ama aynı zamanda da tanıdığı ve güvendiği birisiyle bunları konuŐabilme fırsatını yakaladığına seviniyordu. İç çekti. "Cuma akşamı üvey kızımlla yemek yedim."

"Hoş bir akşam olmadı sanırım."

"Aynen öyle. Melissa geçenlerde Robert'in işyerine gitmiş, asistanının bebeği olduğunu öğrenmiş." Elise omuzlarını dikleştirdi. "Bebek mi?" dedi. "Robert'ten mi?"

Anne Marie omuz silkti. "Büyük ihtimalle."

Elise gözlerini kıstı. "Ama tam olarak emin değilsin sanırım."

"Öyle."

"Gerçeği öğrenmeye çalışacaksın, öyle değil mi?"

"Bir şey söylemenin veya yapmanın bana düştüğünü sanmıyorum."

Elise sert bir tavırla, "Tam tersi," dedi. "Senden başka kimin bu konuda söz hakkı olacak ki? Robert senin kaçandı."
"Ama."

"Ve şu anda da bebeğin babasının kimliği sadece varsayımından ibaret."

"Evet, bir bakıma öyle... Ama Robert'le ayrı olduğum zamanlarda Melissa babasını ve Rebecca'yı birlikteyken görmüş. Dokuz ay sonra da Rebecca'mn bebeği olmuş. Bu durumda insanın aklına başka ne gelir ki?"

Elise dudaklarını birbirine bastırdı. "Haklısın, şüpheyandırıyor. Gerçeği öğrenmenin tek yolu var, o da Rebecca'yla konuşmak."

Bir Dilekle Başladı Her Şey

Anne Marie de Rebecca'yla yüzleşmeyi düşünmüştü, ama bunu yapamazdı. Onunla konuşma cesaretini bulacağına inanmıyordu. "Gerçeği bilmesi gereken kişiler Brandon'la Melissa."

"Hayatım, sen Robert'in eşiydin. Tamam, ayrıldığınızı biliyorum. Kötü bir şey yapmış olabilir, ama burada olsa bence yaşananlardan dolayı pişman olduğunu sana söylerdi."

"Çocuk sahibi olmayı istemiyordu. Belki de sadece **benden** olsun istemiyordu."

Elise sertçe, "Öyle deme," dedi. "Ayrıca böyle de düşünme. Robert hayatta olsa bu habere şaşırıp kalırdı."

"Sen onu tanımıyordun ki."

"Ama **seni** tanıyorum. Bana anlattıklarına göre Robert'in seni sevdiğini biliyorum."

"Ben de öyle sanıyordum." Anne Marie'nin içine aniden bir şüphe düştü. Robert'i geçirdiği kalp krizi sonrasında kaybetmişti ve şimdi de ölesiye sevdiği adamın görüntüsü yok olup gitmişti. Onunla birlikte geleceğe dair hayalleri, umutları ve beklentileri bir hiçe dönüşmüştü.

Elise, "Rebecca'yla konuşmadan hiçbir şeye inanma," diyerek onu uyardı. "Gerçekleri duymayı en çok sen hak ediyorsun."

Elise bunları çok kolaymış gibi söylüyordu.

Garson üzerinden buharlar çıkan çorbasını getirdi, Anne Marie zencefili andıran kokuyu içine çekti. Günler boyunca ilk kez doğru düzgün bir şeyler yediğini fark etti. Elise masanın karşısına uzanıp Anne Marie'nin bileğini tuttu.

"Rebecca'yla görüşüp ona soracağına söz ver. Konuşmayı kendin yap."

"Yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Kutsal kitap ne diyor? 'Gerçek seni özgürleştirir.' Gerçeği öğrenene kadar korkularının ve şüphelerinin esiri olacaksın."

Anne Marie çorbasını içerken arkadaşına boş boş baktı. Çorba çok güzeldi. Hindistancevizi sütü kullandıklarını tahmin ediyor, bir süreliğine kafasını dağıtmaya çalışıyordu.

Elise kaşığını eline alırken bir kez daha, "Gerçeği öğren," dedi. "Tahminlere, yarım yamalak bilgilere kafayı takma. Melissa durumu tamamen yanlış anlamış olabilir." "Hiç sanmıyorum." Doğal olarak Anne Marie, Robert'in onu hayatta aldatmayacağına inanmayı **istiyordu**. Yine de gerçekçi olmalıydı.

"Ama bilmiyorsun ve o kadınla konuşana kadar da bilemeyeceksin."

Anne Marie ısrarlara boyun eğmek zorundaydı.

"Yapacaksın o zaman, öyle mi?"

İsteksizce başını salladı. Ama acısı bu kadar tazeyken,

kalbinde hâlâ sızı varken böyle bir şeye kalkışmayacaktı.

"Beni hayal kırıklığına uğratma, olur mu?" Elise uzunca bir süre gözlerinin içine baktı.

Anne Marie, "Tamam," diye söz verdi. "Rebecca'yla görüşür, ona sorarım."

Elise ancak ve ancak bunları duyduktan sonra gülümsedi. "Unutma, gerçek seni özgürleştirecek."

7

Anne Marie, Baxter'la Woodrow Wilson İlkokulu'nun bahçesine girer girmez etraflarını ögle arasına erkenden çıkan çocuklar sardı. Baxter beklentiyle ona baktı, Anne Marie de ürkeceğinden korkup köpeğini kucağına aldı.

Etraflarına toplanan çocuklara, "Köpeği, Ellen Falk'a göstermeye geldim," dedi.

Anne Marie içeriye yürüyene kadar Ellen'in sınıfı dışarı çıktı. Küçük kızı yemekhaneye giden koridorda onu beklerken buldu. Sırtını duvara yaslamış, başını önüne eğmişti.

Onu şaşırtmamak için alçak sesle, "Merhaba, Ellen," dedi.

Ellen başını kaldırdı, Baxter'ı görünce yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Onu getirmişsin!"

"Bayan May er, tanışmanız için Baxter'ı getirmeme izin verdi." Eğilip en iyi dostuna ve yoldaşına, "Baxter, bu küçük-hanım Ellen," dedi.

Ellen köpeğe baktı. "Merhaba," dedi, elini köpeğin bur-nuna doğru uzattı. Gözleri sevgiyle dolarken, "Onu sevebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette, çok hoşuna gider."

Anne Marie'nin iznine rağmen Ellen elini kaldırıp na-

zikçe Baxter'm başını okşarken tereddüt etti. Baxter, Ellen'm bir arkadaşına ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu sezmişçesine kızın elini yaladı.

Anne Marie, "Seni sevdi," dedi. "Onu tutmayı ister misin?"

Kızın gözleri irileşti. "İzin verir misin?"

"Tabii. Dur sana onu nasıl tutacağını göstereyim." Ellen'a Baxter'i koluyla vücudunun arasına nasıl koymasına gerektiğini gösterdi, sonra da köpeği ona uzattı.

Baxter kuyruğunu salladı, Ellen gülmekten kendini alamadı.

Anne Marie, "Yemeğimizi yiyelim mi?" diye sordu. "Bayan Mayer yemeklerimizi sınıfa götürmemiz gerektiğini söyledi. Olur mu?"

"Olur," diyen Ellen endişeyle ona baktı. "Baxter da gelebilir, değil mi?"

Anne Marie, "Evet," dedi.

Ellen kalabalık yemekhanenin kapısının önünde beklerken köpek herkesin ilgi odağıydı. Anne Marie, "Sen Baxter'a göz kulak olurken ben de yemeklerimizi alıp geleyim," dedi.

Anne Marie'nin hatırladığı kadarıyla mönüle Ellen'ın en çok sevdiği yemek olan chili ve mısır ekmeği vardı. Anne Marie kendisi için salata ve şeftali konservesi aldı. İştahı yerine geliyordu. Elise'le önceki gün öğle yemeği yedikten sonra gerçekten de kamının acıktığını hafif hafif hissetmeye başlamıştı. Arkadaşıyla konuşmak onu sakinleştirmiş, daha mantıklı düşünmesini sağlamıştı, ama her şeye rağmen Re-

becca'yla yüzleşmeye hazır değildi. Alacağı cevapları duygusal olarak sindirebileceği an geldiğinde onu da yapacaktı.

Yemekleriyle geri döndüğünde Ellen'ın etrafında birkaç çocuk toplanmış, Baxter hakkında sorular sormaya başlamıştı.

Ellen diğer çocuklara, "Şimdi gitmeliyiz," dedi, Anne Marie kızın sesindeki aceleci tonu duyunca gülümsedi. Ellen, Baxter'i dünyanın en değerli canlısıymış gibi taşıyarak uslu uslu onu sınıfa kadar takip etti.

Kapı açıldı; Ellen, Anne Marie'yi masasına götürdü. Anne Marie elindeki tepsileri sıraya bıraktı, Ellen'ın yanına bir sandalye çekti.

Ellen dikkatlice köpeği yere bırakıp, "Peki ya Baxter?" diye sordu. "Onun önünde yemek yiyemeyiz, değil mi? O açsa üzülür."

Anne Marie, "Haklısın," dedi. Yanında Baxter'a sadece özel günlerde verdiği, konserve köpek maması getirmişti. Çantasından mamayı çıkarırken Baxter sevinçten yerinde duramadı.

Ellen kıkır kıkır güldü, eliyle ağzını kapattı, sonra yine güldü. "Çok komik."

Anne Marie de gülümseyerek, "Evet, öyle," dedi.

Ellen yemeğini yemek yerine Baxter'la ilgilendi. Baxter'ın mamasını daha o, tabağına dönmeden yiyip bitirme sini izledi. "Bir zamanlar annem bana köpek alacağını söylemişti."

Küçük kızın anneannesiyile yaşadığını bilen Anne Marie ne diyeceğini bilmedi. "Nasıl bir köpek istiyorsun?"

Ellen yemeğinden başım kaldırıp ona baktı. "Fark etmez.

Annem bana birçok söz verdi, ama hiçbirini tutmadı. Artık anneannem Dolores'le yaşıyorum."

"Onun köpeği var mı?"

Ellen başını iki yana salladı. "Köpeğe bakamayacak kadar yaşlı olduğunu söyledi."

"Anneannen kaç yaşında?" diye sordu.

Ellen soruyu düşündü. "Çok, çok yaşlı. Sanırım elli yaşından büyük."

Anne Marie gülümsemesini bastırmayı başardı. Üzerine bastırarak, "**Demek o kadar yaşlı,** " dedi. Tahminine göre kadın söylediğinden biraz daha yaşlıydı.

"Çok uyuyor."

"Ya..."

"Ama önemli değil. Ev ödevlerimi yaptıktan sonra istediğim kadar televizyon izlememe izin veriyor."

"Seni çok seviyor, öyle değil mi?"

Ellen bir parça mısır ekmeği ısırdı. "Ben de onu seviyorum," dedi.

"Öyle olduğuna şüphem yok."

"Sadece... sadece anneannem bana köpek alamayacak kadar yaşlı."

"İstersen Baxter'a beraber bakabiliriz,"

Ellen'in gözleri sevinçle parladı. "Söz mü?"

"Biz yemek arkadaşınız, unuttun mu?"

Ellen hevesle başım salladı. Yemeğinden bir kaşık daha aldı, durup Baxter'i sevdi.

"Yemeğini yedikten sonra onu yürüyüşe çıkarsak iyi

olur." Anne Marie her ihtimale karşı yanma poşet almıştı.

Ellen kararlıca, "Ben doydum," dedi, iki elini de karnına koydu.

"Emin misin?"

"Evet. Hemen gidebilir miyiz?"

Tepsilerini ellerine alıp yemekhaneye yöneldiler, Anne Marie geçen hafta Ellen'ın söylediği sözleri hatırlayıp tepsileri yerlerine götürdü. Ardından dışarı çıktılar.

Pacific Northwest bölgesinde her yıl olduğu gibi mart ayının başlarında etrafı hoş bir sis kaplamıştı. Ellen Ta Anne Marie çocukların çoğu gibi yağmura aldırış etmedi. Bahçede dolanıp yan taraftaki çimlerle kaplı küçük parka gittiler ve Anne Marie köpeğin tasmaını Ellen'a uzattı. On kadar çocuk Fareli Köyün Kavalcısı'ymış gibi Anne Marie'nin peşinden gidiyordu. Nöbetçi öğretmen uyarımasa Ellen'la Baxter'i okulun dışına kadar takip edeceklerdi.

Baxter dış kapıya doğru hızlıca giderken her zaman olduğu gibi yerleri kokladı. Anne Marie sekiz yaşındaki kızla yan yana yürürken, "Okul nasıl gidiyor?" diye sordu.

Ağızından her şeyi cımbızla çekmek zorunda kalsa da, Ellen'ı daha yakından tanımayı istiyordu. Şimdiye kadar Ellen'ın köpekleri sevdiğini ve elli yaşında olan, dolayısıyla onun gözüne "çok yaşlı" görünen anneannesiyile yaşadığını öğrenmişti.

"İyi."

Sorusu çok da işe yaramadı. "Matematik zor geliyor mu?"

"Hayır. Anneannem akıllı olduğumu söylüyor."

"Hiç şüphem yok."

Ellen'ın söyleyecek başka bir şeyi yok gibiydi. Köpeklerle ilgileniyor, ona güzel sözler söylüyor, arada sırada eğilip yumuşacık kulaklarını okşuyordu.

Anne Marie bugün biraz daha ilerleme kaydedeceklerini düşünmüştü. Baxter'm sayesinde nispeten bir gelişme sağlamıştı, ama bu programa ve Ellen'a karşı sorumluluğundan dolayı birbirlerini daha yakından tanıyacakları anın gelmesini hevesle bekliyordu.

Ellen, "Bildiği bir hareket var mı?" diye sordu.

"Baxter mı? Emir verince oturuyor."

Ellen bunu duyguna sevindi. Durdu. Tok bir sesle, "Otur," dedi.

Baxter hemen oturdu, Ellen'ın yüzü güldü. "O da akıllıymış."

"Evet, öyledir. Ama yuvarlanmayı bilmiyor. Öğretmeye çalıştım ama ne yapmak istediğimi anlatamadım."

Ellen hemen, "Ben kütüphaneden kitap alır ona öğretti-

rim," dedi. "Haftaya arşamba da onu getirebilir misin?" Anne Marie bu durumu Bayan Mayer'la görüşmüştü. Yemek arkadaşı programının amacı Ellen'la Anne Marie'nin arkadaşı olmasını sağlamaktı. Helen Mayer, Ellen'ın Anne Marie'ye değil de Baxter'a bağlanacağından endişe ediyordu. Anne Marie'ye köpeğı ayda bir kez getirmesinin daha iyi olacağını söylemişti.

Anne Marie, "Maalesef Baxter gelecek hafta gelemeyecek," dedi. "Ama onu yine getireceğim."

Ellen'm gözlerindeki ışık söndü, küçük kız usluca söylenilenleri kabul etti. Birkaç dakika sonra, "Baxter'i seviyorum," dedi.

"Biliyorum, o da seni seviyor."

Ellen hayal kırıklıklarını kabullenmeyi yıllar önce öğrenmiş gibi ona buruk bir gülümsemeyle baktı.

Ardından yaptıkları kısa süreli konuşmalar Baxter'in etrafında döndü. Ders zili çaldığında Ellen parkta dolanıp durdu.

Anne Marie, "Haftaya görüşürüz," dedi.

Ellen gözlerini yere çevirip başını salladı.

Yetişkinlerin tutmadıkları veya tutamadıkları sözler vermesine alışkın olduğunu hissettiriyordu. Anne Marie okula yine geleceğini bir kez daha söylemek istedi ama sözlerden çok yapacaklarının önemli olduğuna karar verdi. Zamanla Ellen'ın ona güvenmesini umdu.

"Baxter'a sarılabilir miyim?"

"Elbette."

Yere eğilen Ellen köpeği sevdi, sonra da patilerinden kaldırıp ona nazıkçe sarıldı. "Onu getirdiğin için teşekkürler."

"Rica ederim, Ellen."

Vedalaşmalarının ardından küçük kız okula doğru koştu. İçeriye en son o girdi, Anne Marie, Ellen'ın derse geç kalmasını umdu.

Sonra da köpeğine dönüp, "Baxter, herkesin gözdesi oldun," dedi. Otoparka doğru hızlı adımlarla giderken Helen Mayer'in ona doğru geldiğini gördü.

Kadın çabucak ona yetişip, "Ellen'la görüşmeniz nasıl geçti?" diye sordu. Üzerinde sadece bir kazak vardı, titrediği için kollarını etrafına sarmıştı.

Anne Marie, "Sanırım fena değildi," dedi. "Baxter sağ olsun."

"Ben de öyle olacağını düşünmüştüm."

"Ellen, Baxter'ı her hafta getirmemi istedi ama ona getiremeyeceğimi, tek başıma geleceğimi söyledim."

Bayan Mayer sesini alçaltıp, "O küçük kız çok zor şeyler yaşadı," dedi. "Daha önce de söylediğim gibi kanunlar daha fazla bilgi vermemi yasaklıyor, ama Ellen'ın bir arkadaş çok ihtiyacı olduğundan emin olabilirsiniz."

Anne Marie keşke başka bir program bulsaydım di-yordu. Ama dört ay sürecek bu görüşmelere katılacağına söz vermişti ve sonuna kadar da devam etmeyi planlıyordu. Ellen'ın hayatına girip verdiği sözleri tutmayan bir başka kişi olmaya niyeti yoktu.

Yere eğilen Ellen köpeği sevdi, sonra da patilerinden kaldırıp

ona nazikçe sarıldı. "Onu getirdiğin için teşekkürler."

"Rica ederim, Ellen."

Vedalaşmalarının ardından küçük kız okula doğru koştu. İçeriye en son o girdi, Anne Marie, Ellen'ın derse geç kal-mamasını umdu.

Sonra da köpeğine dönüp, "Baxter, herkesin gözdesi oldun," dedi. Otoparka doğru hızlı adımlarla giderken Helen May er'in ona doğru geldiğini gördü.

Kadın çabucak ona yetişip, "Ellen'la görüşmeniz nasıl geçti?" diye sordu. Üzerinde sadece bir kazak vardı, titrediği için kollarını etrafına sarmıştı.

Anne Marie, "Sanırım fena değildi," dedi. "Baxter sağ olsun."

"Ben de öyle olacağını düşünmüştüm."

"Ellen, Baxter'i her hafta getirmemi istedi ama ona ge-tiremeyeceğimi, tek başıma geleceğimi söyledim."

Bayan Mayer sesini alçaltıp, "O küçük kız çok zor şeyler yaşadı," dedi. "Daha önce de söylediğim gibi kanunlar daha fazla bilgi vermemi yasaklıyor, ama Ellen'ın bir arkadaşına çok ihtiyacı olduğundan emin olabilirsiniz."

Anne Marie keşke başka bir program bulsaydım diyordu. Ama dört ay sürecek bu görüşmelere katılacağına söz vermişti ve sonuna kadar da devam etmeyi planlıyordu. Ellen'ın hayatına girip verdiği sözleri tutmayan bir başka kişi olmaya niyeti yoktu.

Rehber öğretmen ona otoparka kadar eşlik etti. "Gelecek salı günü öğleden sonra okulda bir gösteri yapılacak." Anne Marie başını salladı.

"Ellen'in da küçük bir rolü var."

"Ellen'in?"

"Koroda yer alacak."

"Çok güzel. Bana bundan bahsetmedi."

Bayan Mayer buna şaşırmadı. "Söyler. Utangaç bir çocuktur. Sesi güzeldir ama."

"Kendini geliştirirse özgüveninin artmasına yardımcı olabilir." Anne Marie eskiden kendisinin de şarkı söylediğinden ama aylardır bunu yapamadığından bahsetmedi.

"Haklın, bu fırsat Ellen'a çok şey katabilir. Korodaki tek ikinci sınıf öğrencisi o."

"Ne güzel." Anne Marie'nin Ellen'la arasında onunla gurur duymasını sağlayacak herhangi bir bağ yoktu, ama göğsü kabarmıştı.

"Anneanesi gelemeyecekmiş."

Anne Marie kendini tutamayıp gülümsedi. "Anneanesi Dolores çok, çok yaşlıymış. En az elli yaşındaymış."

Rehber öğretmen de gülümsedi. "Gelirsen Ellen'ı çok mutlu edersin."

"Ben mi?" Anne Marie salı günkü programını düşündü. Bir yayınevi temsilcisiyle, bir de toptancısıyla görüşmesi vardı. Elinden geldiğince evraklarla, belgelerle ilgili işlerini salı günleri halletmeye çalışırdı.

Bayan Mayer, "Gelmezseniz Ellen'ın salonda kimsesi olmayacak," diyerek sözlerine devam etti. "Fırsatınız olursa..."

Anne Marie iç çekmek üzereyken kendini tuttu. "Program saat kaçta?" diye sordu.

"Salı günü, öğleden sonra ikide."

O da bundan korkuyordu. "O saatte çok önemli bir görüşmem var. Çok üzgünüm ama gelemeyeceğim."

Bayan Mayer üzüntüsünü gizlemedi. "Gelemeyeceğinizden *emin* misiniz? Ellen'ı çok mutlu edebilirsiniz."

Anne Marie programını nasıl düzenleyeceğini düşünürken tereddüt etti. Theresa'dan saat ikide dükkâna gelecek olan satış temsilcisiyle görüşmesini isteyebilirdi.

"Yoğun olduğunuzu biliyorum."

Anne Marie, "Kim yoğun değil ki?" dedi. Hayatı diğer kişilerden farksızdı. Bayan Mayer'in Ellen için gösterdiği çabayı diğer çocuklar için de gösterip göstermediğini merak etti. "Çalışanlarımdan birini işlerle görevlendirmeye çalışacağım. Gösteri tam olarak ne kadar sürer?"

Bayan Mayer kocaman gülümsedi. "En fazla bir saat sürer. Gösterinin ardından çocuklar kurabiye ve meyve suyu servisi yapacak."

Anne Marie, "Gelmek için elimden geleni yapacağım," diye söz verdi.

"Çok iyi olur," diyen Bayan Mayer ellerini birleştirdi. "Çok teşekkürler." Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Okula dönmem gerekiyor, tekrar teşekkür ederim."

Anne Marie arabasının kapısını açtı, Baxter'ı içeri gönderdi. Gönüllü olduğu program düşündüğünden daha çok vakit ve çaba sarf etmesini gerektiriyordu. Asıl sorun ise, hiçbir şeye hayır diyememesiydi.

Blossom Sokağı'na dönünce Baxter'ı eve çıkarıp çabucak

Theresa'nın yanına döndü. Ona verdiği yarı zamanlı iş tam da biri lisede, ikisi de ortaokulda okuyan üç çocuk sahibi Theresa'ya göreydi.

Anne Marie, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi," diyen Theresa gülümsedi. "Seni görmeyi bekle-miyordum."

Anne Marie çarşamba günleri elinden geldiğince işlerden uzak durmaya çalışıyordu. Bir şeye elini atınca gününün yarısını dükkânda geçirmekten kurtulamıyordu. "Sadece birkaç dakikalığına geldim," dedi. Haklı çıkabilmeyi diledi.

"Bayan Higgins seni arıyordu. İzin günün olduğunu unutmuş."

"Ona yardımcı olabildin mi?"

"Hayır, bir şeyler almaya gelmemişti. Seninle konuşmak istiyormuş."

Lillie'yi daha sonra arayacaktı. Arabasıyla ilgili sorunun tamamen çözüldüğünü söylemek için geldiğini düşünüyordu.

"Birisi de telefon etti. Dağıtımıcılardan biriymiş. Fırsat bulunca onu aramanı istedi. Numarasını aldım."

Anne Marie, "Sabahleyin ararım," dedi. Etrafta oyalandı, çalışanlarından yerine bakmasını istemekten nefret ettiği için konuşmayı olabildiğince ertelemeye çalıştı. "Theresa, gelecek salı öğleden sonra işe gelebilir misin?"

"Gelecek salı mı?" Dalgın görünen Theresa altdudağını ısırdı. "Olabilir. Sana sonra haber versem olur mu?"

"Elbette. Okulda Ellen adlı küçük bir kızın yemek arkadaşı oldum. Gösterisi varmış, rehber öğretmen orada bulunmamızın iyi

olacağını söyledi." Theresa'yı ilgilendirmemesine rağmen neden bu kadar açıklama yaptığını bilmiyordu.

"Bir sorun olacağını sanmam ama Jeff'e sormadan net bir şey söylemeyeyim."

"Sağ ol. Olmasa da, dert etme. Cathy'yle veya Steve'le konuşurum."

Anne Marie üst kattaki evine çıktı. Küçük yatağında yatan Baxter yerinden kıılmıdamadı. Okula gidip gelmek onu yormuş olmalıydı. Anne Marie, "Evini ne de güzel koruyorsun, Bay Baxter," diye söylendi.

Öğleden sonra dilek listesiyle uğraşmayı planlıyordu. Melissa'yla yediği yemekten bu yana bu konuyu fazla düşünmemişti.

Kırmızı kovboy çizmeleri al.

Örgü örmeyi öğren.

Gönüllü olarak bir iş yap, yemek arkadaşı ol.

Fransızca dersi al.

Ardından ona olacaktı gibi gelmeyen ama gerekli olduğunu düşündüğü, daha önce de yazıp üstünü çizdiği ilk dileğini ekledi.

Hayatla ilgili güzel bir şey bul.

Daha önce aldığı klasörü çıkardı, aldığı malzemeleri ve kestiği birkaç fotoğrafı topladı. Bir katalogdan kırmızı bir kovboy çizmesi, bir dergiden elle örülmüş bir kazak kesmiş, Eyfel Kulesi'nin fotoğrafını bulmuştu. Ellen'ın bir fotoğrafını almalıydı ve birden, Robert'le ve acınası hayatıyla ilgili öğrendiği şeyleri hatırlayıp daha fazla düşünmeye devam etmesinin anlamsız olduğuna karar verdi.

Depresif haline kapılıp gitmek yerine telefonuna uzandı, Lillie'yi aradı. İkisinin de sevdiği, Thai yemekleri yapan bir restoranda akşam yemeği yemek için sözleştiler.

O akşam Lillie restorana Anne Marie'den biraz erken vardı, kendilerine bir masa ayarladı. Arkadaşım yanağından öperken, "Gelmene sevindim," dedi. "Anlatacak çok şeyim var."

"Haydi, hemen başla."

"Konu şu liste."

"Yirmi dilek mi?" Öğlen kendi listesini okumak bile onu bunaltmıştı. Hayatı hakkında bu kadar yanıldığını korkunç ' bir şekilde öğrenmişken bir daha hayaller kuramayacağına inanmıştı.

Lillie, "O liste hayatıma yepyeni bir canlılık kattı," dedi. "Arkadaşlarıma bahsettim, şimdi onlar da kendi listelerini yapıyor."

"Gerçekten mi?"

"Çok tutuldu. Kim bilebilirdi böyle olacağını?" Lillie'nin gözleri sevinçle parıladı. "Ben kendi listeme hemen hemen her gün yeni bir şey ekliyorum; yapmayı istediğim, yıllardır ertelediğim şeyleri düşünüyorum. Her şey o kırmızı arabayı aldığımda başladı."

"Konusu açılmışken..."

Lillie, Anne Marie daha sorusunu sormadan lafı geçiştirdi. "Ufak bir pürüz çıktı, sağ olsun servisteki o hoş beyefendi konuyla ilgileniyor."

"Hâlâ geçici olarak verdikleri o arabayı mı kullanıyorsun?"

"Evet ama önemi yok. Her şey kontrol altında ve bu durumdan hiç de rahatsızlık duymuyorum."

"Zaten rahatsızlık duymaman gerekiyordu. Onlardan araba aldın!"

Lillie mönüye göz gezdirdi. "Ben çok a ım. Sen?" Anne Marie'nin bunu düşünmesi gerekiyordu, bir süre sonra gerçekten de acıktı ını fark etti. "Ben de," dedi.

"Pek   .    anda canım m n deki her şeyden tatmak istiyor. Haydi aperatif bir şeylerle ba layalım, sonra da yeşil mango salatasıyla devam ederiz."

"Ve pad thai yeriz," diyen Anne Marie de ak amın güzel havasına ayak uydurdu. "Burada çok güzel yapıyorlar." Güzel baharatlarla leziz bir tat yakalayan yemek ve Lillie'nin insana canlılık katan muhabbeti sayesinde Anne Marie üzerinden atamadı ı bunalıcı hislerden kurtulup rahatladı. Birkaç saat sonra evine döndüğünde mutfak masasının üzerinde duran klasörü ve malzemeleri gördü.

Tekrar masanın başına oturdu ve listesini baştan sona okudu. Dileklerinin gerçekleşmesi belki de o kadar imkânsız değildi.

8

Lillie Higgins cuma sabahı makyajına normalden fazla özen gösterdi, bunu yaparken de kendi kendine kızdı. Tanıdıkları, bir araba satış bayisinin servis müdürü için kendine çekidüzen verdiğini, süslenip püslendiğini görse şaşıp kalırdı.

Lillie'nin kendini savunmak için söyleyecek bir şeyi yoktu. Hector Silva'yı çekici buluyordu; adam yardımseverdi, cömertti ve kibardı. Çok doğal görünüyordu. Lillie genelde onu etkilemeye çalışan erkekleri kendini beğenmiş, soğuk bulurken, Hector'un öyle olmadığını düşünüyordu. İş ahlakı, gururlu yapısı ve nezaketi onu farklı kılıyordu. Lillie adamı öve öve bitiremezdi.

Aralarında iki kısa konuşma geçmiş, her defasında da Lillie adamın yanından kendini harika hissederek ayrılmıştı.

Daha mutlu, daha iyimser biri olmuştu. Hector'dan hoşlanıyordu; açıklaması bu kadar basitti ve onunla konuşmaktan keyif alıyordu. Karşılaştıkları her seferde konuşmalarının daha uzun sürmesini dilemişti.

Artık arabası da Hector'un onayını alacak kadar iyi bir şekilde onarıldığına göre onunla görüşme bahanesi kalmayacaktı. Bu yüzden muhtemelen son kez birbirlerini görecekleri bugünkü buluşmalarının tadını çıkaracaktı.

Lillie kendisine verilen araçla tam da Hector'un söylediği

vakitte bayideydi. Üzerinde pembe, keten bir takım elbise vardı; başına çiçekli ipek bir eşarp bağlamıştı. Yaşlı bir nine gibi y a da bir tür modem hippie gibi görünmek istemediği için eşarpı biraz boğuşmuş ve en sonunda hoş bir şekilde düzeltmeyi başarmıştı. Jacqueline Donovan'ın da gittiği Fransız kuaför, Lillie'nin üstü açık bir araba kullanmaya kararlıysa saçlarını korumak için önlemler alması gerektiği konusunda ısrarcı olmuştu.

Lillie servis bölümün dışındaki park alanına girince Hector kapının önünde onu bekliyormuşçasına hemen dışarı çıktı.

Hafifçe başını eğip, "Günaydın, Bayan Higgins," dedi.

"Günaydın, Bay Silva."

"Lütfen Hector deyin."

"Siz de bana Lillie deyin o zaman. Bu araba için gide gele sanırım arkadaş olduk, değil mi? Arkadaşlar da birbirlerine adlarıyla hitap eder." Hector'u arkadaşı olarak tanımlaması biraz cüretkârcaydı ama kendine engel olamıyordu.

Hector gülümsedi, koyu gözleri sevinçle parıldadı. "Bence de." Kısa süreli bir tedirginliğin ardından, "Lillie," diye ekledi. Lillie, Hector'un adını söyleyişinden, ünlü harfleri aynı şekilde vurgulayışından hoşlandı. Birisinin adını daha önce böyle güzel telaffuz ettiğini, böyle iç gıcıklayıcı bir şekilde seslendirdiğini duymamıştı. Kocasının kullandığı, duygulardan uzak "Lil" in tam aksiydi.

"Araban hazır," diyen Hector, servis alanının yan tarafına park edilmiş, kırmızı, üstü açılır arabayı gösterdi

Lillie aslında hiç merak etmemesine rağmen, "Sorunun ne olduğunu buldunuz mu?" diye sordu.

"Görebildiğim kadarıyla hidrolik borusunda hava kabarcığı varmış. Bizzat ben yaptım tamirini, en iyi ustama da kontrol ettirdim. Bana sorunun çözüldüğünü söyledi. Bundan sonra direksiyonla ilgili herhangi bir sorun çıkmayacaktır." "Öyle olacağından eminim." İçgüdüsel olarak Hector'un sözünün ihtiyaç duyduğu tek teminat olduğunu hissediyordu.

"Test etmek için biraz sürdüm, bence sürüşü çok daha iyi oldu. Ama istersen birlikte kısa bir gezinti yapabiliriz." Lillie bunun normal bir prosedür olmadığını biliyordu. Yine de neredeyse sevinçten çılgılık atacaktı. Hiç çekinmiyordu ve böyle davranmaya devam etmeye kararlıydı.

İçtenlikle, "Çok iyi olur," dedi. "Ama işlerini aksatacaksa gerek yok."

"Lillie, sen bizim müşterimizsin, bizim amacımız tüm müşterilerimizin beklentilerinin ötesine geçebilmektir."

"Sağ ol." Hector'un işine olan bağlılığı bunu sırf onun için yaptığı düşüncesinden uzaklaşmasına sebep oldu. Aslında Hector basmakalıp sözler söylüyor gibiydi. Bu yüzden Lillie birden duruldu. Belki de ona karşı hissettikleri kendi hayallerinden, beklentilerinden kaynaklanıyordu, ama öyle olmadığını da biliyordu. Asıl soru Hector'un da onun duygularına karşılık verip vermeyeceğiydi. Hector sürücü tarafındaki kapıyı Lillie için açık bekledi.

Lillie direksiyonun başına geçerken Hector da arabanın etrafında yürüyüp yan taraftaki koltuğa geçti. Tekrar, "Vaktin olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Evet, vaktim var," diyen Hector, gülümseyerek Lillie'ye

bir sorun olmadığını hissettirdi.

Lillie anahtarını çevirdi, arabanın motoru çalıştı. Hector'un bir yön tarif etmesini umarak, "Gitmemi istediğin bir yer var mı?" diye sordu.

"Kent Vadisi'ndeki Green Nehri yolu test için çok iyi olur."

Orası arabanın bozulduğu yerdı. Ayrıca yirmi dakikalık mesafedeydi. Lillie heyecanla Hector'un bahsettiği yolculuğun kısa bir test sürüşünden, iş amaçlı bir turdan fazlası olduğunu düşündü.

Yine de arabayı çevreyoluna doğru sürerken ikisinin de ağzından tek kelime çıkmadı. Ancak nehre vardıklarında Hector konuşmaya başladı.

Ciddi bir tonla Lillie'ye, "Arabanın durumu çok iyi," dedi.

"Sadece sesinden anlayabiliyor musun?"

"Evet, karım hayattayken bana bu konuda takılırdı. Arabaların dilini anladığımı söylerdi, haklıydı da."

"Dul musun?" Lillie, Hector'un parmağında yüzük olmadığını fark etmiş, ama işi gereği takmadığını düşünmüştü.

"Evet, neredeyse on yıl oldu."

"Başın sağ olsun." Mükemmel bir evliliği olmasa bile Lillie hayat arkadaşını kaybetmenin acısını çok iyi biliyordu.

Hector, "Angelina iyi bir kadın ve iyi bir eşi," dedi. "Ayrıca çocuklarına da çok düşküncü. Onunla üç güzel çocuk dünyaya getirdik."

"Ben de kocamı üç yıl önce uçak kazasında yitirdim." "Başın sağ olsun."

Konuşmaları daha ilgi çekici bir hale bürünmesine rağmen Lillie dikkatini yola verdi. Durumu istediği gibi yorumluyor olabilirdi ama bir yandan da Hector'un yalnız olduğunu ona hissettirmeye çalıştığını seziyordu. Lillie de onun bir ilişkisi olmadığını fark etmesini istiyordu.

Lillie, "Çocukların kaç yaşında?" diye sordu, Hector'un anlayış dolu sözlerine biraz rahatsız olduğu konulara girmeyi istemediği için herhangi bir tepki vermedi. David ona güzel bir hayat sunmuş, kocalık görevlerini yerine getirmişti ama ne yazık ki bazı isteklerine yenik düşmüş, başka kadınlarla birlikte olmuştu.

Lillie yıllarca David'in sağda solda gönül eğlendirmesine göz yummuştu. Kocasının sadakatsizliğiyle ilgili çirkin gerçekle yüzleşmektense hiçbir şey yokmuş gibi davranmak işine gelmişti. Evliliklerinin son on yılında aralarında özel hayat diye bir şey kalmamıştı. Lillie gururunu yok saymış, gizli tuttuğu sürece kocasının ilişkilerini görmezden gelmişti.

Hector, "Çocuklarımla hepsi büyüdü," dedi. "Üniversiteden mezun oldular, seçtikleri alanlarda ilerlediler. Manuel avukat oldu, Luis doktor, kızım Rita da öğretmen." Ailesiyle haklı olarak gurur duyuyordu.

"Çok iyi. Üç evladın da çok güzel yerlere gelmiş." "Anneleri de ben de eğitimlerine büyük özen gösterdik." Hector, Lillie yavaşlayıp keskin bir viraja girerken ona baktı. "Senin çocuğun var mı?"

"Bir tane kızım var. Onun kocası da kaza yapan uçaktaydı."

"O da mı vefat etti?"

"Maalesef."

Hector'un gözleri üzüntüyle duruldu. "Kızın aynı gün hem kocasını hem de babasını mı kaybetti?"

"Evet." Çok korkunç bir gün yaşamışlardı ve o anları düşünmeyi hiç istemiyordu. David ile Gary bir iş gezisini bitirmiş eve dönüyordu. Pilotla yardımcı pilot da kazada hayatını yitirmişti.

Federal Havacılık İdaresi kazayı araştırmış, yaptığı detaylı incelemenin ardından kazanın aniden bozulan motordan kaynaklandığı sonucuna varmıştı. Ama bunu bilmek yaşadıkları şoku üzerlerinden atmalarına yaramamış, acılarını dindirmemişti.

"Kızının çocuğu var mı?"

"İki oğlu var."

"Anneannesin o zaman?"

Çocuklar onun neşe kaynağıydı. "İkiz torunlarım var. Eric'le Kurt Üniversite bire gidiyorlar."

"Olamaz." Hector şaşkınlıkla ona baktı. "O yaşı torunlarının olması mümkün değil."

"Kızım da ben de erken evlendik." Yaşını söylemekten hoşlanmasa da Hector'un yanında rahatça konuşabileceğini hissediyordu. "Altmış üç yaşındayım."

Bir kez daha Hector gözlerini kocaman açtı. "En fazla kırklı yaşlarında görünüyorsun."

Lillie karşısında başka bir erkek olsa böyle bir iltifatta bulunulmasını bekleyebilirdi. Ama Hector, David'in deyimiyle dobra biriydi. Ciddi olmadığı sürece övgü dolu laflar sarf etmiyordu.

Hector, "Ben de altmış dört yaşımdayım," dedi. "Birkaç ay sonra emekli olacağım."

"Ne kadar oldu o bayide işe başlayalı?"

"Otuz dört yıl."

"Aynı yerde mi?" Bugünlerde bu tür şeylere rastlamak zordu.

"Tamirci olarak işe başladım, usta olmak için akşam okuluna gittim. Sertifikamı alınca servis müdürü bana başka bir görev verdi. Çok çalıştım, on yıl içinde de ustabaşı oldum."

"Müdürlüğe ne zaman başladın?"

Hector düşünme gereği duymadan cevap verdi. "On iki yıl önce. Daha erken emekli olabilirdim ama üniversite masrafları..." Komik bir şekilde gülümsedi. "Bir de özel üniversite olunca bana başka seçenek bırakmadı."

"Çocuklarının hepsi aynı anda mı üniversiteye gitti?" "Evet. Neyse ki üçü de burs ve kredi aldı. Yine de okul masrafları bizi epey zorladı."

Lillie, Barbie'nin Eric ve Kurt'un okul harçlarını ve okula başlamaları için yaptıkları diğer harcamaları anlattığı konuşmalarından çok iyi biliyordu durumu. Lillie şu anda bile çocukların eğitimi için gereken miktarın büyüklüğüne şaşırıyordu. Hector'un üç çocuğunu servis müdürü olarak kazandığı parayla okutabilmesinden çok etkilendi. İyi para kazandığından şüphe etmiyordu, yine de zor bir işi başarmıştı. Hector, "Kızın üniversiteye gitti mi?" diye sordu.

Lillie başını iki yana salladı. "Barbie tıpkı benim gibi genç yaşta evlendi. Babası da ben de bu duruma üzüldük, ama

nihayetinde evlenmesine izin verdik. Ne yaptığını biliyordu, biz de Gary'yle mutlu olduğunu görebiliyorduk." Hector, Lillie'ye doğru bakarak, "Sevgi bazen böyle bir şeydir, değil mi?" dedi. "Bazen kalp gerçekten de neyin iyi olduğunu bilir."

Lillie'nin kalbi de o anda çok açık ve net bir şekilde isteğini haykırıyordu.

Bir saatten fazladır yoldalardı, bayiye dönme vakti gelmişti. İkisi de sessizleşmişti. Birkaç dakika önceki keyif dolu konuşmaları gerçekliğe döndükleri sıralarda durulmuş, geriye söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Lillie arabayı bayinin otoparkına sürerken içinde bir pişmanlık hissetti. Her şey buraya kadardı; yolculukları sona ermiş, Hector'la arasındaki ilişki başlamadan bitmişti. Onu görmek için başka bahanesi kalmamıştı. Normal hayatlarını yaşarken de yolları kesişecek değildi.

Hector boş bir yeri gösterip Lillie'ye arabayı park edeceği yeri söyledi.

Lillie kendisini gülmeye zorlayıp, "Her şey için teşekkürler, Hector," dedi.

"Rica ederim."

Arabada oturmaya devam ettiler. Hector da dışarı adım atma konusunda en az onun kadar isteksiz duruyordu.

Hector sonunda, "İşe dönsem iyi olur," dedi.

"Tabii."

Elini kapı koluna attı. Büyük bir cesaretle, "Senin kadar kadar güzel bir bayanla aynı arabaya binmek her gün nasip olmuyor," dedi. Dışarı çıktı, yavaşça kapıyı kapattı. Lillie'yle göz

göze gelmekten kaçındı. "Güle güle, Lillie."

"Hoşça kal, Hector."

O bir araba bayisinde servis müdürüydü, Lillie ise zengin bir dul. Lillie hayatın bir daha onları bir araya getirmesinin zor olduğunu kabul ediyordu. Yine de onun için iyi bir şey yapabilirdi. Eve varınca bayiye aradı ve bayi müdürü Steve Sullivan'la görüştü. Hector'un gösterdiği çabalardan takdirle bahsetti, Steve'e çok değerli bir çalışanı olduğunu söyledi.

Bu şekilde en azından Hector'un hayatında küçük ama hoş bir rol oynayabilirdi.

Bu da kâfi değildi ama bununla yetinmeliydi.

9

Barbie pazartesi günü sinemaya bir önceki haftadan biraz daha geç bir vakitte vardı. Gişede yine Tessa Bassett vardı, Barbie'yi görünce kızın yüzü güldü.

Genç kız neşeyle, "Tekrar film tavsiye etmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Çok iyi olur." Barbie'nin buraya bir kez daha gelmesinin tek sebebi aksi tavırlı Mark Bassett'ti. Geçen hafta boyunca onu epey düşünmüştü. Mark Bassett'in ona olan tavırları çok farklı duygular yaşamasına neden olmuştu ama her şeyin orada kalmadığını da biliyordu. Ondan etkilenmişti; sadece dış görünüşü değil, kocasının vefatının ardından yaşadığı yalnızlığın aynısını onda görmesi de bunu sebep olmuştu. Mark'ın dış dünyayla arasına ördüğü duvarı aştığında arkadaş olabilirlerdi. Belki de aralarında daha güçlü bir bağ kurulacaktı. Fiziksel engelli olması Barbie'yi rahatsız etmiyor, hiçbir şekilde ürkütmüyordu. Kendi dış görüşü nasıl onu tanımlamıyorsa, onun da içindeki adamı tanımlamadığına, kişiliğinin özünü oluşturmadığına inanıyordu.

Tessa, Barbie'nin daha önce adını hiç duymadığı bir filmden bahsetti ve biletiyle birlikte ona parasının üstünü uzattı.

Barbie, "Bu filmin güzel olduğundan emin misin?" diye sordu.

Tessa onunla göz göze geldi. "Hoş filmidir."

Barbie kızın sözüne güvenebileceğini biliyordu. Bekleme salonuna gitmeden yine küçük bir paket patlamış mısırla soğuk bir kola aldı, sonra da loş sinema salonuna doğru yürüdü.

Mark'ın tekerlekli sandalyeli kişiler için ayrılan yerde olduğunu gördü. Tessa haklı çıkmış, onun için en uygun filmi seçmişti.

Barbie hiç tereddüt etmeden arka tarafa yürüdü, sıraya diğer taraftan girdi. Mark'la arasında boş bir yer bırakıp oturdu.

Barbie oturur oturmaz Mark dönüp ona baktı. "Burası tekerlekli sandalyeliler için."

Barbie bacak bacak üstüne atarken, "Evet, biliyorum," dedi. Dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuşçasına patlamış mısırını yemeye başladı. Kendini hem çocuksu hem de cesur hissederek havaya bir tane patlamış mısır attı, mısırı ağzıyla yakaladı. Kendisiyle gurur duyarak Mark'a bakıp gülümsedi.

Mark'ın Barbie'nin ustaca sonuçlandığı bu gösteriden etkilenmediği belli oluyordu. "Rica etsem gider misin?"

Ses tonu geçen seferkinden daha sertti.

Barbie de gayet ciddi bir şekilde, "Buraya oturmak benim de hakkım," dedi. Mısır paketini ona uzattı. "İsler misin?"

Mark kaşlarını çatı. "Efendim?"

"Sana patlamış mısır ikram ediyorum."

"Patlamış mısır istediğimi de nereden çıkardın?"

"Aksisin biraz. Çocuklarım acıktıklarında aksi olur ben de senin sorununun bu olabileceğini düşündüm."

Mark öfkeyle uzaklara baktı.

"İstemiyorsan düzgünce *hayır*, *teşekkürler* diyebilirsin."

Mark duyduklarına aldırış etmedi, Barbie de mısırını yomaya devam etti, bacağını bir ileri bir geri salladı.

"Kes şunu."

"Neyi?"

"Bacağını sallamayı."

Barbie ise bacaklarının yerini değiştirip aynı şeyi yapmaya devam etti.

Mark homurdandı.

Sinema salonunun ışıkları kapatıldı, perdeye filmlerin fragmanları yansıtıldı. Barbie patlamış mısırını bitirdi. Elleri yağlıydı ama sinemaya girme telaşıyla peçete almayı unutmuştu. Her zamankinin aksine çantasına peçete koymayı unuttuğunu hatırladı. Bekleme salonuna gidebilmek için ayağa kalktı. Sıranın sonuna kadar yürümek zorundaydı.

Mark'a başıyla önünden geçmek istediğini gösterdi.

"Affedersin."

"Gidiyor musun?" diyen Mark, gerçekten de buna sevinmiş gibiydi.

"Hayır, peçete almam lazım. Ayağa kalkmışken sana da bir şey getireyim mi?"

Mark, "Hayır," diye söylendi.

Barbie yüksek sesle iç çekti. "Hep böyle kaba biri misin, yoksa sadece bana karşı mı böylesin?"

"Sana karşı böyleyim."

Barbie bunu bir hakaret olarak algılamak istemedi, tam aksine Mark'm cevabını varlığını fark edişi olarak yorumladı. Onu

görüyor, ona ilgi gösteriyordu.

Mark şaşırmışçasına, "Tavrım seni eğlendiriyor gibi," dedi.

"Bilmem amacın bu mu, ama en azından duygularımı incitmiyor. Şimdi müsaadenle geçebilir miyim?"

Mark abartılı hareketlerle tekerlekli sandalyesini geri sürdü, Barbie'nin çıkışa yönelmesine müsaade etti.

Barbie yumuşak, kaşmir kazağının kolunu yukarı çekti, çantasını omzuna attı. "Etrafa yayılma, birkaç dakikaya geri geleceğim."

"Benim için acele etme."

"Etmem."

Bekleme salonuna geri döndüğünce Tessa'nın yiyecek içecek tezgâhının arkasında olduğunu gördü. Genç kız merakla ona doğru baktı, Barbie de başını salladı. Ellerini silmek için birkaç peçete aldı, sonra da dönüp sıraya girdi. Dayanamayıp bir şeyler aldı, bu sırada da hep gülümsedi.

Tessa paranın üstünü uzatırken, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Gitmemi istiyor."

Tessa'nın yüzüne endişeli bir bakış yer etti. "Gitmeyeceksin ama değil mi?"

Barbie başını iki yana salladı. "Hayatta olmaz."

Tessa neredeyse sevinçten ellerini ovuşturacaktı. "Harika."

"Neymiş o?"

Genç kız omuz silkti. "Biliyorsun işte. Seninle Mark Dayım. Hayatında birinin olmasına ihtiyacı var. Öyle olmadığını sanıyor ama... o kişi sen olsan çok harika olurdu."

"Hemen umutlanma, Tessa." Barbie onu uyarması gerektiğini hissetti. "Geri dönsem iyi olur. Film başlamak üzere."

Genç kız, "Seni kızdırmasına, sert tavırlar takınmasına izin verme," dedi.

Barbie gülümsedi, başparmağını kaldırıp kıza her şeyin yolunda olduğunu işaret etti.

Tavır takındığı doğrudu, sinema salonuna dönerken bunu düşündü. Mark'ın somurtkanlığının yaşadığı acıdan ve reddedilme duygusundan kaynaklandığını anlamak çok zor değildi. Barbie'nin bu konuda bildiği tek bir şey varsa o da yetişkin erkeklerin özgüvensizliğiyle ilgilenebilmektir. Ayrıca tahminlerinde yanılmıyorsa, Mark yaşadığı kazanın ardından böyle karamsar bir tavır takınmıştı. O kızgın çehrenin ardında tıpkı Barbie gibi kaybolmuş, yalnız biri vardı.

Koltuğuna vardığında film daha yeni başlıyordu. Barbie sıranın başında durdu, Mark'ın tekerlekli sandalyesini geriye çekmesini bekledi.

Mark onu fark etmemiş gibi davranınca, "Pardon, yerime geçmeyi istiyorum," dedi.

Mark alaycı bir tavırla, "Şart mı?" diye sordu.

"Evet, şart." Barbie kararından vazgeçmeyip bir bacağı kaldırdı, Mark'ın bacaklarının üzerinden atlamaya yeltendi. Mark, Barbie'nin güzel vücudu gözlerinin önünden geçerken kadının ciddi olduğunu anladı. İki sıra geriye fırlayacak kadar hızlı bir şekilde hareket etti.

Barbie koltuğuna oturdu, sonra da Mark'ın kucağına bir paket çikolata attı. "Buyur," dedi. "Sert mizacın belki bununla

biraz yumuşar diye düşündüm."

Mark çikolatayı geri fırlattı. "Benim mizacım olması gerektiği gibi. Çikolatayla falan da değişmez."

"İyi o zaman, ben yerim."

O andan sonra Barbie onu görmezden geldi, Mark da aynı şekilde davrandı.

Bir önceki gibi romantik komedi olan film hoştu, Barbie çabucak filme dalıp gitti. Filmin sonundaki yazılar çıkana ve salonun ışıkları yanana kadar tek kelime etmediler.

Barbie kendi kendine, "Çok güzeldi," dedi.

Mark, "Boş bir filmdi," diye söylendi.

Barbie, "Senin için elbette öyledir," diye yakındı.

"Aşkın gücüne inanmıyor musun?"

"İnanmıyorum."

O zaman neden bu filmi seçmişti? "İşe bak ki ben inanıyorum."

"Aferin sana," diyen Mark tekerlekli sandalyesini geri sürdü, salonun çıkışına yöneldi; Barbie de onu beş adım kadar geriden takip etti. Hâlâ yiyecek içecek tezgâhının arkasında olan Tessa hevesle Barbie'ye baktı. Barbie bir kez daha başparmağıyla her şeyin yolunda olduğunu işaret etti, genç kızın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Dış kapıdan çıktından sonra Mark birden tekerlekli sandalyesini geri çevirdi, Barbie'nin yüzüne baktı. "Bunu alışkanlık haline mi getireceksin?" diye sordu. Dudaklarını kızgınca birleştirdi.

Barbie neden bahsettiğini anlamamış gibi, "Neyi?" diye

sordu.

"Pazartesi akşamları sinemaya gelme olayını. Buraya sırf beni sinir etmeye geliyorsun."

"Böyle bir şey yapmak için para harcamam gerektiğini sanmıyorum. Şuraya oturup isteğime bedava ulaşamaz mıydım?"

Mark dişlerini sıkı.

"Film izlemeyi seviyorum, pazartesi akşamları da bana uyuyor."

"Başka bir akşam gel."

"Öyle bir şey yapmayı istemiyorum."

Mark'ın moralinin bozulduğu yüzünden anlaşılıyordu.

"Neden böyle yapıyorsun?"

Barbie bir kez daha saf rolü oynayıp, "Ne yapıyorum?" diye sordu. "İki hafta art arda pazartesi akşamı sinemaya gelmemden mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"İyi, ama dediğim gibi pazartesi akşamları bana uyuyor, sinemada film izlemekten de büyük keyif alıyorum."

Barbie'nin adama tek bir bakış atması söylediklerinin tek kelimesine inanmadığını anlamasına yetti. "O zaman nasıl oluyor da benim gittiğim filmleri seçiyorsun?"

Barbie bu konudan sıkışmış gibi davranmaya çalıştı. "Yanlış hatırlamıyorsam, ilk hafta salona ilk ben girmiştım. Benim yerime gelip laf eden şendin."

Mark bunları unutmuşçasına kaşlarını çatı. "Öyle olabilir ama bu hafta tesadüf değildi."

"Kendini çok önemsiyor gibisin." Mark ona cevap vermek

için ağızını açtı, ama Barbie ona fırsat vermeden sözlerine devam etti. "Şimdi müsaadenle evime gideceğim. İyi akşamlar, Mark."

Mark kaşlarını çattı. "Adımı nereden biliyorsun?" "Sordum. Bu arada ben de Barbie. Barbie Foster." Mark, "Barbie," diye tekrarladı ve kıs kıs güldü. Sonra da yüksek sesle kahkaha attı. "Barbie. Şimdi anlaşıldı. Sen de o bebekler kadar yapmacıksın."

"Sen de tanışma talihsizliğini tattığım adamlar kadar kabasın."

"O zaman benden uzak dur, ikimiz de mutlu olalım."

Barbie kocaman çantasının içindeki araba anahtarlarına uzanırken ters bir tavırla, "Olabilir," dedi. "Belki de olmaz. Daha kararımı vermedim." Sözlerinin ardından vücut hatlarını gösteren kararlı adımlarla adamın yanından ayrılırken, bu görüntünün uzunca bir süre Mark'ın aklında kalmasını umut etti.

Salı günü kitapçıda işler normalden daha iyi gidiyordu. Anne Marie düzenli bir şekilde envanter tutabilmek için yeni bir yöntem uygulamaya başlamış; raflardaki klasik kitapların, sürekli talep edilen eserlerin ve yeni çıkan kitapların arasında denge kurmuştu. Elinde geniş bir ürün yelpazesinin bulunması çok önemliydi. Bu işlerde nispeten yeni olduğu için her geçen günle birlikte yeni şeyler öğreniyordu. Washington Üniversitesi kampüsündeki kitapçıda yarı zamanlı olarak çalışırken edindiği tecrübelerin faydasını görüyordu. Ayrıca bir sigorta şirketinde satış temsilciliği yaptığı bir önceki işinde geliştirdiği yeteneklerini kullanıyordu. O işi aslında hiç sevmemiş, Robert'in önerisiyle bırakınca çok mutlu olmuş, kitapçıda işe başlamış, sonunda da dükkânı devralmaya karar vermişti.

Dükkânı bağımsızdı ve büyük zincirlerle rekabet edebilmek için farklı olmak zorundaydı. Her kitapçı, ister bir zincirin halkası, ister bağımsız olsun, önemli bir oluşumdu. Blossom Sokağı Kitapçısı topluma hizmet ediyordu. Tüm mahallenin büyük bir değişim geçirdiği zamandan bu yana geçen dört yıl boyunca dükkân müdavimler edinmiş, çevrede yaşayan halkın sadakatini kazanmayı başarmıştı. Anne Marie bazı bağımsız kitapçılar gibi tek bir alana hizmet vermeyi; gizem kitaplarına, yemek kitaplarına veya çocuklara yönelik yayınların sadece birine odaklanmayı istememiş; tüm müşterilerinin ihtiyaçlarını karşılamayı tercih etmişti. Onlar için siparişler vermiş, çeşitli okuma grupları

düzenlemiş, çok satan kitaplar için rekabetçi fiyatlar sunmuş, çok samimi ve sıcak bir ortam oluşturmuştu. Dükkânı olabildiğince bir ev gibi sarıp sarmalayan bir yapıya büründürmüştü; rahat koltuklarla, şömineyle ve güzel bir ışıklandırmayla bunu sağlamaya çalışmıştı.

Müşterileri Anne Marie'den kitap tavsiyeleri almaya, yazarların yeni kitapları ve yayınevlerinin yeni yayınları hakkındaki gelişmeleri ondan öğrenmeye alışmıştı. Anne Marie dükkânı devralmadan önce de kendi başına idare etmeyi başarmış, gerçekten kendi işini yürütmeyi isteyip istemediğinden emin olmaya çalışmış, bu sürede de işleyişi öğrenmişti.

Küçük bir çocukken de kitaplara düşküdü. Okuduğu romanların sayfalarında maceralara atılıyordu. Büyüyünce de içe kapanık, kalabalıkları sevmeyen yapısıyla kişilik anlamında kocasının tam tersi olduğunu anlamıştı. Robert girişken ve sosyal biri olarak hayatını sürdürmüş, ikisi birbirini gayet güzel tamamlamıştı. Robert'in yanında olmaktan keyif almıştı ve tanışmalarının ilk gününden itibaren bundan çok etkilenmişti. Robert yaşlı görünmediği için aralarındaki yaş farkı onu hiç rahatsız etmemiş, ama çocuk sahibi olma zamanı gelince her şey değişmişti.

Anne Marie tekrar bunalıma girmek yerine, en öndeki tezgâhı renklendirmeye odaklandı. Kitapçılık kâr oranı düşük bir işti ve asıl kâr kartpostallardan, kırtasiye malzemelerinden, oyunlardan ve diğer aksesuarlardan ediliyordu. Aziz Patrick Günü için tezgâhı hazırlıyor; *How the Irish Saved Civilization* gibi kitapları; Maeve Binchy'nin, Marian Keyes'in, Edna O'Brien'in ve diğer ünlü İrlandalı yazarların eserlerini yan yana diziyordu. Kitapların etrafını üzerinde yoncalar olan tebrik kartlarıyla, yeşil mumlarla ve Aziz Patrick temalı, renkli peçetelerle süsledi. Geri çekilip ortaya çıkan sonuca beğeniyle baktı.

Dükkânın eski sahibi Adele Morris'in Fremont Mahallesi'nde kitap dükkânı vardı ve bir İkincisi için Blossom Sokakı'nda fırsat belirince harekete geçmişti. Yapılan düzenlemenin ardından dükkânı kiraya vermesi için çok iyi teklifler almış, ilk iki yıl boyunca da vaktini iki dükkân arasında bölmüştü. Bunu yapmak onu fazlasıyla yormaya başlayınca Anne Marie'yi yönetici olarak işe almış, daha sonra Anne Marie de Robert'in cesaretlendirmesiyle dükkânı devralmıştı. Kocasına göre bu dükkân da tıpkı Baxter gibi düştükleri açmaza çözüm olacaktı. Ona göre Anne Marie bir şeylerle meşgul olursa bebek konusunu unutacaktı.

Saat bir buçukta Theresa içeri girdi ve Anne Marie bir anda Theresa'nın günlerden salı olmasına rağmen neden işe geldiğini hatırlayamadı.

Hatırlayınca, "Ellen!" dedi. Ellen'ın gösterisi için okulda olması gerekiyordu.

Theresa başını salladı. "Bana yemek arkadaşının okulda bir gösterisi olduğundan ve onu izlemeyi istediğinden bahsetmiştin."

"Evet, evet!" diyen Anne Marie telaşla ofisine girdi, çantasını eline aldı, ceketini üzerine geçirdi. Theresa'ya çocuk kitapları satan yayınevi temsilcisiyle yapacağı görüşme için son hatırlatmaları yaptı. Ardından çabucak arka kapıdan çıkıp arabasının yanına gitti.

Neyse ki okul çok uzakta değildi. Oraya gitmesi sadece on dakikasını aldı. Okula varınca park alanının ve civardaki sokakların arabalarla dolu olduğunu gördü, içten içe eyaletteki tüm anne babaların bu gösteriyi izlemeye geldiğinden şüphelenmeye başladı. On dakika etrafta dolandıktan sonra okuldan üç sokak uzakta boş bir yer buldu. Arabasını kilitleyip Woodrow Wilson İlkokulu'na koşar adımlarla gitti.

Büyük spor salonuna nefes nefese ve terler dökerek girdiğinde müzik çoktan başlamıştı. Salon öğrencilerle ve velilerle dolmuştu, oturacak yer yoktu.

İçerideki tüm velilerin elinde fotoğraf makinesi vardı. Yanma fotoğraf makinesi almayı akıl edememişti, bu yüzden kendine çok kızdı. Ellen'ın anneannesi torununun sahnedeysen çekilmiş fotoğrafını görse çok mutlu olurdu.

Anne Marie kendi kendine söylenerek birkaç kişinin yanından sıyrılarak geçti, sonunda sahneyi net olarak görebileceği bir yere sıkışarak da olsa oturmayı başardı. Ellen'ın korodaki diğer öğrencilerle birlikte platformda durduğunu gördü. Kızın üzerinde en iyi kıyafeti olan ama ona bir beden küçük gelen bir elbise, ayağında da beyaz rügan ayakkabılar vardı. Sahne boyanmış, iki büyük ağaç ve bir kaleyle dekore edilmişti. Bu çalışmaların da

öğrencilerin elinden çıktığı belli oluyordu. Ellen gösterinin adından bahsetmişse de Anne Marie hatırlamıyordu. Ama klasik perimassallarından birinin yeniden canlandırılışı olduğunu tahmin ediyordu.

Anne Marie arkasında iki sıra öğrenci olan ve en ön sıranın ortasında duran, bu yüzden de ürkek ve çekingen görünen Ellen'ı izledi.

Ellen, Anne Marie'nin bakışlarını hissetmişçesine onun bulunduğu tarafa baktı. Anne Marie'yi görünce yüzünde güzel mi güzel bir gülümseme belirdi. Varlığının Ellen'ı bu kadar mutlu ettiğini görünce buraya gelmek için çaba sarf etmesine değdiğini düşündü. Küçük kıza el salladı, Ellen da ona aynı şekilde cevap verdi.

Müzik öğretmenleri koronun önüne geçip iki elini havaya kaldırıncı müzik sustu. Platformdaki çocuklar hemen dimdik durdu.

Pamuk Prensesin özgün bir haline benzeyen gösteri kırk dakika sürdü. Gösteri profesyonel öğrencilerin oynadığı tiyatro oyunları ile karşılaştırılamayacak olsa da, cüceler komikti, şarkılar neşeliydi. Anne Marie başıyla ritim tutuyordu.

Gösteri bitince okul müdürü sahneye çıktı, sınıflarda meyve suyu ve kurabiye servisi yapılacağını duyurdu. Anne Marie'saatine baktı. Dükkâna dönmesi gerekiyordu. Ama birkaç dakikadan bir şey olmayacağına karar verdi.

Ellen'ın sınıfına doğru giderken rehber öğretmen Helen Mayer'le neredeyse çarpışacaktı.

Kadın heyecanla, "Anne Marie!" dedi. "Gelebilmene çok

sevindim."

Anne Marie samimi bir tavırla, "Gösteri çok güzeldi," dedi. "Haber verdiğin için teşekkürler."

"Asıl ben teşekkür ederim. Çok teşekkürler."

Helen, Anne Marie'ye gülümseyip yanından ayrıldı. Anne Marie sınıfa geçip Ellen'ın sırasının yanında durdu, çok geçmeden Ellen da içeri geldi, mutlulukla parıldayan gözlerle ona baktı. "Beni duydun mu?" diye sordu. "Şarkı söylerken beni duydun mu?"

Anne Marie, Ellen'ın küçücük sesini diğerlerinin arasından seçememişti. Ama şu durumda beyaz bir yalanın zararsız olacağını düşündü. "Duydum, harikaydın."

Bu iltifatı duyunca Ellen'ın yüzü kızardı.

"Şarkı söylemeyi sevdiğini bana söylememiştin."

Ellen başını salladı. "Bayan Maxwell sesimin güzel olduğunu söyledi. O bizim müzik öğretmenimiz."

Anne Marie cevabını bilmiyormuş gibi davranarak, "Koroda başka kaç tane ikinci sınıf öğrencisi vardı?" diye sordu.

"Sadece ben vardım."

Anne Marie şaşırmış gibi, "Sadece sen mi?" dedi.

"Evet, ben. Bayan Maxwell dördüncü veya beşinci sınıfa gelince tek başıma sahneye çıkabileceğimi söyledi."

"Ellen, bu çok güzel bir haber. Aferin sana." Anne Marie küçük kızı daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemişti.

Sınıf diğ er çocuklarla ve velileriyle dolmaya başladı.

Ellen kibarca, "Meyve suyu ister misin?" diye sordu Meyve suyu ve kurabiyeler tahtanın önündeki masaya dizil mişti.

Anne Marie diğ er öğrencilerin anne babalarına meyve suyu doldurduğunu fark etti.

" ok iyi olur. Teşekkürler, Ellen."

Küçük kız sıranın ona gelmesini bekledi; eline aldığı küçük, karton bardağa Anne Marie için sulandırılmış konsantreler gibi görünen meyve suyundan doldurdu. Hazır kuru pastalara benzeyen iki tane de kurabiye aldı.

Anne Marie, "Ama kendine bir şey almadın," dedi.

Ellen ciddi bir tavırla, " nce misafirine servis yapmalısın da ondan," dedi.

Anne Marie, "Elbette," diye söylendi. "Unutmuşum."

Ellen sessizce yanında durdu.

Anne Marie eğilip, "şimdi ne olacak?" diye sordu.

Ellen, "Hiçbir şey," dedi. "Meyve suyunu içip kurabiyelerini yemen gerekiyor."

"Tamam." Anne Marie kurabiyeden bir ısırık aldı, kurabiye ilk ısırırta ağzında dağıldı. Meyve suyundan kocaman yudum alıp ağzındaki kuruluğu dindirdi, içecek ona biraz tatlı geldi. Ellen, Anne Marie'nin ağzındakini bitirmesini bekledi, sonra da masaya gidip kendisi için de bir bardak meyve suyu doldurup iki kurabiye aldı.

Anne Marie, Ellen geri gelince, "Baxter'in sana selamı var," dedi.

Ellen ağzındaki kurabiyeyi yedikten sonra başını salladı.

"Baxter çok iyi bir köpek."

"Ama biraz şımarık."

Ellen, "Bir daha okula getirdiğinde ona yuvarlanmayı öğreteceğim," diye söz verdi. "Kütüphaneden bir kitap alıp, köpeklere nasıl eğitim verileceğini okudum. Baxter çok akıllı, ona yuvarlanmayı öğretebilirim."

"Umarım bana da nasıl yapılacağını gösterirsin."

"Gösteririm."

"Baxter'a yeni hareketler öğretmeye çalıştım, ama beni hiç anlamadı." Anne Marie, Ellen'ı uyarması gerektiğini hissetti; küçük kızın hevesini kırmayı istemiyor, ama bir yandan da bunun kolay bir iş olduğu düşüncesine kapılmasının sorun yaratabileceğini tahmin ediyordu.

Çocuklardan birinin annesi dikkatlice Anne Marie'ye ve Ellen'a baktı, onlara doğru yürüdü. Anne Marie'ye, "Siz Ellen'ın annesi misiniz?" diye sordu.

"Aslında, hayır, arkadaşayım."

Ellen gururla, "Anne Marie benim yemek arkadaşım," dedi. "Köpeğini benimle tanıştırmak için getirdi."

"Ya." Kadın ufak tefek, uzun saçlı bir kızı yanına çağırıldı. "Ben Shelly Lombard, bu da kızım Cassie. Ellen'la arkadaşlar."

Anne Marie gülümseyerek, "Merhaba, Shelly, Cassie," dedi. "Tanıştığımıza sevindim."

"Ellen'a bir gün öğleden sonra Cassie'yle oynamaya gelip gelemeyeceğini sormak istiyordum. Olur mu?"

Anne Marie böyle teklife cevap verecek kişi değildi. "Bunu anneannesine sormalısınız."

"Ellen anneannesiyile mi yaşıyor?"

Anne Marie başını salladı.

"Şey... o zaman olur mu bilemiyorum. Ben çocukların ara sıra birbirlerinin evinde vakit geçirmelerinin iyi olacağını düşünmüştüm."

"Anlıyorum."

"Bazen okuldan sonra işim çıkıyor, bir saatliğine Cas- sie'ye bakacak birini bulmak da zor oluyor."

Anne Marie bir kez daha, "Yine de anneannesine sorabilirsiniz," dedi.

"Elbette, ama durumu Ellen'ın gösterisine gelmesine müsaade etmediyse, iki çocuğa aynı anda bakamayabilir." Shelly haklıydı. Anne Marie, Ellen'ın anneannesinin çok uyuduğundan bahsettiğini hatırlıyordu, bu yüzden de kadının hasta olabileceğini düşünmüştü.

Shelly bir başka veliyle görüşmek için yanlarından ayrıldı. Anne Marie işe dönmeyi düşünüyor, ama Ellen'ın yanında kalmasını çok istediğini görebiliyordu. Konuşacak bir konu aradı.

Anne Marie, "Bana ödevlerini göstermek ister misin?" diye sordu. Programın başında katıldığı kısa toplantıda bunun yemek arkadaşları için sunulan bir seçenek olduğunu hatırladı.

"Olur," diyen Ellen sırasına oturdu, sıranın altından bir defter çıkardı. Defteri son derece derli topluydu.

Defteri sıranın üzerine bıraktı, Anne Marie'nin incelemesi için açtı. Öğretmeni hemen hemen her sayfaya Ellen'ı öven notlar yazmıştı.

Anne Marie, "Dört dörtlük bir öğrencisin," dedi. "Anneannem her akşam beni çalıştırıyor." Sesinden bu konuda çok da mutlu olmadığı anlaşılıyordu."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Öyle sanırım," diyen Ellen omuz silkti.

"Ondan sonra da televizyon izlemene izin veriyor, değil mi?
Bana önceden öyle demiştin."

Hafifçe başını salladı. "Dini kanaldaki programları izliyoruz."

"Peki, çizgi film?"

"Anneannem Dolores çizgi filmlerin çocuklar için iyi olmadığını söylüyor. Televizyonda bir kez *South Park*'ı gördü, çok kızdı. Önlüğüyle yüzümü kapattı, İsa'ya dua etmeye başladı."

Anne Marie dudağını ısırdı, gülmemek için kendini zor tuttu.

Zil çaldı, bugünlük okulun sona erdiğini herkese duyurdu. Kısa süre sonra çocuklar ve velileri sınıfı boşaltmaya başladı. Ellen, Anne Marie'ye baktı. "Servise yetişmeliyim."

"Seninle dışarıya kadar yürümemi ister misin?"

"Evet, evet."

Ellen montunu giydi, çantasını topladı, Anne Marie de öğretmeniyile tanışmaya gitti. Bayan Peterski, Anne Marie'ye bakıp gülümsedi. "Gelmenize çok sevindim."

Anne Marie, "Ben de çok mutlu oldum," dedi, sözlerinde çok samimiydi.

Ellen Ta birlikte okulun bahçesine çıktı; küçük kızla birlikte gülme sesleri ve gürültüleri duyulan dışarıdaki kalabalığın arasından geçti.

Anne Marie çocukların servise binmek için toplandığı yere giderken, "Yarın öğlen görüşürüz," dedi.

"Yarın da gelecek misin?"

"Yemek buluşmamız var, unuttun mu?"

Anne Marie'nin onu iki gün art arda görmeye gelecek olmasından etkilendiği belli olan Ellen gözlerini kırıştırdı. Anne Marie, "Ama bildiğin gibi Baxter'ı getiremem," dedi.

"Peki." Servis durağına vardılar, durduklarında Ellen yavaşça Anne Marie'nin elini tuttu.

Anne Marie o küçük elin sıcaklığının kalbine kadar uzandığını hissetti.

11

Çarşamba akşamı Anne Marie yatağa girmeye hazırlanırken telefonu çaldı. O sırada dişlerini fırçalıyordu. Kaşlarını çatarak musluğu kapattı, lavaboya tükürdü, sonra da mutfığa gitmeden önce ağzını sildi.

Saat on birden sonra kim telefon ediyor olabilirdi ki'. Ekranda "Bilinmeyen numara" yazıyordu. Arayan kişi dul arkadaşlarından biri olabilirdi. Elise, Lillie veya Barbie onu bu kadar geç saatte arıyorsa, başlarında bir tür dert olmalıydı, ama ne olabileceğini tahmin edemiyordu.

Temkinli bir sesle, "Alo," dedi. Gece vakti gelen telefonlar genelde kötü şeylerin habercisiydi, şimdiye kadar bunu birçok kez yaşamıştı.

"Anne Marie'yle mi görüşüyorum?" Kulağına gelen yaşlı kadın sesi güç bela duyuluyordu.

"Evet."

"Anne Marie Roche mu?"

"Benim."

"Yardıma... ihtiyacım var." Hattın diğer ucundaki bu yabancı paniğe kapılmanın eşiğindeydi.

"Siz kimsiniz?"

"Dolores. Dolores Faik."

"Kim?"

"Ellen'in anneannesi."

Anne Marie aklına yüzlerce kötü düşünce gelirken nefessiz kaldı. "Ellen iyi mi?" diye sordu, telaşa kapılmamaya çalıştı.

"Evet... hayır. Yardıma ihtiyacı olan kişi benim. Başka kimsem olsa arardım." Kelimeleri zorlanarak telaffuz ediyordu.

Anne Marie ne yapacağını bilemiyordu. Yaşlı kadına nasıl yardım edebileceğini düşünürken, "Birini aramamı mı istiyorsunuz?" diye sordu. Kadının onunla ilgilenebilecek bir komşusu veya arkadaşı olabilirdi. Ne de olsa Anne Marie bir yabancıydı.

"Hayır, ambulans yolda." Kadının nefes alışverişi daha kesik ve düzensiz olmaya başladı. "Ne olur, sadece acele et."

Anne Marie neler olduğunu anlayamıyordu. "Evine gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Lütfen acele et."

"Ama..." Ellen'ın anneanesi telefonunu nereden bulmuştu? Ne istiyordu? Hasta düştüğü ortadaydı, ama Anne Marie ona nasıl yardım edebilirdi?

Dolores nefesini içine çekip, "Ellen'la ilgilenebilecek kimse yok," dedi.

"*Ben mi?* Ellen'a benim mi bakmamı istiyorsunuz.'" Ama yapamam..." Böyle bir şey söz konusu olamazdı. Anne Marie'nin evi bir çocuk için uygun değildi.

"Beni hastaneye götürecekler. Lütfen. Sen gelene kadar beni götürmelerine izin vermeyeceğim."

Kadın ona başka çare bırakmıyordu. Ellen'ın anneanesiyle sadece birkaç dakikalığına telefonda konuşmasına rağmen, yaşlı kadının doktora gitmesi gerektiğini anlamıştı Kendisine böyle emrivaki yapılması hoşuna gitmese de başka seçeneği yoktu. Oraya gitmek, sonra da sorunu çözmeye çalışmak zorundaydı.

"Adresiniz?"

Dolores biraz daha aceleci bir sesle ona adresi verdi, "Acele et ne olur," dedi.

"En kısa zamanda orada olacağım." Sinirleri bozuldu, telefonu yerine koydu, derince nefes aldı. Nasıl olmuş da bu talihsiz duruma düşmüştü? Yemek arkadaşı olmak için programa katılmış, şimdi ise... Artık neler olduğunu o da bilmiyordu.

Üzerine kot pantolonla bir tişört giydi, Baxter'a en kısa zamanda geri döneceğine dair söz verdi. Bir alışveriş fişinin arkasına karaladığı adresi eline alıp arabasına gitti. Bir de sokakta saldırıya uğrarsa tam olacaktı.

Arka sokak aslında iyi aydınlatılmıştı, ama bu karanlıktan çıkıp üzerine fırlamayı ve çantasını kapmayı aklına koyan birini durduracak değildi. Arabasının kapısını titreyen parmaklarıyla açtı, içeriye girip motoru çalıştırdı

Kendisini başkalarının sorunlarıyla ilgilenme konusunda dünyadaki en beceriksiz kişi olarak görüyordu. Okulun rehber öğretmenin ev numarasını bilse onu arar, her şeyi onun üzerine yıkardı. Programa yazılırken gecenin bir vakti yemek arkadaşının yardımına koşacağını kabul *etmemişti*.

Dolores Falk'un evi sadece beş-altı kilometre uzaktaydı ama Anne Marie genelde emeklilerin kaldığı bu mahalleyi çok iyi bilmiyordu. Oraya vardığında ambulansın kapının önünde durduğunu gördü. Bir de itfaiye arabası gelmişti. Komşulardan birkaçı da verandalarına çıkmış, hareketliliği izliyordu.

Arabasını sokağın karşısına, itfaiye arabasıyla ambulansın uzağına park etti. Doğrudan eve doğru yürüdü.

Ellen onu görür görmez verandanın merdivenlerinden indi, bahçeden koşup kollarını Anne Marie'nin beline sardı.

Anne Marie ellerini çocuğun omuzlarına koyup, "Neler oluyor?" diye sordu.

Ellen, Anne Marie'ye tutunup hıçkıra hıçkıra, "Bu adamlar anneannemi hastaneye götürüyor," dedi.

Anne Marie sakın bir sesle, "Ama ona yardım edecekler. Biz de öyle yapmalarını isteriz, değil mi?" diye sordu.

Ellen, "Ha-a-yır! Ö-ö-le-bilir," diye sızlandı.

Anne Marie, "Dur ben onlarla konuşayım," dedi, nazikçe çocuğun kollarını açtı. Ellen Ta verandaya kadar yürüdü, hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam eden çocuğu en alt basamağa oturttu.

Ambulans görevlisi evden dışarı çıkarken, "Anne Marie Roche siz misiniz?" diye sordu.

"Evet."

"İyi. Bayan Faik siz gelene kadar ona yardımcı olmamıza müsaade etmedi."

"Neden ben?"

"Bunu ona sormalısınız."

"O zaman izin verin onunla konuşayım."

Görevli başını iki yana salladı. "Hastanede konuşursam daha iyi olur."

Anne Marie inatla, "Bir dakika görüşmem yeterli," dedi Adam eve girerken, "Bayan Faik bize çocuğu sizin alacağını söyledi," dedi.

"Ben onun yemek arkadaşıyım." Bu çocuğun hayatındaki rolünün sadece onunla haftada bir öğlen yemeği yemek olduğunu açıklamayı istiyordu. Onunla geçen ayki tanıtım amaçlı buluşma da dahil olmak üzere sadece dört kez görüşmüştü.

Öğlen yemeği. Verdiği sözün orada kalması gerekiyordu.

Hiç kimse ona Ellen'ı alıp evine götüreceğinden bahsetmemişti. Bu muhtemelen kurallara aykırıydı zaten ve aynı durumlarla çok kez karşılaşılıyor gibiydi.

Görevlinin peşinden içeri giren Anne Marie, "Başka kimsesi yok mu?" diye sordu.

"Herhalde yok." Adam hızlı adımlarla arka taraftaki yatak odasına gitti, Anne Marie de onun hemen arkasından yürüdü.

Dolores Falk'un sedyenin üzerinde yattığı görüldü. Kadının beti benzi atmıştı ve aldığı her nefeste canı yanıyor gibiydi. Eli kalbinin üzerindeydi, gözlerini sıkıca kapatmıştı. Ellen anneannesinin elli yaşından büyük olduğunu söylemişti, Anne Marie'nin görebildiği kadarıyla kadın altmışlı yaşlarının ortalarında idi ama daha yaşlı görünüyordu.

Ambulans görevlisi diğer iki arkadaşına, "Hastayı dışarı

alalım," dedi.

Kadın birden gözlerini açtı. "Bekleyin."

Anne Marie hemen kadına, "Geldim, buradayım," dedi.

Dolores ileri uzanıp Anne Marie'nin elini var gücüyle tuttu. "Ellen'ı koruyucu ailelerin yanma koymalarına izin verme. Öyle yaparlarsa onu bir daha bana vermezler."

"Ama, Bayan Faik. Onu nereye götürmemi istiyorsunuz?"

Kadının gözleri tekrar kapandı. "Eve. Onu evine götür."

"Benimle mi gelsin? Yapamam..

"Yapmak zorundasın."

Ambulans görevlisi o sırada araya girdi, diğerleriyle birlikte sedyeyi koridora, oradan da dışarıya taşıdılar. Anne Marie onları takip etti, görevlilerin Ellen'ın anneannesini ambulansa bindirip sirenlerini çala çala gidişini çaresizce izledi.

Elleriyle yüzünü kapatan Ellen, merdivenler kalabalıklaşınca omuzları sarsılarak ağladı. Acı dolu ağlayışı siren seslerinin arasında kayboldu.

Anne Marie küçük kızın gözlerinin içine bakabilmek için yere çömeldi. "Anneannen doktorlarla görüşecek, onlar da onu iyileştirecek." Tüm kalbiyle haklı çıkabilmek için dualar etti.

Ellen korkuyla başını salladı. "Anneannem ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum, hayatım." Yabancı olduğu bir duruma düşmüştü, soğuk terler döküyordu.

Ellen, "Ben nereye gideceğim?" diye sordu.

Anne Marie olabildiğince heyecan verici bir şekilde, "Bu gecelik benimle geleceksin," dedi.

Ellen ellerini aşağı indirip Anne Marie'ye baktı. "Seninle mi?"

"Evet, anneannen bu yüzden beni aramış."

"Baxter evde mi?"

Anne Marie başını salladı. Bunu daha önce düşünmeliydi. Ellen, Baxter'i seviyordu, köpeği çocuğun kafasını dağıtmasına, anneannesinin rahatsızlığını bir süreliğine unutmaya yardımcı olabilirdi.

"Baxter seni bekliyor. Ona yuvarlanmayı öğretmek istediğini söylememiş miydin?"

"E-e-eyet." Buraya geldiğinden beri ilk kez kızın göz yaşlarının dindiğine tanıklık etti. Ellen dudağını ısırды, hıçkırıklarını kontrol etmeye çalıştı.

"Senin için birkaç kıyafet hazırlayalım."

Ellen, "Sırt çantam var," dedi. Anne Marie'nin gözüne çok ürkek, çok zavallı göründü.

"İyi akıl ettin. İhtiyaç duyduğun şeyleri ona koyarız." Çocuğu elinden tutan Anne Marie eve girdi. Tek katlı, eski ev muhtemelen İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra inşa edilmişti. Yerler marley kaplıydı, mobilyalar eski püsküydü. Koridor üç yatak odasına

açılıyordu.

Ellen'in odası sağ tarafta, koridorun en sonundaydı.

İçeride bir tane tek kişilik yatak, bir tane dolap, bir tane de çocuk masasıyla sandalyesi vardı. Dolap dar olsa da Ellen'in kıyafetlerine yetecek kadar büyüktü.

Anne Marie, "Sadece yarın okulda sana lazım olacak şeyleri al," dedi. Sabahleyin Ellen'ı Woodrow Wilson İlk- okulu'na götürecek, sonra da Bayan Mayer'la konuşup küçük kız için ne yapılabileceğini soracaktı.

Ellen, "Ben çoktan dişimi fırçaladım," dedi. Yatağının yanındaki örgü halının üzerine diz çöküp düzgünce ütülenmiş iki kot pantolonla pembe bir kazağı çantasına koydu.

Anne Marie, "Ayakkabılarınıla çoraplarını unutma," dedi. Ellen'in ayaklarında ev terlikleri, üzerinde de eskimiş pijamaları vardı, onların üzerine bir kapüşonlu kazak geçirdi.

"Ev ödevin var mı?"

Ellen başını salladı, çabucak mutfığa gitti, küçük bir not defteriyle geri döndü. Defteri, spor ayakkabılarını ve bir çift çorabını çantasına yerleştirirken, "Matematikten varmış," dedi.

Anne Marie, "Uyku saatin çoktan geçti," dedi.

"Anneannem okuldan geldiğimde kendini iyi hissetmediğini söyledi. Akşam yemeği olarak mısır gevreği yiyebilirsin dedi."

"Peki, yedin mi?"

Ellen başını iki yana salladı. "Aç değildim."

Büyük ihtimalle anneannesinin durumundan endişelendiği için küçük kızın iştahı kaçmıştı. "Ambulansı kim aradı?"

"Ben aradım."

"Sen mi?"

"Anneannem iyi görünmüyordu, onunla konuşunca bana cevap vermedi, ben de korktum."

"Çok akıllıca davranmışsın." Anne Marie hızlıca düşünüp harekete geçtiği için çocuğu tebrik etmeliydi. "Anneannenin telefonumu nereden aldığım biliyor musun?"

"Hayır," diyen Ellen bakışlarını yere çevirdi. "Ama iyi ki seni aramış."

Durumu gözleriyle gördükten sonra Anne Marie de geldiğine sevindi, doğru şeyi yaptığını anladı. Çocuk Esirgeme Kurumu'na teslim edilip geçici olarak bakımevlerinden birine yerleştirilirse Ellen'ın büyük bir travma geçireceğini biliyordu.

"Hazır mısınız?"

Ellen ciddiyetle başını sallayıp Anne Marie'nin eline uzandı. Çocuk dışarı çıkarken tüm ışıkları kapattı. Verandada durdu, evin seramik bir saksının altına saklanmış anahtarını çıkardı, sonra da kapıyı kilitledi. İşi bitince anahtarı yerine koydu.

Kocaman gözlerle Anne Marie'ye bakıp, "Anneannemi hastanede görebilir miyim?" diye sordu.

"Sabahleyin sorarım, olur mu?"

Ellen, "Olur," diye fısıldadı; hüzünlü, küçük sesi Anne Marie'nin kalbini paramparça etti.

Blossom Sokağı'na dönüş yolunda Anne Marie küçük kızm sessizlik içinde uykuya dalabileceğini düşündü, ama Ellen gözlerini hiç kırpmadı. Kitapçıya döndüklerinde Anne Marie arabasını arka sokağa park etti.

Ellen, "Evin burası mı?" diye sordu.

"Kitapçının üstünde küçük bir evim var."

Ellen, Anne Marie bir tür sihirli kalede yaşıyormuş gibi, "Kitapçının üstünde mi yaşıyorsun?" diye fısıldadı.

"Aynen öyle. Baxter kesin kapıda bizi bekliyordun" Köpeği, arabasının sesini tanımış, arka taraftaki kapıda dönüp durmaya başlamıştı.

Baxter tam da Anne Marie'nin tahmin ettiği gibi kapı açılır açılmaz dışarı fırladı, heyecandan zıplayıp durdu.

"Baxter!" Ellen akşamki tatsız olaylara rağmen köpeklerle tekrar karşılaştığı için yaşadığı sevinci saklayamadı. Dizlerinin üzerine çöktü, köpek de ellerini ve yüzünü yalayarak onu karşıladı.

Anne Marie ona, "Ellen bu gece bizimle," dedi. Küçük kıza döndü. "Sana yatacağın odayı göstereyim."

"Tamam." İsteksizce köpeği bırakan Ellen, Anne Marie' nin peşinden gitti.

Anne Marie'nin ofis olarak kullandığı oda misafir ağırlamak için hazırlanmamıştı. Ama neyse ki içeride bir çekyat vardı. Anne Marie koridordaki dolaptan çarşaf çıkardı; üzerine bir çift battaniyeyle bir yastık koydu; yatağı hazırladı.

Sonra da, "Sana süt ısıtmamı ister misin?" diye sordu.
"Uyumana yardımcı olabilir."

Ellen yüzünü eşitti, başını iki yana salladı.

"Kulağa kötü geliyor, değil mi?" Anne Marie'nin bunu sormasının tek sebebi kken aynı şeyi hep annesinden duymasıydı. Kendisi de sıcak sütü hiç sevmezdi.

Ellen tereddüt ederek, "Acaba olur mu?" dedi.

"Ne olur mu, Ellen?"

"Baxter benimle yatabilir mi?"

Anne Marie gülümsedi. Bunu kendisi de teklif edebilirdi.
"Elbette olur."

"ok teşekkürler."

Anne Marie esnedi. Yorgun düşmüştü, Ellen'ın da aynı durumda olduğunu düşünüyordu. "Seni yatağa yatırayım, sonra Baxter T da yanma getiririm."

Ellen, "Sağ ol," diye fısıldadı. zerinden kazağını, ayağından da terliklerini çıkardı, yeni yapılmış yatağa girdi."

O zerine battaniyeyi çektikten sonra Anne Marie kenarları omuzlarının etrafına sıkıştırdı. Köpeğini yatağın üzerine koydu.

Baxter arkadaşa ihtiyaı olduğunu anlamışasına hemen k kızın yanma kıvrıldı.

Anne Marie odadan ayrılmak üzereyken, "İyi geceler, Ellen," dedi.

"Benimle dua okur musun?"

"Dua mı?" Anne Marie en son ne zaman dua okuduğunu hatırlamıyordu.

"Anneannem her zaman dua eder."

"Tamam, ama sözleri sen söyleyeceksin."

"Olur." Ellen gözlerini kapattı, dudakları hareket etse de sesi çok yüksek çıkmadı. Bir süre sonra, "Amin," dedi.

Anne Marie, "Amin," diye tekrarladı.

Ellen, "Anneannem için dua ettim," dedi.

Anne Marie, "Tanrı'nın küçük kızların dualarım dinlediğinden eminim," dedi, öyle olduğuna inanmayı istedi. Işığı kapattı, ama birden Ellen'ın sabah saat kaçta okulda olması gerektiğini bilmediğini hatırladı. "Ellen," diye fısıldadı. "Okul saat kaçta başlıyor?"

"Sekiz buçukta."

"Alarmı yediye kurayım. Hazırlanacak bolca vaktimiz olur."

"Tamam."

Anne Marie odadan çıktı, Ellen geceleyin bir şeye ihtiyaç duyar diye kapıyı biraz aralık bıraktı. Bir gece lambası bulup banyoya taktı.

Küçük mutfak masasına oturan Anne Marie sakinleştirici, derin bir nefes aldı. Elise Beaumont'a anlatacak çok şeyi vardı ve ona da aklındakileri söylemeyi planlıyordu. Yemek arkadaşı programı beklediğinden çok daha karmaşık bir hale bürünmüştü.

Ellen'ı seviyor, ona yardım ettiği için mutluluk duyuyordu, daha doğrusu mutluluk tarifi biraz abartıya kaçabilirdi. Küçük kızın anneannesi arayacak başka kimselerinin olmadığını söylediği için kendisini bunu yapmak *zorunda* hissetmişti. Ama sabahleyin Ellen'ı okula götürecek, acil durumlarda ulaşılması için adı verilen kişinin kim olduğunu öğrenecekti.

Standart uygulama buydu. Okul, anneannesi hastanede

yatarken Ellen'a bakmakla sorumlu olacak yetişkin kişinin, bu konularda Anne Marie'den daha bilgili olan, korkuya kapılmış bir çocukla daha iyi ilgilenebilecek birinin adını biliyor olmalıydı.

Anne Marie'nin kendi dertleri vardı. Ellen'a yardım etmeyi istiyor olsa da henüz bir çocuğa tek geceden fazla bakmaya hazır değildi.

12

Anne Marie saat yediye kurduğu alarm çalmadan önce uyandı; Ellen'in yatakta oturmuş Baxter'ın başını okşadığını, hafifçe çatlayan sesiyle onunla konuştuğunu fark etti.

Anne Marie neşe dolu bir sesle, "Günaydın," dedi. Kollarını açıp esnedi.

Ellen ona cevap vermedi.

"Portakal suyu içmek ister misin?"

Küçük kız başını iki yana salladı.

"Emin misin?"

Ellen başını salladı.

"Baxter'ı kısa bir yürüyüşe çıkaracağım. Sen de gelmek ister misin?"

"Evet." Ellen yataktan çıktı, sırt çantasının yanma, yere oturdu. O üzerini giyinirken Anne Marie kahve yaptı, eşofmanını ve fermuarlı üstünü giyindi.

Her sabah kahvesi demlenirken Baxter'ı dışarıya çıkarır, aynı zamanda birkaç dakikalığına sabah sporu yapardı. Hep aynı yoldan gidip gelirlerdi; Blossom Sokağı'ndan iki sokak aşağıya iner, karşı taraftaki küçük parka geçer, parkın etrafında iki tur atar, sonra da geri dönerlerdi. Yürüyüşlerinin tamamı yirmi dakika sürerdi. Anne Marie eve döner dönmez duş alır, kıyafetlerini değiştirir, saçını ve makyajını yapardı. Sorunsuz geçen bir günde her şey bir saatten az bir sürede bitmiş olurdu.

Anne Marie ilk kahvesini bitirip ceketini üzerine alana kadar Ellen hazırlanmıştı.

"Tasmasını sen tutmak ister misin?"

"Evet, evet."

Birlikte dışarı çıkarlarken Anne Marie, Ellen'a birkaç soru daha sordu, ama küçük kız suskunluğunu hiç bozmadı, somurtkanca durmaya devam etti. Anne Marie, Ellen'a sorunun ne olduğunu sormak istiyordu ama her şey ortadaydı. Zavallı çocuk elbette anneannesinin sağlığından ve kendi geleceğinden endişe ediyordu. Anne Marie onu suçlayamazdı, bu yüzden daha dikkatli davranmaya karar verdi. Ellen konuşmayı istemiyordu, onu zorlamayacaktı.

Eve geri döndüklerinde Anne Marie, "Seni okula götürünce rehber öğretmeninle görüşeceğim," dedi.

"Tamam."

"Buralarda hiç akraban var mı?"

"Clarisse Teyzem var."

Anne Marie bu haberle rahatlasa da Ellen'ın anneannesinin neden onu aramadığını merak etti. Elbette bunun birçok sebebi

olabilirdi. Clarisse şehir dışında veya işte olabilirdi, telefonu açmamış olabilirdi, belki de... Anne Marie'nin aklına başka bahane gelmedi.

Anne Marie, küçük kızın teyzesinin, Dolores'in hastaneye yatırıldığını duyar duymaz Ellen'ın yanına gelmeye çalışacağından emindi. Ona bakabilecek, sorumluluk sahibi yetişkinin adını öğrendiği için içindeki gerginlik kısmen azaldı.

İçeriye girdiklerinde Anne Marie saatine baktı. Şimdiye kadar yirmi dört dakika geçmişti. Sekiz yaşında birini yanında götürmesine rağmen çok oyalanmamıştı.

Anne Marie mutfağa adım attıklarında, "Kahvaltıda ne yemek istersin?" diye sordu.

Ellen omuz silkti.

"Evde çocuklar için olan gevreklerden yok, ama yulaf-lısından var. Ondan ister misin?" Ellen önceki akşam yemek yemediği için epey acıkmış olmalıydı.

"Olur. Teşekkürler."

Anne Marie iki kâse ile mısır gevreği ve süt çıkarırken Ellen yatağını topladı, saçlarını taradı. Siyah renkli düz saçlarını ortadan ayırmıştı, ama kâküllerinin ucundan kısaltılması gerekiyordu. Elinde küçük kızlara uygun takalardan olsa Anne Marie bir şeyler yapabilirdi.

Ellen kahvaltısının çok az bir kısmını yedi, sonra da kâsesini lavaboya bıraktı. Okula gitmek için henüz erkendi ama Anne Marie rehber öğretmenle konuşmak için yeterince vaktinin olmasını istiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Ellen, "Evet," diye cevapladı. "Anneannemin durumunu öğrenir misin?"

Anne Marie, "Hastaneyi arayacağım," dedi. Dükkân açılmadan, saat ona kadar telefon edecekti.

Anne Marie'yle Ellen okula vardığında yan taraftaki park çoktan çocuklarla dolmuştu. Sarı servisler kaldırma yanaşmaya, üzerinde parlak ceketler olan öğrenciler basamaklardan aşağıya tıpkı bir çağlayandan akan su gibi inmeye başladı. Hepsinin sırtında yere yığılmalarına sebep olacakmış gibi duran kocaman çantalar vardı.

Anne Marie, Ellen'a, "Bana rehberlik ofisinin yerini gösterir misin?" diye sordu. Küçük kıza yardımına ihtiyaç duyduğunu hissettirmek istiyordu.

"Gösteririm," diyen Ellen, onu sessizce okulun geniş koridorunun sonuna doğru götürdü.

"Arkadaşlarıyla oynamak ister misin?"

Ellen ne yapması gerektiğinden emin değilmiş gibi tereddüt etti.

Anne Marie, "Her şey yoluna girecek," diyerek onu teselli etti. "Telefon edip anneannenin durumunu sorar, sonra da sana haber veririm."

Ellen'ın gözlerinin içi parladı, küçük kız başım yukarı aşağı sallayıp koşarak dışarı çıktı. Anne Marie, Ellen'ın arkadaşlarının yanma gittiğini gördükten sonra içeriye girdi. Helen Mayer'le konuşmak istediğini söyledi, beş dakika sonra kadının odasına götürüldü.

Helen kaşlarını hafifçe çatıp hemen, "Her şey yolunda mı?"

diye sordu.

"Aslında değil." Anne Marie akşam yaşananları anlattı. Kulaklarına inanamayan rehber öğretmen şaşkınca Anne Marie'ye baktı. "Aman tanrım."

"Tahmin edebileceğin gibi büyük bir şok yaşadım." Anne Marie karşısındaki kadının gözlerinin içine baktı. "Bayan Falk'un telefon numaramı nereden aldığını merak ediyorum."

Helen biraz utanarak, "Aslında ona ben verdim," dedi. "Geçen hafta telefon edip numaranı istedi, ben de herhangi bir sakınca olmadığını düşündüm. Seninle Ellen hakkında konuşmayı istediğini söyledi."

Doğrusu rehber öğretmen, Dolores'in gecenin bir yarısı Anne Marie'yi arayıp böyle tuhaf bir duruma düşüreceğini tahmin edemezdi. "Ellen'ın dosyasındaki acil durumlarda ulaşılacak kişinin numarasını istiyorum."

"Elbette, bakayım." Helen bilgisayarına döndü, bir şeyler yazdı. Birkaç dakika sonra, "Clarisse McDonald," dedi. Bir kaleme uzandı, numarayı yazdı.

Anne Marie not kâğıdını aldı. Dolores'in durumunu öğrenir öğrenmez Ellen'ın teyzesini arayacaktı.

Helen, "Ambulansın Dolores'i hangi hastaneye götürdüğünü biliyor musun?" diye sordu.

Anne Marie şaşkınlık geçirdiği o anlarda bunu soramamıştı, ama ambulans görevlilerinden birinin

Blossom Sokağı'ndan çok da uzakta olmayan Virginia Mason Hastanesi'nden bahsettiğini duymuştu.

Tam da bunu Helen Mayer'e söylerken uzaklardan ders saatinin geldiğini belirten bir zil sesi duyuldu. Ses Anne Marie'yi hazırlıksız yakalayıp ürküttü.

Helen, "İnsan alşıyor," dedi. "Bir süre sonra duymuyorsunuz bile." Gülümsedi. "Bana Dolores'in Virginia Mason'da olduğundan bahsediyordun."

"Evet, öyle sanırım." Anne Marie önce hastaneye gidecekti. Acele ederse saat ondan önce dükkâna dönebilirdi.

Ayağa kalktı. "Bir şey öğrenir öğrenmez seni ararım."

Helen, Anne Marie'yi odasının kapısına kadar geçirirken, "Teşekkürler," dedi.

Anne Marie okuldan ayrılmadan önce Ellen'a bakmaya karar verdi. Sınıfın kapısının önünde durdu, içeri göz atınca Ellen'm hiçbir sorun yokmuş gibi arkadaşlarıyla muhabbet ettiğini gördü. İçi rahatlayınca otoparka döndü.

Anne Marie, Virginia Mason Hastanesi'ne vardığında saat çoktan dokuzu geçmişti. Durumu danışma masasındaki kadına anlattı, kadın da ona Dolores Falk'un oda numarasını verdi.

Asansöre binip söylenilen kata çıktı, kollarına serumlar bağlanmış Dolores'in tek başına odasında olduğunu gördü. Kadının rengi yerine gelmişti. O içeri adım atınca Dolores gözlerini açtı.

Anne Marie yatağa yanaşırken, "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Bayan Faik?" diye sordu.

"Daha iyiyim. Ellen nasıl?"

"İyi. Merak etmeyin."

Yaşlı kadının gözlerine yaşlar doldu. "Torunuma baktığınız için ne kadar teşekkür etsem az. Gelmeseydiniz ben ne yapardım!"

"Yardımcı olabildiğime sevindim." Sözlerinin tamamen doğru olmamasını umursamadı.

Dolores iç çekince göğsü şişti. "Doktorlar kalp ameliyatı olmam gerektiğini söyledi."

Anne Marie kadının elini sıktı. "Burada çok iyi doktorlar var ve..."

Dolores lafını kesip, "Kendim için endişelenmiyorum," dedi. "Tek endişem, Ellen."

"Siz sadece iyileşmeye bakın. Ellen'ın teyzesi Clarisse'nin telefonunu aldım, onu da..."

"Olmaz!" diyen Dolores tekrar lafını kesti. Parmaklarıyla Anne Marie'nin elini sıktı."

"Okula acil durumda aranması için onun adını vermişsiniz. Bu yüzden ben de..."

"Clarisse hapishanede."

"Hapishanede mi?" Anne Marie sertçe yutkundu, şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

"Dolandırıcılıktan." Bunu itiraf etmek onu utandırmış gibi tekrar gözlerini kapattı. Anne Marie kadının üzüldüğünü görebiliyordu.

"Peki, annesi?"

Yaşlı kadının gözlerinin kenarından yaşlar aktı, başını yasladığı yastığa döküldü. "Annesi uyuşturucu bağımlısıydı.

Kaliforniya eyaleti Ellen'ı üç yaşındayken onun elinden aldı. Kızımdan kopmuştum... Ellen'dan haberim bile yoktu. Torunum olduğunu öğrenene kadar Ellen bakıcı ailelerin birinden alınmış, diğerine verilmişti. Zavallı kız ancak bir yıl sonra geceleri rahat uyumaya başlayabildi. Onu bir daha o sistemde harcatman. Ona bunu yapmam."

Anne Marie cılız bir sesle, "Aman Tanrım," dedi. Söyleyeceği hiçbir söz hislerini tarif edemezdi.

"Bana ne olursa olsun onu çocuk esirgemeye almalarına izin verme."

Kadının korku dolu tavırları şiddetlendi, Anne Marie endişelenmeye başladı. "Bana söz ver," dedi. "Söz ver."

"Elbette." Başka ne diyebilirdi ki?

Dolores bunu duyduktan sonra biraz rahatladı.

"Peki ya babası?"

Dolores başını iki yana salladı. "Muhtemelen kızım da çocuğunun babasının kim olduğunu bilmiyor."

"Vah vah!"

"Başka kimsesi de yok."

"Belki de annesi artık uyuşturuculardan arınmıştır." Anne Marie bu kadar çaresiz görünmekten nefret ediyordu, ama önündeki seçenekler gittikçe azalıyordu.

"Arınmadı. Geçen yıl Ellen'la ilgili tüm annelik haklarından feragat etti."

"Ya." Anne Marie sıradakinin ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Dolores hastanede yattığı süre boyunca Ellen'a onun bakmasını isteyecekti. Anne Marie'nin dilinin ucuna

aniden yüzlerce bahane, onlarca geçerli sebep geldi. Ama hiçbirini söyleyemedi.

Dolores kesik kesik fısıldayarak, "O çocuk hayatımdaki tek güzel şey," dedi. "Kızlarımın ikisi de ruhsal ve duygusal olarak çökmelerine sebep olacak yollara saptı. Onlar için her gün dua ediyorum."

"Öyle olduğuna eminim, ama..."

"Nerede yanlış yaptım anlamıyorum. Babaları yirmi yıl önce bizi terk etti, onları tek başıma yetiştirdim. Onlara doğru yolu göstermeye çalıştım."

Anne Marie kadını teselli edemeyeceğini bilse de birkaç söz söyledi.

Dolores, "Hayatım boyunca onurumla yaşadım," diyerek sözlerine devam etti. "Hakkını almasına rağmen devletten hiç yardım istemedim."

Anne Marie boşa kalan eliyle yatağın demirini tuttu.

"Şimdi senin yardımını istiyorum."

Anne Marie yutkundu. "Ama... ben bir yabancıyım."

"Ellen sürekli senden bahsediyor. Senden ve Baxter'dan" O sırada yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Anne Marie, Ellen'ın adından bahsetmesine şaşırdı. Küçük kızın ilgisini daha çok köpeğin çektiğini düşünmüştü. Lafı ağzında geveleyerek, "Ama... ben sadece onun yemek arkadaşım," dedi.

Dolores, "Ondan da ötesin," dedi. "Lütfen sevgili torunum Ellen'ı yanma al, ona benim yerime bak."

"Ben..." Anne Marie ne diyeceğini bilmiyordu. Evi bit

çocuğa bakmasına yetecek kadar büyük değildi. Ellen'ın yatabileceği doğru düzgün bir yatağı yoktu. Bunca ay boyunca, daha doğrusu neredeyse bir yıl boyunca, yalnız yaşadktan sonra başka biriyle, hele bir çocukla yaşamaya nasıl alışacağını bilmiyordu.

İsteksizliğini gören Dolores, "Doktor ameliyat olduktan sonra eski sağlığıma kavuşabileceğimi söyledi," dedi.

"İyileşmen vakit alacak." Anne Marie kafasından bu sürenin ne kadar uzun olacağını hesaplamaya çalıştı. Bir hafta ? Ya da iki? Belki de bir ay. Bu tuhaf durumla koca bir ay boyunca başa çıkması mümkün değildi.

"Evet, iyileşmek için zamana ihtiyacım olacak ama Ellen'a iyi bakıldığını bilirim çok daha çabuk iyileşirim." Yalvaran, kocaman gözleriyle Anne Marie'ye baktı. Anne Marie hemen cevap vermeyince sözlerine devam etti. "Lütfen, senden tüm kalbimle rica ediyorum. Torunumu benden almamaları için sana yalvarıyorum."

Anne Marie hayır diyemezdi. "Pekâlâ," dedi, gözü korkmuş veya çekiniyormuş gibi görünmediğini umdu.

Dolores güçlüce nefes verdi. "Sana şükürler olsun, Tanrım." Yatağının yanındaki masayı gösterdi. "Tanrı korusun, Ellen'm sağlığıyla ilgili bir sorun çıkarsa gerekli kararları alabilmen için sana izin veren bir yazı yazdım. Bir de ben hastanede yatarken Ellen'a bakma yetkisini sana verdiğimi belirten bir kâğıt imzaladım."

Odaya bir hastabakıcı girdi. Neşeli bir tavırla, "Hazır mısınız, Bayan Faik?" diye sordu.

Anne Marie, "Onu nereye götürüyorsunuz?" dedi.

Genç adam kaşlarını havaya kaldırdı. "Ameliyata."

"Bu kadar kısa sürede mi?"

Dolores, "Ben iyiyim," dedi. "İyi olacağım."

Anne Marie kendini çok kötü hissetti, teselli sözleri söyleyen kişinin kendisi olması gerekirdi.

İçindeki çaresizlik hissiyle, "Ellen'a bakacağım," dedi.

"Siz iyileşin yeter."

Genç adam, Anne Marie'ye hemşire istasyonunu gösterdi, görevli hemşire de ona Dolores'in ameliyattan sonraki durumunu kontrol edebileceği bir telefon numarası verdi. Anne Marie o küçük kâğıdı loto vuran bileti tutarmış gibi tuttu. Erkek hemşireye, "İyileşecek, değil mi?" diye sordu.

İriyarı adam, Anne Marie'ye sert bir bakış attı. "En kısa zamanda evine dönebilmesi için elimizden geleni yapacağız."

Bunun onu teselli mi etmesi gerekiyordu? Kısık bir sesle, "Teşekkürler," dedi. "Öğleden sonra telefon ederim." "O zamana kadar Dana'ya sizin için bilgi veririm. Arayınca onunla görüşün."

"Tamam. Sağ olun." Telefon numarasını ve Dolores'in imzaladığı kâğıtları çantasına koyup hastaneden ayrıldı.

Arabasının yanma varlığında kamına sancılarını girdiğini, gerçekten de midesinin bulandığını hissetti. Daha dün öğlen Blossom Sokağı'ndaki kadınlar için açılan Go Figüre adlı spor salonunda egzersiz yapıyordu. Üzerinden bir gün geçmeden sekiz yaşındaki bir çocuğun sağlığından ve bakımından sorumlu hale gelmişti.

Kitapçıya ulaşınca AÇIK yazısını dış tarafa çevirdi, kasa-ya nakip para koydu. Saat bire kadar içeriye sürekli müşteriler geldi, işi azalınca okulu arayıp Helen Mayer'le görüştü.

"Bir şeyler öğrendin mi?"

"Evet, Ellen'ın anneannesi bu sabah kalp ameliyatı oldu."

"Durumu nasıl?"

"Bilmiyorum. Henüz hastaneyi arayamadım. Ama sana haber vermeyi istedim. Anneannesi iyileşene kadar Ellen benim yanımda kalacak."

"Seninle mi? Peki ya teyzesi Clarisse?"

"Maalesef o taşınmış ve uzaktaymış." Gerçeğe yakın bir şey söylemiş, Dolores'i bir kez daha utanç verici bir duruma düşmekten kurtarmıştı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Anne Marie kadar üzölmüş olamazdı.

"Çocuğa bakmakla büyük bir iyilik yapıyorsun. Bunu kabul etmene şaşırdım açıkçası."

Anne Marie, Ellen'a bir başka kişinin bakmasını ne kadar çok isterse istesin, hasta bir kadına hayattaki tek torununa bakmayı istemediğini söyleyemezdi.

"Öğleden sonra Ellen'ı almaya geleceğim ve servise Blossom Sokağı'nda binebilmesi için görevliyle görüşeceğim."

Helen Mayer, "Onu ben de halledebilirim," dedi. "Yapmamı istediğin bir şey olursa söylemen yeterli. Böyle bir yar-

dımda bulunmakla çok hayırlı bir iş yapıyorsun."

Anne Marie ardından hastaneyi aradı. Dona'nın söylediğine göre Dolores'in ameliyatı başarılı geçmişti. Yaşlı kadın şu anda yoğun bakımdaydı ve durumunda herhangi bir değişiklik olursa, Anne Marie'ye telefon açılacaktı. Anne Marie ona ulaşabilmeleri için telefon numaralarını verdi.

Perşembe günleri öğleden sonraları çalışan Steve Handley bir saat erken gelmiş, Anne Marie'nin vaktinde okula gidip Ellen'ı alabilmesi için işlerin başına geçmişti. Anne Marie'yi görünce Ellen'ın gözlerinin içi parladı. "Anneannem nasıl?" diye sordu.

"Şimdilik hastanede, ama doktorlarıyla hemşireleri ona çok iyi bakıyor."

"Eve ne zaman dönecek?"

"Kısa süre sonra." Anne Marie eğilip küçük kızın gözlerinin içine baktı. "Anneannen eve dönene kadar benimle birlikte kalmayı ister misin?"

Ellen sorusuna hemen cevap vermedi. "Olabilir galiba." Büyük bir hevesle teklifini kabul etmese de yeterli sözleri söylemişti. "Akşamleyin evine uğrayıp daha büyük bir fanta hazırlamalıyız."

"Baxter da bizimle gelebilir mi?"

"Evet, hem de çok hoşuna gider."

Ellen, "Kütüphanedeki kitabı getirdim," dedi.

Anne Marie, Ellen'ın köpek eğitimiyle ilgili kitaptan bahsettiğim anlayamadı.

Blossom Sokağı'na sessizce geçen yolculukları boyunca

Ellen yolu izledi. Yemekten sonra eve dönüp kızın eşyalarını toplayacaklardı.

Akşam yemeği.

Anne Marie bunu detaylıca düşünmemiştii. Artık öğün atlamayacaktı. Haline acıyıp durduğu partiler düzenlemeye çekti. Ellen'ın hatırına güçlü olmak zorundaydı. Birkaç haftalığına hayatını derli toplu yaşaması gerekiyordu. Bu kadarının üstesinden gelebileceğine inanıyordu.

İki hafta. Belki de üç.

En fazla dört.

Zaman hızlı geçecekti. Öyle olmasını umuyordu.

13

Barbie Foster yirmi dilek listesi sayesinde daha çok düşünüyor, daha çok iş yapıyor, hayatı daha büyük bir heye canla yaşıyordu. Listesini tamamlamak üzereydi ve onun sayesinde gerçekten neleri istediğini öğrenebilmekten mutluluk duyuyordu. Yıllar boyunca hayatı sadece Gary ile ikizlerin etrafında dönmüştü. Ama oğullan üniversiteye gidince kendini boşlukta hissetmiş, günlük yaşantısındaki değişikliğe tam manasıyla alışamamıştı. Kocasını hâlâ çok özliyordu. Gary daima onun benliğinin bir parçası olmuştu, yine de daha kırk yaşındaydı ve önünde göreceği çok gün vardı.

Bu cumartesi günü butikte çalışmak yerine kendisine izin vermeye ve Freeway Park'daki Aziz Patrick Günü konserine gitmeye karar verdi. Anne Marie Roche da öğleden sonra işe gitmeyeceğini söylemiş, ikisi birlikte bu fırsatı değerlendirilmeye karar vermişti. Go Figure'de iki kez buluşmuş, birbirlerini daha iyi tanımaktan keyif almışlardı.

Anne Marie'yle arasındaki ilişki Sevgililer Günü partilerinin ardından derinleşmişti. O akşama kadar Barbie, Anne Marie'yi biraz soğuk ve içe kapanık biri olarak görmüştü. Her şey yirmi dilekten bahsetmeye başladıklarında değişmişti.

Anne Marie'yi kafa dengi olarak görmeye başlamış, arkadaşının ince bir espri anlayışı olduğunu fark etmişti. Ona olan sevgisi, Anne Marie'nin anneanesi iyileşene kadar sekiz yaşındaki Ellen Faik'a bakacağım öğrendiğinde saygıya dönüşmüştü.

Barbie, Ellen'ı önceki gün birkaç romantik kitap almak için gittiğinde kitapçıda görmüştü. Çocuk çok tatlı ve alçakgönüllüydü; Anne Marie'yi kendine örnek aldığı köpeği Baxter'ı da çok sevdiği belli oluyordu. Barbie küçük kızın köpeğe yuvarlanmayı öğretmeye çalışmasını gülümseyerek izlemiş, başarılı olamadığını görmüştü.

Aziz Patrick Günü konserine Ellen da gelecekti. Barbie onunla ve Anne Marie'yle saat on ikiyi birkaç dakika geçe buluştuğunda ikisi de hazırlanmış onu bekliyordu.

Küçük kız yepyeni görünen, açık yeşil montunun düğmelerini iliklerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Şanslarına hava yağmurlu değildi, mart ayındaki sağanak yağışlarıyla meşhur olan Kuzeybatı Pasifik'te de bu çok iyi bir haberdi.

Anne Marie, "İrlanda müzikleri dinleyeceğiz," dedi. "Sonra da Ballard'daki annemi ziyaret edeceğiz."

"Anneannem Dolores'in de yanma gidecek miyiz?"
"Elbette." Anne Marie de ceketinin düğmelerini ilikledi.
"Anneme uğradıktan sonra hemen oraya geçeceğiz."

Ellen dalgınca başını salladı. "İrlanda müziği neye benzer?"

Anne Marie tereddüt etti. "Şey, genelde çok tempoludur," dedi, sonra da omuz silkti. O çabalamaktan vazgeçince Barbie güldü. "Bekle. Kısa süre sonra öğreneceksin."

Ellen başını merakla yana eğerken, "Peki, sever miyim?" diye sordu.

Anne Marie, "Ben seviyorum," dedi. "Hem de çok." Ellen hızlıca başını salladı. "O zaman ben de severim." Freeway

Park, Blossom Sokağı'ndan çok uzak olmadığı İçin yürümeye karar verdiler. Hava güzeldi, gökyüzü açık ve parlaktı. Ellen'ın kısa adımlarına uyum sağlamak için yavaşça yürüyorlardı. Barbie çocuğun etrafındaki her şeyi kocaman, meraklı gözleriyle incelediğini fark etti.

Interstate 5 adlı yolun üzerindeki Freeway Parkı'na vardıklarında etraf çoktan kalabalıklaşmıştı. Oturacak yer bulmak zor olsa da, genç bir çiftin nazıkçe davranıp onlara yer açmasıyla daha fazla dolaşmaktan kurtulmuşlardı. Anne Marie yanma almayı akıl ettiği battaniyeyi çimlerin üzerine serdi. Konser için bir platform kurulmuştu ve oturdukları yerden sahneyi çok net görebiliyorlardı.

Ellen battaniyenin üzerine oturup bağdaş kurdu. Barbie'yle Anne Marie de onun yanma yerleşti. Barbie, Gary'yı kaybettiğinden bu yana böyle bir etkinliğe katılmamıştı. Çocukları küçükken ailecek gittikleri gezileri hatırladı, içinde sevinç tohumları filizlenirken yeniden mutlu olabileceğim fark etti.

Kazanın ardından tek uğraşı çocukları olmuştu. Onları da artık okulda olduğu için acısı ve yalnızlığıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Aynı şeyleri Mark Bassett'in de yaşadığını sezmiş, adamın ona çekici gelmesinin sebebinin bu olduğuna inanmıştı.

Annesi içinse dul kalmak çok daha farklı sonuçlar doğurmuştu. Oturup konuşmamış olsalar da babasının ilişkilerinden Barbie'nin haberi vardı. Lillie her şeyi görmezden gelmişti. Annesi ona bir şey anlatmadığı için Barbie de konuyu

açmamıştı. Annesinin David'in yasını tuttuğunu bili yordu, bir yandan da babasının vefatının, annesi hiç dışavur- mamış olsa da, bir tür kurtuluş olduğunu düşünüyordu.

Ellen birkaç dakika sessizce oturduktan sonra, "Ne zaman başlayacak?" diye sordu.

"Birazdan."

Barbie, "Aç mısınız?" diye sordu.

Küçük kız başını iki yana salladı, ellerini bacaklarının altına koydu.

Etraflarında neşeli bir ortam vardı, herkes keyifliydi; birbirleriyle selâmlaşıyor, kahkaha atıyor, konuşuyorlardı.

Anne Marie, "Ellen şarkı söylemeyi seviyor," dedi.

Barbie çocuğa dönüp, "Öyle mi?" diye sordu.

Bu sorunun ardından Ellen'ın yüzü kızardı. "Anne Marie iyi bir şarkıcı olduğumu söylüyor. Okuldaki gösteride beni dinledi." Çocuk aldığı iltifatları benimsemişti.

Barbie, "Anne Marie sana birkaç tane İrlanda şarkısı öğretebilir," dedi.

Arkadaşının gözlerine birden üzüntü dolu bakışlar yer cdince Barbie ellerini Anne Marie'nin koluna koydu.

Anne Marie başım öne eğip, "Eskiden şarkı söyledim ama artık söylemiyorum. Söyleyemiyorum..." dedi. "Robert vefat ettikten sonra sesimi kaybettim. Geri döner dediysem de daha dönmedi."

Barbie sözlerinin arkadaşını üzdüğünü görünce özür dilemesi gerektiğini düşündü. "Çok özür dilerim."

"Hayır, hayır. Senin bir suçun yok." Anne Marie çabucak

kendini toparlayıp kaygılarını geride bıraktı.

Ellen başını kaldırıp kaşlarını çatarak ona baktı. "Şarkı söyleyemediğini biliyordum."

Anne Marie, "Merak etme, Ellen," dedi. "Yeniden söyleyeceğim."

Belki Ellen sıkıldığından, belki de Anne Marie konuyu değiştirmek istediğinden ikisi kalkıp konser başlamadan önce parkın etrafında biraz dolaşmayı istedi. Onlar giderken Barbie küçük kızın Anne Marie'nin yanından hiç ayrılmadığını gördü. Kalabalığın içinde olmak büyük ihtimalle küçük kıızı bunaltmıştı. Bu çocuğu kısa bir süreliğine de olsa yanına almasının kolay olmadığını düşünen Barbie arkadaşım takdir ediyordu.

Aslında Barbie, Anne Marie'nin artık daha uysal, daha iyimser, daha içten olduğunu düşünüyordu. Zorlu zamanlardan geçen bir çocukla birlikte olmak, onun sorumluluğunu üstlenmek dertlerini unutmasını sağlamış olmalıydı. Elise'in söyleyip durduğu şey bu değil miydi? Başka birine yardım etmek insana iyi gelir demiyor muydu?

İrlandalı grubun üyeleri tanıtıldı, kalabalıktan birden alkışlar koptu. Ellen'la Anne Marie konser başlarken çabucak yerlerine döndü.

Şarkıcılar, kemancılar, dansçılar büyüleyiciydi; Barbie geçen her dakikadan keyif aldı. Müzik neşe vericiydi. Enerjik olduğu kadar disiplinli de olan danslar da etkileyiciydi. Ellen müziği dikkatle dinliyor, her bir notasını içine çekiyordu. Konser bittiğinde yüzü gülüyordu.

Anne Marie ile Barbie'ye bakıp, "Çok güzeldi," dedi. "Ben de bir gün öyle şarkı söylemek istiyorum. Sence söyleyebilir miyim?"

Anne Marie güven verici bir sesle, "Evet," dedi. "Hiç şüphen olmasın."

İnsanlar parktan ayrılmaya başlamıştı. Kalabalık yavaş ilerliyordu ama Barbie'nin de acelesi yoktu. Ayrıca canı yanmıyordu. Bir tasarımcının koleksiyonundan aldığı ayakkabıları giymesinin ceremesini çekiyordu; onları sırf siyah, keten pantolonuna ve yeşil, ipek bluzuna uyduğu için seçmişti. Güneş havayı ılıtıyordu, yağmurluğunun önünü açtı, kemerinin uçlarını yan taraflarına bıraktı.

Anne Marie'yle birlikte sabırla kalabalığın dağılmasını beklerlerken, Barbie gözünün ucuna grimsi parlak bir ışığm çarptığını fark etti. Dönüp o tarafa baktı ve nefesini tuttu. Anne Marie'nin bileğine sarıldı.

"O... o..." Zar zor konuşuyordu. Kendine gelip arkadaşının elini bıraktı.

Anne Marie, "Kim?" diye sordu.

Barbie ona neler olduğunu anlatamazdı, çünkü Mark Bassett'ten, tekerlekli sandalyedeki adamdan kimseye bahsetmemişti. Emin olmak için tekrar ona baktı. Adam yalnızdı ya da öyle görünüyordu; kalabalığın dağılmasını bekliyordu. Tekerlekli sandalyesini etrafını çevreleyen bunca insanın arasında hareket ettirmesi zor olmalıydı.

"Tanıdığın birini mi gördün?"

"Aslında hayır." Barbie deli gibi atan kalbini sakinleş-

tirmeye çalıştı. Böyle bir şey yaşamayı beklemiyordu. O anda kıyafetine ve makyajına zen gösterdiğine sevindi.

Mark onu görmüşse de aldırış etmemişti. Barbie bundan emin olamazdı. Elini kaldırıp ona seslenmemek için kendini tutarken altdudağım sertçe ısırđı.

Anne Marie, "Tekerlekli sandalyedeki adamı tanıyor musun?" diye sordu.

"Tam olarak öyle sayılmaz. Geçenlerde karşılaştığ o kadar." Adamın zerine kolasını dktğnden bahsetmedi.

"Etkileyici biri olduğu belli."

Aynen dediği gibiydi. Barbie gözlerini ondan alamıyordu. Kalabalığın çoğu dağılmış, geriye sadece birkaç arkadaş grubu kalmıştı.

Ellen, "Anneannemi görmeye gidebilir miyiz?" diye sordu.

Anne Marie kk kıza bakıp gülümsedi. "Annemin yanına gittikten sonra, tamam mı?"

Ellen'a karşı sabırlı tavırları Barbie'yi etkiledi.

Anne Marie saatine bakıp, "Biz gitsek iyi olur," dedi. "Annemle buluşup yemek yiyeceğiz, sonra da hastaneye gideceğiz."

Barbie, "Tamam," dedi. "Ben de bir şeyler yapmayı planlıyorum."

İkisinin yanından ayrılması Mark'la yüzleşmeyi düşünen Barbie'nin işine geldi. Barbie ne yapacağını veya onun yanına varınca ne diyeceğini bilmiyordu. Vakti geldiğinde bir çaresine bakacaktı.

Mark, Freeway Parkı'ndan çıkmayı başardı, kaldırımında ilerlemeye başladı. Barbie hızlı adımlarla onun peşinden gitti, ayakkabılarından dolayı sendeledi. Neşe dolu bir sesle, "Tekrar merhaba," dedi.

Mark ona aldırış etmedi.

"Beni hatırladın mı?"

Barbie'nin ikinci seslenişinde Mark tekerlekli sandal-yesini geriye çevirdi. "Burada ne **arıyorsun?**"

"Herkes gibi ben de müziğin keyfini çıkarmaya geldim."

Mark homurdanarak, "Konser verileceğinden haberim yoktu," dedi.

"Yani haberin olsa gelmezdin?"

"Aynen öyle."

"Yine de hoşuna gitmiştir, öyle değil mi?"

"Hayır."

Barbie adamın derdini anlamıyor, ayrıca müzikten keyif almadığına da inanmıyordu. "Neden bu kadar huysuzsun?"

"Huysuzluk hoşuma gidiyor."

"Peki, kırpık."

Mark kaşlarını çatı. "Ne?"

"**Susam Sokağındaki** Kırpık." Çocukları küçükken sık sık o programı izlerdi. Doğrudan adamın tekerlekli sandal-yesinin önüne geçti, ilerlemesine engel oldu. Adam bundan hiç mi hiç hoşlanmadı.

Barbie hayatı boyunca hiç bu kadar kaba davranışlar sergilememişti, ama Mark'ın çekip gitmesine de izin ver-yecekti.

Mark, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Şimdi o sorunca Barbie'nin aklına kesin bir şey gelmedi. Evet, ilgisini çekmek istiyordu ama bunu da itiraf edemezdi. "Konuşmayı istiyorum galiba."

Mark etrafından geçmeye çalıştı ama Barbie bir kez daha adama engel oldu. "Seninle konuşmayı da istemiyorum, sana az da olsa ilgi duymuyorum."

Barbie derince iç çekti. "Çok ilginç."

"Efendim?"

Barbie gülümseyerek adama baktı. "Bana ne kadar çok erkeğin kur yaptığını tahmin bile edemezsin. Sen onlar gibi davranmıyorsun ama gel gör ki film zevklerimiz aynı. Gerçekten de ortak bir noktamız olabilir."

Mark ona işaretparmağını salladı. "Oynadığınız oyunda ben yokum. Tessa ile işbirliği yapmışsın, öyle olduğundan eminim. Bu yüzden geçen hafta hangi filmi izleyeceğimi biliyordun. Ama böyle bir şey bir daha olmayacak."

Barbie kanının heyecanla kaydığını hissetti. "Yerinde olsam kendimden o kadar emin olmazdım. Hangi filmi izleyip izlemeyeceğimi bilemezsin."

Mark ters ters baktı. "Orada olacağımı mı sanıyorsun?" Barbie taktik değiştirip, "Başka bir yerde yollarımızın kesişmeyeceğinin garantisi yok," dedi. "Burada karşılaştık, öyle değil mi? Bence kader bizi bir araya getiriyor." "Bahsettiğin şey kör talih olmasın?"

"Yapma Mark!"

Adam daha sertçe ona baktı.

Barbie muhabbet edercesine, "Yeğenin seni çok seviyor," dedi.

Adamın elleri tekerleklerin üzerindeydi. "İzin verirken gitmek istiyorum."

"Seninle konuşmayı istediğimi söylemiştim, hatırladın mı?"

"Tüh, unutmuşum."

"Sorun değil." Barbie yenilgiyi kabullenmiş gibi iki elini havaya kaldırdı. "Nasıl istiyorsan öyle olsun."

Mark kaba bir tavırla, "Teşekkürler," dedi, Barbie kenara çekilir çekilmez yoluna devam etti.

Barbie adamın umursamazlığını yansıtan ses tonuna rağmen onu takip etti. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Mark ona aldırış etmedi, bunu alışkanlık haline getiriyordu. Şaşırtıcı derecede hızlı ilerliyordu, Barbie de onu yakalamak için hızlı hızlı yürüyordu. Tam da bu sırada ayakkabısının topuğu kaldırımdaki çatlağa denk geldi, tökezleyip dizlerinin üzerine düştü.

Aniden acıyla, "Lanet olsun!" diye haykırdı. Bir anlığına sersemledi, yere oturup ellerindeki tozu temizledi. Pantolonunda bir kan lekesi belirirken gözlerinden yaşlar aktı.

Mark durdu, isteksizce arkasına dönüp baktı. Aksi bir tonla, "Ne oldu?" diye sordu.

"Düştüm."

"Yaralandın mı?"

"Evet. Bak, kanıyor."

"911 'i arayayım mı?"

Dalga geçiyordu ama Barbie bunu hiç umursamadı. Dindeki yaraya bakmak için pantolonunu yukarı sıyırdı.

"O gülünç ayakkabıları giyersen böyle olur."

Barbie, Mark'ın hakaretini duymazdan geldi.

"Ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır, kendim kalkabilirim." Zorlanarak ayağa kalkınca sol ayakkabısının topuğunu kıldığını fark etti. "Şuna bakar mısın? " diye haykırdı. "Şu ayakkabılara ne kadar ödediğimi bilsen sen de en az benim kadar sinirlenirdin."

Mark, "Bir daha beni takip etme," dedi. "Sana ilgi duymuyorum, anladın mı?"

Barbie ona, "Tamam, tamam," diye cevap verdi.

"İyi o zaman," diyen Mark yanından uzaklaşmaya başladı. Barbie burnunu çekti, seke seke yoluna devam etti. Aptalca davranmıştı, şimdi de yaptıklarının bedelini ödüyordu. Aralarında bir bağ olduğunu düşünerek yanılmıştı. Mark onunla arkadaş olmayı istemiyordu. Barbie alması gereken cevabı çok net bir şekilde almıştı.

Dizi ağrdığı, topuğu da kıldığı için çok yavaş yürüyordu.

"Hanımefendi, Hanımefendi."

Barbie arkasına dönünce elinde ilkyardım çantası olan bir kadınla karşılaştı. "Düşüğünüzü duydum."

"Kimden?"

"Tekerlekli sandalyeli bir adam dükkânıma girip yardıma ihtiyacınız olabileceğini söyledi."

"Gerçekten mi?" Demek ki Mark, Barbie'nin inanmasını

istediği kadar taş kalpli biri değildi. Onun için endişelenmiş, ama bunu göstermeyi istememişti.

"Ben iyiyim. Gururum dizimden daha çok incindi. Hepsi benim suçum."

"Size yardım edemeyeceğimden emin misiniz?"

Barbie gülümseyerek kadına teşekkür etti. "Eve gidersem bir şeyim kalmaz." Dertleşmek için annesini arayacak, sonra da sıcak bir bardak çay iecekti.

"Adam da bana öyle diyebileceğini söylemişti. şöyle oturun da bir dizinize bakayım."

Barbie, "Herhalde antanızda yapıştırıcı yoktur," dedi, elinde tuttuğu topuğu gösterdi.

"Maalesef."

Barbie kadına tekrar teşekkür etti ve aksayarak arabasını park ettiği Blossom Sokağı'na döndü. Dizindeki yara küçük bir sıyrıktı ama gururuna aldığı darbenin iyileşmesi vakit alacaktı.

Tek tesellisi her şeye rağmen Mark'ın durumunu kontrol etmesi için birini göndermiş olmasıydı. Çok büyük iyilik olmasa da onun için **bir şey** yapmış, sert duruşunda küçük bir çatlak açılmasına müsaade etmiş, ona umut vermişti.

Pazartesi akşamı gelip çattığında Barbie'nin dizi iyileşmişti. Barbie çok da gerek olmamasına rağmen yarasını kocaman bir bandajla sarmış, üzerine bandajın görünebileceği kadar kısa bir etek giyinmişti.

Tessa, Barbie yanına geldiğinde bilet satış gişesindeydi.

Barbie aynen önceki haftaki gibi, "Hangi filme gireyim?" diye sordu.

Tessa koyu kahverengi gözleriyle ona baktı. "Dayım bu-
rada değil."

"Daha gelmedi demek."

"Mark Dayım gelmeyecek."

"Neden?" Barbie uğraşmasına rağmen yaşadığı hayal
kırıklığını gizleyemedi.

"Sana benim bilgi verdiğimi anladı." Tessa da en az Bar-
bie kadar üzgündü.

Barbie sıranın ilerlemesine engel olduğu için kenara çe-
kildi, Tessa'nın boş kalmasını bekledi.

Tessa, "Özür dilerim," dedi. "Bana artık sinemaya gel-
meyeceğini, bunu çok net bir şekilde sana anlatmam gerektiğini
söyledi."

Barbie, "Öyle mi..." diye söylendi. "Onunla sinemanın
dışında çok sık görüşüyor musun?"

Tessa omuz silkti. "Zaman zaman yanma gidiyorum."

"Onu gördüğünde, ona bir korkak olduğunu söyle."

Tessa'nın ağzı açık kaldı. "Ciddi olamazsın."

"Tam aksine, çok ciddiym. Bunu ona ilet lütfen." Biletiyle
birlikte, patlamış mısır ve kola aldı. Film boyunca salonda
oturmasına rağmen, çıktığında hiçbir şey hatırlamıyordu.

14

Anne Marie pazartesi akşamı fırına köfteli patates sürdü. Annesinin en gözde tariflerinden olan bu yemeği yıllardır pişirmemişti. Köfteleri dilimlenmiş patateslerle birlikte tepsiye koymuş, üzerlerine salçalı sos dökmüştü. Ellen'ın yaşlarındayken bu yemeği çok severdi, Ellen'ın da seveceğini umuyordu.

Fırının kapağını kapatırken Ellen'ın yirmi dilek defteri için aldığı malzemelerin bulunduğu büyük masaya yaklaştığını gördü.

Ellen omzunun üzerinden ona bakıp, "Bunlar ne?" diye sordu.

"Yirmi dilek için."

Küçük kız, "Yirmi dilek?" diye tekrarladı. "O ne?"

"Sevgililer Günü'nde arkadaşlarımla küçük bir parti düzenledik. Gerçekleştirmeyi istediğimiz dilekleri konuştuk, sonra da bir liste yapmaya karar verdik."

"Sadece yirmi tane mi?"

Anne Marie güldü. Şu ana kadar yirmi tane bulmak bile çok zor olmuştu, aslında yolu daha yeni yarılamıştı. "Şimdilik bu kadarı yeter. İleride daha fazlasını da düşünürüm. Doğrusu hâlâ yirmi taneyi tamamlamaya çalışıyorum." Şimdilik dokuz

tane bulmuş; beş tanesini önceden bulmuş, geri kalanlarını da geçen şu son günlerde onların altına eklemişti.

Gülecek bir şey bul.

Yeniden şarkı söyle.

Kendine ve Baxter 'a yeni bir ev al.

Broadway müzikallerinden birine katıl ve şarkıların hepsini ezberle.

Daha önce sildiği bir dilek olan kovboy dansını yeniden yazmayı düşünüyordu. Aziz Patrick Günü'ndeki gösteri dansa olan ilgisini yeniden canlandırmıştı.

Anne Marie, "Dileklerin gerçekçi olması şart değil," diyerek sözlerine devam etti. "Bu yüzden onlara amaçlar veya yapılacaklar değil de dilekler deniliyor."

"Nasıl yani?"

"Hepsinin gerçekleşmesini beklemiyorum."

Meraklı bakışlarla ona bakan Ellen, "Gerçekleşmelerini beklemiyorsan neden yazdın ki?" diye sordu.

Anne Marie, "Çünkü onların hepsi birer **dilek**," dedi. Bir kalem bulup listesine daha önce iki veya üç kez yazıp sildiği bir maddeyi ekledi.

Sevdiğin biriyle Paris seyahatine çık.

Bu aradığı şeyin; sevginin, maceranın ve yeni deneyimlerin özünü oluşturuyordu.

Ellen en alttaki dileğe baktı. "Herkes böyle bir liste yapabilir mi?"

"Elbette." Anne Marie fırının saatini kurdu. Geçen beş gün boyunca hayatları düzene girmişti. Ellen çok daha uzun bir

süredir yanındaymış gibi geliyordu. Hayatındaki en büyük değişim, artık düzenli olarak yemek pişiriyor olmasıydı.

Yalnız yaşamaya başladığından beri atıştırarak bir şeyler bularak açlığını giderme, hatta bazen de hiç sağlıklı olmamasına rağmen akşam yemeğini doğrudan atlama alışkanlığı edinmişti. Ama Ellen'ın düzenli olarak beslenmesi ve sağlıklı yemekler yemesi gerekiyordu. Hayatındaki her şey altüst olmuşken, en azından onun için bu kadarını yapmalıydı.

Telefon çaldı, ekranda yazan numarayı görünce hemen cevap verdi. Öğlenden beri ulaşmaya çalıştığı Elise'den bir haber almayı bekliyordu. "Alo," derken Elise'in onunla yeni çelişmeleri paylaşmayı isteyeceğini düşündü. Mahallede doğaşan dedikodulardan duyduğuna göre Elise, Bir Yumak Mutluluk'ta Lydia'nın yanında yarı zamanlı olarak işe girmişti.

"Anne Marie, ben Brandon."

Anne Marie çok samimi bir sesle, "Brandon! Sesini duyduğuma sevindim," dedi.

Brandon, "İki haftadır aklımdasın," dedi. "Melissa bana durumu anlattı. Onu bazen hiç anlamıyorum. Aynı şekilde babamı da..."

"Merak etme, ben iyiyim." Söyledikleri kısmen doğrudu.

Brandon, "Emin misin?" diye sordu. "Melissa'nın babamla ilgili haberin seni bu kadar etkileyeceğini tahmin ettiğini sanmıyorum. Şu an çok üzgün."

"Gerçekten, önemli değil," diyerek yalan söyleyip Brandon'ın endişeli tavırlarını geçiştirdi. Kocasının ona yaşattığı ihaneti konuşmayı, hatta düşünmeyi şu anda hiç mi hiç

istemiyordu. Ne zaman gerçekleri hatırlasa canı yanıyor; Robert'in ve Rebacca'nın görüntüsünün gözlerinin önüne gelmesine, onları ofiste kanepenin üzerinde görmeye sürekli engel olmaya çalışıyordu.

Brandon tekrar, "Emin misin?" diye sordu. Duydukları ikna olmasına yetmemişti.

"Evet, iyiyim." Anne Marie elinden geldiğince durumu önemsiz bir şeymiş gibi gösterdi.

Üvey oylu bir anlığına tereddüt etti, sonra sözlerine devam etti. "Bu akşam yemeğe gidelim mi? Biliyorum çok ani oldu, ama konuşabilir..

"Gelemem." Brandon'ın ısrarcı olmamasını, onu açıklama yapmaya zorlamamasını diledi.

"Neden?" Brandon'ın sesi buruk çıktı.

"Misafirim var."

Sözleri kısa süreli bir sessizliğe sebep oldu. "Anne Marie, görüştüğün biri mi var?"

"Hayır, elbette hayır!" Duyduğu soru onu güldürdü. "Melissa da bana aynı şeyi sordu."

"Neden olmasın? Genç ve güzelsin.

"Bir... arkadaşım la birlikteyim."

"Hı, merakım artıyor."

Anne Marie, Brandon'ın şakacı sözlerinin ardından gülümseyip, "Meraklanacak bir şey yok," dedi. "Adı Ellen. Sekiz yaşında ve önümüzdeki bir veya iki hafta boyunca benimle kalacak."

"Sekiz yaşında birine mi bakıyorsun? Akraban falan mı?"

"Hayır, onunla bu civardaki bir okulda yemek arkadaşı programı aracılığıyla tanıştım. Yanımıza gelsene? Firma yemek koydum, kırk dakikaya anca pişer."

"Sen yemek mi yaptın?"

"O kadar da şaşırma. Zamanında mutfakta çok vakit geçirdim ben."

"Tamam, seve seve aranızda katılırım. Çok teşekkürler. Birkaç dakikaya buradaki işlerimi halledeyim, doğrudan oraya gelirim. Hâlâ kitapçının üstündeki dairede yaşıyorsun, değil mi?"

"Şimdilik öyle." Gerçekten de bir ev almayı düşünüyordu. Ellen anneannesinin yanına döndüğünde aramaya başlayacaktı.

"Brandon, tek bir şey var... Melissa'yla aramızda geçen konuşma..."

"Evet?"

"O konuyu konuşmayı istemiyorum, tamam mı?"

Brandon tereddüt etti. "Öyle istiyorsan."

Anne Marie kararlı bir sesle, "Evet," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra Ellen'ın mutfak masasında bir sandalyeye oturup boşluğa baktığını gördü. Elindeki kurşunkalemin başını dişlerinin arasına koymuştu.

Anne Marie, "Ödevini mi yapıyorsun?" diye sordu.

Ellen başını iki yana çevirdi. "Dilek listesi yapıyorum."

"Gerçekten mi?"

Ellen başını salladı. "Şimdiye kadar yazdıklarımı öğrenmek ister misin?"

"Evet." Anne Marie bir sandalye çekip onun yanına oturdu.

Ellen çok ciddi bir duruşla, "Bir," dedi. "Kendi bahçeni yap."

"Ne bahçesi?"

"Çiçek. Bana verdiğin çiçeklerle ilgili kitabı okumuştum, hatırladın mı?"

Anne Marie onu takdir edercesine gülümsedi. Pazar günü ona Edwardian klasik çocuk yayınlarından **Gizli Bahçe** adlı kitabı vermişti. Ellen okumasını çok geliştirmişti ve yazılanları anlama konusunda hiçbir sıkıntı çekmiyordu. Arada sırada birkaç kelimenin anlamını soruyordu o kadar. Dış dünyadan saklı, etrafı çevrili bir bahçenin olması fikrini sevmiş, hikâyenin yetim kalmış küçük yaştaki karakteriyle kendini hemen özdeşleştirmişti.

"Başka bahçeler var mı?"

"Sebze bahçeleri var."

Ellen heyecanlı bir sesle, "Orada domates yetiştirebilir misin?"

diye sordu. "Domatesleri çok severim. Güneşte ısınmış domateslerin üzerine tuz döküp yenince çok güzel olur." Anne

Marie meraklı gözlerle ona baktı. "Daha önce bahçeniz var mıydı?"

Ellen bakışlarını yere çevirdi. "Hayır. Anneannem bana tuzlu domateslerden bahsetti. Ben hiç yemedim ama anneannem öyle dediği için tadının gerçekten çok güzel olacağını biliyorum."

"Ben de domatesleri severim." Anne Marie gözlerini ka-

patıp Robert'le birlikte yaşadıkları evin bahçesindeki anları hatırladı. Toprağın kokusu, güneşin sırtına vuruşu... "Geçen yaz burada, balkonumda domates yetiştirdim."

Küçük kızın kafasının karıştığı belli oluyordu.

"Bahçe ekecek yerim olmadığı için saksıyla idare ettim."

"Peki, mısır da yetişir mi?"

"O zor olabilir, ama sorar soruştururum. İstersen yumurta kolilerine tohum ekeriz, anneannen eve dönünce de onları bahçesinde küçük bir yere ekmene yardım ederim. Böylece senin de bahçen olur."

"Gerçekten mi?" Ellen'ın yüzü çocuksu bir mutlulukla parıldadı. Tek nefeste, "Bahçe," dedi.

"Listende başka bir şey var mı?"

Ellen başını salladı. "Anneannemle birlikte kurabiye yapmayı istiyorum."

"Bunun onun da hoşuna gideceğinden eminim."

"Hep söz verdi ama sonra ya yoruldu ya da kendini iyi hissetmediğini söyledi, yapamadık."

Anne Marie kolunu Ellen'ın omzuna attı. "Anneannen hastaneden dönüp kendini daha iyi hissedince, çok daha canlı olacak, söylediği gibi seninle birlikte kurabiye yapacak." "Ben en çok yulaf ezmeli ve kuru üzümlü olanları severim." Ellen kalemi masaya bıraktı. "Aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Peki, biraz uçuk bir şeyler bulsan?"

Ellen ne dediğini anlamamış gibi ona baktı.

"Uçuk, yani ulaşması biraz zor bir şey diyordum. Çok... ciddi olmayan bir dilek de diyebiliriz. Eğlenme amacı taşıyan,

daha farklı bir şey."

Ellen tekrar kalemin başını ağzına götürdü. "**Senin** listende hiç uçuk bir şey var mı?" diye sordu.

Olayı iyi kavramıştı. "Henüz yok. Dur bir düşüneyim."

Anne Marie ayağa kalkıp dolaptan üç tane tabak çıkardı. "Ne gibi?"

Anne Marie lafı ağzında geveleyip, "Şey..." dedi. Listesinin yanma doğru giderken küçük kıza baktı.

Çıplak ayakla yağmurda dans et.

Ellen, "Ne yazdın?" diye sordu.

Anne Marie ona cevap verdi.

Ellen kıkır kıkır gülmeye başladı. "Çok komik. Elbise-lerinin ıslanmasından korkmuyor musun? Ya da ayaklarının çamurlanmasından?"

"Sevdiğim biriyle dans ediyorsam umurumda olmaz." Buzdolabının kapısını açtı, bir poşetin içinde duran marulu Ve diğer salata malzemelerini çıkardı. Ara sıra akşam yemeği İçin salata yapardı; salataların içine fındık parçacıkları, yabanmersinleri, yeşil fasulye tanecikleri, Çin makarnaları, ay çekirdekleri, turşu dilimleri ve pancar gibi alışılmadık yiyecekler katmaktan çekinmezdi. Uydurduğu salatalar tıpkı an-çuez dilimlerini denediği zamanki gibi başarılı olmasa da ortaya hep ilginç bir şey çıkıyordu.

Ellen'ın aç kalmaması için daha bilindik malzemeler olan küçük domateslerle, dilimlenmiş havuçla, salatalıkla ve yeşilbiberle salatayı yaptı. Sonra da dayanamayıp üzerine Ellen'ın hoşuna gideceğini düşündüğü için ezilmiş tuzlu krakerler

serpti.

Ellen'la birlikte beyaz örtü serip Aziz Patrick Günü'nden kalan peçeteleri dizdiği masayı hazırlamaya devam ederken Brandon'ın kim olduğunu anlattı, yemeğe onun da geleceğini söyledi. Ellen onunla tanışacağı ve belki de Anne Marie'yle birlikte geçirdiği vakti onunla paylaşacağı için biraz gergindi.

Anne Marie masanın ortasına salatayı koyarken arka kapıdan tıklama sesi geldi. "Brandon'dır," dedi, Baxter heyecanla havlarken kapıya gitti.

Üvey oğlu iki eli arkasında küçük daireye girdi. Hızlıca ellerini öne getirip bir buketle Anne Marie'nin en çok sevdiği şarabı gösterdi. Anne Marie'yi yanağından öptü, Ellen'a çiçekleri uzattı. "Sen şu sevimli Ellen olmalısın. Bunlar sana," dedi.

Ellen tedirgince Brandon'a gülümsedi. "Çiçekleri seversim."

Anne Marie, "Brandon'a teşekkür edecek misin?" diye sordu.

"Teşekkürler."

"Rica ederim, Ellen."

Anne Marie bir vazo bulup Ellen'm çiçekleri yerleştirmesine yardım etti. Hemen ardından Ellen çatal kaşık çekmecesini açtı, gerekli olanları çıkardı, Anne Marie de bu sırada masaya iki şarap kadehiyle, Ellen'a meyve suyu vermek için bir bardak koydu. Üçü de yerlerine oturunca Ellen dua etti.

Brandon başını eğip "Amin" diye fısıldarken, Anne Marie'yle göz göze geldi. Ellen yemeğe başlamadan önce dua

etmeleri gerektiğini ısrarla söylemişti. Ona bunu anneannesi öğretmişti; Anne Marie de her defasında kadının muhtemelen aynı şekilde yetiştirdiği iki kızının nasıl olup da hayatlarını mahvettiklerini merak etti.

Brandon yemeği öve öve bitiremedi. "**Gerçekten** çok leziz olmuş."

Anne Marie gülümseyerek, "Ailemize özgü tarifi kullandım, olsun o kadar ," dedi.

Ellen tabağını silip süpürürken, "Anneanneme de tarifini verir misin?" diye sordu.

"İstemen yeterli."

Brandon, "Ben de alayım," diye ekledi. "Yapması için kız arkadaşlarımdan birine veririm."

"Olmaz, kendin yapacaksın."

"Tamam, tamam," diyen Brandon kahkaha attı. "Yapırım."

Şaraplarını bitirdikten sonra Anne Marie kahve yaparken Brandon Ta Ellen masayı topladı.

Ellen, "Odama gidip kitap okuyabilir miyim?" diye sordu. Laura Ingalls Wilder'ın kitap serisine yeni başlamıştı, Anne Marie de küçük kızın **Küçük Ev** adlı kitabı okumaya can attığını biliyordu.

"Evet, gidebilirsin tabii."

Ellen'in yatak odasına gidişini, Baxter'ın da onu takip edişini izlediler. Brandon, Anne Marie'ye döndü, rahatça arkasına yaslandı. Düşünceli bir tavırla, "Senden çok iyi bir anne olur," dedi.

Anne Marie ona, "Sağ ol," dedi, ama buna çok da inanmıyordu. Çocuğu olacaksa bile, bir babasının olması gerekiyordu ve Anne Marie yeni bir ilişkiye hazır olmanın yanından bile geçmiyordu. Birkaç ay sonra otuz dokuz yaşma basacaktı, çok az zamanı kalmıştı. Bazı kadınların yaptığını duyduğu "sperm donörü" yoluyla hamile kalma seçeneğine başvurmayı, çocuğunun hayatında hiçbir rol almayacak bir adamın bebeğini doğurmayı düşünmüyordu.

Kahve demini alınca masaya oturmadan Brandon'a ve kendine birer kupa doldurdu.

Brandon, "Rebecca'yla konuştun mu? Babamın asistanıyla?" diye sordu.

Anne Marie'nin konuşmayı istemediğini çok açık bir şekilde söylemesine rağmen doğrudan konuya girdi. Anne Marie kahve kreması ve şekerle oyalanırken soruyu cevapsız bıraktı.

Brandon iğneleyici bir tavırla, "İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin," dedi.

Anne Marie pes edip iç çekti. "Lafı hiç uzatmayayım. Hayır, görüşmedim. Görüşeceğimi de sanmıyorum. Kendisi ortaya çıkıp çocuğun Robert'ten olduğunu söylerse bir çaresine bakarım. Ondan önce kılımı kıpırdatmayacağım."

Brandon uzun bir süre sonra, "Bunu anlayışla karşılarım," dedi. "Mel'in yaşananlardan dolayı gerçekten pişman olduğunu bilmelisin."

Anne Marie omuz silkerek bunu geçiştirdi. "Kardeşin nasıl?"

"Arada sırada konuşuyoruz. Artık çok daha ciddi, çok daha olgun davranıyor." Kaşlarını çatı. "Geçen hafta onu aradığımda bana annemle bozuştuklarını söyledi."

Anne Marie buna şaşırdı. Bildiği kadarıyla Melissa'yla Pamela'nın arası çok iyiydi. Robert'in eski eşi İngiltere'de yaşıyor, uluslararası bir oteller zincirinde çalışıyordu. Robert'in dediğine göre boşanmalarına kadının kariyerine olan bağlılığı yol açmıştı. Pamela, Robert'in çocukları okullarını bitirene kadar beklemesini istemesine rağmen sık sık seyahat etmesini gerektiren bir göreve geçmeyi kabul etmişti. Robert'in tüm isteklerini reddetmiş, ailelerini aylarca zor du ruma sokmuştu.

"Aralarında ne olmuş?"

Brandon omuz silkti. "Bana söylemedi. Üzerine gidince de konuyu değiştirdi. Konuşmak istemediği belli oluyordu, okuldan dolayı çok meşgulumuş gibi davrandı."

"Bu sene mezun oluyor, öyle değil mi?"

Melissa işletmede yüksek lisans yapıyor, annesinin yolundan gitmeyi ve otel yöneticiliğine başlamayı planlıyordu.

Robert daima çocuklarından gururla bahseder, sık sık Pamela'yla evliliğinden geriye kalan tek güzel şeyin onlar olduğunu söylerdi.

"Evet, hazıranda okulu bitecek."

"Hâlâ Michael'la görüşüyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla evet. Michael iyi biri. Onu kardeşimin çıktığı diğer kişilerden daha çok sevdim. O kişilerin bazıları... nasıl desem..." Kahvesine uzandı. "Melissa geçmişte bazı ilginç seçimler yapmıştı da."

Anne Marie söze başlayamadan Ellen elinde bir not defteri ve kurşunkalemle mutfağa geldi. "Akvaryumda balık yetiştirmek bir dilek midir, amaç mı?"

"İkisi de."

"Tamam."

"Kitap okumuyor muydun?"

Ellen başının belada olabileceğinden korktuğu anlarda yaptığı gibi gözlerini önüne eğdi. "Okuyordum, ama aklıma birden bir dilek geldi. Ben de senin gibi yirmi tane bulmak istiyorum."

"Ben henüz on bir tane yazabildim."

Ellen başını salladı. "Yağmurda çıplak ayakla dans etmeyi ben de listeme ekleyebilir miyim?"

"Elbette," diyen Anne Marie gülümsedi. "Acele etmene gerek olmadığını bil yeter. Her birini dikkatlice düşün." Ellen, "Tamam," dedikten sonra sessizce kendi kendine konuşarak yatak odasına döndü.

Konuşmalarının bölünmesinin ardından Brandon, Anne Marie'ye yirmi dilekle ilgili bir dizi soru sordu. Anne Marie, Brandon'm ilgisinden rahatsız olmadı, hatta konunun değişmesine sevindi. Kendisinin ve arkadaşlarının yaptıklarını detaylıca anlattı.

Brandon kahvesini bitirdi, yarım saat sonra evden ayrıldı. Saat sekiz buçuk olmuş, Ellen'ı yatırma vakti gelmişti.

Ellen ince kollarını havaya kaldırıp geceliğini üzerine geçirirken, "Öğlen konuştuğumda anneannemin sesi yorgun geliyordu," dedi.

"Anneannen ne yazık ki uzun süre yorgun olacak. Kalp ameliyatları zordur. Çok dinlenecek ki iyileşsin."

Bu sözler Ellen'ı üzmüş gibiydi. "Ama..."

Anne Marie hemen, "Kısa süre sonra anneannenle evinize döneceksiniz," diye söz verdi. Dolores'in durumuyla ilgili gelişmeleri her gün öğreniyor, her şey tam da olması gerektiği gibi gidiyordu. İki ya da en fazla üç hafta içinde Dolores evine dönecek, bir hemşire de arada sırada gelip durumunu kontrol edecekti. Böylece Ellen da bildiği düzenli hayatına dönecekti.

Anne Marie yatak örtüsünü açıp küçük kızı yatağa yatırdı.

Ellen uykulu bir sesle, "Dua edebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette."

"Duayı yüksek sesle mi söyleyeyim, içimden mi okuyayım?" Çoğu akşam küçük kız sessizce dua eder, Anne Marie onu izlerken dudaklarını oynatırdı.

"Anneannenle genelde nasıl dua ederdiniz?"

"Anneannem, Tanrı'ya yüksek sesle dua etmemi isterdi."

"O zaman öyle yap." Çocuğun saf inancından etkilendi, kendisinin de dua ettiği zamanları hatırladı. Ne zaman veya neden bundan vazgeçtiğini hatırlayamıyordu. Alışkanlığını öylece bırakmıştı.

Ellen dikkatlice ona baktı. "Elimi tutup gözlerini kapat-

man gerekiyor. Anneannem öyle yapar."

"Peki." Ellen'ın elini tutup gözlerini kapattı.

İsteği yerine gelen Ellen konuşmaya başladı. "Sevgili Tanrım, benim Ellen." Anneanesi için dua etti, öğretmeni ve arkadaşları için Tann'ya şükretti, yarınki heceleme yazısından iyi not almaktan, yeni yeşil montu için Tanrı'ya teşekkür etmeye kadar uzanan uzunca bir listeyi dile getirdi.

Anne Marie küçük kızın lafını kesmeyi istemiyordu, ama o montu ona Tanrı değil **kendisi** vermişti.

Ellen fısıldayarak, "Özellikle de bakıcı ailelerin yanma gönderilmekten beni kurtaran Anne Marie'yi bana gönderdiğin için sana şükürler olsun, amin," dedi.

Anne Marie, "Amin," diyerek ona eşlik etti. Dizleri ağırlıma başladı, zorlanarak ayağa kalktı. İçgüdüsel olarak eğilip Ellen'ın alnını öptü. "İyi geceler, hayatım."

"İyi geceler."

Anne Marie saat on gibi Baxter'ı beş dakikalığına yürüyüşe çıkardı, evini gözden ayırmadı. Geri döndüğünde telefon çaldı, arayan kişi Elise Beaumont'tu. Birbirlerine hal hatır sorduktan sonra, "Ben de ne zaman görüşebileceğimizi düşünüyordum," dedi.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim."

"Sorun değildi."

"Şu son iki gündür kitapçıya uğradığımda çok meşguldün."

"Evet, uzun uzadıya konuşamadık."

"Rebecca Gilroy'la konuşmanın nasıl geçtiğini sormayı

istiyordum."

"O mu?" Bu soru bir türlü yakasını bırakmıyor gibiydi. Cevap vermek yerine, "Lydia'nın yanında işe başladığını duydum," dedi.

"Lafı değiştirmeye çalışma. Rebecca'yla konuştun mu?"

Anne Marie neden herkesin o kadınla yüzleşmeyi görememiş gibi gördüğünü anlamıyordu.

"Onunla **konuştun**, değil mi?"

"Hayır." Kocasıyla yatan o kadınla görüşmemesi için başkasını değil sadece kendisini ilgilendiren çok haklı sebepleri vardı.

Robert'in çocuğunu doğurmuş olabilecek o kadınla neden konuşmayı **isteyecekti** ki?

15

Anne Marie gece boyunca bir o yana bir bu yana döndü, saat yedide uyandığında iki saat kadar bile uyuyamadığını düşündü. Ne zaman uykuya dalacakmış gibi olsa irkilerek uyandı, koyun koyuna yatan Robert'le asistanının görüntüsünü gözlerinin önünden silemedi. Rebecca Gilroy'la sadece birkaç kez karşılaşmıştı, ama kadını çok iyi hatırlıyordu. Uzun boylu, kıvrımlı hatlara ve kestane rengi saçlara sahip Rebecca yirmili yaşlarındaydı. Uykuya dalmaya çalışırken sadece kadının şişmiş karnını gördü ve onun hamile olduğunu düşündü.

Robert'in çocuğuna gebeydi.

Anne Marie, Melissa'yla yediği yemekten bu yana kendini meşgul etmeye, konuyu düşünmemeye ve tüm varlığını sarsan acıya aldırış etmemeye çalışmıştı. Ama her şey geri gelecek, bildiklerini kabullenene kadar peşini bir türlü bırakmayacaktı.

Ama Rebecca Gilroy'la yüzleşmeyecekti. Kaçabilecek fırsatı varken kendini bu gerçeklikle karşı karşıya bırakmanın bir amaca hizmet edeceğini düşünmüyordu.

Baxter'ın tasmaından tutarak Ellen'ı servisin gelmesini

bekleyen çocukların yanına kadar götürdü. Gözleri uykusuzluktan yanıyordu. Ellen servise bindikten sonra köpeğini eve bıraktı, birkaç işini halledip kitapçıya indi, kapıları açtı.

Beş dakika sonra Lillie içeri girdi. Anne Marie'yi görür görmez kaşlarını çatı. "Çok kötü görünüyorsun."

Anne Marie alaycı bir tavırla, "Sağ ol," dedi. "Sana da günaydın."

Lillie, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Dün gece iyi uyuyamadım."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, teklifin için teşekkürler." Karşısında Lillie gibi anlayışlı ve sevecen bir arkadaşı olsa da konuyu başka birine daha açmayacaktı.

Anne Marie, Lillie rafların arasında dolanırken envanteri kontrol etmek için bilgisayarını açtı. Bir süre sonra arkadaşı kucağına doldurduğu kitaplarla tezgâha geldi; kitaplara çok düşküdü ve genelde ciltli kitapları tercih ediyordu. Ayda en az on kitap alıyordu. En son aldıklarının arasında iki tane de romantik kitap vardı. Bu da çoğu zaman polisiye ve gerilim kitapları alan arkadaşı Lillie için değişiklik sayı lirdi. Anne Marie toplam ücreti hesapladı, Lillie de kredi kartıyla ödemeyi yaptı.

Lillie kredi kartını cüzdanına koyarken, "Son zamanlarda Elise'le konuştu mu?" diye sordu.

"Dün telefon etti."

"Sana dileklerinden bahsetti mi?"

Konuşmaları sırasında birçok şeyin lafı geçmiş, ama

Anne Marie'nin aklında Elise'in açtığı ilk konunun haricinde hiçbir şey kalmamıştı. "Sanmıyorum."

Lillie başını iki yana salladı. "Bir ara toplanıp gelişmeleri birbirimizle paylaşmalıyız. Ben harekete geçtim, senin de durumundan haberdarım. Listelerimizi paylaşarak birbirimizi cesaretlendirebiliriz, haksız mıyım?"

Anne Marie bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyordu ama bu konuda arkadaşına itiraz edecek hali yoktu. Lillie bir gün ve saat önerdi, Anne Marie de teklifini kabul etti. Lillie çantasından çıkardığı küçük ve hoş takvime bakıp, "Önümüzdeki perşembe, ayın yirmi yedisinde evimde buluşalım," dedi.

Anne Marie bunu da kabul etti.

Lillie daha sonra, "Barbie bana küçük bir kıza baktığından bahsetti," dedi. "Çok iyi bir şey yapıyorsun!"

Anne Marie bunca iltifatı kabul ettiği için kendisini suçlu hissetmeye başlıyordu. Aslında Ellen'a bakacak başka biri olsa çok mutlu olurdu.

Lillie sözlerine devam ederek, "Benim listem çok iyi geliyor," dedi. "Bu konuyu çok ciddiye alıyorum. Tam da ihtiyacım olan şey buymuş." İç çekti. "Yapmayı, yaşamayı istediğim şeyleri düşünmeye daha fazla vakit ayırır oldum." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Yıllardır hissetmediğim bir... **beklenti** duygusuna kapıldım. Sonunda kendime **istediğim** şeyleri yapma izni verdim sanki."

Anne Marie hiç böyle şeyler hissetmemişti. Dileklerinin çoğu Robert'in vefatının ardından kendini toparlayabilme-

siyle ilgiliydi. Şarkı söylemek, gülmek, dans etmek. Bunların hiçbirini gerçekleşmemişti ve gerçekleşeceklerinden de emin değildi.

Kendini bir şeyler söylemek zorunda hissedip, "Dilek listem için bir klasörle çeşitli malzemeler aldığımdan, özel bir defter hazırladığımdan sana bahsetmiş miydim?"

Lillie doğruldu. "Bahsetmiştin, ben de fikrini çok beğendiğimi söylemiştim. Aynı şeyi yapmayı ben de düşünüyorum."

Anne Marie, "Yapmalısın," dedi. Bu fikri seve seve arkadaşısıyla paylaşmıştı.

"Bence **hepimiz** dileklerimizi bir yere yazmanın faydasını görebiliriz, haksız mıyım?"

Anne Marie yorgunca gülümseyip başını salladı.

Lillie birkaç dakika sonra elinde iki büyük çantayla dükkândan ayrıldı, o andan sonra da Anne Marie'nin günü zar zor ilerledi. Gülümseyecek dermanı bile yoktu. Yerine bakması için Theresa'yı arayabilirdi ama aramadı. Ellen yanında kalmaya geldiğinden beri yarı zamanlı çalışan üç elemanını da tekrar tekrar yanma çağırmıştı. Elemanlarının ikisi üniversite öğrencisiydi ve gün boyunca derslere girip çıkıyorlardı. Üst kata çıkıp yatağına kıvrılmaya, güzel bir uyku çekmeye can atıyor olsa da Theresa'nın iyi niyetinden faydalanmayı istemiyordu.

Okul servisi Ellen'ı Blossom Sokağı'nda bırakınca küçük kız koşarak kitapçıya girdi, gözlerinin içi gülüyordu. "Heceleme yazılısından A aldım!"

Anne Marie ona ne kadar sevindiğini göstermeye çalıştı, ama başarılı olduğunu sanmıyordu.

Ellen yorgunluğunu fark etmemiş gibiydi. Hevesle, "Kâğıdımı anneanneme de gösterebilir miyim?" diye sordu.

"Ben..."

"Salı günü yanına gidebileceğimizi söylemiştin, unuttun mu?"

Ne yazık ki Anne Marie söylediklerini çok iyi hatırlıyordu. Derin bir nefes alıp, "Tabii," dedi. Ellen'a verilen sözlerin çoğu tutulmamıştı, Anne Marie böyle bir şey yapmayı aklının ucundan bile geçirmiyordu. Robert bir gün onu Paris'e götürmeğine söz vermişti. Ama götürmemişti. Onu seveceğine ve ona sadık kalacağına söz vermişti. Ama onu yapmamıştı.

Anne Marie, Ellen'ın Baxter'ı dükkâna indirmesine izin verdi, ikisi büyük koltukların birine kıvrıldı. Ellen sınav kâğıdındaki kelimelerin hepsini onu dikkatlice dinleyen köpeğe heceledi.

Saat dörtte Steve Handley işe geldi. Genelde pazardan çarşambaya dörtle altı arasında, perşembeyle cuma günleri de dörtle sekiz arasında çalışıyordu. Sık sık dükkânı o kapatıyordu. Anne Marie de ona çok güveniyordu.

Anne Marie işleri Steve bırakır bırakmaz Ellen'la Baxter'ı alıp yukarı çıktı. Yemek yapacak hali olmadığı için önceki günden kalan köfteli patatesi Ellen için ısıttı, bir tabağa elmayla marketten aldığı yulaflı kurabiyelerden koydu. Kendisinin ise hiç iştahı yoktu.

Küçük kız sessizce yemeğini yedi, sonra da tabakları lavaboya bıraktı.

Anne Marie, "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Ellen dönüp umut dolu kocaman gözleriyle ona baktı. "Anneannemi görecek miyim?"

"Evet, göreceksin." Anne Marie kendine büyük bir sevap işlediğini söyledi.

Ellen çabucak odasına gitti, elinde sınav kâğıdıyla hemen geri döndü. Hastaneye giderlerken hiç durmadan heyecanla konuştu; Baxter'm yeni öğrenmeye başladığı hareketlerden, **bulmaca** kelimesini nasıl hecelediğinden ve anneannesine anlatmayı düşündüğü yüzlerce şeyden bahsetti. Anne Marie kendini çok kötü hissetti. Kendi dertlerine öyle çok kapılıp gitmişti ki Ellen'ın anneannesini ne kadar çok özlediğini fark edememişti.

Ellen'm, Dolores'in iyileştiğini bilmesi ve her şeyin kısa süre sonra normale döneceğini anlaması gerekiyordu. Hayatının akışı altüst olan tek kişi Anne Marie değildi. Küçük kız da anneannesinin sevgisinden ve kollayıcı kollarından uzakta kendini kaybolmuş, başıboş kalmış hissediyor olmalıydı.

Anne Marie, Dolores Falk'la telefonda görüşüyor, her gün hastaneyi arayıp yaşlı kadının durumunu soruyordu. Dolores düzenli bir şekilde sağlığına kavuşuyordu. Anne Marie başhemşireyle en son konuştuğunda Dolores'in eve gitmeden önce en az bir haftalığına bir bakımevine nakledilebileceğini öğrenmişti.

Hastaneye vardıklarında Anne Marie şansının yaver git-

mesiyle sokakta arabasını park edecek boş bir yer buldu, bunu Ellen'ın ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymanın ödülü olarak görmeye karar verdi. Küçük kızın elini tutup hızlı adımlarla hastanenin ana kapısına yürüdü.

Ellen, "Anneannem konuşabilecek mi?" diye sordu.

Cumartesi günkü ziyaretlerinde Dolores boğazında bir boru olduğu için boğuk bir fısıltıyla konuşmuştu. Anne Marie, "Boruyu çıkarmışlar, normal olarak konuşacaktır," dedi.

Dolores o günkü ziyaretleri boyunca çoğunlukla uyumuştur, yanından ayrıldıklarında Ellen normalde olduğundan daha da sessizdi. İrlandalı şarkıcıları dinleyen çocuk ile o öğlen hastaneden ağır adımlarla çıkan çocuk arasındaki farklılık Anne Marie'yi derinden etkilemişti. Ona Dolores'in durumunun iyiye gittiğini anlatmaya çalışsa da Ellen'ın aklında çok ama çok hasta bir kadının görüntüsü kalmıştı.

Anne Marie şimdi ona, "Anneannen A aldığın için seninle gurur duyacak," dedi.

Ellen ciddi bir tavırla, "Biliyorum," dedi.

Hediye dükkânının yanından geçtiler.

Ellen vitrinde duran buketlere bakıp, "Yine çiçek alalım mı?" diye sordu.

"Cumartesi aldıklarımız hâlâ tazedir." Cumartesi konserin ardından kitapçının yan tarafındaki Susannah'ın Bahçesi'nden beyaz lalelerle sarı nergisler almışlardı. Dolores buketi zar zor fark etmişti, içinde bulunduğu durumda bu kadarı da iyi sayılırdı.

Doğrudan asansöre yürüdüler, Ellen cerrahi servisine

ayrılan beşinci katın düğmesine bastı. Kapılar hemşire istasyonunun tam önünde açıldı.

Odaya girdiklerinde Dolores yatağında oturmuş duvara monte edilmiş televizyonu izliyordu. Vazodaki çiçekler yatağının yan tarafında duruyordu. Oda yarı özel olmasına rağmen tek başına kalıyordu. Ellen'ı görür görmez kadının yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ah, canım Ellen'im. Benim küçücüğüm."

"Anneanne! Anneanne!" diyen Ellen, hevesle koşup yatağa zıpladı.

"Ellen, seni gördüğüme çok ama çok sevindim." Dolores televizyonu kapattı, ziyaretçileriyle ilgilendi, kollarım iki yana açtı.

Anne Marie, Ellen'ı anneannesini kucaklayabilmesi için havaya kaldırdı. Aralarındaki güçlü bağı görünce ağlayacak kadar duygulandı. Sevginin en saf haline tanıklık ediyordu. Bir çocuk ile anneanesi...

Ellen elindeki sınav kâğıdını anneannesine uzatıp, "Heceme yazılısından A aldım," dedi.

"Aferin, Ellen! Beni çok mutlu ettin."

Anne Marie, "Ellen çok çalıştı," dedi.

"Noel'den bu yana öğrendiğimiz tüm kelimeler vardı."

"**Tüm** kelimeler mi?" Dolores'in gözleri takdirle titredi.

"Evet, bir tek ben ve Stevie Louge A aldık."

"Çok güzel, hayatım." Dolores yan taraftaki sürahiye uzandı. "Ellen," dedi. "Benim için bir şey yapar mısın? Rica etsem hemşirelerin yanma gidip buz ister misin?"

Küçük kız başını salladı, sürahiyi eline aldı, anneannesi için bu önemli işi yapmaktan gurur duyarak dışarı çıktı.

Dolores o gider gitmez, "Durumu nasıl?" diye sordu Anne Marie ona gülümseyerek baktı. "Çok iyi." Dolores gözlerine yaşlar dolarken, "Sana güvenebileceğimi biliyordum," dedi. "Seninle tanışmamış olsam da Ellen'in hakkında anlattıklarından bunu yapabilecek biri olduğumu anlamıştım."

"Yardımcı olabildiğime sevindim." Anne Marie sözlerinin doğruları yansıttığını, gerçeğe **dönüştüğünü** fark etti. "Ellen seni seviyor."

"Ben de onu seviyorum."

"Bana bir şey olursa," diyerek sözlerine devam eden Dolores öne eğilip Anne Marie'nin kolunu tuttu.

Anne Marie'nin içini korku kapladı. "Kötü haberlerin yok, değil mi?" Öyle olsa hemşireler ona telefonda söylerdi. Yine de Anne Marie aile fertlerinden biri değildi ve hastane-nin yabancılara yönelik tutumunu bilmiyordu.

"Hayır, hayır, doktorumun dediğine göre durumum iyiye gidiyor."

"Tanrı'ya şükürler olsun!" Anne Marie içinin rahatladı ğım gizleyemedi.

"Ama yepyeni bir bulaşık makinesi de değilim," diyen Dolores gülümsedi, Anne Marie'nin kolunu bıraktı. "Beni ameliyat eden genç kadın doktor aynen böyle dedi. Tüm parçalarımın önümüzdeki beş yıl boyunca sorunsuz çalışacağının garantisi yokmuş."

"Kimsenin hayatının garantisi yok."

"Ama kendimi aylardır olmadığı kadar iyi hissediyorum."

Bu kesinlikle iyiye işaretti.

Dolores düşünceli bir şekilde, "Yine de ne olacağını kim bilebilir ki?" dedi.

Anne Marie yutkundu. Robert'in o sabah kalktığında hayatının son gününe uyandığını sezip sezmediğini, rahatsızlanacağına dair bir hisse kapılıp kapılmadığını merak etti. Acı çekmiş miydi? Midesi bulanmış mıydı? Parmak uçları karıncalanmış mıydı? Sol koluna bir ağrı girmiş miydi? Göğsündeki sıkışmayı sıradan bir şey mi sanmıştı? Anne Marie o an yanında olsa durumu anlayıp ona yardım edebilir miydi?

Anne Marie bu soruların cevaplarını bilmiyordu, ömrünün sonuna kadar da merak edecekti.

Hüzünle, "Kim bilebilir ki?" dedi.

"iki kız çocuğu doğurdum."

"Biliyorum."

"Babaları beni terk ettikten sonra onlara annelik etmeye çalıştım."

Anne Marie tekrar, "Biliyorum," dedi.

Bir kez daha kadının gözlerine yaşlar doldu. "Nerede yanlış yaptım bilmiyorum ama artık geri dönüş yok. Canda-ce'la Clarisse," diye fısıldadı. "Çok güzel kızlardı. Şimdi de..."

Anne Marie, Dolores'in ne kadar üzüldüğünü görüp onu yatıştırmak istercesine, "Anlıyorum," dedi.

Dolores bir karara varmış gibiydi. Anne Marie'ye döndü,

tekrar kolunu tuttu. Gözlerinde güçlü bir bakış vardı. "Başıma bir şey gelirse Ellen'ı annesinin almasına izin vermeyeceğine **söz** vermelisin."

"Ama bu bana..."

Dolores araya girip, "Kızım uyuşturucu bağımlısı," dedi. "Onu en son mahkemede gördüm. Saçları dökülüyordu, ağzındaki dişler çürümüştü, daha otuz yaşındayken bu hale gelmişti. Kızım resmen intihar ediyordu."

"Ellen'ın tek vasisi sen misin?"

"Evet. Ellen'ı geri almayacağına dair bana söz ver."

"Çocuk Esirgeme Kurumu'nun buna müsaade..." Dolores ısrarla, "**Bana söz ver,**" dedi, Anne Marie'nin kolunu daha da sıkıca tuttu.

"Ama ben..."

"Ellen'ın onu seven biriyle olduğunu bilene kadar içim rahat etmez. Bana söz ver."

Anne Marie ona karşı çıkmasının hiçbir işe yaramayacağını görüyordu. "Söz veriyorum." Devletin buna müsaade etmeyeceğine inanıyordu ama Dolores'i sakinleştirmek zorundaydı ve bunu yapmanın başka bir yolu olduğunu sanıyordu.

Dolores kolunu bıraktı. Nefesi kesilerek, "Teşekkürler," dedi.

Anne Marie, "Ellen'ı **sen** yetiştireceksin," dedi. "İyileşeceksin ve Ellen'la beraber yaşayacaksın."

Dolores sesi çatlayarak, "Clarisse," dedi.

Anne Marie kadının diğer kızının hapiste olduğunu

biliyordu.

"O da kardeşi kadar kötü durumda."

"Çok üzüldüm."

Dolores uzaklara baktı. "Belki de onlara daha sert davranmalıydım."

"Ben..."

"Elimden geleni yaptım ama yetmedi. Kötü arkadaşlar edindiler ve ben daha ne olduğunu anlayana kadar okulu bırakıp uyuşturucuya başladılar."

"Çok çok üzüldüm." Anne Marie söyleyecek başka bir şey bulmayı, iç rahatlatıcı bir şeyler söylemeyi dilerdi.

"Devlet Ellen'ı hapisten çıktıktan sonra Clarisse'ye ve rebilir. Ellen onunla kalamaz."

"Böyle bir şeyin olmasına izin vermem." Anne Marie mahkeme kararı alınırsa buna nasıl engel olacağını bilmiyordu. Dolores muhtemelen yıllarca yaşayacağı ve Ellen'a ba kaçığı için bu konuda endişelenmemeye karar verdi.

Dolores aniden bitkin düşmüş gibi gözlerini kapattı, yastığa başını yasladı.

Ellen tam da o sırada hemşirelerden biriyle geldi, hemşire onu bıraktıktan sonra yanlarından ayrıldı. Ellen içine buz koydurduğu plastik sürahiyi dikkatlice çiçeklerin yanına koydu. "Anneannem uyuyor mu?" diye fısıldadı.

Dolores gözlerini açmayınca Anne Marie kadının uyuduğunu veya uyumak üzere olduğunu düşündü. Konuşmaları kadının tüm gücünü tüketmişti, ne de olsa geçirdiği ağır kalp

ameliyatının ardından iyileşmeye çalışıyordu. Belki de hayatının en acı pişmanlıklarını hatırlaması onu daha çok yormuştu.

Ellen, "Buz getirdim," dedi.

"Anneannen sana daha sonra teşekkür eder. En azından ona yazılı kâğıdını gösterecek vaktin oldu. Seninle ne kadar gurur duyduğunu gördün mü?"

Ellen isteksizce başını salladı.

"Bırakalım da uysun."

"Tamam." Ellen yine de gitmeyi istemiyordu. "Birkaç dakika yanında oturabilir miyim?"

Yatağın yanında tek bir sandalye vardı, onda da Anne Marie oturuyordu. Ellen onun kucağına oturdu. Dolores'in bir inip bir kalkan göğsü, nefes alışverişinin düzenli sesi Anne Marie'yi uyuşturup gözlerini kapatmasına sebep oldu.

Başı öne düşüp uyanınca ne kadar süredir uyukladığını anlayamadı. Ellen bir yanağını omzuna yaslamış, kollarının arasına kıvrılmıştı. Küçük kızın sıcacık vücudunun ağırlığı tuhaf bir şekilde onu rahatlatıyordu, bir süre böyle kalmaktan hiç rahatsız olmazdı.

Ellen, "Anneannem sana babamın kim olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

Anne Marie bu sorunun nereden çıktığını merak etti.

"Hayır."

"Yaa!" Küçük kız hayal kırıklığıyla iç çekti.

"Onu hatırlıyor musun, Ellen?"

"Hayır." Ellen'm sesi çok üzgün çıkınca Anne Marie

küçük omuzlarına daha sıkıca sarıldı. "Dilek listemde o da var."

"Baban mı?"

"Evet, onu görmeyi istiyorum."

Dolores, Ellen'm annesinin de çocuğunun babasının kim olduğunu muhtemelen bilmediğini söylemişti. Anne Marie, Ellen'ı mutsuz olmasına sebep olabilecek bir işin pe şinden koşmak için cesaretlendirmeyi istemiyordu. Ama Dolores'in de dediği gibi neler olacağını kim bilebilirdi ki? Adam küçük kızm hayatına ona en çok ihtiyaç duyduğu anda girebilirdi.

"Doğum belgene bakabiliriz belki de." Okulda bir kop-yası olabilirdi ama Anne Marie onu görmesine izin verecek-lerinden emin değildi.

Ellen gururla, "Şimdiye kadar altı dileğim oldu," dedi.

Altı dilek.

Umutlanmak için altı sebep.

Anne Marie, "Eve gitmeye hazır mısınız?" diye sordu. Saat dokuz olmuştu, Anne Marie ziyaret saati bittiği için dı-şarıya çıkarılmamalarına şaşırmıştı.

"Hazırım."

Ellen kucağından aşağı indi. "Beni anneannemi görmeye getirdiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil."

"Bana dileklerden bahsettiğin için de teşekkür ederim."

Anne Marie başını salladı. İçindeki karamsarlık bir şe- kilde yok olmuş, Robert'le Rebecca'nın görüntüsü gözlerinin önünden gitmişti. Bu küçük kızı kollarının arasında tutmak her

şeyi daha önemsiz görmesini sağlamıştı.

Dolores hafifçe horuldayarak uyumaya devam etti. Anne Marie, Ellen'ın elini tutup ışıkları kapattı ve birlikte Blossom Sokağı'na döndüler.

16

Lillie Higgins, dünyadaki en iyi dostu Jacqueline Donovan'la öğle yemeği için buluşacaktı. Bej rengi keten bir etekle David'in ona Hong Kong'dan getirdiği inci kolyeyi açığa çıkaran bir ceket giyinmişti. Kocasının cömert tavırlarının genelde kendini affettirme amacı taşıdığının fazlasıyla farkındaydı.

Üç sıralı kolyeyle çektiği vicdan azabını dindirebileceğini düşünmüştü. Lillie kocasının Uzakdoğu'da neler yaptığını veya kimlerle görüştüğünü bilmiyor, bunun da böyle kalmasını yeğliyordu. Kocasının genelde bir şeylerden dolayı pişmanlık hissettiğinde ona pahalı hediyeler alırdı. Bu pişmanlıklarda genelde başka kadınlarla ilgili olurdu.

David ölene kadar bu kolyeyi nadiren takmıştı. Ama artık bunların hiçbir önemi kalmamıştı. Gerçekten de çok g il zeldi, bir çekmecedeki saklı durmalarının hiçbir anlamı yoktu. Lillie'nin kendini suçlu hissetmesini gerektiren hiçbir şey yoktu, bu yüzden de sık sık takmaya başlamıştı.

Kolyesine uyumlu inci küpelerini takarken telefon çaldı. Lillie tereddüt etti, açmamayı düşündü. Ama Jacqueline genelde beş veya on dakika geç kaldığı için telefonu açmaya

karar verdi.

"Alo?"

"Bayan Higgins?"

Lillie, BMW bayisindeki servis m¼d¼r¼ Hector Silva'nın sesini hemen tanıdı.

Sevincini gizleyemeyen Lillie, "Alo, Bay Silva," dedi.

"Umarım sizi aradığım için rahatsız olmamışsınızdır."

"Bilakis mutlu oldum." Doğruyu söylüyordu. Hector'ın onu aramasını beklemiyordu, bu harika sürprize çok sevinmişti.

"Bay Sullivan'la konuştuğunuz için size teşekkür etmek istedim."

"Anlamadım, kiminle?"

"Bayinin sahibi Bay Sullivan'la. Telefon edip benim hakkımda övgü dolu sözler söylemişsiniz."

"Ah, evet." Lillie şimdi neler olduğunu anladı. "Beklenilerimi fazlasıyla karşıladınız, ben de Bay Sullivan'ın ne kadar değerli bir çalışanı olduğunu bilmesini istedim."

"Tekrar teşekkür ederim."

"Bay Silva, rica ederim. Asıl teşekkür etmesi gereken kişi benim."

Adam, "Hector," dedi. "Birbirimize adımızla hitap edeceğimizi söylemiştik."

Lillie, Hector'un sesindeki sıcaklığı hissedince gülümsedi. "Ben de Lillie."

"Söylediklerin sayesinde şubat ayının elemanı seçildiğimi söylemek istedim, Lillie."

"Hak etmiştin."

"Ben... şey..." Tereddüt etti, bir şey söyleyecekmiş gibi durdu. "Bunun..." Sözlerine nasıl devam edeceğini bilemiyormuş gibi tekrar durdu.

"Evet?" Lillie'nin kalbi heyecandan güm güm atıyordu. Yanılıyor olabilirdi ama Hector'un yeniden buluşmalarım teklif etmek üzere olduğu hissine kapılmıştı.

Hector telaşla, "İyi günler dilerim," diyerek sözlerini bitirdi.

"Sana da iyi günler." Yaşadığı hayal kırıklığını gizlemeye çalışmadı. Sonra cesaretlendireceğini umup teklifini geri çevirmeyeceğini bilmesini isteyerek, "Söylemek istediğin başka bir şey var mıydı, Hector?" diye ekledi.

Sorusunun ardından uzunca bir sessizlik oldu. "Hayır."

"Ya..." diyen Lillie yutkundu.

Hector hızlıca konuşup, "Bay Sullivan'ı araman beni çok mutlu etti," dedi. "Umarım yeni arabandan keyif alıyordursundur."

"Sağ ol, Hector. Arabam tam da istediğim gibi."

"Hoşça kal, Lillie."

"Güle güle, Hector."

Hector telefonu hemen kapatmadı, Lillie de bekledi. Konuşmasını, onunla görüşmek istediğini söylemesini umarken gözlerini kapattı. Ama Hector hiçbir şey söylemedi, Lillie de kısa süre sonra hattın kesildiğini duydu. Kalbinde bir sızı hissetti. Her şeyin buraya kadar olduğunu düşündü, muhtemelen en iyisi de buydu. Böyle olmaması gerektiğini *hissetmesine* rağmen mantıklı davranmalıydı. Hector'la sosyal statüleri farklıydı ve maddi olarak çok farklı dünyalarda yaşıyorlardı O farkında olmasa bile Hector farkındaydı.

Onunla bir ilişki yaşasa arkadaşları ona aklını kaçırmış gibi bakardı. Belki de kaçırmıştı. Belki de hayatını çevreleyen yapmacık tavırlardan sıkılmıştı. Kocasını sevmiş, ama evliliği hüsrarla sonuçlanmıştı. David onu aldatınca Lillie başını çevirip öteki tarafa bakmıştı. Lillie sevdiği ve daima sadık kaldığı adamın evlilik yeminlerini öylesine söylenmiş sözler gibi görmesinden utanç duyuyordu.

Boynundaki incilerin üzerinde parmaklarını gezdirdi. David'in kolyeyi verdiği geceyi hatırladı. Lillie makyaj masasında otururken David arkasında durmuş, kolyeyi boynuna takmıştı. Lillie kolyeyi parçalayıp atmamak için kendini zor tutmuştu. David'in incilerin parasını rahatlıkla karşılayabileceğini bilmesine rağmen, ödediği ücretin çok olduğunu düşünmüştü.

Hector Silva'yla birbirini tanıyan kişilerden öte değillerdi

ama Lillie içgüdüleri sayesinde bu adamın eşini aldatabilecek biri olmadığını anlamıştı. Hector, David'in aksine duygusal bağılıklarını ciddiye alan bir adamdı. Herkes daha birkaç kez karşılaştığı bir adam hakkında böyle şeyleri nasıl bildiğini ona sorabilirdi. Ama Lillie biliyordu. İster sezgi deyin, ister tahmin, ***biliyordu*** işte.

Hüzünlenen Lillie iç çekti, arabasının anahtarlarını çantasından çıkardı. Bir daha onun sesini duyamayacaktı.

Lillie, Jacqueline Donovan'la seçkin kişilerin üyesi olduğu Seattle Kulübü'nde buluşmak için evden çıktı. İkisi de yıllardır oraya üyeydi. Birlikte birçok hayır kampanyasında çalışmışlar, Noel balosunun hazırlıklarını defalarca ortaklaşa yürütmüşlerdi.

David'le Gary'nin uçak kazasında hayatlarını yitirdiği haberi duyulur duyulmaz Jacqueline, Lillie'yi teselli etmiş, ona yol göstermişti. Günlerce Lillie'nin yanında durmuş, verilmesi gereken ani kararlarla başa çıkması için yardım etmişti. Sevgisi ve ilgisi de orada son bulmamıştı. Diğer arkadaşları hayatından çıkıp giderken, Jacqueline onun yanında kalmıştı. Kendisi ayrıca Lillie'nin David'in ilişkilerinden bahsettiği tek kişiydi.

Lillie arabasını kulüp binasının önüne çekince valelerden biri hemen yanına geldi. Adam ona fiş vermedi, buna gerek yoktu. Kulüpteki tüm çalışanlar onu ve yeni arabasını tanıyordu.

Vale, "Bayan Donovan iki dakika önce içeri girdi," dedi.

Lillie, "Teşekkürler, Jason," deyip içeri girdi.

Jacqueline her zamanki masalarında oturmuş, mönüye göz gezdirdiyordu. Saçlarını Fransız tarzı topuz yapmış, siyah pantolonunun ve ceketinin üzerinde göz alıcı şekilde duran

Venedik işi camgöbeği ve altın sarısı renklerinde bir kolye takmayı tercih etmişti. Arkadaşını görünce mönüyü bırakıp gülümsedi.

Jacqueline, Lillie karşısına oturunca, "Sen geç kalmazdın," dedi. En çok sevdikleri şarap olan, kulübün özellikle onlar için elinde bulundurduğu Yeni Zelanda sauvignon blanc'tan bir şişe sipariş etmişti çoktan.

Lillie, "Kapıdan çıkmak üzereyken telefon çaldı," dedi, içinde yazan hemen hemen her şeyi ezbere bilmesine rağmen mönüye uzandı. Doğal olarak mönüde fiyatlar yazmıyordu. Toplu hesap ay sonunda adresine postalanacaktı.

"Önemli bir şey değildir umarım."

"Hayır, çok önemli değildi." Hector'dan bahsetmeyi düşündü ama çabucak bu düşüncesinden vazgeçti. Arkadaşlarının içinde en çok Jacqueline'e güveniyordu, yine de sustu.

Masalarına bir garson geldi, Lillie oryantal salata, Jacqueline de deniztarağı istedi.

Jacqueline kadehindeki şarabı yuvarlayarak, "Ee..." dedi. "Dilek listende yeni neler var?"

En son birlikte öğle yemeği yediklerinde Lillie listesini heyecanla anlatmıştı. Durmadan konuşmuş, bu fikri övmüş, kırmızı BMW başta olmak üzere dileklerinden bahsetmişti.

"Haftaya arkadaşlarla buluşuyoruz. Dileklerimizi ve kat ettiğimiz ilerlemeyi konuşacağız."

Jacqueline şarabını yudumladı. "Çok iyi düşünümüştünüz. Bana bahsettiğinden beri ben de kendi listemi yapsam mı diye düşünüyorum."

Lillie, "Yapmalısın," diyerek hızlıca başını salladı.

"Hayatına büyük bir yenilik getirdiğini görebiliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Seni yıllardır bu kadar mutlu görmemiştim."

Bir şeyler söylemeyi, hayatındaki bu "büyük yenilik"ten tamamen yirmi dilekin sorumlu olmadığıı açıklamayı istedi. Ama yapamadı. Hector'la bir daha görüşmeyeceğini kabul etmek zorundaydı. Ne kadar tuhaftır ki Hector tam da en çok arzuladığı dileğin; düzgün, onurlu bir adamın bedene bürünmüş haliydi. Birlikte olamayacağı bir erkekti. Lillie'nin hiç bir zaman gerçekleştiğini göremeyeceği bir dilekti. Buna dair hiçbir umut yoktu.

"Aslında biriyle tanıştım." Lillie bunu neden bu şekilde söylediğine anlam veremedi. Kelimeleri dudaklarının arasından döküldükleri anda geri alabilmeyi diledi.

Jacqueline neredeyse kadehini elinden düşürecekti. "Ne zaman? Nasıl? Kim? Bana bundan hiç bahsetmedin!" "Sadece... şey..."

"Evet?"

Lillie derin bir nefes aldı. "Heyecana kapılmadan bahsettiğim kişiyi tanımadığımı söyleyeyim."

"Kulübün üyelerinden biri değil mi?" Sosyal hayatları bu kulübün etrafında dönüyor olsa da, dışarıda da çok sayıda arkadaşları vardı.

"Hayır."

"Neden böyle üstü kapalı konuşuyorsun?"

"Öyle konuşmuyorum. Hiç bahsetmemeliydim." Lillie'nin

yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Söylediklerimi unut."

"Hayatta olmaz! Anlatmaya can atıyorsun, biliyorum. Haydi, çıkar ağzındaki baklayı."

"Onunla hiç dışarı çıkmadım, yani anlatacak bir şeyim yok."

Jacqueline kaşlarını çattı. "Neden?"

"Öncelikle beni davet etmedi ve... ve... edeceğini de hiç sanmıyorum. Dolayısıyla bu konuyu daha fazla konuşmanın manası yok."

"Yaşı küçük, değil mi?"

"Hayır! Yüzündeki şu aptalca sırtışı sil, Jacqueline Donovan. Hiç de öyle değil. Adam utangaç, sanırım beni davcl etmek istiyordu ama etmedi." Niyetlendiğinden daha fazla şeyi açığa vuruyordu, konuyu hiç açmamış olmayı diledi.

Jacqueline sandalyesine sırtını yasladı, gülümserken ağzı kenarlara açıldı. "Ona *sen* teklif etmelisin," dedi.

"Ne?"

"Ciddiyim. Bizim gençliğimizde hep erkekler kızları çıkma teklif ederdi ama artık devir değişti. Bu adama, en yakın arkadaşına bahsetmekten çekindiğin şu yabancıya, ilgi duyuyorsan bence ilk adımı sen atmalısın."

Lillie doğrudan masanın karşısına baktı, Jacqueline de arkadaşıyla göz göze geldi. "Yapamam!"

Bu, yetiştirilme tarzına tamamen aykırıydı. Hector'a çıkma mı teklif edecekti? Bu, çok abes bir düşünceydi, aşırıya kaçan bir fikirdi.

Jacqueline başını iki yana salladı. "Ona sen çıkma teklif

edebilirsin, edeceksin de. Yoksa... yoksa senin yerine ben gerekeni yaparım."

Lillie bu sözlerin ardından kıkır kıkır güldü. "Saçmalama."

"Neden saçmalayacakmışım ki? Sen çok hoş bir kadınsın ve daha da önemlisi çok iyi bir insansın. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Yirmi dilek de tamamen bununla ilgili değil mi; hayatta istediğin şeylerin peşinden gitmenin? Görülecek yerler, tanışacak insanlar, yaşanacak deneyimler... Şimdi geri adım atma. Harekete geç!"

Jacqueline haklı olabilir miydi?

Jacqueline ondan söz almadan konunun peşini bırakmayacaktı. "Bunu düşüneceğim." Şimdilik ancak bu kadarını söyleyebilirdi.

Buna sevinen Jacqueliien başını salladı, "Güzel," dedi. Lillie rahatladı, Hector'a nasıl yaklaşabileceğini merak etmeye başladı. Tanrı aşkına, bu tür konulardan ne anlardı ki? David hayatta olsa ona sorabilirdi. İlişki konularında tecrübeli olan oydu. Bu düşünce sinirlerinin bozulmasına, kendini tutmasına rağmen gülmesine sebep oldu.

Jacqueline dikkatlice ona baktı. "Neymiş bu kadar komik olan?"

Utanan Lillie başını iki yana salladı. "Senin arkadaşımla görüşüp ona çıkma teklif etmemi söylemen." Elini salladı. "Sadece düşünüyordum da... neyse..

Jacqueline ısrarla, "Söyle bana," dedi.

Aklından geçenleri söyleyince ikisi de kahkahaya boğuldu.

Garson yemeklerini getirdi, içkilerini tazeledi.

Jacqueline çok kararlı bir tavırla, "Dediğimi yapacaksın," dedi, tartışmaya yer bırakmadı. Çatalına uzandı.

"Ben..."

"Evet, sen bu adamı görmeyi istiyorsun, öyle değil mi?"

Lillie hafifçe başını sallayıp bunu kabul ettiğini gösterdi.

"Yanında durup sana cesaret vermemi istersen yaparım."

Lillie anlık bir umuda kapıldı. Hayır, bunu yapması mümkün değildi. Cesaret edebilse bile ne tür bir teklifte bulunacağını bilmiyordu. Sinemaya gidebilirlerdi? Barbie şu son günlerde sinemaya çok sık gidiyordu.

Jacqueline, "Ciddileştin," dedi.

"Beni reddedebilir. Onu tamamen yanlış anlamış olabilirim."

"Öyle olsa ne çıkar ki?" Arkadaşı çok önemsiz bir ayrıntıdan bahsediyorlarmış gibi omuz silkti. "Şansını deneme den neler olacağını bilemezsin." Bazı güzel şeyler sonuçları göze alınmadan olmuyor."

"Ama..."

"Tereddüt etmekten *vazgeçer misin?* "

Lillie salatasına elini sürmemişti. "Haklısın, haklısın." Çatalım eline aldı, sonra da tekrar masaya bıraktı. "Asıl sorun, hiçbir ortak noktamızın olmaması."

"Senin ondan etkilenmeni, onun da tahminime göre senden etkilenmiş olmasını gözden geçiriyorsun galiba."

"Jacqueline, ondan hoşlanıyorum. Gerçekten de çok hoşlanıyorum. Yatağa onu düşünerek giriyorum. Onunla bir-

likte olmayı hayal ediyorum." Yüzü utançtan kızardı.

"Onun sana neden bu kadar çekici geldiğini anlayabildin mi?"

Sorusunun cevabını çok iyi biliyordu. "Evet. Çok kibar, anlayışlı ve onurlu biri. Çocuklarım seviyor, evlilikleri boyunca da eşine sadık kaldığından eminim." Hector hakkında konuşmak bile gözlerine hasret dolu yaşların birikmesine yetiyordu.

Jacqueline, "Onu istiyor musun?" diye fısıldadı.

"Evet, ama senin düşündüğün şekilde değil." Hissettikleri, Hector'un yakışıklı bir adam olmasına ve geceleyin geç saatlerde onunla ilgili fanteziler kurmasına rağmen, fiziksel arzulardan ibaret değildi. Her şeyin ötesinde **duygusal** bir deneyim yaşıyordu; gerçek bir ilişkiye olan ihtiyacının dindiğini ve bir başkasının ruhuyla bütünleştiğini hissediyordu. Duygularını arkadaşına da anlatmaya çalıştı.

Jacqueline, "Bahsettiğin kişi çok esaslı bir adam olmalı," diyerek sözlerine devam etti.

"Aynen öyle."

"O zaman bekleme, Lillie. Ben Reese'le yeniden bir araya gelmeden önce zamanımın çoğunu heba ettim."

Sözlerinin devamını getirmemesine rağmen Lillie arkadaşının neyi kastettiğini biliyordu. Jacqueline de onunki gibi bir evlilik yaşamıştı. Reese'le birlikte yıllarca birer yabancı gibi yaşamışlardı. Jacqueline kocasının metresi olduğundan şüphelenmiş, yatak odasını ayırmıştı. Birbirlerine karşı saygılarını kaybetmemişler, evlerindeyken mümkün olduğunca

birbirlerinden kaçmışlar, dışarıya ise mutlu bir çift görüntüsü vermişlerdi. Hiç kimse onlardan şüphelenmemişti. Hiç kimse hayatları hakkındaki gerçeği öğrenmemişti.

Lillie ise istisnaydı.

Aynı şeyleri yaşadığı için arkadaşının durumunu fark etmişti.

Ama kazanın ardından bir gün Jacqueline Te Reese arasındaki her şey değişmişti. Neredeyse bir gecede tüm farklılıklarını bir kenara bırakmışlar, yeniden birbirlerine âşık olmuşlardı. Hatta ikinci balayları olarak Yunanistan seyahatine çıkmışlardı. Evliliklerindeki ve hayatlarındaki sevgiye yeniden kavuşmuşlardı.

Lillie bu değişime neyin sebep olduğunu hiç öğrenememişti ama Donovan'ın gelini Tammie Lee'nin bu işte parmağı olduğundan şüphelenmişti. Paul, Louisianalı o genç gelini evine getirdiğinde Jacqueline'in başından aşağı kaynar sular dökülmüştü. Güneyli aksanıyla konuşan Tammie Lee' nin Jacqueline'in istediği gelinle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Ama Lillie'nin genç kıza kanı kaynamıştı. Tammie Lee zaman zaman domuz ayağı turşusu tarifi ve haşlanmış yer-fıstıklan gibi konuşa da tatlı, samimi ve esprili biri olduğunu göstermişti.

Jacqueline'in tek erkek evladının Tammie Lee'yle evlendiği gerçeğini kabullenmesi aylar almış, iki kadının arasındaki ilişki gün geçtikçe sağlamlaşmıştı. Çok geçmeden Jacqueline'le kocasının arası da düzelmişti. İkisi bir şekilde anlaşmanın yolunu bulmuştu.

Lillie bir süreliğine arkadaşını kıskanmıştı. Jacqueline'in evliliğinde bulduğu mutluluğun aynısını kendi evliliğinde de bulmayı istemişti. Kendisi de aynı büyük değişimi yaşamayı beklemiş, ama bu hiç gerçekleşmemişti.

Yine de **hayatında** değişiklik yapması için çok geç sayılmazdı. Dileğinin yerine gelmesi için daha zaman vardı.

Dediğini yapacaktı.

Yetiştirilme tarzım görmezden gelecek, Hector Silva'ya çikma teklif etmenin bir yolunu bulacaktı.

Pazartesi sabahı Lillie ile Barbie, Blossom Sokağı Kitapçısı'na girdiğinde, Anne Marie en sadık müşterilerinden biri olan Larry Barber'a bir roman satmak üzereydi. Anne Marie eskisinden çok daha iyi görünüyordu. Anne Marie gözünün onlara uzunca bir süre takıldığını fark etti. İki kadın da dönüşümden geçmişti, bunu diğer kişiler göremiyor olsa da Anne Marie fark etmişti. Neler olduğunu anlamaya çalışırken hayatlarındaki **büyük değişikliğin** onlara yaradığına karar verdi. Artık daha canlı görünüyorlardı.

Anne Marie elindeki işi bitirirken birbirleriyle keyifle konuşuyorlardı.

Larry kredi kartı fişini imzalarken, Anne Marie gülümseyerek arkadaşlarına baktı. Larry'nin hiç acelesi yoktu. Karısı vefat ettiğinden beri yalnızdı ve kitapçıya hem yeni kitaplar almaya hem de Anne Marie'yle sohbet etmeye gidiyordu. İşler durgunken Anne Marie seve seve onunla konuşuyordu. Yalnız kalmanın ve iki çift laf edecek birinin yokluğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ama Lillie ve Barbie'yle görüşmek için sabırsızlanıyordu.

Larry arkasındaki kadınların onunla konuşmayı istediğini

fark etmiş olmalıydı. Tezgâhın üzerindeki poşete uzanıp, Anne Marie'ye teşekkür edip dükkândan ayrıldı.

O gider gitmez Barbie dans ederek tezgâha yaklaştı. "Oryantal dans kursu buldum," dedi, küçük bir gösteri yapacakmış gibi kollarını havaya kaldırdı.

Anne Marie, "Oryantal mı?" diye sordu. "Sevgililer Günü partisinde bahsetmiştin."

Barbie, "Dilek listeme de ekledim," dedi. "Heyecandan yerimde duramıyorum."

Lillie şakacıktan kızının tavırlarından usanmış gibi yaptı. "Bazen kızım beni bile şaşırtmayı başarıyor," dedi.

Barbie annesinin sözlerini geçiştirdi. "Yapma, anne. Zaten yıllardır oryantal dansını öğrenmek istiyordum." "Ama bana hiç söylemedin."

"Biliyorum. Söylemeyi çok düşündüm, ama nasıl desem. .. bana biraz aptalca geldi sanırım. Sonra da spor salonunda kurs açıldığını duyunca öğrenmeye karar verdim. İsteğimi daha fazla ertelemeyeceğim."

Anne Marie, "Çok güzel," dedi. Onun da verecek ha beri vardı. "Ben de örgü kursuna yazıldım." Cumartesi günü Lydia ona uzun zamandır açmayı düşündüğü kursun önümüzdeki hafta çarşamba günü on iki buçukta başlayacağını söylemişti.

Lillie, "Dersleri Elise mi verecek?" diye sordu.

Anne Marie başını salladı. Elise tuhafiyede çalışmanın dileklerinden biri olduğundan bahsetmişti.

Yirmi dilek listesi fikri çevresindeki herkesin hayatını etkiliyor, başka kişilerin yaşantılarına da renk katıyordu. Mesela;

Elise'in dileği Lydia'nın çok fazla kursla başa çıkmamasına çözüm olmuştu. Anne Marie'nin Bir Yumak Mutluk'a her gidişinde Margaret, Lydia'nın bu kadar çok dersle tek başına ilgilenmemesi gerektiğinden dert yanıyordu. Artık Elise haftada üç gün ders verecek, gerektiğinde de tezgâhla ilgilenecekti. Başlangıç aşamasındaki kişiler için açılan kursun yanı sıra boncukla örgü ve keçeli çanta kurslarını da üstlenecekti.

Anne Marie şimdilik yeni başlayanlara yönelik kursla yetinmeyi düşünüyordu. İşin özünü kavradıktan sonra daha karmaşık tekniklere ve modellere geçebilirdi.

Örgü örmekten keyif alabileceğini şimdiden hissediyordu. Öğlen gidip iki gün sonraki ilk örgü dersi için ip seçecekti. Ellen'm yanında kalıyor olsa bile çarşambaları onunla öğle yemeği yediği için biraz koşuşturması gerekecekti.

Lillie, Anne Marie'nin düşüncelerini bölüp, "Ben de herkesi evimde yemeğe davet etmeyi düşünüyordum," dedi.

Anne Marie ona boş boş bakmış olmalıydı ki Lillie hemen ardından, "Buluşmamız için. Dileklerimiz hakkında konuşmak için." dedi.

"Ah, tabii."

"Perşembe gelebileceksin, değil mi?"

"Evet," diyen Anne Marie tereddüte düştü. "Ama Ellen da benimle gelecek."

"Sorun değil."

"Emin misin?" diye soran Anne Marie zor durumda kalırsa Ellen'a bakması için birini bulabilirdi.

Lillie düşünme gereği bile duymadan, "Elbette gelebilir,"

dedi. "Ellen'ı seve seve ağırlarız."

Anne Marie, Ellen'ın nasıl bir hırsla kendi listesini hazırladığını hatırlarken gülümsedi. "Ellen'ın da dilek listesi yaptığından bahsetmiş miydim?"

Anne kız ona bakıp güldü.

Lillie, "Arkadaşım Jacqueline Donovan da aynı durumda," diye ekledi. "Bu fikirden kime bahsetsem hemen kendi listesini yapmaya karar veriyor. Jacqueline bana listesindeki ilk dileğin Mısır'da deveye binmek ve piramitleri görmek olduğunu söyledi. Ayrıca çölde, apaçık gökyüzünün altında uyumayı da istiyormuş."

Barbie şaşkınca, "Jacqueline ve çöl?" dedi. "Benim bildiğim Jacqueline lüks içinde yaşamayı severdi."

"Biliyorum, ben de aynı tepkiyi verdim." Lillie buna sevinmişçesine omuz silkti. "Kim bilebilirdi ki?"

Barbie, "Sanırım onunki de benim oryantal dansa ilgim gibi bir şey," dedi. "Dans etmeyi öğrenmek aklımın bir köşesindeydi, sanırım çok belirsiz, çok uzak bir işti ama dilek listesini oluşturmaya başladığımda gerçekçi bir hal aldı. Galiba bazen bazı şeyleri istediğimizi kabullenmekten korkuyoruz. Bunu özellikle de yarattığımız imajla çakışacağı için yapıyoruz."

"Ya da başka kişilerin hakkımızda düşünecekleri şeylerden çekiniyoruz," dedi Lillie.

"Aynen öyle."

Kapıdan içeri bir müşteri girdi.

Lillie omzunun üzerinden arkasına baktı, sonra da başını Anne Marie'ye çevirdi. "Perşembe günü görüşürüz o zaman. Altı

diyelim."

"Orada olacağım." Arkadaşlarıyla buluşacağı anı dört gözle bekliyordu. Dilek listesi büyüyordu ve artık yeni fikirler bulma konusunda ilk baştaki kadar zorluk çekmiyordu. Bir anda dileklerle, arzularla, ihtimallerle dolu bir dünyanın kapısı açılmış; önüne birkaç hafta önce hayal gücünün bile ötesinde duran fikirler serilmişti. Belki de kalbi en sonunda yavaş yavaş iyileşmeye başlıyordu. Artık on beş dileği vardı.

Pasta süsleme kursuna yazıl.

Ellen 'a kocaman bir doğum günü pastası yap.

Haftada en az bir iyilik yap.

New Jersey 'de Six Flags 'ta bulunan dünyanın en büyük hız trenine bin.

Gettysburg 'daki İç Savaş meydanını ziyaret et, sonra da Amişlerin yaşadığı bölgeye git.

O akşam Anne Marie kirli yemek tabaklarını topladı, Ellen ev ödevlerini yapmak için mutfak masasına oturdu. Ayak bileklerini birbirine kenetlemiş, tüm dikkatini defterine vermişti.

Yemekten önce anneannesiyile konuşmuş, Anne Marie de kadınla görüşmüştü. Dolores gücünü toparlıyordu. Ellen'ın evine ve alışık olduğu hayata dönmesi çok sürmeyecekti.

Anne Marie tezgâhı silerken, "Hecelemeyi bir kez de benimle yapmayı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Yarın yazılın yok mu?"

Ellen gururla, "Var ama tüm kelimeleri çoktan ezberledim,"

dedi.

"Bir günde mi?"

Ellen başını salladı. "Eve gelip Baxter'i gezdirdikten sonra çalıştım."

Anne Marie, Ellen anneannesinin yanma dönünce Baxter'in ne yapacağını bilmiyordu. Sekiz yaşındaki bu kız onu çok şımartmıştı. Her gün okul servisinden iner inmez eve koşuyor, Baxter'i sevgiyle ve ilgiyle besliyordu. Anne Marie köpeği biri akşam olmak üzere günde iki kez dışarı çıkarıyordu. Ama artık Ellen öğleden sonra onun yerine bu işle ilgileniyordu. Anne Marie, Baxter'i dükkânın arkasındaki sokağa çıkarıyordu. Ama Ellen köpeği alıyor, Blossom So- kağı'nda bir aşağı bir yukarı götürüyor, ona krallar gibi davranıyordu. Baxter da doğal olarak bu durumdan keyif alıyordu.

Lydia'nın torunu Cody de geçenlerde köpeği Chase'le sokağa gelmiş, iki çocuk çabucak arkadaş olmuş, köpekleri iyi anlaşılmıştı. Baxter, Golden Retriever cinsi iriyarı Chase'in yanında küçücük kalıyordu, ama birçok küçük köpek gibi Chase'in büyük olmasından korkmuyordu. İkisi Laurel'le Hardy gibi yan yana geziyordu.

Ellen, Lydia'nın haricinde sokaktaki esnafın birkaçıyla daha arkadaş olmuştu. Elinde Susannah'ın verdiği bir çiçekle veya Fransız Kafesi'ndeki Alix'in uzattığı bir kurabiyeyle kitapçıya dönmesi artık sıradan şeyler olmuştu.

Ellen başını önündeki defterden kaldırıp, "Ev ödevim bitince televizyon izleyebilir miyim?" diye sordu.

"Olur." Anne Marie de televizyonun önüne geçip oturmayı

dört gözle bekliyordu. Öğle arasında gerekli malzemeleri almak için Bir Yumak Mutluluk'a gitmişti. Yeni açılan kurslar ve artan işler dolayısıyla dükkân artık haftanın altı günü açıktı. Elise ipini ve şişlerini seçmesi için yardımcı olmuştu. Önünde sonsuz seçenek vardı, o da en sonunda Dolores Faik için ayaklarının üzerine atabileceği, küçük, yumuşacık, yün bir diz battaniyesi örmeye karar verdi.

Anne Marie öğrenmeye can attığı için Elise ona nasıl ilmek atılacağını öğretti, düz örgü örmeyi gösterdi. Anne Marie de hiçbir sıkıntı çekmeden işi kaptı, çabucak ilerleme kaydedebilmesine sevindi.

Bir saat sonra Anne Marie'yle Ellen birlikte büyük koltuğa oturdu, Family Channel'daki programı izlemeye başladı. Öğrendiklerinin üzerinde çalışmayı isteyen Anne Marie şişlerini ve ipini çıkardı.

Ellen, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Örgü örüyorum," dedi. "Umarım oluyordur," diye ekledi.

"Anneannem de eskiden örerdin."

Anne Marie başını salladı.

"Bana da öğreteceğini söylemişti."

Anne Marie ilmek atmaya odaklanırken bir kez daha başını hafifçe öne eğerek Ellen'in sözlerini duyduğunu gösterdi.

"Zor mu?"

"Çok değil."

"Seni izleyebilir miyim?"

"Elbette."

Ellen yanına yanaştı, pürdikkat Anne Marie'nin Elise'in düz

örgü dediği şeyi yapmaya çalışmasını izledi. Anne Marie bu terimlerden bir şey anlamıyordu; istediği tek şey ilmekleri şişe geçirebilmektir.

Ellen, "Örgü örmek bu mu?" diye sordu.

Anne Marie duraksadı. "Öyle olsa gerek."

Ellen ayakkabılarını çıkardı, biraz daha yakından bakabilmek için koltuğun üzerine çıktı.

Aniden koltuktan fırlayıp odasına girdi. Birkaç saniye geçmeden elinde bir kalem ve not defteriyle geri geldi.

Anne Marie sehpayı çarpmaktan son anda kurtulup yanına gelen Ellen'a, "O ne için?" diye sordu.

"Dilek listem. Ben de örgü örmeyi öğrenmek istiyorum."

Anne Marie ona bakıp gülümsedi. "Sana şimdi öğretmem ne dersin?"

"**Şimdi** mi?" Küçük kızın gözleri heyecandan kocaman açıldı.

"Neden olmasın ki?"

"Tamam." Ellen koltuğa zıplayıp Anne Marie'nin yanına oturdu.

"Elise'in dediğine göre..."

"Bayan Beaumont mu?"

"Evet, Bayan Beaumont. Aslında sadece iki temel örgü varmış. İlkine düz örgü, ikincisine ters örgü deniliyormuş." Ellen büyük bir hevesle başını sallayıp tekrar, "Evet," dedi.

"Şimdiye kadar sadece düz örgüyü öğrendim. İlk dersimizde ters örgüyü de öğreneceğim."

"Yani daha kursa başlamadın mı?"

"Başlamadım, ama yazıldım."

"Hıı..."

"Dolayısıyla çok şey bilmiyorum ama bildiklerimi sana öğretebilirim. İstersen seni de bir ara tuhafiyeye götürürüm, kendi şişlerinle ipini seçersin."

"Gerçekten mi?" Ellen heyecandan yerinde duramıyordu.

"Gerçekten mi? Gerçekten mi?"

Anne Marie gülümseyip, "Evet, gerçekten," diye yanıt verdi.

Sonraki kırk dakika boyunca ikisi televizyonu tamamen unuttu, Anne Marie, Elise'in öğrettiklerini Ellen'a gösterdi Ellen gördüklerini Anne Marie kadar hızlı kavrayamıyordu, ama daha sekiz yaşında olduğunu da unutmamak gerekirdi.

Anne Marie küçük kızın öğrenme azmine hayran kaldı. Yatma vakti gelene kadar onun seviyesine gelmişti.

Ellen, "Anneannem için güzel bir şey örmeyi istiyorum," dedi.

Anne Marie, "Başörtüsü hoş olabilir," dedi. Tuhafiyede birkaç tane hoş örnek görmüştü. Elise, Anne Marie'ye o gün o kibar eşarpların ayaküstü öğrettiği basit örgü tekniğiyle örüldüğünden bahsetmişti.

Ellen heyecanla, "Kiliseye giderken kullanır," dedi. "Hastaneden dönünce ona veririm."

"Çok güzel olur."

Ellen sırayı tamamladı, o bir başkasına başlamak üzereyken, Anne Marie saatin geç olduğunu fark etti. Vakit su gibi geçmişti.

Oysa eskiden evinde vakit bir türlü geçmezdi.

Anne Marie, "Saat dokuz," dedi. "Yarım saat önce yatağında olmalıydın."

Ellen, "Dokuz olmuş mu?" diye yakındı, ama esnemekten kendini alamadı.

"Maalesef. Yarm akşam yine öreriz."

Ellen şişleri ve ipi bıraktı, sendeleyerek odasına gitti, yol boyunca esnedi.

"Dua etmeye hazır olduğunda bana seslen, oldu mu seni uykucu?"

"Ta... mam."

Birkaç dakika sonra Ellen ona seslendi. Ellen'm annesiyle yaşarken alışkın olduğu şeyleri yapıyorlardı, dolaısıyla Anne Marie de her akşam küçük kızın dualarını dinliyordu. Ellen bir süredir dualarını sesli okuyordu.

Anne Marie çekyatın yanında diz çöktü, dirseklerini çarşafın üzerine koydu, gözlerini kapattı, başını önüne eğdi. Ellen'in duaları çok değişmiyordu. Öncelikle Tanrı'dan anneannesinin iyileşmesine yardımcı olmasını diledi. Sonra da Anne Marie ve Baxter da dahil olmak üzere bazı insanları kutsamasını istedi, her bir kişiyi uzun uzun anlattı. En sonunda da gün boyunca yaşadığı güzel şeyler için Tanrı'ya şükretti. Bitmeyecekmiş gibi duran listesinin ardından, "Amin," dedi.

Anne Marie de, "Amin," dedi. "İyi geceler, Ellen." Battaniyeyi çekip küçük kızın üzerini düzgünce örttü, ayağa kalkmak üzereyken Ellen kollarını Anne Marie'nin boynuna atıp ona sıkıca sarıldı. "Bana örgü örmeyi öğrettiğin için teşekkür

ederim."

Anen Marie de ona sarılıp, "Bir şey değil," dedi. Ayağa kalkıp ışıkları kapattı, parmak uçlarına basarak dışarı çıktı. Alışkanlık edindiği gibi kapıyı hafif aralık bıraktı.

Anne Marie koridora çıkana kadar bir şey fark etmedi. Ellen ona ilk kez gerçek anlamda sarılıyordu. Anne Marie' nin Dolores Faik'un evine gittiği gece de Ellen ağlayarak kollarını boynuna atmıştı, ama o gerçek bir kucaklaşma sayılmazdı. Az öncekiyle aynı değildi.

Anne Marie olduğu yerde kaldı, içinde bulunduğu anın tadını çıkardı. Ömrü boyunca hiç tatmadığı bir şekilde sevildiğini ve ilgisine ihtiyaç duyulduğunu hissetti.

Hayatındaki en soğuk kışın ardından sıcak günler geri gelmiş gibiydi.

18

Tessa Bassett, Barbie sırada ilerleyip bilet almak için öne çıkınca büyük sevinçle, "Geldin!" dedi. Genç kızın yüzü heyecanla canlanmıştı. Öne doğru eğilip sesini alçalttı. "O da burada."

"Mark mı?" Barbie kulaklarına inanamıyordu. Böyle bir şey beklemiyordu ama buna da şaşırmamalıydı. Mark karşı çıkmaya çalışsa da ondan etkilenmişti. Sert tavırlar takınmasına rağmen aslında onu başından atmayı istemediğini hissettirmişti. Belki de Barbie'nin ona olan ilgisini sınıyordu. Ne olursa olsun Barbie o vurdumduymaz tutumunun çatladığını görmüştü.

Mark geri dönmüştü. Aynı şekilde o da oradaydı.

"Pazartesi günleri asla gelmeyeceğini söyledi ama bak geldi. Seni aramayı istediysem de soyadını bilmediğim için

numaranı bulamadım. Geri dönmeni umut etmekten başka bir şey yapamadım." Bunların hepsini tek nefeste söyledi. Konuşurken biletini ve parasının üzerini uzattı.

"Nasıl bir filme gireceğim?"

"Korku."

"Ya..."

"Korku filmlerini sevmez misin?"

"Sevdiğimi söyleyemem."

"Öyle mi?" Tessa'nın yüzü asıldı. "Başka bir filme girmeyi ister misin? İstemezsin, değil mi? Çünkü bence Mark Dayım senden hoşlanıyor. Yalnızca kazadan sonra karısı onu terk edip bir daha da aramadığı için korkuyor. O zamandan beri varlığının farkına vardığı tek kadın sensin."

Barbie şaşkınlıkla ona baktı. Mark'ın eski eşi herhalde çok sığ ve bencil bir kadındı. "Hastalıkta, sağlıkta" sözüne ne olmuştu? Evlilik yemini eşlerden biri hasta düşünce yok mu sayılıyordu? Barbie eşi yaşasaydı her türlü şartlar altında ömürlerinin sonuna kadar birlikte kalacaklarını biliyordu.

Barbie iç çekti. "Belki izleyebilirim," dedi. "Çok kanlı bir film mi?"

Tessa yüzünü ekşiterek burnunu kırıstırdı. "Hem de epey."

"Kopan, kesilen kollar bacaklar var mı?" Barbie'ye göre en kötüsü buydu.

Tessa isteksizce başını salladı. "Ama dayım geri geldi! Bu büyük bir adım."

Kararsız kalan Barbie altdudağını ısırdı. Tessa haklıydı; ikisi de Mark'm geri dönmesini beklemiyordu. Barbie ken-

disinin de neden geldiğinden emin olamıyordu. Alışkanlıktan mıydı? İçindeki umuttan mı?"

Tessa, "Gir içeri," dedi. "Perdeye bakma. Gözlerini ve kulaklarını kapat. Ben öyle yapıyorum."

Barbie etrafa kanların ve cesetlerin saçılmasını izlemenin, yüksek sesli müziğin ve korkunç seslerin haricinde onu neyin durdurduğunu bilmiyordu. Film tam olarak tercih edebileceği türden değildi. Ne olacaktı ki? Mark'ın yanında olacaktı ve burada olmasının asıl sebebi de oydu.

Barbie derin bir nefes alıp, "Tamam," dedi. "Gireceğim."

"Harika!"

Barbie ömrünün geri kalanı boyunca kâbuslar görme mek için dua ediyordu.

"Daha sonra bana neler olduğunu anlat, olur mu? Anneannem, annem ve babam da haber bekliyor."

"Tamam." Demek tüm aile bu işin içindeydi, bu da cesaret verici bir şeydi.

Karanlık salona girmek için son saniyeye kadar bekleyen Barbie, ağır ağır hareket ediyordu. Mısırını ve kolasını aldı, film başlayana kadar lobide oyalandı.

Salona girdiğinde fragmanlar çoktan başlamıştı. Mark' m her zaman durduğu yere gitti. Bir önceki gibi onun bir koltuk ötesindeki yere geçip oturdu.

Mark döndü ve şaşırmış gibi yaptı. "Burada nc arıyorsun?" diye fısıldadı.

Barbie de en az onun kadar iyi rol yapabilirdi. Canlı bir şekilde, "Ah, merhaba," dedi. "Yine mi sen?"

Barbie bir anlığına adamın yüzünün gülümseyecekmiş gibi olduğundan şüphelendi. Gözlerini ekrana çevirdiği anda eli baltalı bir katilin ölümcül silahını tir tir titreyen bir kadına sallayışını ve duvara vuruşunu gördü. Kendini tutamayıp korkusunu yüksek sesle dışa vurdu, patlamış mısırını elinden düşürecekmiş gibi oldu.

Mark fazlasıyla keyifli bir tonla, "Korktun, değil mi?" diye sordu. Bunların fragman olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

"Iyy!" diyen Barbie dişlerini sıktı.

Mark güldü, arkasında oturan kadının susması için uyarmasına sebep oldu. Sesini alçaltıp, "Iyy," diye tekrarladı. "Bu kadarcık mı?"

"Sana üç oğlum olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Anladık, bir **hanımefendisin**. " Bunu bir hakaretmiş gibi söyledi.

Barbie aksi bir tavırla, "Aynen öyle," dedi. "Ben de senin bildiğin kadar kötü söz biliyorum ama onları söylememeyi tercih ediyorum."

Mark, "Nedense hiç inanmadım," diye söylendi, başlamak üzere olan filmi izlemek için tekerlekli sandalyesine yaslandı.

Mark perdedeki görüntüleri izlemekten büyük keyif almıyormuş gibi görünüyor, ama Barbie resmen işkence çekiyordu. Çocukları evde kana susamış gençler olarak korku filmleri izlerken onların etrafında olmamaya özen gösterirdi. Şimdi de gözlerini elleriyle kapatmış halde koltuğuna pusuştı. İki kez salondan çıkıp geri döndü. Film düşündüğünden de kötüydü.

Özel efektler her şeyi daha gerçekçi, daha korkunç gösteriyordu.

Barbie, Mark'm bunu planladığını çok iyi biliyordu. Adam, Barbie'nin "The Axman Cometh" gibi bir filmde nefret edeceğini tahmin etmiş, tahmininde haklı çıkmış ve onu kasten bir buçuk saat sürecek rahatsızlık verici şiddet görüntüleri izlemekle karşı karşıya bırakmıştı. Bunu düşündükçe Barbie'nin midesi daha çok bulanıyordu. Yine de buna dayanabileceğini kanıtlamaya kararlıydı, inat etmişti.

Bir başka korku verici sahneyi izlememek için ikinci kez telaşla salondan dışarıya fırlayıp geri geldiğinde Mark öne eğilip, "O patlamış mısırı bitirecek misin?" diye sordu.

Barbie, "Bir şey yemeyi nasıl düşünebiliyorsun?" diye çıktı.

Barbie'nin elindeki pakete uzanıp patlamış mısırı avuçlarken Mark çocuksu bir sırıtişla baktı. Barbie adamın gerçekten de onu rahatsız etmekten keyif aldığını düşündü.

Film çok uzun olmamasına rağmen saatlerdir sürüyor gibiydi. Müzikler, gerilim, kan ve **saçma** konusu katlanılamayacak kadar kötüydü. Film bitince Barbie tüm enerjisinin bitip tükendiğini hissetti. Işıklar açıldı ve yirmi kadar izleyici salondan ayrıldı. Mark da Barbie de yerinde kaldı.

Barbie sonunda ona döndü. "Bunu bilerek yaptın, değil mi?"

Mark masumca, "Neyi?" diye sordu.

Barbie'yi kandıramazdı. Ayrıca bu testte başarısız olduğuna karar verdi. Mark, Barbie'nin onunla birlikte olmayı istediğini ve bu yüzden de bu işkenceye katlanacağını biliyordu.

Barbie, Tessa'nın ve ailesinin her şeyi yanlış anlamış olabileceğini düşünmeye başladı. Belki de Mark ondan hoşlanmamıştı. Belki de sadece onu cezalandırmaya çalışıyordu. Barbie önsezilerine güvenmemeye, Mark'a olan ilgisinin karşılıklı olduğuyla ilgili kesin fikrinden şüphe duymaya başlıyordu. Bir daha rahatsız edilmeyi istemediğini anlatmaya çalışıyorsa dinlemeliydi.

İyi o zaman. Öyle yapacaktı.

Ayağa kalktı, ağzını bir daha hiç açmadan salondan ayrıldı.

Dışarı çıktığı iki seferde de yoğun olan Tessa dışarıda onu bekliyordu.

Genç kız gergince, "Ee?" diye sordu.

Barbie donuk bir şekilde, "Bir daha dayını görüp görmeyeceğim umurumda değil," dedi.

Tessa'nın ağzı açık kaldı.

"Ne?"

"Dediklerimi duydun. Dayın kaba, kibirli ve..Mark'ı doğru düzgün tarif edebilecek bir kelime bulmaya çalıştı. "Acımasız biri," diyerek sözlerini tamamladı. Onu o iğrenç film boyunca salonda oturtmak basbayağı acımasızlık gösterisiydi.

Tessa hızlı adımlarla Barbie'ye yetişmeye çalışırken, "Ne dedi?" diye sordu.

"Bir şey söylemesine gerek yoktu. Ben almam gereken mesajı aldım."

Tessa, "Bana neler olduğunu söyler misin?" dedi. "Yoksa annemle anneannem başımın etini yer."

"O zaman işin özünü anlatayım. Mark benimle ilgilen-

miyor. Nokta. İlgilendiğini sanıyorsanız, yanılıyorsunuz." Tekerlekli sandalyenin sesini duyan Barbie onunla yüzleşmek için arkasına döndü, bir sonraki filmi bekleyen kişilerin meraklı bakışlarına aldırış etmedi. "Öyle değil mi, Mark?" Mark sesini çıkarmadı.

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi, Mark Dayı?"

Mark durgun bir sesle, "Ben film izlemeye geldim," dedi. "Kendime göre birini arıyor olsaydım, internette arardım. **Haklı.** Ona ilgi duymuyorum."

Barbie genç kıza ben sana demiştim dercesine baktı, dışarı fırladı. Mark ona seslendiğinde çıkışa varmıştı.

Barbie kızgınca, "Ne?" diye sordu. Mark'a konuşma fırsatı tanımadan, "Merak etme," dedi. "Bir daha senin yanına oturmak gibi bir hataya düşmem."

Mark gözlerini kıpırtırdı, sonra da bunu hiç önemsemediğine omuz silkti. "Her neyse."

Barbie geçen yıllar boyunca bu kelimeden de, yarattığı duygusuzluktan da nefret eder olmuştu. Tüm gururuyla otoparka doğru yürümeye devam etti.

Tessa binadan koşarak çıkınca Barbie şaşırdı. Nefes nefese kalan genç kız, "Bilerek yapmadı," dedi. "Korku filmlerinden nefret ettiğini nereden bilebilirdi ki? Romantik komedinin dışında başka bir şey izlemeye de gönüllü olup olmadığını öğrenmeyi istedi. En azından ona bir şans daha verebilirsin."

Barbie, "Neden bu kadar çok uğraşıyorsun?" diye sordu. Hata yaptığını kabul edip yoluna devam etmeye razıydı. Mark; ne kadar çekici bulursa bulsun tekrar tekrar reddedilmeyi

kabullenmeyecekti.

Tessa, "Ona bir şans daha vermek zorundasın," dedi.

"Neden?"

Tessa duraksadı, sonra da derince iç çekerek ona cevap verdi. "Çünkü Mark Dayım sevmeyi hak ediyor." Yalvarır gözlerle Barbie'ye baktı. "Bu tür şeylere çok yabancı. Lisedeki kız arkadaşıyla evlendi ve başka birini de sevmeyi, sonra da eşini kazanın ardından onu terk etti." Nefes aldı. "Senden hoşlandığından eminim, sadece bunu nasıl göstereceğini bilmiyor."

Barbie tereddüt etti. Akşam saatleri boyunca onu şaşırtan tek bir şey varsa, o da Mark'ın dışarıya çıkıp yeğenine kendi işine bakmasını söylememesiydi. Çantasının içine uzanan Barbie kartvizitini aradı. "Tamam o zaman. Ona bunu ver ve bir dahaki filmi onun ısmarlayacağım söyle."

Tessa'nın yüzü sevinçle parladı. "Harika! Çok teşekkür ederim. Teşekkürler. Pişman olmayacağına söz veriyorum."

Bunu zaman gösterecekti.

Kendini berbat hisseden Barbie teselli aradığı zamanlarda yaptığı şeyi yaptı; annesinin evine gitti.

Lillie kapıyı açtı ve hemen, "Ne oldu?" diye sordu. Hiç bekletmeden kızını mutfığa götürdü. "Çocuklara bir şey mi oldu?"

Barbie sertçe yutkundu, başını iki yana salladı.

Ellerini kalçalarının üzerine koyan Lillie pırıl pırıl, mutfağının ortasında durdu. "Kahve mi koyayım, kadeh mi çıkarayım?"

Barbie gülümsemeyi başardı, "ikisi de."

Lillie mutfaktaki küçük içki dolabından viski şişesini çıkardı, sonra da kahve yapmaya koyuldu. Öncelikle Barbie' nin sabrının uğraşmaya yetmediği kahve taneciklerini öğütme işini halletti.

Lillie iki büyük fincan İrlanda kahvesi hazırladıktan sonra, "Haydi, bana neler olduğunu anlat," dedi. Barbie'nin yanındaki uzun tabureye oturdu, ikisi sessizce kupalarını tokuşturdu.

"Yine Mark'ı gördüm."

Annesi başını salladı. "Sinemada tanıştığın adamı mı?"

"Evet." Annesine ondan çok bahsetmemiştii, bunun için de çok geçerli bir sebebi vardı. Annesi Mark'm tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğunu öğrenir öğrenmez Barbie'ye onun peşinde koşmaktan vazgeçmesi için onlarca sebep sayardı.

Barbie, Mark'la arasında başlayabilecek bir ilişkinin kolay olmayacağını zaten biliyordu. Dersine iyi çalışmış, internette belden aşağısı felç olan kişilerle ilgili bilgilere ulaşmıştı. Mark'm dünyaya kızgınlığının bile anormal olduğunu öğrenmişti. Bu akşama kadar bunlarla başa çıkmaya hazır olduğunu sanmıştı. Belli ki yanılmıştı.

Lillie, Barbie'ye sözlerine devam etmesini işaret etti.
"Ee..."

"Eesi... bana ilgi duymuyor."

Lillie ona inanmamış gibi baktı. "Öyle şey olmaz. Sen güzel, genç, başarılı ve sevimli birisin. Adamın bir sorunu mu var?"

"Yok sayılır." Kısmen doğruyu söylemişti.

"Şey olmasın..."

"Hayır, anne, gay değil. Evli de." Barbie daha ne kadarını açıklaması gerektiğine karar vermeye çalıştı.

Lillie ona baktı, hoş bir şekilde alınmış kıvrımlı kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Barbie annesinin içini okuyabildiğini tahmin etmeliydi.

Lillie'nin sesi biraz daha yumuşadı. "Neymiş o, hayatım?"

Barbie iç çekti. "Sana sözlersem beni vazgeçireceğinden korkuyorum, şimdilik buna dayanabileceğimi de sanmıyorum."

Uzun süre annesi ona cevap vermedi. "Bunu söylemene özellikle benim de sana anlatmak istediğim ama aynı sebeplerden dolayı çekindiğim bir konu olduğu için çok şaşırdım."

"Efendim?" Barbie birden meraklandı. Annesinin ondan bir şey saklayacağını düşünmezdi. Çünkü birbirlerinin dert ortaklarıydılar ve David'le Gary'nin vefatının ardından birbirlerine daha da çok bağlanmışlardı. Doğrusu Barbie de annesinden sır saklayacağına hiç ihtimal vermezdi. İkisi de bu yüzden kısmen suçlu sayılırdı.

Lillie boğazını temizledi. "Geçenlerde biriyle tanıştım."

Barbie donup kaldı. "Bundan bana hiç bahsetmedin." Annesi gözlerini ondan kaçırdı. "Arkadaşımdan bahsedersen beni **vazgeçirmeye çalışacağından** korktum." Kupasına uzandı, kahvesinden bir yudum aldı. "Tanıştığım adam... nasıl desem... sanırım ikimiz de başka kişilerin ne diyeceğinden korkuyoruz. Jacqueline, karşımdaki kişi biraz çekingen davranınca ilk adımı benim atmamın uygun olacağını söyledi. Ama bizim nesil böyle şeyler yapmaz. Yine de öne sürdüğü bu fikir aklıma o kadar çok geliyor ki, sırf onunla yeniden birlikte vakit geçirme fırsatını yakalayabilmek için onca yıl boyunca benimsediğim kuralları bir kenara bırakmaya hazırım."

Lillie'nin yanakları kızardı, kupasını dudaklarına götürürken elleri hafifçe titredi. Viskiden olabilirdi ama Barbie hiç de öyle olduğunu sanmıyordu. İşin içinde daha önemli bir şey vardı. Annesi tanıdığı en mantıklı, en soğukkanlı kadındı; bir adam yüzünden böyle utanması hiç ona göre değildi. "Anne, benim ne düşüneceğim seni endişelendirmemeli." "Ama endişelendiriyor. Sen benim kızımsın ve şey... neyse artık kendimi tutmayacağım." Lillie omuzlarını dikleştirdi. "Bahsettiğim adam arabamı aldığım bayinin servis müdürü."

Barbie ağzı açık annesine bakmaktan kendini alamadı. Annesi bir tamirciye, elleri yağlı bir adama mı tutulmuştu? Sosyetenin gözdesi Lillie Higgins ve bir **tamirci mi?** Anında aklında şimşekler çaktı. Bu adam annesinin zengin olduğunu biliyor olmalıydı. Lillie yalnızdı, çabucak karşındaki kişiye güvenebileceği bir zamandan geçiyordu; dolayısıyla kolayca elde edilebilirdi. Gözleri gerçekleri görmez olmuştu ve bu ji-

golo mu artık her neyse ondan korunmalıydı.

Barbie annesinin tepkisini beklediğini gördü ve, "Tabii... anlıyorum," dedi.

Lillie kahvesinin sonunu kafaya dikti. "Adı Hector Silva."

Adamın adı en az tamirci olması kadar şaşkınlık yaratıcıydı. "Adam İspanyol asıllı mı? Yasadışı göçmen değildir umarım."

"Elbette değil! Amerikan vatandaşı. Düzgün, çalışkan ve kibar biri." Lillie bir kez hıçkırdı, sonra da eliyle yüzünü kapattı. "Bu düşündüğümünden de zormuş," diye söylendi.

"Hayır, anne, gerçekten özür dilerim. Aptalca konuştum. Sadece... ne düşüneceğimi bilmiyorum." Annesinin onu şaşkınlığa uğratamayacağını sanmış, ama yanılmıştı. Onunla görüşmeye can atacak onca adamın içinden Lillie seçe seçe bir tamirciyi mi seçmişti?

Lillie ellerini açtı. Duruk bir sesle, "Galiba ne demeye çalıştığını biliyorum," dedi. "Bu yüzden de utanıyorum."

Barbie lafı ağzında geveleyerek, "Özür dilerim," dedi. Ama annesiyle o adamı birlikte görmeyi hiç istemiyordu.

Annesi eliyle onu işaret etti. "Sıra sende."

"Ama..."

"Bana şu Mark'm derdinin olduğunu anlat. Neden bir şey söylemeyi istemiyorsun? Çok mu yaşlı? Çok mu genç? Ya da bir tür bağımlı mı?"

"Hiçbiri." O da annesi gibi omuzlarını dikleştirdi, tek nefeste sırrını dile getirdi. "Belden aşağısı felç."

Lillie kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Ah, Barbie."

Barbie tam da beklediği cevabı almıştı. Sinirlenip tabureden indi. "Biliyordum! Böyle bir tepki vereceğini tahmin etmeliydim. Keşke hiçbir şey sylemeseydim." Sinir hayal kırıklığına, hemen ardından da acıya dönüştü. "Sen dünyada beni anlayacağına inandığım tek kişisin ve sadece **Ah, Barbie**, mi diyorsun?"

Lillie, "Sen de bana çok destek oldun," diye söylendi. "Yapma, anne. Bir tamirciden bahsediyordun. Onunla görüşmek için ilk adımı atacağını söyleyip benden seni **alkışlamamı** mı bekliyordun?" Akşamdan beri hissettiği kızgınlık ve üzüntü patlak vermişti. Ellerini yumruk yapıp dimdik durdu. "Jacqueline'e o adamdan bahsetmedin, değil mi? Onda ne buldun? Yatakta iyi olacağını mı düşündün?" Ağzından çıkan sözler annesinden çok onu şaşırttı.

Lillie donup kaldı, korkuyla irileşen gözleriyle ona baktı. Sonra da hayatı boyunca hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Kızına tokat attı.

Sersemleyip sessizleşen Barbie elini yanağına götürdü. Gözlerinden yaşlar aktı.

Annesi fkeden titreyen sesiyle, "En azından Hector beni yatağına alabilir," dedi.

Barbie annesinin çirkin iması karşısında nefesini tuttu, çantasını eline alıp evden dışarı fırladı. Yıllar boyunca her annelik gibi onlar da zaman zaman tartışmışlar, ama daha önce böyle bir duruma hiç dşmemişlerdi.

 kilometre uzaklıktaki öteki evine giderken Barbie berbat duygulara kapıldı. Garaja girip arabasında oturdu, el-

leriyle yüzünü kapattı. Öfke, acı ve pişmanlık dolu gözyaşlarına boğulma isteği ona ağır geliyordu. Ama kendini kederle mahvetmeyi, aralarında yaşanan tatsız durumundan dolayı daha fazla üzülmeyi istemiyordu.

O gece de, ondan sonraki gece de gözlerine uyku girmediydi.

Annesiyle de konuşmadı. En az on kez telefona uzandı. Normalde her gün konuşurlar, bazen günde iki üç kez birbirlerini ararlardı. Şimdi içine düştükleri sessizlik Barbie'ye bomboş geliyordu.

Ona göre annesinin ona bir özür borcu vardı. Lillie ona, öz kızma, tokat atmıştı.

İkinci günün sonunda Barbie daha fazla dayanamadı. Annesini özlemişti. Onu **arıyordu**.

Arkadaşlarıyla perşembe akşamı yemek yiyeceklerdi. Barbie onlarla buluşma konusunda kararlıydı, ama salı geçip çarşamba gelince kararını sorgular oldu.

Çok saçma bir duruma düştüklerini düşünüyordu. İkisi de hatalıydı.

İkisi de söyledikleri şeylerden pişman olmuşlardı. Özür dileme ve her şeyi geride bırakma vakti gelmişti.

Perşembe günü öğleden sonra Barbie dükkânını kapatmak üzereyken kapının önüne bir çiçekçi geldi. Şoför Susan- nah'ın Bahçesi'nden gelen kocaman çiçeği içeriye getirdi. En az yüz dolarlıkmiş gibi görünen çiçek tezgâhın yarısını kapladı.

Şoför ona imzalaması için bir kâğıt uzattı, Barbie içine büyük bir huzur çökerken adını yazıp imzasını attı. Çiçeği annesinin gönderdiğini bildiği için üzerindeki karta bakmasına

gerek olmadığını düşündü. Lillie de onun kadar pişmandı. Özür diliyor, yitirdikleri ilişkiyi düzeltmeye çalışıyordu. Barbie gülümseyip küçük zarfı açtı.

Yanılmıştı; çiçekleri Lillie göndermemişti.

Kartın üzerinde sadece tek bir isim yazıyordu.

Mark.

19

Anne Marie de Ellen da Lillie'nin evine akşam yemeğine gidecekleri anı dört gözle bekliyordu. Anne Marie arkadaşını aramış, yardımcı olabileceği bir şey olup olmadığını sormuştu.

Arkadaşı, "Sağ ol," demişti. "Gelin yeter." Anne Marie telefonunu yerine koyarken Lillie'nin sesinin çok da iyi gelmediğini düşündü. Dilek listelerini hazırlamaya başladıklarından beri Lillie'nin keyfi yerindeydi. Ama konuşmalarının ardından Anne Marie arkadaşının duygularını yanlış algılamış olabileceğinden şüphelenmeye başladı. Sesi durgundu, buruktu, her zamanki heyecanından yoksundu.

Anne Marie akşamki yemeğin arkadaşını çok yorduğunu düşündü. Bir kez daha Lillie'yi arayıp her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

Lillie her ne kadar ses tonu ağzından çıkanları desteklemese de, "Her şey yolunda," dedi. "Gerçekten de hazırlık yapmaktan büyük keyif alıyorum. Büyük bir parti için yemek pişirmeyeli epey olmuştu." Anne Marie uzaktan fırının saatinin çaldığını duydu, Lillie ona telefonu kapatması gerektiğini söyledi.

Yine de Anne Marie meraklandı. Tuhaf giden bir şeyler olduğunu seziyordu ama belli ki Lillie derdini anlatmayacaktı. Anne Marie'nin elinden bir sorun varsa bile kısa sürede çözülmesini ummaktan başka bir şey gelmezdi.

Okul servisi dükkânın önünden geçti, Anne Marie, Ellen'in birkaç dakikaya içeri gireceğini tahmin etti.

Ellen dükkâna koşarak girip mutluluktan gülümseyerek, "Bu akşam, değil mi?" diye sordu. Çantasını kaygısızca omuzlarından yere çıkarıp doğru saldı.

Anne Marie, "Evet, bu akşam," dedi. Bir başkasının evine akşam yemeği için davet edilmek, sekiz yaşındaki küçük kız için bir ilk olacaktı. Ellen her zaman oturma, yemek yeme adabını bildiğini gösterse de, Anne Marie ne olur nc olmaz diye onunla konuştu.

Ellen, "Ağzım doluyken konuşmayacağım, büyüklerin sözünü bölmeyeceğim," dedi.

"Aferin," diyen Anne Marie ona gülümseyerek baktı. "İstersen örgünü de yanında getirebilirsin."

Bu sözün ardından Ellen hemen kapıdan çıkıp gideceklermiş gibi üst kata koştu. Neşeli tavrı Anne Marie'yi bir kez daha gülümsetti.

İkisi de örgü örme konusunda ilerleme kaydediyordu. Anne Marie'nin önceki günkü ilk dersi çok iyi geçmişti. Ellen'a gördüklerini öğretirken düz örgü hakkında çok fazla şey keşfetmişti. Salı günü okuldan sonra Ellen'ı kendine ip ve şiş alması için Bir Yumak Mutluluk'a götürmüştü. Lydia uzun süre küçük kızla muhabbet etmiş, ikisinin şimdiden çok sıkı dost olduklarını söylemişti. O akşam Anne Marie akşam yemeğinden çıkan bulaşıkları yıkadıktan, Ellen da ev ödevlerini yaptıktan sonra yan yana oturup birbirlerine yardım etmişlerdi. Anne Marie bunun üvey kızıyla yapma şansını

yakalayamadığı bir şey olduğunu düşünmekten kendini alamamıştı. Melissa daha on, on bir yaşlarındayken bile Anne Marie'nin kitap okumak, pasta yapmak, defter süslemek, baharda yere dökülen yaprakları toplamak gibi birlikte yapmayı istediği her şeyi ters çevirmişti. Anne Marie'nin önerdiği şeylere "sıkıcı" veya "saçma" yaftasını yapıştırmıştı. O günlerin anıları da Anne Marie'nin içinde bir türlü unutamadığı bir üzüntünün doğmasına sebep olmuştu.

Anne Marie kursta ters örgüyü öğrenmiş, ördüğü diz battaniyesinin yaklaşık on santimini bitirmişti. Ellen da anneannesi için örmeye başladığı başörtüsünün yarısını tamamlamıştı. Küçük kız renk seçme konusunda çok becerikliydı. Biri açık pembe, biri de şeftali rengi iki ip almış, çok hoş bir kombinasyon yaratmıştı. O renkleri bir araya getirmek Anne Marie'nin aklına hayatta gelmezdi.

Lydia da renk seçimi konusunda Ellen'a iltifat etmiş, küçük kızın yüzü sevinçle gülmüştü.

Ellen, "Yirmi dilek defterini getirecek misin?" diye sordu.

"Sanırım."

Ellen örgüsünü sırt çantasına koydu. "Ben de listemi getireyim mi?"

Anne Marie tereddüt etti, Ellen'ın akşam boyunca konuşmasından çekindi. "Bir sonraki sefere, olur mu? Bu akşam senden usluca oturmanı ve bizleri dinlemenı istiyorum."

"Tamam." Merdivenleri sırtında çantasıyla koşarak çıkan Ellen, heyecanla dolanıp duran Baxter'ı yürüyüşe çıkarmaya hazırlandı, kot eteğinin cebine lazım olacağını bildiği bir poşet sıkıştırdı.

Saat dört olunca Steve Handley işe geldi. Anne Marie duş alacak vakti olmadığı için üst kata çıkıp makyajını tazeledi. Hava bulutlu olduğu için krem rengi, uzun kollu bluzunun üzerine orman yeşili örgü bir yelek geçirdi.

Ellen, Anne Marie'nin ona yeni aldığı kot eteği üzerinde gösterirken telefon çaldı.

Ellen, "Ben açayım mı?" diye sordu.

Anne Marie tereddüt etti. "Önce kimin aradığına bir bakayım," dedi. Telefona bakınca Melissa'nın adını ve numarasını gördü.

Anne Marie fark etmeden bir adım geri çekildi. Üvey kızıyla son görüşmesinin şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Bir başka konuşma onu tamamen yıkabilirdi.

Telefon tekrar tekrar çaldı. Dördüncü çalışının ardından telesekreter devreye girdi. Anne Marie mesajı dinledi. Melissa önce kendini tanıttı, sonra da sebebini açıklamadan, "Beni ara," dedi.

Ellen ona endişeli gözlerle bakıp, "Anne Marie?" dedi.

Anne Marie hevesle konuşmaya çalışıp, "Hey, ben de akşam yemeğine davetliyiz sanıyordum," dedi. "Hazır mısın,

bakalım?"

Ellen coşkuyla başını salladı.

"Ben de. Haydi o zaman, gidelim."

Lillie'nin evine yaptıkları kısa yolculukta kamp şarkıları söylediler. Daha doğrusu Ellen söyledi, Anne Marie de söylemeye **çalıştı**, bir kez daha sesi sanki birisi onu boğazlıyormuş gibi çıktı. Birkaç dizenin ardından susup Ellen'ı dinledi. Küçük kız gerçekten de yetenekliydi ve şarkı söylemeyi seviyordu. Birinci bitince hemen ikincisine geçti, Anne Marie'ye kilisede öğrendiğini söylediği "This Little Light of Mine" adlı şarkıya başladı.

Bu da Anne Marie'ye küçük kız için yapmadığı tek şeyin onu kiliseye götürmek olduğunu hatırlattı. Dini şeylere karşı olmasa da normal yaşantısında kiliseye gitmiyordu. Tanrı'mın ona adil davrandığına inanmıyordu. Yine de Ellen'ın Dolores'le yaptığı düzenli işlerden uzak kalmasını istemediği için onu pazar okuluna götürmesi gerektiğini fark etti.

Ellen'ın şarkısı sona yaklaşırken Lillie'nin evinin dış kapısına vardılar. Buraya ilk kez davet ediliyordu. Arabasını kapının önünde, yol ortasında duran süs havuzunun ilerisine park etti, yedi yüz elli, sekiz yüz metrekairelik alana yayılan Tudor tarzı eve ağzı açık baktı. Dış kapının ışıkları girişteki merdivenleri, yemyeşil çimleri aydınlatıyordu; evin yan tarafında her renkten lale, nergis ve fulyalarla dolu sıra sıra çiçekler vardı.

Anne Marie, "Muhteşem," diye fısıldadı.

Ellen alçak sesle, "Bayan Higgins kalede mi yaşıyor?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

Hemen arkalarından Barbie geldi, arabasını Anne Marie'ninkinin arkasına park etti, birlikte eve yürüdüler. Çok geçmeden Elise de geldi. Barbie'yle annesi konuşur konulmaz Anne Marie saklamaya çalışsalar da bir şeyler olduğunu anladı. Her zamanki şen şakrak hallerinin, şakalaşıp birbirlerine takıldıkları anların tam aksine çok resmi davranıyorlardı.

Ya tartışmışlar ya da küsmüşlerdi. Lillie'nin neden üzgün olduğunu Anne Marie şimdi anlayabiliyordu.

Lillie yemek odasındaki servis masasının üzerini küçük bir açık büfe gibi donatmıştı. Masanın başında çeşit çeşit peynirler, zeytinler, krem peynirli hurmalar ve biri deniz mahsullü makama, biri ev yapımı ktır ekmekli Sezar, biri ek-meyve olmak üzere üç farklı salata vardı. Lillie başlangıç yemeği olarak onlara ricotta peynirli tavuk göğsüyle elma dilimli patates sundu.

Elise başını iki yana salladı. "Bu yemekleri yapmak çok vaktini almıştır, Lillie."

Barbie hemen, "Annem çok hamarattır," dedi.

Lillie kızma döndü. "Teşekkürler. Mutfakta vakit geçirmeyi seviyorum. Bu sayede kafamdaki dertlerden uzaklaşıyorum."

Bunu, bakışlarını uzaklara çeviren, yanakları kızaran Barbie'ye söylüyor gibiydi.

Anne Marie, Ellen'ın tabağını doldurmasına yardım etti, sonra kendi yiyeceği yemekleri seçti. Beşi birlikte on iki kişilik masaya yerleşti. Anne Marie, Lillie'nin de Barbie'nin de iştahının olmadığını fark etti. Yemeklerine neredeyse hiç dokunmamışlardı. Anne Marie, Ellen ve Elise ise önlerindekini silip süpürmüştü.

Muhabbet sıradan şeylerle başladı, herkesin Ellen'a okulla ilgili sorular sormasıyla, en çok hangi dersleri sevdiğini söylemesini istemesiyle devam etti. Ellen onlara okuma, heceleme ve matematik diye yanıt verdi, öğrendiği son şeylerden bahsetti.

Anne Marie, Barbie'ye, "Lafı açılmışken, sen oryantal kursuna yazıldın mı?" diye sordu.

Dalıp giden Barbie aniden başını kaldırdı. "Dans mı?"

"Dileklerinden biri olduğunu söylemiştin."

"Ah, evet. Daha yazılmadım. Ama yazılacağım muhtemelen." Sandalyesinde dimdik oturdu, çatalını tabağında gezdirdi, sonra da masaya bıraktı.

Elise ona, "Listende başka ne var?" diye sordu.

Barbie çantasına uzanıp bir kâğıt çıkardı. "Ben de Anne Marie gibi bir defter oluşturmaya başladım, ama sabah evde unutmuşum. Şimdilik listem burada."

Ellen, Lillie'nin kızının üzülmesini istemiy otmuşçasına, "Ben de benimkini evde bıraktım, Anne Marie'nin evinde," dedi.

"Çıplak yüzmenin eğlenceli olacağını düşünüyorum."

Anne Marie, "Bence de eğlenceli olabilir," dedi. Şimdiye

kadar aklına gelmemişti.

Ellen, Anne Marie'nin elbisesinin koluna asıldı, Anne Marie ona doğru eğilince fısıldayarak, "Yoksa çıplak yüzme yeni bir diyet mi?" diye sordu. "Anneannem çoğu zaman diyetlerden bahseder."

Anne Marie ona nasıl cevap verebileceğini bilmiyordu. "Şey, öyle de diyebiliriz."

O akşam ilk kez Barbie'nin yüzü güler gibi oldu. "Ak-lıma koydum, yapacağım."

Elise, Lillie'yle birlikte üzerinde brovniler, kurabiyeler ve tartlar olan tatlı tabaklarıyla içeriye girerken, "Ne yapacakmışsın?" diye sordu.

"Çıplak yüzeceğim."

Annesi sertçe, "Barbie!" dedi.

"Geceleyin, anne. Etraf boşken."

Elise sakince, "Ay ışığının altında," diye ekledi. "Maverick'le ben de..." Birden sustu, yanakları al al oldu.

Barbie, "Maverick'le birlikte denize çıplak mı girdiniz?" diye sordu.

"Yıllar önceydi..." Duraksadı. "Doğrusu bir araya geldikten kısa süre sonraydı." Elise kocasını hatırlayınca gü-lümsedi. "Maverick çılgın fikirlerle dolu bir adamdı."

Barbie, "Onu neden bu kadar çok sevdiğin belli oluyor," diye fısıldadı.

"Onu sevdim, gerçekten de çok sevdim. Harap ettiğimiz onca yıla yanıyorum. Ama Maverick pişmanlıklarımızdan bahsetmemi istemezdi. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz

gerektiğini söyledi, biz de otuz yıllık hayatı üç yıla sığdırabilmek için elimizden geleni yaptık." Yüzündeki ifade aynı anda hem mutluluğu hem yaşadığı üzüntüyü yansıtıyordu; onu bu halde görmek acı vericiydi.

Anne Marie'nin gözlerine yaşlar doldu, bakışlarını klâsörüne çevirdi. "Peki ya sen, Lillie?" diye sordu. Elise'in kendini toparlayabilmesi için lafı değiştirdi.

Lillie, "Önce sen," deyip Ellen'a tatlı uzattı. Küçük kız tabağa dikkatlice baktı ve yabanmersinli turtadan aldı.

Anne Marie gülümsedi, sonra da yine özel defterine baktı. Açtığı sayfada Eyfel Kulesi'nin fotoğrafı vardı. "Ben de sevdiğim biriyle Paris'e gitmek istiyorum."

Barbie, "Çok güzel fikir," dedi.

Anne Marie bunun Robert'in verdiği sözlerden biri olduğundan bahsetmedi. Fransa'nın, özellikle de Paris'in güzelliğinden lisede iki yıl Fransızca dersi aldığı anda etkilenmişti. Robert bir gün yaşayacakları maceralarla ilgili harika hikâyeler anlatmıştı. Nedense söyledikleri hep gelecekte olurdu. Gelecek ay. Gelecek mevsim. Gelecek yıl. Ne zaman plan yapmaya başlasalar o zaman Robert'in işleri yoğunlaşır.

Anne Marie bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Artık hayat onundu ve mutluluğu ancak kendisi bulabilirdi. Bir daha başka hiç kimsenin sözlerine kanmayacaktı.

Kocasını sevdiği ve ona destek olduğu için hiç şikâyetçi olmamıştı. Şimdi evlilik hayatının tamamını yarınlara dansözlerle, iyi niyetle dile getirilmiş vaatlerle geçirdiğini fark ediyordu.

Elise, "Daha önce de bundan bahsetmiştin sanırım," dedi. "Senin için çok önemli olmalı."

"Aynen öyle."

"O zaman neden duruyorsun?"

"Tek başıma gitmeyi istemiyorum."

Her zamanki gibi olayın özünü anlayan Elise, "Tamam o zaman, olay Paris'i görmek değil, âşık olmak," dedi.

"Evet, haklısın. Yeniden âşık olmayı istiyorum."

"Çok güzel."

Lillie sakince, "Ben de," dedi. Karşısındaki kızma baktı.

Anne Marie, Lillie'nin gözlerine yaş dolduğunu görünce şaşırıp kaldı. Lillie, "Yirmi dileğim var ama bir tanesi çok önemli," dedi. "İlki olmadan diğerleri çok da anlam ifade etmiyor."

Elise, "Neymiş o?" diye sordu. "Gerçi tahmin edebiliyorum ama sormuş olayım."

Lillie, Elise'in sözlerinin ardından kısa süreliğine gülmüsedti. "Yeniden âşık olmayı istiyorum," dedi. "Arkadaşları tarafından saygı duyulan, prensipleri olan, onurlu bir adama; bana değer verebilecek, hem sevgilim hem de arkadaşım

olabilecek bir erkeğe âşık olmayı istiyorum." Gözünden aşığı bir gözyaşı yuvarlandı. "Hayatımın büyük kısmını başkalarını mutlu etmeye çalışarak geçirdim. Artık böyle yaşamaya devam edebileceğimi sanmıyorum."

Barbie, "Haklısın," dedi. "O adamı bulmayı hak ediyorsun anne."

Lillie'nin sesi çatladı. "Sen de."

"Biliyorum."

Sonra aniden Barbie gözyaşlarına boğuldu, herkesi şaşırttı. "Özür dilerim, anne. Çok çok özür dilerim."

"Ben de senden özür dilerim kızım."

Lillie sandalyesini geri itti, anne kız birbirlerine sarılıp ağladı.

Anne Marie, Elise'e baktı, Elise de ellerini açıp neler olduğunu anlamadığını gösterdi. Ellen bir kez daha Anne Marie'nin bluzunun koluna asıldı. Anne Marie'ye doğru eğilip fısıldayarak, "Neden ağlıyorlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"İyiler mi?"

Anne Marie kolunu Ellen'm omuzlarının üzerine attı. "İyi olacaklar," dedi.

Lillie'yle Barbie aniden kahkahalar atmaya başladı, gözlerini peçetelerle silip maskaralarını etrafa bulaştırdılar, genç kızlar gibi kıkır kıkır güldüler.

Ellen da gülmeye başladı. Çok çekmeden Elise de onlara katıldı. Bir süre sonra ayağa kalktı, önündeki yemek tahaklarını mutfağa götürüp tezgâhın üzerine bıraktı.

Anne Marie de Ellen'la kendi tabağını topladı. Bu akşam yaşadıkları Ellen hariç hepsinin duygusal olarak rahatlamasını sağlamıştı. Ama Anne Marie bu anların küçük kız için de değerli olduğunu fark etmişti.

Ayağa kalkmadan önce Önündeki özel defteri eline alıp kapatt. Eyfel Kulesi'nin fotoğrafının yanına yapıştırdığı Paris kartpostalı takıldı gözüne.

Bir gün Paris'e **gidecek** ama yalnız olmayacaktı, o zamana kadar hayatının aşkını bulacaktı çünkü.

20

Üzerinde gayet resmi bir kıyafet olan, resmi görünümlü kadın Blossom Sokağı Kitapçısı'na girdiğinde, Anne Marie sabah telefonda konuştuğu kişinin geldiğini anladı. Kadın kendisini Washington Eyaleti Çocuk Esirgeme Kurumu sosyal görevlisi Evelyn Boyle olarak tanıttı. Oldukça sakin, ciddi ve güven verici bir tonla konuşuyordu; yoksa Anne Marie ters giden bir şeyler olduğundan şüphelenebilirdi. Dolores Falk'un ameliyattan önce verdiği kâğıtlar yanındaydı; Ellen'la ikisi sık sık Dolores'le telefonda görüşüyordu.

Anne Marie sosyal hizmetler görevlisinin neden şimdi ortaya çıktığına anlam veremedi. Birkaç gün içinde Dolores bakımeviden ayrılacak, Ellen da onun yanma dönecekti. Devlet Ellen'm durumundan endişe duymakta biraz geç kalmıştı.

Anne Marie tezgâhın etrafında dolanıp öne çıkarken, "Bayan Böyle olmanız," dedi. Neyse ki cuma günleri öğleden sonraları çalışan Theresa işe birkaç dakika önce gelmişti.

"Siz de Anne Marie olmanız." Sosyal hizmetler görevlisi öne adım atıp elini uzattı. "Lütfen bana Evelyn deyin."

Anne Marie karşısındaki kadının sıcak tavrına rağmen gergindi.

Evelyn, "Oturup konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu.

"Elbette," diyen Anne Marie kısa süreliğine kadının ya-

nından ayrılıp onlara meraklı gözlerle bakan Theresa'mn yanına gitti.

Theresa, "Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı.

Anne Marie de aynı şekilde fısıldayarak, "Sorun yok," diye yanıt verdi. "İhtiyacın olursa üst katta olacağım," diye ekledi.

Theresa başını salladı.

Anne Marie, Evelyn'i arkadaki dar merdivenden evine çıkardı. Ellen, Anne Marie'yle yaşamaya artık alıştığı için lastik çizmelerini basamaklara bırakmıştı. Anne Marie onları da alıp yukarı götürdü.

Baxter kapının önünde kuyruğunu heyecanla sallayarak onu bekliyordu. Bu beklenmedik ziyaretinin sebebini merak etmiş gibi başını yana eğdi. Anne Marie onu sevdikten sonra Baxter sosyal hizmetler görevlisinin ayakkabılarını koklayıp, mutfağın köşesindeki yatağına döndü.

Anne Marie kadına sormadan ocağın yanma gidip çay suyu koydu. Evelyn mutfak masasına oturdu, elindeki evrak çantasını masaya koydu, içinden sarı renkli büyük bir not defteri çıkardı.

Anne Marie, "Ellen'in benimle birlikte kaldığını nereden öğrendiniz?" diye sordu. Dolores'in Sosyal Hizmetler'e haber verdiğini sanmıyordu; bu yüzden ya hastane ya da Woodrow Wilson İlkokulu'ndan biri, muhtemelen de Helen Mayer onları aramıştı.

Evelyn çantasının içinde kalem ararken, "Ellen'm okulundan bir telefon aldım," diyerek, Anne Marie'nin tahminini

doğruladı.

Anne Marie ellerini arkasına koyup mutfak tezgâhına yaslandı. "Ellen'in anneannesi kendisi iyileşme sürecindeyken Ellen'a benim bakabilmem için kâğıt imzaladı." O karalanan, üzerinde okuması zor bir yazı olan o kâğıdın yasal olarak ne kadar bağlayıcı olduğu belirsizdi. Zavallı kadın Ellen'a bakması için birini bulma umuduyla küçük kızın bakımını önüne gelen herkese verebilirdi.

"İlk başta Ellen'ın sadece birkaç gün sizinle kalacağını düşündüğünüzü tahmin ediyorum."

"Evet." Anne Marie daha fazla açıklamada bulunmayı istiyordu ama kendini tuttu. Bu tür anlarda az ve öz konuşmak en iyisiydi. "Dolores, Ellen'ın bakıcı ailelerin yanına gitmesine izin vermemem için benden söz istedi."

Evelyn Boyle başını kaldırdı. "Bu bölgede birçok harika bakıcı aile var."

"Öyle olduğundan eminim ama..."

"Aslına bakarsak, Ellen zaten ona eşdeğer birinin yanında kalıyor zaten."

Anne Marie hızlıca, "Ellen beni tanıyor ve bana güveniyor," dedi.

"Haklısın. Ben de aynı şeyi kastediyordum. Onun bakıcı annesi **sensin**" Evelyn bir anlığına duraksadı. "Durumu doğru anlamışım, değil mi? Ellen'la aranızda herhangi bir akrabalık bağı yok."

Anne Marie, "Doğru," diye yanıt verdi. Ama kadının sorusu havada kaldı, şüpheler ve korkular doğurdu.

Demliğin düdüğü ötüp laflarını tam da gerektiği anda böldü. Anne Marie çaydanlığa su koymakla meşgul oldu. Demliği alıp masanın ortasına demlenmeye bıraktı, bu sırada da dolaptan iki fincanla onlara uygun iki çay tabağı aldı.

Güzel takımları depodaki bir kutunun içindeydi, mutfak dolabında ise birbirinden farklı tabaklar ve bardaklar vardı. Bunu daha önce hiç dert etmemişti ama şimdi canı sıkılmıştı. Evindeki tabaklar set olmadığı için Ellen'ı elinden almaya-caklarını biliyordu. Yine de işi **şansa** bırakmayı istemediğini anladı.

Fincanlara çay doldurdu, ellerinin titremesine sinir oldu.

"Buraya gelmeden önce okula uğradım."

Anne Marie bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremedi. "Ellen'la konuştunuz mu?"

Evelyn şeker kâsesine uzanıp çayına dolu dolu bir kaşık şeker atarken, "Konuştum," dedi. "Senin hakkında hep güzel şeyler söyledi. Anneannesini ziyaretlerinizden, ona elbiseler aldığından bahsetti. Evlerine hiç uğradın mı?"

"İki kez. Ellen'ın bazı eşyalarına ihtiyaçları vardı, bir de Dolores'e evine bakacağıma söz vermiştim."

"Çok güzel. Onlar için yaptıklarından mutluluk duyduğundan eminim."

Anne Marie'nin gerginliği kısmen azaldı.

Evelyn fincanını eline aldı. "Ellen'a örgü örmeyi öğrettiğin doğru mu?"

"Aslında birbirimize öğrettik desem daha doğru olur. Ellen anneanesi için başörtüsü örüyor, ben de diz battani-

yesine başladım. Ama seçtiğimiz renkler birbirine uymadığı için Dolores'in ikisini aynı anda kullanabileceğini sanmıyorum. Ben açık eflatun bir ip seçtim, Ellen da pembe ile şeftali rengini bir araya getirmeyi tercih etti. Yani kim bunların... Neyse, sanırım bunlar önemli değil." Anne Marie lafı dolandırdığını biliyordu, bu yüzden sustu. Yine de Ellen'ın başarılarıyla övünmekten kendini alamıyordu.

Sandalyesini geriye iten Anne Marie çabucak diğer odaya gidip üzerinde şişleri duran Ellen'ın örgüsünü getirdi. "Bakın, ilmekleri ne kadar düzgün," dedi, çocuğun verdiği çabanın ürünü gösterdi. "Benimkiler bile bu kadar düzgün değil. Ellen örgü örmeyi seviyor, şimdiden üç arkadaşına bildiklerini öğretmiş. Öğretmeni bundan o kadar etkilenmiş ki, sınıfın tamamının öğrenmesinin iyi olabileceğini düşünmüş." Evelyn bunu desteklercesine başını salladı. "Ellen'ın öğretmeni bundan bana da bahsetti. Örgü örmenin çocukların matematiği daha iyi kavramasına yardımcı olabileceğini, onlara sabırlı olmayı öğreteceğini söyledi. Ayrıca onlara başarı duygusunu tattıracağından bahsetti. Bence ortaya çok harika bir fikir çıkmış."

"Gerçekten mi?" Anne Marie kendini tutamayıp gülümsedi. "Ellen'la konuştuğumda bana yirmi dilek diye bir şeyden de bahsetti. O nedir?"

"Şey... o... öylesine bir şey."

"Ellen tam aksini düşünüyordu. Çantasında evden okula götürüp getirdiği bir defter vardı."

Anne Marie, Ellen'ın onu yanında taşıdığını bilmiyordu. "Öyle mı?"

"Anladığım kadarıyla sınıfın yarısı da liste yapmaya başlamış."

"Ya..." Anne Marie çayından bir yudum aldı. "Bir grup arkadaşım ile birlikte bunun eğlenceli olabileceğini düşündük, o kadar." Bundan daha fazlasını hem çok karmaşık hem de çok özel olduğu için açıklamayı istemiyordu.

Evelyn hevesle, "Çok hoşuma gitti," dedi.

Anne Marie karşıdaki kadına bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Evet, bunda şaşılacak bir şey yok. Aslında ben de liste yapmayı düşünmeye başladım."

Anne Marie biraz rahatladı.

"Bayan Peterski, Ellen'm durumunun son üç haftada çok iyiye gittiğini söyledi. Notları her zaman iyiymiş, ama başka konularda şimdiye kadar sorunlar yaşıyormuş. Sosyal becerileri çok gelişmiş, yeni arkadaşlar edinip onlara yardım ediyormuş."

Anne Marie başını salladı. Bunlarla gurur duymayı hak edecek bir iş yapıp yapmadığından emin olmamasına rağmen kendini tutamadı.

"Ellen da çok mutlu. Bu anlaşmanız işe yararıya benziyor."

Anne Marie, "Ellen çok uysal bir çocuk," dedi. Birbirlerine uyum sağlamaları birkaç gün almıştı ama ufak tefek birkaç sorunun haricinde birlikte yaşamaya alışmışlardı.

Evelyn, "Evet, olgun davranmayı başarmış," dedi.

"Ellen size köpeğim Baxter'a yuvarlanmayı öğrettiğini söyledi mi?" Ellen haftalardır köpeğe bir şeyler öğretmeye çalışıyordu, en sonunda amacına ulaşmıştı.

Evelyn köşede sessizce duran Baxter'a bir bakış atıp, "Evet, bahsetti," dedi.

Evelyn, "Dolores Falk'un şu anda kaldığı bakımevindeki görevlilerle konuştuğumdan size bahsetmiş miydim?" diyerek sözlerine devam etti.

Anne Marie fazlasıyla gerildiği için bunu hatırlayamadı. "Galiba bahsetmediniz. Dolores bana durumunun iyiye gittiğini, önümüzdeki hafta taburcu olacağını söyledi. Çarşamba günü olabileceğini düşünüyordu."

Bayan Böyle ona yanıt vermeden önce biraz tereddüt etti. "Bayan Faik iyileşme aşamasında. Ellen'la sizin sık sık ziyaretine gittiğinizi söyledi. Her gün torunuyla telefonda görüşeceği birkaç dakikayı sabırsızlıkla beklediğinden bahsetti."

"Her fırsatta Dolores'i görmeye gidiyoruz."

"Özveriniz için sizi tebrik ederim."

Anne Marie, "Haftada üç, dört kez," diye ekledi. Ellen ve Dolores adına bu ziyaretlerin önemini bildiği için işlerinden vakit ayırmaya büyük çaba sarf ediyordu.

"Çok güzel."

"Sağ olun. Elimden geleni yapıyorum."

Evelyn ayını yudumladı. "Yaptığınızı görüyorum. Bunun en iyi kanıtı da Ellen. Öğretmeni durumundan çok memnun. Okulun rehber öğretmeni Bayan Mayer de sizden övgüyle bahsetti."

Konuşma Anne Marie'nin düşündüğü kadar zor geçmiyordu. Rahatlamaya başladı.

"Bayan Falk'un durumuna dönmek gerekirse..." Sözler az önceki soru gibi havada kaldı.

"Evet?" Anne Marie fincanını masaya bıraktı. "Gelecek hafta taburcu olacağını mı söylemişsiniz?" "Evet. EllenTa çarşamba günü okuldan sonra yanına uğradık, Dolores de hemşirelerden biriyle bu konuda konuştuğunu söyledi."

"Maalesef Bayan Faik biraz tezcanlı davranmış."

"Anlamadım? Neyi kastettiniz?"

"Doktoruyla ve başhemşireyle görüştüm."

Anne Marie'nin içi ürperdi. "Dolores iyileşecek, değil mi?"

"Evet, iyileşecek. Durumu gerçekten de iyiye gidiyor. Ama ciddi bir kalp ameliyatı geçirdiğini unutmamak gerek." "Elbette, haklısınız." Dolores ameliyattan sonra ciddi bir rahatsızlıkla karşı karşıya kalmamıştı.

"Ancak..."

"Bir sorun mu var?"

"Sorun sayılmaz aslında."

"Peki neyi var?"

Bayan Böyle parmağını fincanında gezdirdi. "Ne yazık ki evine dönmesi haftalar alacak."

Anne Marie, "Haftalar mı?" diye tekrarladı. Bu büyük bir şoktu, Ellen'ın çok üzüleceğini biliyordu.

"Çok üzgünüm."

Bunu Ellen'a nasıl anlatacağım düşünen Anne Marie, "Peki, kaç hafta sürermiş?" diye sordu. "Dolores'in eve ne zaman dönebileceğini söyleyebilir misiniz?"

"Ben doktor değilim."

"Doktoru ne dedi?"

"İki hafta."

"Bana da öyle demişlerdi, ama sanırım siz *ilaveten* iki haftadan daha bahsediyorsunuz, öyle mi?" Anne Marie yavaşça nefesini verdi.

"Evet. Sizin için sorun olur mu?"

"Olmaz. Ben sadece bunun Ellen'ı üzmesinden korkuyorum. Anneannesini çok seviyor."

"Biliyorum."

"Ellen, Dolores'in evine dönmesi için gün sayıyordu."

"Bunun çocuğun moralini bozacağını ben de tahmin ediyorum. Ayrıca başta kabul ettiğin şartların değiştiğini de biliyorum. İstersen geçici olarak kalabileceği bir ev ayarlayabilirim."

Anne Marie, "Bu onu daha da çok üzer," diyerek kadının teklifini hemen reddetti. "Ellen'in anneannesinden ayrı kalması zaten çok zor oldu. Şimdi de tamamen yabancı olduğu bir eve bırakılması büyük bir travma yaşamasına yol açabilir."

"Çok haklısın."

Anne Marie en azından bu konuda aynı fikirde olduklarını düşündü, iç rahatladı.

"O zaman Ellen'in iki hafta daha yanınızda kalması sorun olmaz, değil mi?"

"Elbette sorun olmaz." Başka bir seçeneği düşünmeye bile gerek yoktu.

"O halde size doldurmanız için birkaç form bırakacağım."

"Neyle ilgili?" Anne Marie bundan hiç hoşlanmadı.

Evelyn çantasından birkaç kâğıt çıkardı. "Ellen'in iki haftadan fazladır sizinle kaldığı ve muhtemelen iki hafta daha kalacağı için sizden izin belgesi için başvuru yapmanızı isteyeceğim."

"Neden?"

Evelyn çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi, "Ellen'in bakıcı ailesi olabilmeniz için," dedi.

Anne Marie doğrudan itiraz edecekmiş gibi oldu, ama karşı çıkmak yerine sustu. Yapılacak en iyi şey istekli davranmaktı. Ama bakıcı anne olmak gibi bir niyeti yoktu. Hem ne gereği vardı ki? Başvurusu kabul edilene kadar Ellen anneannesinin yanına dönmüş olacak, bunlar önemsiz kalacaktı.

Anne Marie formları alıp, "Teşekkür ederim," dedi.

Ayağa kalkıp çaydanlığı ve fincanları lavaboya bıraktı. Görüşmenin bittiğini sezdiği için, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Ne demek."

Baxter yatağından kalktı, değişmez göreviymiş gibi

merdivenlere kadar ikisinin yanında yürüdü. Onlar merdivenden inerken en üst basamakta sessizce durdu.

Anne Marie sosyal hizmetler görevlisini yolcularken, saçları kısmen yüzünü kapatan, başı öne eğik bir kişinin tekli koltukta oturduğunu fark etti. Baktığı kadın uyuyor gibiydi. Anne Marie tekrar ona baktı ve birden kim olduğunu anladı.

Üvey kızı Melissa Roche yanına gelmişti.

21

Melissa, Anne Marie'nin dikkatli bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi gözlerini açtı, ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Anne Marie onu geri aramadığına pişman olmuştu. Uzaktan bile Melissa'nın moralinin bozuk olduğunu görebiliyordu.

İlk başta ona aldırış etmeyip Evelyn Boyle'ı kapıya kadar geçirdi. Ziyareti için teşekkür etti, formları okuyacağına söz verdi ve içten içe onları okumakla yetineceğini düşündü. Evelyn'in Ellen'ı onun korumasından almayı planlamadığı netleşmişti.

Anne Marie, Dolores'le ilgi son haberlerin ona karışık duygular yaşattığını kabul etmek zorundaydı. Bir yandan Ellen'ın hüsrana kapılacağını biliyor, bir yandan da küçük kızın yanında bir süre daha kalacak olmasına seviniyordu.

Evelyn gidip Anne Marie dükkâna geri döndüğünde Melissa gergince sandalyenin yanında duruyordu. Anne Marie'yi bekliyor gibiydi.

Anne Marie bazı özel siparişlerle ilgili olarak birkaç dakika Theresa'yla konuştu, sonra da üvey kızının yanına gitti. "Merhaba, Melissa."

"Telefonuna mesaj bıraktım. Beni aramadın."

"Dün akşam dışarıdaydım, eve geç geldim."

Melissa şaşkınlıkla ona baktı. "Biriyle görüşmüyorsun, değil mi?"

Neden yine aynı şeyi soruyordu ki? Robert'i kaybetmesinin üzerinden bu kadar az süre geçmişken bir başka ilişkiye atılmayı düşünmüyordu bile. Soğuk bir tavırla, "Hayır, bayan arkadaşlarımla birlikteydim, ama bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," dedi. "Seni bu akşam aramayı düşünüyordum." Aslında Melissa onu birkaç kez aramıştı. Ona tek bir mesaj bırakmıştı ama ekranda üç kez aradığı görünüyordu.

Melissa titrek bir sesle, "Yemeğe çıkalım mı?" diye sordu.

"Sağ ol, ama ben çoktan yedim."

Melissa öğleden sonra saat ikide böyle bir teklifte bulunmasına rağmen reddedilmeyi beklemiyormuş gibi gözlemlerini kırıştırdı.

"Doğrusu seninle tekrar bir restorana gitmeyi istemiyorum."

Melissa'nın rengi soldu. "O konuda üzgün olduğumu söylemiştim."

Anne Marie başını salladı. "Evet, söylemiştin."

"Gerçekten üzgünüm! Tekrar özür dilerim. Bazen aptalca şeyler yapabiliyordum. Gördüklerimden neden sana bahsettiğimi bilmiyorum. Brandon bana çok kızdı. Bana... neyse, önemli değildi."

Anne Marie üvey kızının ziyaretinin kısa süreli olmayacağını fark etti, tekrar koltuğa oturmasını işaret etti, sonra

da yanındaki koltuğa geçti. Dükkân yoğun değildi, Theresa işlerle tek başına ilgileniyordu.

İkisi birkaç saniye sessizce oturdu. Anne Marie ilk önce konuşmama konusunda kararlıydı. Ne de olsa Melissa aramıştı onu. Söyleyecekleri olan kişi oydu ve açıkçası Anne Marie de neler olduğunu merak ediyordu.

"Brandon bir ara yanma geldiğini söyledi."

"Evet." Anne Marie detaya girmede.

"Yanında bir çocuğun kaldığından bahsetti."

"Geçici bir durum."

Melissa bu yorumun ardından hafifçe başını salladı.

"Bunu da söyledi. Adı... Allie'ydi, değil mi?"

"Ellen."

"Ellen'in çok tatlı bir kız olduğundan bahsetti."

"Aynen öyle." Melissa'nın sadede gelmesini bekliyordu.

"Buraya bunları konuşmaya gelmedin herhalde."

Üvey kızı, "Evet," dedi, ellerini gergince birleştirdi.

"Brandon sana annemle bozuştüğümüzü söyledi mi?"

"Bir ara lafı geçti."

"Annem bana çok kızgın."

Debbie Macomber

"Bir sebebi var mı?"

Melissa omuz silkti. "Aslında birkaç tane var. İlk olarak, vaktinde mezun olamayacak gibiyim."

"Melissa!" Anne Marie şaşkınlıkla nefesini tuttu. Robert, Melissa'nın başarılı bir öğrenci olmasıyla övünürdü; Anne Marie sorunun üvey kızının notlarıyla ilgili olacağını düşünmüyordu.

"Okulu bıraktım."

Anne Marie'nin ağzı açık kaldı. Merakla "Peki neden?" diye sordu.

Melissa cevap vermedi.

Anne Marie genç kızın gözlerine yaşların olduğunu gördü. Melissa başını önüne eğip Anne Marie'nin tam olarak duyamadığı bir şeyler söyledi.

"Efendim?"

Melissa çenesini yukarı kaldırdı. Derin nefes aldı, sonra da yüksek sesle, "Hamileyim," dedi.

Anne Marie kendini koltuğa bıraktı. Şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yaparken, "Hamile misin?" diye sordu.

"Annem bana çok kızgın."

Anne Marie bundan hiç şüphe duymuyordu. Pamela'nın kızı için büyük planları vardı. Melissa'nın kariyeri merkezi Londra'da bulunan bir oteller zincirinin üst yönetiminde görevli annesi tarafından önceden çizilmişti. Brandon'm dediğine göre, yüksek lisans diplomasını alır almaz yönetim kademesinde işe başlayabilecekti. Bu işle birlikte İngiltere'de

yaşama fırsatını da yakalayacaktı.

"Ondan kurtulmamı istiyor, aynen böyle dedi. Kürtaj olmam gerektiğini söylüyor."

Anne Marie ne diyeceğini bilmiyordu. Pamela'mın kızından ilk torunundan "kurtulmasını" istediğine inanamıyordu. Robert böyle bir öneriye şiddetle karşı çıkardı.

Anne Marie kendi duygularına anlam vermeye çalışırken, "Bebek erkek arkadaşın Michael'dan mı?" diye sordu. Melissa başını salladı.

"O ne yapmanı istiyor?"

Melissa gözlerini kapattı. "Ona... henüz söylemedim."

Öne eğilen Anne Marie, Melissa'nın elini tuttu.

Hıçkıra hıçkıra ağlayan üvey kızı sıkıca ona tutundu. "Michael'dan ayrıldım."

Korkuya ve paniğe kapılan Melissa, Anne Marie'nin gözüne küçük bir kız gibi göründü. Sakince, "Michael'ın bunu bilmeye hakkı var," diye fısıldadı.

Melissa burnunu çekti. "Bunu biliyorum, ona söyleyeceğim. Sadece her şey o kadar karıştı ki, ne yapacağıma karar veremiyorum. Ona söylemeyi istemedim; çünkü öyle ya da böyle beni etkileyebileceğinden korktum."

"Bu yüzden de ilişkinizi mi sonlandırdın?"

Melissa dudağını ısırdı. "Aptallık ettim, değil mi?" Buna nasıl cevap vereceğini bilemeyen Anne Marie, genç kızın elini sıktı.

"Babamı şimdi daha çok özleyorum. Kafam çok karışık, annem de bana çok kızgın."

Anne Marie, "Pamela ne diyor?" diye sordu.

"Bana günde iki üç kez e-posta atıyor; sözde tavsiyede bulunuyor, ama yazdıkları mahkeme emirlerine benziyor. Anneme göre bir hata yaptım ve bu hatanın hayatımın geri kalanını mahvetmesine izin vermemeliyim. Bana şu kliniklerden birinden randevu almamı ve çok geç kalmadan hamileliği sonlandırmamı söyledi. İngiltere'deki iş fırsatını kaçırsam pişman olacağımı, bir daha böyle bir fırsat yakalayamayacağımı yazdı."

Anne Marie bu tavsiyeyle ilgili yorumunu kendine saklamaya çalıştı.

"Bebeğim hakkında aceleyle bir karar vermekten pişmanlık duymayacakmışım gibi konuştu. Bunu yapabileceğimi sanmıyor, Anne Marie." Solgun yanaklarından aşağı gözyaşları döküldü.

"Sen **ne** istiyorsun?"

Anne Marie'nin elini tutmaya devam eden Melissa, "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Aslında klinikteki kadınla konuştum, o da bana düşünebileceğim birkaç seçenek olduğundan bahsetti."

"Böyle önemli bir konuda karar vermeden tüm seçeneklerini gözden geçirmelisin bence de."

Melissa hüngür hüngür ağlarken, "Buraya kadar," dedi. "Kürtaj yapılması için tanınan yasal sürenin bitmesine sadece birkaç gün kaldı."

"Kaç aylık hamilesin?"

"Üç." Boşta olan eliyle çantasında bir peçete aradı. "İlk

başta hamile kaldığıma inanmadım. Yani düzenli olarak âdet görmezdim zaten, böyle bir şey olacağını düşünmeme sebep olacak bir şey de yoktu. Michael'la korunuyorduk, ama onlar da yüzde yüz etkili değilmiş demek ki. Yoksa şimdi bu halde olmazdım." Eliyle kamını gösterdi, sonra da burnunu sildi. "Doktora gittin mi?"

Uzaklara baktı. "Daha gitmedim. Ama klinikteki teknisyen ultrasonda baktı. Bebeğimin hareket ettiğini gördüm." "Arkadaşlarınla veya Brandon'la konuştun mu?" Melissa başını iki yana salladı. "Sen ve annem haricinde kimse bilmiyor. Başka kimseye söyleyemezdim."

Melissa'nın neden onun yanma geldiğini merak eden Anne Marie, "Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu. Ama üvey kızının söyleyeceği hiçbir sebep onun gözünde önemli değildi. Onun için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Karar vermem için bana yardım edecek birine ihtiyacım var."

Melissa karar almakta zorlanıyordu; şimdiye kadar yaptığı çok sayıdaki kötü tercih haklı olduğunu gösteriyordu. Bir ihtimal bazılarının geri dönüşü olabilirdi.

Anne Marie, "Tamam," deyip derin bir nefes aldı. "Öncelikle okulu bırakmanın, özellikle de mezun olmana bu kadar kısa süre kalmışken böyle bir şey yapmanın anlamı yok."

"Biliyorum. Bu da en az Michael'la ayrılmam kadar aptalca bir hareketti, değil mi?"

"Derslerini toparlamak ve mezun olmak için elinden

gelen her şeyi yap. Baban eğitimini başarıyla bitirmeni isterdi."

Melissa başını sallayarak tavsiyelerini takdir ettiğini gösterdi. "Bölümdeki öğretmenlerimden birkaçı benimle konuşmayı istedi, dolayısıyla bir sorun olacağını sanmam."

"Güzel."

"Peki ya annem?" diye sorup endişeyle Anne Marie'ye baktı.

"Bu senin kararın, onun değil."

Melissa bunu duymaya ihtiyacı varmış gibi başını salladı. "İngiltere'ye gitmezsem..."

"Neden gidemiyormuşsun?"

"Annem bebeği aldırmadığım sürece işe giremeyeceğimi söyledi."

"Ciddi olduğuna inanmıyorum. Aldığı habere şaşırdığı için öyle demiştir, o kadar." Robert'in ona Pamela'yı evlenmeden önce hamile bıraktığını itiraf ettiği zamanı hatırladı. Pamela da muhtemelen kızının genç yaşta evlenerek onun düştüğü hatalara düşmesinden, yanlış adamla evlenmesinden korkuyor olmalıydı.

"Michael'a olan biteni hemen anlatmalıyım, değil mi?"

"Yerinde olur." Anne Marie, Melissa'nın bunu yapmayı istediğini görebiliyordu. "Oturup konuşursunuz. Onu seviyor musun?"

"Evet, ama bir arkadaşım onu başka biriyle gördüğünü söyledi." Duraksadı, gözyaşları yanaklarından aktı. "Beni seviyor olsa bu kadar kısa sürede birini bulmazdı, öyle değil

mi?"

Anne Marie, "Erkeklerin neyi neden yaptığım kim anlamış ki?" diyerek konuşmalarını esprili bir havayla yumuşatmaya çalıştı.

Melissa titreyen yüzüyle gülerek ona yanıt verdi. Hemen ardından, "Teşekkürler, Anne Marie," diye fısıldadı. "Senden yardım isteyeceğimi hiç düşünmezdim, ama şu anda bir tek sana içimi dökabiliyorum."

Bir zamanlar Anne Marie üvey kızını kazanmak için her şeyi yapardı. Ama bunun Robert'in vefatının ardından gerçekleşebileceğini hiç düşünmemişti.

Birbirlerine sarılıp gelecek hafta öğle yemeği yemek için sözleştiler. Birbirlerinden ayrıldıklarında Anne Marie, Melissa'nın bir şey söylemek istediğini fark etti. Üvey kızı ciddi gözlerle önce uzaklara, sonra da Anen Marie'ye baktı.

"Son buluşmamızdan dolayı tekrar çok çok özür dilerim."

Anne Marie başını salladı.

"Sen?" Melissa soru sormanın uygun olup olmayacağına kafa yoruyormuşçasına lafını yarım bıraktı.

"Sen ne?"

Melissa omuz silkti. "Rebecca'yla görüştün mü? Ona bebeği sordun mu?"

Anne Marie donuk bir sesle, "Hayır," dedi.

Üvey kızı konuyu uzatmadı. El sallayıp, "Haftaya görüşürüz," dedi ve kapıya yöneldi.

Anne Marie, Melissa kitapçıdan çıkana kadar bekledi,

sonra da kendini koltuğa bıraktı, eliyle gözlerini kapattı. Hayatının büründüğü bu kâbustan bir türlü uyanamıyordu. Çocuk isteyen kişi **oydu**.

Rebecca değil.

Melissa değil.

Oydu.

Bebek sahibi olma arzusu Robert'ten boşanmasına yol almıştı. Ciddi olduğunu göstermek için direnmiş, ama bunun hiçbir faydasını görmemişti. Onun yerine büyük ihtimal Robert'in asistanı onun bebeğini dünyaya getirmişti. Üvey kızı da beklenmedik hamileliği için gelmiş ondan yardım istiyordu.

Ancak onun hayatında bebek yoktu.

Sevgi de eksikti.

Yan tarafında birinin olduğunu hissetti, gözlerini açınca Theresa'yı gördü. Elemanı elini Anne Marie'nin omzuna koydu.

"Haberler kötü mü?" diye sordu.

Gülmeye çalışan Anne Marie başını iki yana salladı.

"Gelen kişi Robert'in kızıydı."

İkisinin arasındaki olayları bilen Theresa dikkatlice ona baktı. "Melissa mı? İyi miymiş? **Sen** iyi misin?"

"O... babasını özlüyor."

Anne Marie de Robert'i düşündüğünden daha çok öz-lüyordu.

22

Barbie pazartesi akşamı sinemaya gitmemeye karar verdi. Bu kararı almak kolay olmamıştı ama önünde başka seçeneğin olduğunu sanmıyordu. Geçen hafta Tessa'ya kartvizitini bırakmıştı; bir sonraki hamlenin Mark'tan gelmesini beklemek zorunda olduğunu hissediyordu.

Mark her ne kadar Barbie'den dolayı, hatta korkakça bir yol olarak da görse, çiçek göndererek ona doğru bir adım atmıştı. Çok hoş bir jest yapmıştı ama Barbie bir özür ya da buluşma daveti gibi bir şey bekliyordu. Mark ona çiçek göndererek ilgisini göstermeyi başarmış olmasına rağmen gururundan da taviz vermemişti.

Belki de bu jesti şimdilik yeterliydi.

Barbie, Mark'ın ona nasıl bir mesaj vermeye çalıştığını biliyordu. Bu karmaşık oyunlarında bir hamle yapmıştı, sıra Barbie'ye geçmişti.

Barbie, Google'da yaptığı aramanın ardından onunla ilgili biraz bilgi edinmişti. Mark serbest çalışan bir mimardı ve şehir merkezinde kendi tasarladığı lüks bir dairede kalıyordu.

Barbie, Mark'ın ilgi göstermesiyle cesaretlenmiş, hatta sevinçten havalara uçmuştu. Ama kendine hâkim olmalı, diz-

ginleri Mark'a vermemeliydi. Sinemaya gidebileceğine, ama henüz erken olduğuna karar verdi.

Salı günü öğleden sonra oryantal dans kursuna yazılmak için Seattle Spor Merkezi'ne gitti. İlk kez gittiği merkezde olimpik bir havuz, büyük bir spor salonu ve birkaç tane de etkinlik odası olduğunu görünce şaşırdı. Ofislerin bulunduğu tarafa gitmek için koridorda ilerlerken antrenman kıyafetleri, mayolar ve spor malzemeleri satan bir dükkânın önünden geçti.

Uzatılan formları doldurduktan ve kurs ücretini ödedikten sonra kendini kararlı ve mutlu hissederek dış kapıya yöneldi. Dileklerini gerçekleştiriyordu. Kendi kendine gülerek köşeyi döndü, tekerlekli sandalyeli olan bir adamın havuza doğru gittiğini görünce aniden durdu.

Mark Bassett.

Tesadüf müydü? Yoksa kader mi? Barbie bunu sorgulayacak değildi. Kalbi birden yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Çok düşünmeden arkasını döndü, dükkâna doğru gitti. Beş dakika sonra kendine mayo ve havlu almış olarak dışarı çıktı. Havuza girmek ise biraz daha zor oldu; havuza girebilmek için altı aylık spor salonu üyeliği yaptırmayı gerekiyordu. Mark'tan önce suya girmek için sabırsızlanırken kredi kartını masanın üzerine yapıştırdı.

Mark bunun planlanmadığına *inanmalıydı*, gerçek de buydu zaten. Barbie'nin havuzda belirmesi ufak bir değişim olabilirdi, ama hayat insana bir fırsat sununca, iki elle ona uzanmak gerekiyordu.

Barbie parlak mavi mayoyu soyunma odasında giyindi, Karayipler'de bir kıyıda ağır adımlarla yürüyormuş gibi dışarı çıktı. Mayo üzerine tam olmuştu. Omuzlarını dikleştirdi, katıldığı o pahalı güzellik kursunda aldığı her bir ders için annesine teşekkür etti.

Merdivene tutunup havuza girdi, vücudu soğuk suya değince ürperdi. Kendi havuzu her zaman otuz derecede tutulurdu. Burası ise en fazla yirmi beş derecedeydi ve ona göre buz gibiydi.

Havuz alanına girdiğinde görevli ona yetişkinlerin tur atma seansı olduğunu söylemişti. Barbie suya girer girmez öğle vakti yüzmeye gelen bu kişilerin antrenmanlarını ciddiye aldığını fark etti. Gözlerinde gözlükleri, başlarında boneleri olan kadınlar ve erkekler ona göre parlak kafalı; kocaman, yuvarlak gözlü bir grup böcekten farksızdı.

Barbie saçının ıslanmasını istemiyordu. Havuzdan çıktıktan sonra işe dönmesi gerekiyordu, sırsıklam saçlarla oraya gidemezdi.

Havuzun kenarından ayrıldığı anda yanından hızla bir yüzücü geçti, onu bir başkası takip etti. Barbie'nin uyuşuk bir şekilde kurbağalama yüzüşünün hoş karşılanmadığı belli oluyordu.

Yanından üçüncü kişi geçti, hızlıca ayaklarını çırpıp Barbie'nin yüzünü ve saçını ıslattı. Ağzına klorlu su kaçan Barbie sertçe öksürdü. Bademciklerinin yerinden fırlayacağını sandı. Hoş görünme iddiası da burada son buldu.

Nefes almaya çalışırken suyun üzerinde durdu, kendi

kendine söylendi. Nefesi normale döndüğünde gözlerindeki suyu eliyle sildi. Saçlarını ıslatmamaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti.

Sonunda havuzun diğer ucuna vardığında, Mark'ın kenara tutunarak onu izlediğini gördü. Tuhaf davranışları onu eğlendiriyor gibiydi. Mark onunla göz göze geldi ve gerçekten de gülümsedi.

Mark ona ***gülümsemişti!***

Saçları zaten mahvolduğu için endişe etmeyi bırakıp canı istediği gibi yüzmeye başladı. Yüzünü tamamen suya gömüp kulaç atarken maskarasının muhtemelen aktığını düşündü ama bunu da önemsemedi.

Mark onu bekliyordu.

Havuzun kenarına tutunup kendini yukarı çeken Barbie, "Tesadüfe bak," dedi. Ona büyüleyici bir bakış atmaya çalıştı.

"Evet, hem de ne tesadüf!"

"Buraya çok sık gelir misin?"

"Her gün."

"Ben de," diyen Barbie yalan söyledi. "Daha önce karşılaşmamamıza şaşırdım."

"Her gün mü?" diyen Mark ona inanmadığını gösterircesine bir kaşını havaya kaldırdı. "Ne zamandan beri?"

Barbie onu kandıramıyordu, bu yüzden gerçeği söyleyebileceğine karar verdi. "Bugünden beri."

Mark gülmek bir yana kahkahalar attı. Sesi derindi ve kulağa hoş geliyordu. Barbie, Mark'm şu son birkaç yılda çok kahkaha atmadığı izlenimine kapıldı.

Mark, "Buraya yüzmeye geldim," dedi. "Sıkıysa bana yetiş."

Barbie onun arkasından, "Hey, asıl sen beni yakalamak zorunda kalacaksın," diye bağırdı.

Büyük bir şakayla karşılaştı.

Mark açılarak gövdesinin üst kısmının etkileyici gücüyle suyu yarıp ilerledi. Rahatlığı ve hevesi büyüleyiciydi. Barbie ona yetişebilmek için en ufak bir çaba bile göstermedi. Mark yanından ikinci kez geçince durdu, havuzun derin kısmında onu bekledi. O zamana kadar Barbie iki tur atmış, daha fazla kulaç atamayacak kadar yorulmuştu. Kesik kesik nefes alıyordu. Havuzun kenarına tutundu ve kalbinin göğüs kafesinden fırlayacak kadar güçlü bir şekilde attığını hissetti.

Mark, "Bana neden buraya geldiğini söyleyecek misin?" diye sordu.

"Oryantal dans için."

"Efendim?" Mark duyduklarına inanmamış gibi baktı, Barbie de adamın onunla dalga geçtiğini düşündüğünden şüphelendi.

"Oryantal dans kursuna yazıldım."

"Spor merkezinde?"

Dirseğini kenarına yaslayan Barbie saçlarını yüzünden çekti. "Tam da çıkmak üzereyken seni gördüm ve birden yüzmeye heves ettim."

"Buraya üye misin?"

"Artık evet."

Hemen hemen herkes sudan çıkmıştı. Barbie etrafına bakındı, sadece ikisinin kaldığını fark edince şaşırıldı. Yüzünü dönünce Mark'm kaşlarını çatıldığını gördü.

Mark, "Neden?" diye sordu.

Barbie ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Onun yerine ona, "Sen de benim hissettiklerimi hissetmiyor musun?" dedi. Mark'm yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce onu anlamadığını veya anlamak istemediğini düşündü, bu yüzden de sözlerine devam etti. "Sinemadaki o ilk akşam daha önce yaşamadığım bir şey yaşadım."

Mark, "Hayal görüyorsun herhalde," dedi.

"Hayır, görmüyorum." Mark'ın ona yalan söylemesine, hatta kendini kandırmasına müsaade etmeyecekti. Aralarındaki hisler görmezden gelinmeyecek kadar kuvvetliydi.

Barbie, "Buna sevinmediğini düşünüyorum," diye fisil dadı. "Bana çok açıkça öyle olduğunu hissettirdin."

"O zaman beni yalnız bırak."

"Keşke bırakabilseydim, ama bırakamıyorum işte." Bu kadar açık konuşmayı istemediyse de ama kelimeler dudaklarının arasından dökülüyordu. Gözleri buluştu; Barbie, Mark'm içindeki birbiriyle çatışan duyguları gördü.

Mark boşta olan eliyle Barbie'ye uzandı, elini ensesine götürdü, sonra aralarındaki her bir santimi kat etmek için mücadele ediyormuşçasına yavaşça dudaklarını Barbie'nin dudaklarına yaklaştırdı. Ona geri çekilebilmesi için yeterince zaman tanıdı.

Barbie karşı çıkmadı.

Öpücüğünü istiyor, arzuluyordu. Onu hissedebilmek için ağzını açtı, sonra kolları bacakları birbirine kenetlenip dudakları bütünleşirken eriyip gitti.

Öpüşmeleri hayal ettiğinden de güzeldi. Suyun üstünde kalma çabasından vazgeçmiş, dibe çökmeye başlamışlardı. Dudakları hevesle, şehvetle hareket ederken birbirlerine tutunup havuzun dibine kadar battılar.

Yeniden su üstüne çıktıklarında Barbie nefessiz kalmıştı. Mark bacakları felçli olduğu için kollarıyla tutunmak zorundaydı. Barbie'nin ise ayaklarını çırpması yetiyordu.

Mark'la öpüşmesinin yarattığı saf heyecan Barbie'yi mest etti. Ama Mark onunla aynı duyguları paylaşmıyor gibiydi. Yüzünde sert, kızgın hatta korkmuş bir ifade vardı. Barbie'ye ilk tanıştıkları akşamki gibi bakıyordu.

Barbie, "Harikaydı," dedi. Az önce Gary'yle yaşadığı tensel deneyimlerden çok daha farklı bir an yaşamıştı. Ne pişmanlık hissediyor ne de vicdan azabı çekiyordu; sadece minnettarlık duyuyordu.

Mark ona yanıt vermedi.

"Mark?" Adı dudaklarından hoş bir rica gibi çıktı. Son derece etkileyici olduğunu düşündüğü anları mahvedecek bir şeyler söylemesini veya yapmasını kaldıramazdı.

Mark hiç konuşmadan onu bir kez daha öptü, birbirlerinin kollarına sarılmış halde berrak mavi sulara daldılar. Bir süre sonra yine yüzeye çıktılar.

Mark onu bıraktı, Barbie nefes nefese ona yaslandı, başını omzuna dayadı. Bir erkeğin kollarının arasında durmayalı,

öpücüğüyle mest olmayalı uzun zaman olmuştu.

Mark, "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," diye fısıldadı ama kelimeler ağzından dökülürken bile Barbie'nin ıslak saçlarını okşuyordu. Havuzun kenarına yaslanmış, Barbie de ona sıkı sıkı tutunmuştu.

"Aksine çok iyi bir fikir! Bana karşı çıkmaktan vazgeç." Onunla birlikte olmanın yaşattığı sevinç sesindeki canlılıkla kendini belli ediyordu.

"Barbie..."

Barbie bir öpücükle onu susturdu. "Ciddiyim. Bana karşı çıkma."

Mark yine kahkaha attı, sesi kocaman salonda yankılandı.

"Kendimden geçiyorum ve bunun her saniyesinden sırf seninle birlikte olduğum için keyif alıyorum."

"Çok güzelsin."

"Kırışmış tenime, yüzümden akan maskaraya rağmen mi?"

"Evet, öyle." Mark bu sözlerin ardından bir karara varmış gibi yavaşça nefes verdi. "Barbie, tüm bu yaptıkların beni onurlandırdı, ama..."

Barbie tekrar lafını kesti, onu tutkuyla öptü; ağzından çıkacak kelimeleri dudaklarıyla, diliyle ona unutturdu. Bu noktaya kadar gelmişken Mark'ın geri adım atmasına, çekilmesine izin vermeyecekti.

Barbie dudaklarını ayırdığında Mark'ın gözleri hâlâ kapalıydı.

"Neye baş koyduğunu bilmiyorsun. Sen..."

"Benim adıma karar verecek bir adama tahammül edemem. Ne yapıp ne yapmayacağıma karar vermene müsaade edeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Mark'ın ağzı içinden gelen gülümsemeyi bastırma çabasıyla titredi. "O zaman engelimle ilgili bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun."

"Elbette bilmiyorum."

Mark, Barbie'nin yanıtını duymazdan geldi. "İnternette birkaç şey okuyup her şeyi öğrendiğini sanmamışsındır umarım."

"Şey... evet, birkaç şey okudum."

Mark gözlerini kıstı. "Mesela?"

Barbie'nin yanakları kızardı. "Özellikle nasıl birlikte olacağımız konusu ilgimi çekti."

Mark nefesini tuttu; belki de homurdanmıştı, Barbie tam olarak anlayamadı. "Biraz hızlı davranmışsın."

"Olabilir. Ama en çok bu konuyu merak ediyordum."

Mark'ın yüzünde üzgün, endişeli bir ifade belirdi; Barbie'nin yanağındaki ıslak bir tutam saç kenara çekti. "Sana kazadan sonra o anlamda bir şey yaşamadığımı söylemeliyim."

"O zaman vakti gelmiş." Barbie bu konuyu açtığına inanmıyordu. Dahası neredeyse hiç tanımadığı bir adamla sevişme konusunda bu kadar açık ve cesurca konuşabilmesine şaşıyordu.

Mark uzun süre gözlerinin içine baktı. "Şimdi ne yap-

cağız?"

"Ne yapmak istersin?"

Mark'ın dudaklarının kenarları hafifçe titredi. "Aklıma bir şeyler geliyor ama..."

Barbie, Mark'ın omzuna vurdu. "Ben birbirimizi biraz daha iyi tanımamız gerektiğinden bahsediyordum."

Mark üzölmüş gibi yapıp, "Şart mı?" diye sordu.

"Evet!"

"Önce yatağa girip sonra sorular sorsak olmaz mı?"

"Ben öyle bir kadın değölim." Böyle dese de Mark'ın onu öpüşünü hatırlayınca değışebileceğini düşündü.

"Ben de bundan korkuyordum."

"Her gün yüzmeye geliyor musun?"

"Evet. Sen de geliyordun, değil mi?"

"Aynen öyle." Programındaki bu değışiklik birkaç düzenleme yapmasını gerektirecekti. "Oryantal derslerinin olduğu pazartesi ve çarşambaları hariç. Yani haftada iki üç kez yüzmeye gelebilirim."

"Güzöl."

"Dersler bittikten sonra buluşabiliriz." Elemanlarının fazla mesai yapması gerekecekti. Ama Barbie bir süredir çalışma saatlerini artırmayı düşündüğü için sorun yaratmayacaktı. "Emin misin?" Mark ikna olmamış gibiydi.

"Eminim. Ayrıca bir kez daha bana aynı şeyi sorarsan..."

"Beni cezalandırmak istiyorsan, şu güzel vücudunla bana yaslanman yeter."

"Bunu söylemene sevindim." Ona yaklaştı, sağ bacağını

Mark'ın kasıklarına doğru götürdü. Çenesine tutkuyla öpücükler kondururken göğüslerini ona değdirdi.

Mark, "Burada dursan iyi olur," dedi. "Birazdan öğrencilerin seansı başlayacak."

"Duramıyorum. Sana teşekkür ediyorum."

"Ne için?"

"Gönderdiğin çiçekler için." Mark böyle bir adım atmasa Barbie onunla yüzleşecek cesareti bulamazdı.

Mark durgunlaştı. "Sana çiçek göndermedim ki."

"Ama kartın üzerinde senin adm yazıyordu."

Mark, Barbie'nin tam olarak işitemediği bir şeyler söyledi, ama Barbie olanları anladı. Mark'ın kız kardeşi veya annesi o buketi göndermişti.

Barbie, "Demek çiçekleri sen **göndermedin**," dedi. Mark parmaklarını Barbie'nin saçlarında gezdirdi, onu öpmek için başını kendine doğru çekerken, "Ben göndermişim gibi davranalım mı?" dedi.

Barbie de aynen öyle yapmayı düşünüyordu.

23

Lillie Higgins cep telefonuna baktı, sonra da sızlanıp arkasını döndü. Bunun zor olmaması gerekiyordu. Herkes çok kolay olduğunu söyleyip durmuştu. Ama Lillie kendini ne kadar zorlarsa zorlasın Hector'u arayamıyordu.

Bu sorunun üstesinden nasıl geleceğini bilemediği için çaresizlikle servisi aradı, arabasıyla ilgili birkaç şikâyetle bulundu. Konuştuğu görevli perşembe günü sabah saat ona randevu verdi. O gün gelip servis kısmına vardığında Lillie'nin kamına sancılar girdi.

Tanımadığı bir adam onu karşılayıp not edilen sorunlarla ilgili sorular sordu.

Elindeki dosyaya bakıp, "Sorunun ne olduğunu bir kez daha açıklayabilir misiniz?" dedi.

Lillie önceki gün randevu alırken görevliye ne dediğini hatırlayamayınca bir anlığına panikledi. "Arada bir titreme oluyor..."

Adam dosyadan başını kaldırıp, "Kalkışta da oluyor mu?" diye sordu.

"Evet, aynen öyle. Kalkışta oluyor."

"Bu sorunla kaç kez karşılaştınız?"

Lillie yanıtı abartmayı istemiyordu. "İki kez."

Adam not aldı. "Sadece iki kez."

"Hayır, daha fazlaydı. Dört veya beş kez." Ellerin içi terlemiş, ağzı kupkuru olmuştu, arkasına dönüp kaçmayı ciddi ciddi düşünüyordu. Arabasının anahtarlarını teslim etmemiş olsa, bir bahane uydurup kendini küçük düşürmeden gidebilirdi.

Adam dosyaya bir şey daha yazdı.

Lillie, "Tamiri uzun sürmez, değil mi?" diye sordu.

"Vakit alacağını sanmıyorum."

Bekleme alanına geçen Lillie, kahve makinesinden kendine bir bardak kahve doldurdu, sehpanın üzerindeki gazeteyi eline aldı. Buraya sırf Hector'u görme amacıyla gelmiş olsa da, şimdi yanıldığını düşünüyordu. Yaptığı şeyi nasıl açıklayabilirdi ki?

Lillie kendini olgun ve mantıklı biri olarak görmekten hoşlanıyordu. Ömrü boyunca, genç kızken bile bir erkeğe böyle ilgi duymamıştı. Yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Arabası hakkında yalan söylemiş, Hector Silva'yı yeniden görebilme amacıyla bunu yapmaktan hiç çekinmemişti.

On beş dakika sonra görevli gelip ona arabasının hazır olduğunu söyledi. Hemen faturayı ödemeye gitti ama herhangi bir ödeme yapmasına gerek olmadığını öğrendi. Servisten hemen ayrılmayı istiyordu, telaşla arabasının bulunduğu dışarıdaki park alanına gitti.

Hector'un arabanın yanında olduğunu görünce sendeleyecekmiş gibi oldu.

Hector yüzündeki sıcacık gülümsemeyle, "Lillie," dedi. "Arabamı bizzat ben kontrol ettim, herhangi bir sorun bulamadım. Test sürüşüne çıkabileceğimizi, sorun yeniden ortaya çıkarsa sebebini anlayabileceğimi düşündüm."

Onunla vakit geçirme teklifi cezbedici olsa da Lillie vaktinin çoğunu boşa harcamıştı. "Düzgün çalıştığını söylüyorsan, öyledir. Sana güveniyorum."

"Gerçekten de benim için bir sakıncası yok, bakabiliriz, Lillie."

"Hector." Yüzü yine kızardı. Anlık bir karar verip, "Arabam bozuk değil," dedi. "Özür dilerim. Vaktini almamalıydım." O anda en önemli şey onuruyla ya da ondan geri kalanla başı dimdik oradan çıkıp gitmekti.

Hector başını salladı. "Arabamı test etmemize gerek yok o zaman, öyle mi?"

"Evet."

Hector sürücü kapısını onun için açtı, Lillie arabasına bindi. Anahtarı kontağa takarken eli titriyordu. Kapı hâlâ açıktı.

"Daha önce boylinge gittin mi?" Kelimeler aceleyle dudaklarından döküldü.

Lillie, "Boyling mi?" dedi, kaşlarını çatı. "Şey, elbette gittim." Bugün yalan söyleme günü olmalıydı. Hayatı boyunca boyling salonuna adım atmamıştı.

"Anı olduğunu biliyorum. Umarım seni dışarıya davel etmemin bir sakıncası yoktur."

"Rica ederim." Sesi ne kadar da hevesli çıkmıştı. Heye-

canını gizlemeye çalışırken kalbi kıpır kıpır oldu.

"Bu akşam olur mu?" diye sordu.

"Olur."

"Saat altı uygun mudur?"

"Evet." Misook ve St. John marka takım elbiselerle dolu dolabını gözünün önüne getirdi. Bovlinge giderken ne giyilirdi ki?

Barbie sorusunun cevabını bilir, ona yardım ederdi. Ama Barbie'ye bundan bahsedemeyeceğini fark etti.

Şimdilik olmazdı. Belki de Hector'la dışarı çıktıktan sonra konuyu açardı.

Hector gülümsedi. "Orada buluşalım mı?"

"Olur." Onunla her yerde buluşmayı kabul ederdi.

Hector ona bowling salonunun adresini verdi, çocuksu bir sevinçle kapıyı kapattı. "Seninle görüşmeyi dört gözle bekliyor olacağım," dedi.

"Öyle mi?" Lillie gözyaşlarına mı boğulacağını, yoksa kahkahalar mı atacağını bilemedi. Ne olursa olsun bugünkü hareketleri utanç vericiydi ama hiçbir şeyi umursamıyordu.

Akşama Hector'la görüşecekti ve bu kez arabalardan konuşmayacaklardı.

Lillie akşam olunca navigasyon sayesinde bowling salonunu buldu, altıya on kala kapıya yöneldi. Üzerine bej rengi, bol kesim keten bir pantolonla açık mavi kaşmir kazak giymiş; boynuna çiçek desenli ipek bir fular bağlamıştı. Öğleden sonra spor bir ayakkabıyla beyaz çorap almıştı. Hafif bir makyaj yapmış, doğal görünmeyi tercih etmişti, saçını da

düzgünce arkadan toplamıştı. Dış görünüşüyle ilgili her ayrıntıyla dikkatle ilgilenmişti.

Üzerinde takım elbise olan ve kravat takan Hector, kapının önünde onu bekliyordu. Lillie'yi görünce adamın gözlerinin içi güldü. Lillie, Hector'un neler hissettiğini çok iyi biliyordu; çünkü onda gördüğü mutluluğun aynısını kendisi de hissediyordu.

Barbie ona doğru yaklaşırken, Hector ellerini uzattı; bir süreliğine ikisi de konuşmadı. "Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler."

"Asıl beni davet ettiğin için ben sana teşekkür ederim." Biraz endişelenen Lillie, Hector'un takım elbisesine baktı. Düğüne katılacakmış gibi duruyordu. Lillie bovlingin bu kadar resmiyet gerektiren bir spor olduğunu düşünmemiştir.

"Kıyafetlerimi değiştirsem mi?"

Hector başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, çok güzel görünüyorsun."

"Ama sen takım elbise giymişsin."

Adamın yanakları hafiften kızardı. "Kızım seni bovlinge davet etmemin uygun olmadığım, beni ciddiyetsiz biri gibi görebileceğini söyledi. Benimle yemek yemek ister misin, Lillie? Seni bovling salonuna çağırarak kabalık ettiysem özür dilerim. Bir hanımefendiyi dışarıya davet etmeyeli yıllar oldu. Bugünlerde böyle şeyler nasıl yapılır bilmiyorum." Lillie'nin istediği tek şey Hector'la vakit geçirmekti. Beş yıldızlı bir otelin restoranında oturmaları veya bovling salonunda labutları devirmeleri onun için önemsizdi. "Hı... Karar

vermek zor."

"Önce birer kahve içip sonra karar verelim mi?"

Lillie başını salladı. "İyi fikir.

Şimdi de kahve içecekleri yeri seçmeleri gerekiyordu. Uğraşmamak için bowling salonunun içindeki kafeyi tercih ettiler. Hector, Lillie'yi köşedeki masaya doğru götürdü. Menü labut şeklindeydi, tuzluk ve biberlik de boş bira şişelerinden bozmaydı. Bunları görünce Lillie gülümsedi.

Hector karşısına geçerken Lillie mutlulukla etrafına göz gezdirdi. İçerideki atmosfer Lillie'ye günün spesiyalinin domuz pastırmalı büyük çizburgerle kızartılmış patates olduğu, ellili yılların restoranlarını hatırlattı. Tezgâhın yanındaki kara tahtanın üzerinde yazan yazıyı okuyunca günün spesiyalinin gerçekten de bir Meksika yemeği olan pirinçli, fasulyeli ve peynirli enehiladas olduğunu gördü.

Hector elini kaldırdı ve garson kız kahve getirdi.

Lillie öne eğildi. "Arabam bozuk değildi." Bunu ona daha önce de söylemişti, neden böyle bir şey yaptığını bilmesini istiyordu.

"Onu en başından anlamıştım zaten."

"Gerçekten mi?" Utancı daha da arttı. Hiç çekinmeden, "Seni yeniden görmeyi istedim," dedi.

Hector kahvesine şeker attı. "Ben de seni görmeyi istiyordum."

"Ama beni aramadın, sormadın... Kızımla arkadaşlarım ısrarla seni aramamı söyledi. Bugünlerde bu işlerin böyle yapıldığından bahsettiler."

"Ama *aramadın*. "

Lillie gözlerini ondan kaçırdı. "Nasıl yapacağımı bilemedim. Daha önce arkadaşlarım hariç bir erkeği aramadım."

"Kızım bu akşamdan sonra benimle görüşmeyi istemenin mucize olacağını söyledi. Seni bovlinge davet ettiğimi söyleyince istavroz çıkardı."

Lillie kahkaha attı. Bowling oynanan kısımdan gelen neseli sesler onu meraklandırdı, herkesin eğlendiği açıktı. "Başka bir itirafım daha var."

"Bir gece iki itiraf mı?"

Lillie gülümseyerek, "Sadece iki," dedi. "Daha önce hiç bovlingle oynamadım."

Hector buna şaşırmamış gibiydi. "Öğrenmek ister misin?"

"Öğretirsen neden olmasın?"

Hector masanın karşısından ona gülümsedi, Lillie mest oldu. Nezaketi, çekiciliği ve kibarlığıyla hayallerini ve duygularını ele geçirmişti.

Kahvelerini bitirdikten sonra Hector bovlingle alanına geçip oyun açtırdı, Lillie için ayakkabı aldı ve topu nasıl atacağını gösterdi.

Akşam vakitleri sona ererken Lillie yirmi yıldır bu kadar çok gülmediğini fark etti. Bovlingle yeteneği olduğunu keşfetmesi hem beklenmedik bir şeydi hem de gurur vericiydi, ikisi de Lillie'nin attığı topoların bir solucan kadar yavaş ilerlemesini komik bulmuştu. Lillie topu aynen Hector'un anlattığı gibi bırakmış, bovlingle topu yavaş, ama bir o kadar da

düz bir şekilde dar alanda giderken koltuğuna dönmüştü. Dakikalar sonra top labutlara değmişti. Labutlar ağır çekimdeymiş gibi teker teker yere düşmüş, bu sırada da birbirlerini devirmişti.

Top en sonunda labutlara değip yere düşmelerine sebep olunca salondaki insanlar onları izlemek için oyunlarına ara vermişti. Lillie dokuz labutun hepsini yıkmayı başardığında etraftan büyük bir alkış kopmuştu.

Tecrübeli bir oyuncu olan ve bunu da atışlarındaki başarıyla gösteren Hector, ömrü boyunca böyle bir şey görmediğini söyledi. Diğer kişiler de onunla aynı durumda olmalıydı. Etraflarındaki kalabalık giderek artıyordu; tını dikkatlerin üzerinde olmasına alışkın olmayan Lillie de bu yüzden utanıyordu. Gülmekten başka bir şey yapamıyordu.

Ve o gülünce Hector da gülüyordu.

Final oyunlarının sonunda Lillie ilk atışında başarılı oldu. Tüm tabutların düşmesi neredeyse bir dakika sürdü; en sona kalan labut etrafında iki tur dönüp yıkılınca Lillie genç bir kız gibi havalara sıçradı. Hector ona sarıldı, sonra da birden geri çekildi.

Oyunun ardından bowling ayakkabılarını teslim ettiler. Lillie en son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlayamadı. Salondan ayrılırırken Hector'un uzanıp elini tutması ona dünyadaki en doğal hareketmiş gibi geldi.

İşaretparmağında tuttuğu ceketini omzuna atan Hector, "Aç mısın?" diye sordu.

"Kurt gibi."

"Ben de. Gitmeyi istediğın bir restoran var mı?"

Lillie, "Evet, var," dedi, ona bakıp gülümsedi. "Tam da burada."

"Lillie, lütfen seni gerçek bir restorana götürmeme izin ver."

"Buradaki da epey gerçek duruyor."

Hector tereddüt etti. "Kızım Gaucho's'u tavsiye etti. Klasik müzik çalan bir piyanistlerinin ve çok güzel şaraplarının olduğunu söyledi."

"Bana şarap ve yemekle ziyafet mi çekmek istiyorsun?"

"Evet, onu hak ediyorsun. Senin için en iyisi neyse onu isterim."

Çok hoş bir jest yapıyordu ama Hector'un bu kadar çok para harcamasına Lillie'nin gönlü elvermezdi. Ayrıca oralara uygun giyinmemişti. "Peynirli enchiladas yemek için çok isterim."

Hector, Lillie'nin parmaklarını sıktı. "Yiyelim öyleyse ima kızım sorarsa bu seçimi benim değil, senin yaptığını söyle."

"Rita mı?"

"Evet. Akşam evden çıkmadan önce yapmam ve yapmamam gereken şeyleri saydı. Eşimle görüştüğümüz zamanlarda her şey çok değişti." Aniden sustu. "Başka bir şey ima etmeyi istememiştim."

"Biliyorum. Ben de senin kadar gerginim."

"Gerçekten mi?"

Lillie kahkaha attı. "Belli olmuyor mu?"

"Hayır." Buna gerçekten de şaşırmış gibiydi. "Benim de itiraf etmeyi istediğim bir şey var."

"Öyle mi?" Lillie çoktan iki itirafta bulunmuştu.

Hector kısık sesle, "Sana bakınca nefes almayı unutuyorum," dedi.

Lillie, Hector'un sözlerinin onda yarattığı etkileri, kendisinin de aynı duyguları yaşadığını sezip sezmediğini merak etti.

"Ben de," diye fısıldadı. Daha fazlasını da söyleyebilirdi, masalardan biri boşalınca oraya geçtiler.

Enchiladas siparişi verdiler, kahvelerini yavaş yavaş içtiler, gece bire kadar muhabbet ettiler. Lillie kendini daha fazla tutamayıp esneyince Hector kalkma vaktinin geldiğini söyledi.

Lillie'ye geriye dört beş arabanın kaldığı park alanına kadar eşlik etti. Lillie buluştuklarından beri Hector'un onunla yeniden görüşmeyi istediğini söylemesi için dua ediyordu. Hector bir şey demeyince bunun ilk ve son buluşmaları olduğuna inandı.

Anahtarlarını ararken, "Çok güzel vakit geçirdim," dedi.

"Ben de."

"Her şey için teşekkürler." Arabasının kapısını açıp içine bindi.

Hector başını salladı, Lillie arabayı çalıştırırken bir adım geri çekildi.

Lillie'nin boğazı düğümlendi.

Hector, Lillie gitmeye hazırlanırken, "Cumartesi," dedi.

"Efendim?"

"Cumartesi benimle müzeye gelmek ister misin?"

Lillie içine büyük bir rahatlık çökünce gözyaşlarına boğulacakmış gibi oldu. "Seve seve gelirim, Hector. Harika olur," dedi.

Ama **harika** sözü duygularını tarif etmeye yetmezdi.

23

Çarşamba günü öğleden sonra güneş parlıyor, Puget Sound'dan ılık bir rüzgâr esiyordu. Bu mükemmel bahar gününde Anne Marie aniden kendini iyi hissettiğini fark etti. Bunun nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Güneşin sıcaklığı, suların üzerinden gelen esintinin tazeliği, yanında birilerinin olması... Bunların hepsi durumunun iyi olmasına katkı sağlıyordu. Ama daha da önemlisi Robert'ten ayrıldığından bu yana ilk kez halinden memnun olduğunu hissediyordu.

Elise Beaumont'un ders verdiği örgü kursunu yeni tamamlamıştı. Kursu üç kadın daha yazılmış, dersler Elise'in çalışmalarını gözden geçirdiği sıralarda yapılan şakalarla epey eğlenceli geçmişti.

Anne Marie tuhafiyedeyken Colette Dempsey küçük kızıyla içeri girmişti. İlk başta arkadaşını bebeğiyle görmenin ona acı vereceğinden korkmuş, ama korktuğu başına gelmemişti. Dünya ona sürpriz hamileliklerle ve gizlenen gebeliklerle doluymuş gibi gelse de, kendini kıskançlık gibi yıkıcı duygulardan uzak tutmayı başarmıştı.

Colette'nin mutlu olmasına gerçekten de çok sevinmişti. Bir saat boyunca muhabbet etmişlerdi, Anne Marie konuşmaları boyunca hemen hemen hiç hüzne kapılmamıştı.

Colette'yle kocasının haziranın sonunda işlerinden dolayı Kaliforniya'ya taşınacağı haberini alınca üzülmüştü. Christian'm çok başarılı bir it^lat şirketi vardı ve San Die-

go'da bir şube açıyordu.

Anne Marie daha bir yıl önce Colette'nin de tıpkı onun gibi dul olduğunu, bunun ortak noktaları olduğunu hatırladı. Ama o zamanlar Colette hamileliğini saklıyordu, sonu tatlıya bağlanan acı verici olaylarla boğuşuyordu.

Anne Marie son iki ay boyunca önemli hiçbir şey yaşamamıştı. Aslında hayatında hiçbir şey değişmemişti; Ellen'ın geçici olarak yanında yaşamaya başlamasının haricinde her şey aynıydı. Aradaki tek değişim Anne Marie'nin tutumunda yaşanmıştı.

Anne Marie'nin bu tutumunu koruması için hâlâ çaba sarf etmesi gerekiyordu. Yirmi dilek listesi ona yardım etmiş, onun sayesinde artık duygularını daha iyi kontrol eder olmuştu. Bir başkası için bir şeyler yapmak hayatına büyük bir farklılık getirmişti. Ellen için yaptıklarının karşılığını almıştı.

Doğrusu Rebecca Gilroy'la ilgili sorunu görmezden gelmek ona yaramıştı. Günün birinde Rebecca'ya çocuğunun babasının kim olduğunu soracaktı. Ama alacağı cevabı kabullenmeye kendini hazır hissedene kadar bekleyecekti.

Anne Marie örgü kursundan çıktıktan sonra birkaç işini halletti, Ellen'ı servisten inerken karşılamak için eve gidip Baxter'i aldı. Anneannesinin tahmin ettikleri kadar kısa sürede evine dönemeyeceğini öğrendiğinden beri küçük kızın morali bozuktur.

Anne Marie biraz dolaşmanın, belki de bir yerde oturup yemek yemenin Ellen'ın moralini düzeltebileceğine karar verdi. Sokağın köşesinde beklerken sarı renkli büyük okul servisi Blossom Sokağı'na girdi. Servis durunca Ellen aşağı indi, Baxter heyecanla havlayıp ileri atıldı.

Anne Marie, "Okul nasıldı?" diye sordu.

"İyi idi."

Ellen'ın kısa cevaplarına alışmıştı. Genelde akşama kadar pek konuşmaz, akşam yemeğinden sonra dili çözüldü. Yaşadığı günlük olayları düşünmek ve belki de ne kadarını paylaşacağına karar vermek için zamana ihtiyacı oluyordu.

"Birlikte Baxter'i yürüyüşe çıkarabileceğimizi düşündüm."

"Olur."

Anne Marie gezme önerisinde bulununca Ellen çok da hevesli davranmadı. Sevincini genelde başka yollarla dışa vuruyordu. Anne Marie, küçük kızın mutluluğunun elinden alınacağından korkup bir şeye sevindiğini başkalarına hissettirmekten çekindiğinden şüpheleniyordu.

"İstersen dükkâna gidip çantanı Theresa'ya bırakabilirsin."

"Tamam." Ellen içeri koştu, Anne Marie elemanının ağır

çantayı tezgâhın arkasına koyuşunu izledi. Hemen ardından Ellen yanma döndü.

Anne Marie, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, hazırım."

Baxter yürüyüşe çıkmak için sabırsızlanıyordu. Tasma-sını çekiştiriyor, Anne Marie'nin gerektiği kadar hızlı yürü-mediğini gösteriyordu. Baxter'ın gideceği yerler, işaretleye-ceği bölgeler, göreceği arkadaşları vardı. Daha sırf onun için özel hediyeler saklayan arkadaşlarını bulacaktı.

Anne Marie, "Pike Place Alışveriş Merkezi'ne gidip yol kenarındaki kafelerden birinde yemek yiyelim mi?" diye sordu.

Ellen omuz silkti. "Olabilir."

"Yoksa sahile gidip balık yemeyi mi istersin?"

Ellen ikisi için de bir şey demedi. "Sen ne istiyorsun?"

Anne Marie'nin biraz düşünmesi gerekiyordu. En so-nunda, "Pizza," dedi. "Yemeyeli uzun zaman oldu."

"Neyli?"

"İnce hamurlu ve bol peynirli."

"Bir de sosisli."

"O zaman bakalım dışarıda oturup pizza yiyebileceğimiz bir yer bulabilecek miyiz."

"Tamam."

Seattle sahiline doğru giden dik yolu çıkarmaya başla-dılar. Pike Place Alışveriş Merkezi'ne gitmek yürüyerek yirmi beş dakika sürüyordu, ama ikisi de bundan yakınmadı. Yeni bir bölgede gezmesine rağmen Baxter'ın da bir itirazı

olmadı. Alışveriş merkezine varınca Anne Marie köpeğini kucığına aldı.

İçeride gezindiler, iki genç adamın yeni yakaladıkları somon balığını turistler için birbirlerine atışını izlediler. Kursesiz gösteriyi izlerken Ellen'ın gözleri kocaman açıldı. Binadan ayrıldıklarında küçük kız Anne Marie'nin elini tuttu ve birlikte sahile giden Hill Climb merdivenlerinden aşağıya inmeye başladılar. Baxter yere inmişti, etrafını saran mükemmel kokuları içine çekiyordu.

Anne Marie akvaryumu görünce, "Seattle Akvaryumu'na hiç gittin mi?" diye sordu.

"Sınıfça gittik."

"Sevdin mi?"

Ellen hevesle başını salladı. "Denizhıyarına dokundum, huylandım. Sonra da yavru susamuruyla, gerçek bir köpekbalığı gördüm."

Bu kadar ayrıntılı anlattığına göre gezi hoşuna gitmişti. Anne Marie, Seattle'a gelen turistlerin oturduğu birkaç kafeye baktıktan sonra pizza yapan bir yer buldu. Kalabalık sahilin yakınındaki küçük masaya oturup siparişlerinin gelmesini beklerken içeceklerini yudumladılar. Doyana kadar yediler ama pizzanın yarısı kaldı.

Anne Marie, "Paket yaptırılım mı?" diye sordu. Ellen başını salladı. Anne Marie yemeğin kalanını israf etmeyi istemiyordu ama eve götürürlerse birkaç gün buzdolabında kalacağını ve yine çöpe gideceğini tahmin ediyordu.

Karton kutuyu eline aldı, diğeriyle de Baxter'ın tasma-

sını tuttu. Biraz yürüdükten sonra Ellen bir bankta oturan, yanında da çöp topladığı alışveriş arabası olan evsiz bir adam gördü. Anne Marie'nin koluna asılıp bir şeyler fısıldadı.

Anne Marie, "Ne dedin?" diye sordu. "Seni duyamadım."

Ellen biraz daha yüksek bir sesle, "Adam acıkmış gibi," dedi. "Pizzayı ona verebilir miyiz?"

"Aferin sana, çok iyi düşündün. Ben isteyip istemediğini sorarım." Ellen'm duyarlılığından etkilenen Anne Marie tasmayı ona verip banktaki adamın yanına gitti.

Saçı başı darmadağın ve kıyafetleri kirli olan adam başını kaldırıp ona baktı. Öğle güneşine rağmen üzerinde kaim bir palto vardı.

Anne Marie, "Fazladan pizzamız var," diye açıkladı. "İsteyip istemeyeceğini merak ettik."

Adam kutuya bakıp şüpheyle kaşlarını çatı. "Neyli?"

"Şey... peynirli ve..."

Adam, "Ançüezlileri sevmem," diyerek lafını böldü. "Ançüezliyse almayayım. Yine de sağ ol."

Anne Marie pizzanın üzerinde ançüez olmadığını söyleyip adama kutuyu uzattı. Adam kapağını açıp kaşlarını çatı. "Hepsi bu kadar mı?" Anne Marie adamın sorusunun absürtlüğünü fark ettiğinde bir sokak öteye varmışlardı. Birden kıkır kıkır güldü.

Kafası karışan Ellen ona baktı.

Anne Marie o anda içten kahkahalar atmaya başladı. Omuzları sarsıldı, gözlerinden yaşlar aktı. "Hepsi bu kadar

mı?" diye tekrarladı, karnına ağırlar girene kadar kahkaha attı. "Bir de ançüzeli istemiyormuş." Adamın sözlerini neden bu kadar komik bulduğunu anlamadı.

Ellen ona dikkatle bakmaya devam etti. "Gülüyorsun."

"Ama çok komik."

"Bu listende vardı, hatırladın mı?"

Anne Marie'nin kahkahaları kesildi. Ellen haklıydı. Yeniden gülebilmeyi istemiş, dileği gerçekleşmiş, arkadaşlarıyla birlikte gezen genç bir kız gibi kıkır kıkır gülmüştü. Bu anın belgelenmesi gerekiyordu, bu yüzden cep telefonunu çıkarıp Ellen'dan fotoğrafını çekmesini istedi.

Sonra geriye döndü, cebindeki tüm bozuklukları ve küçük kâğıt paralan topladı, dört veya beş dolar kadar parayı pizza kutusunun üzerine bıraktı.

İyilik yapmış, bir başka dileğini daha hayata geçirmişti. Adam ona bakıp sarı dişleri ve kızarmış gözleriyle gülümsedi.

O anda Anne Marie **mutlu** olduğunu fark etti.

Gerçekten de mutluluğu bulmuştu.

Bunu iliklerinde hissediyordu.

Anne Marie sabah kendini iyi hissetmişti ama onun sebebi güneşli bir gün gördüğü, eski arkadaşlarıyla karşılaştığı ve örgü kursunda geçirdiği bir saat boyunca rahatladığı için halinden memnun olmasıydı.

Yeni yeni büründüğü iyimserliğin bu duygularına etki ettiğini kabul ediyordu. Ama yaşadığı anlardan keyif alması bambaşka bir şeydi, hayatın absürtlüklerine kahkahalarla gülerecek cevap verebilme yeteneğini kazanmıştı.

Bu da onun adına iyileşme sürecinin başladığı anlamına geliyordu. Hayat yoluna girmiş, özüne dönmüş; gerçekleri kabullenmeye doğru bir adım atmıştı.

Eve vardıklarında hava henüz kararmamıştı. Ellen'ın yapması gereken ufak tefek işleri vardı. Küçük kız geçen pazar yumurta kartonlarına ettikleri domates, salatalık ve kabak tohumlarını suladı. Anneannesinin evine döndüğünde, Anne Marie ona küçük bir bahçe ekmesi için yardım edecekti. Anne Marie'nin balkonunda çoktan bir saksıya camgüzeli ve sardunya gibi bakımı kolay çiçekler dikmişlerdi.

Ellen sulama işini bitirir bitirmez anneannesini aradı. Anne Marie de Dolores'le konuştu.

Dolores, "Bu doktorların neden beni ısrarla burada tuttuğunu bilmiyorum," diye yakındı. "Ben turp gibiyim. Evime dönmeye hazırım."

Anne Marie, "Az kaldı," dedi.

"Umarım öyledir," diyen Dolores'in sesi biraz daha iyi geliyordu. "Ellen'ın durumu nasıl? Rica ederim benden gerçekleri saklama."

"Seni özleyor."

"Elbette özler. Ben de onu çok özleyorum."

Anne Marie gülümsedi. "Aslında durumu çok iyi."

Dolores Faik derin derin iç çekti. "Tanrı seni korusun, Anne Marie. Sen olmasan ne yapardık bilmiyorum."

Bu övgü Anne Marie'yi utandırdı. Ellen'ın yanında kalmasının çok faydasını görmüştü.

Ellen ev ödevlerini yaptıktan sonra televizyonun karşı-

sına geçip örgü örmeye başladılar. Ellen anneannesine ördüğü başörtüsünü tamamlamış, daha karmaşık bir model olan bir çift, parmaksız eldiven örmeye geçmişti. Bir saat örgü ördükten sonra Ellen banyo yaptı, yeni pijamalarını giydi. Sonra da yatağına girdi. Yorulduğu için duasını kısa tuttu, Anne Marie de ona kitap okudu. Üçüncü **Küçük Ev** kitabına geçmişlerdi, Anne Marie çocukken çok sevdiği bu kitapları yeniden okumaktan büyük keyif alıyordu. Ellen onu dinlerken uykuya daldı.

Anne Marie yataktan inince Baxter yukarı fırlayıp yerini aldı.

Küçük daire artık sessizleşmiş, Anne Marie'nin etrafını huzur kaplamıştı. Karanlıktan korkan Ellen için her zamanki gibi yatak odasının kapısını hafif aralık bıraktı.

Parmak uçlarına basarak koridorda ilerleyip yatak odasına geçti, yirmi dilek klasörünü çıkardı. Güldüğünü gösteren fotoğrafı içine koymayı istiyordu. Ellen bunun dileklerinden biri olduğunu söylemişti.

Klasörün içindeki sayfaları çevirdi, listesine göz gezdirdi. Birkaç şey daha ekledi.

New York 'taki Central Park 'a git, faytona bin.

Dilinle yağan kar tanelerini yakala, karın üzerine yatıp kelebek yap.

Jane Austen 'un tüm kitaplarını oku.

Lillie'yle Barbie yeniden âşık olmayı istediklerini söylemişlerdi. Anne Marie aynı dilekte bulunmayı düşünmüyordu. Aşk ona sevinçten çok acı vermişti. Robert'i tüm

benliğiyle sevmiş, ani ölümüyle mahvolmuştu.

Sonra da asistanıyla onu aldattığını öğrenmişti. Yaşadığı ihanetin acısı ona hâlâ ağır geliyordu.

Hüzünle gözlerini yumdu.

Seslice, "Kes şunu," dedi. "Hemen kes."

Birden kendine kızdı. Özenle oluşturduğu iyimser tavrı yıkmaya, sonunda yakaladığı, mutluluğu başına gelen talih-sizlikleri düşünerek mahvetmeye çalışıyor gibiydi. Hayır, böyle bir şey yapmayacaktı; geçen aylarda yaşadığı acıları yeniden canlandırmayacaktı.

Bir sayfa daha çevirdi, Eyfel Kulesi'nin fotoğrafına baktı.

Bir gün oraya gidecekti.

Bir gün bu dileği de gerçekleşecekti.

25

Anne Marie, Blossom Sokağı'nın sonundaki, her gün Baxter'i gezdirdiği küçük parka girdi. Üvey kızı bir bankta oturmuş onu bekliyordu.

Ellen ve Baxter'la birlikte sahilde gezmeye çıktıkları çarşamba gününden sonra hava bozmuştu. Bugün öğleden sonra başlarının üzerinde kara bulutlar geziyordu, havada yağmur kokusu vardı.

Melissa parkta buluşup öğle yemeği yemeyi teklif etmişti. Restorana gittikleri zamanı hatırlamayı hiç istemeyen Anne Marie bu teklifini kabul etmişti.

Anne Marie yanma otururken Melissa, "Merhaba," dedi.

"Merhaba." Birbirlerini görmezden geldikleri onca yılın ardından dertleşmek için bir araya gelmeleri tuhaftı. Anne Marie en son konuşmalarının ardından Melissa'nın neler yaptığını merak ediyordu.

Melissa, "Ben yogurt yiyeceğim," dedi. "Tadını sevmesem de Michael benim için de bebek için de faydalı olduğunu söyledi."

Anne Marie sabahleyin hazırladığı ton balıklı sandviçi çantasından çıkardı. "MichaelPa söyledin demek."

Melissa yoğurdun kapağını açıp kenara koydu. "Seninle buluştuktan sonra aynen dediğin gibi yapıp yanına gittim. İyi ki de gitmişim." Duraksadı. "Gerçeği söyleyince çok şaşırdı."

"Senin kadar şaşırmış olamaz."

"Haklısın." Sessizleşti. "Başta bana inanmadı."

Anne Marie buna kızdı. "Neden?"

"Sana ondan benim ayrıldığımı, canını fena yaktığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Öyle yapmamalıydım. Michael'a her şeyi hemen anlatmalıydım."

Anne Marie, "Hepimiz hata yapıyoruz," dedi. Kendisi de hayatı boyunca yeterince hata yapmıştı. Bazen geceleri geç saatlerde Robert'e karşı katı bir duruş sergilemekle yanlış mı yaptığını düşünüyor, sorunu başka bir yolla çözmeye çalışsa şimdi ne durumda olacağını merak ediyordu.

"Benimle konuşmayı istediğini biliyordum ama yeniden canını yakacağımdan korktuğu için uzaklara bakıp durdu." Melissa'nın sesi biraz daha canlandı. "Ona gözlerimin içine bakmasını söyledim ama bakmadı."

Üzüntü verici anlar yaşamış olmalıydı. "Sen ne yaptın?"

Melissa önündeki yoğurda bakıyormuş gibi davranıyordu ama Anne Marie genç kızın gülümsediğini fark etti. "Boynunu öptüm."

"Boynunu mu?"

"Michael benden çok uzun, ancak boynuna yetişebildim. Ona onu sevdiğimi ve üzgün olduğumu söyledim. Kollarımı beline attım, ondan korkularımdan dolayı ayrıldığımı söyledim." Plastik kaşığın poşetini açtı. "Aslında o zamanlar

şimdikinden daha çok kokuyordum. Michael'ı bir başkasıyla gördüğünü söyleyen arkadaşımın başka haberleri de vardı. Ben de onu ömrümün soruna kadar kaybettiğime inandım." "Ne haberi?"

"Michael'ı kuyumcуда tek taş yüzüklere bakarken gördüğünü söyledi."

"Şu bahsettiğim kız için mi?"

"Hayır. O kısma birazdan geleceğim."

"Tamam, devam et. Bana Michael'a bebekten bahsedince neler olduğunu anlat."

Melissa'nın gözlerindeki mutluluk kısmen kayboldu. "Dediğim gibi bana inanmadı. Hikâye uydurduğumu söyledi, ben de kızdım ve çekip gitmeyi düşündüm. Ama iyi ki gitmemişim."

"Peki neden böyle düşündü ki?"

Melissa omuz silkti. "Bana güvenmiyordu, bu yüzden onu suçlayamam." Anne Marie'yle göz göze geldi. "Böyle bir konuda hayatta yalan atmayacağımı söyledim, ona klinikten aldığım ultrason kâğıdını gösterdim."

"İşte bu dikkatini çekmeye yetmiştir."

Melissa kahkaha attı. "Aynen öyle oldu. Neredeyse bayılıyordu. Bebeğimizin küçücük fotoğrafına baktı, etrafında dönüp durdu, başka da bir şey yapamadı. Rengi öyle bir soldu ki, yere yığılacağım sandım. Kendine gelmesi ve neler olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü, sonra da bana ne yapmayı düşündüğümü sordu. Ben de bu yüzden yanma geldiğimi, bunun birlikte karar vermemiz gereken bir konu ol-

duğunu söyledim."

Anne Marie başını salladı. Melissa'nın sözlerini bölmeyi istemediği için konuşmadı.

"Ona annemin bebekten kurtulmamı istediğini söyledim ama şimdi bundan bahsettiğime pişmanım. Michael bunu duyunca çok ama çok üzüldü. Ben zaten birçok seçeneğin bulunduğuna, kürtajın ancak son çare olacağına karar verdim." Anne Marie, Michael'ı cenazeden hatırlamasa da ona karşı şimdi sıcak duygular hissetti, genç adamın sorumlu davranışını takdir etti.

Melissa, "Çocukların hem anneye hem de babaya ihtiyaç duyduğundan bahsetti, ben de aynı şeye inandığımdan haklı olduğunu söyledim." Kaşığını yoğurda batırdı, sonra da ağzına götürdü. Bir süre sonra, "Zamanlamamın ne kadar kötü olduğunu bir bilsen," dedi.

Anne Marie, Melissa'nın alaycı ses tonunu fark edince gülümsedi.

"Michael onunla ayrıldığım akşam bana evlilik teki il edecekmiş. Yüzük de cebinde hazırmış. Arkadaşımın gördüğü tek taş yüzük meğer benim içinmiş. Şu diğer kız da sadece ders çalıştığı biriymiş."

"Ah, Melissa."

"Artık hemen hemen her akşam görüşüyoruz. Bu arada okula döndüm." Büyük bir özgüvenle gülümsedi. "Bundan sonra **sadece** benimle çalışacağından emin olabilirsin." "Çok güzel! Ama öğrenmek istediğim bir şey var. Michael'la evlenecek misin?" Robert'in hayatta olsa kızının evlenmesini

isteyeceğini biliyordu.

"Evet, evleneceğim. Bu konuya da birazdan geleceğim." Anne Marie sandviçinden bir ısırık aldı. Robert torunu olmasına çok sevinirdi. Anne Marie'den çocuğunun olmasını istemediğinde hep bu bahaneyi öne sürerdi. Çocuğuyla torununun aynı yaşta olmasını istemediğini söylerdi. Aynı şekilde ona hangisinin çocuğu hangisinin torunu olduğunun sorulmasını istemediğini ileri sürerdi.

Gerçi şimdi o zamanki tartışmalarını hatırlamanın bir manası yoktu. Anne Marie, Robert'in torunlarını görmeyi çok istediğini iyi hatırlıyordu. Pamela'nın aksine o, bu haberi duyunca çok mutlu olurdu.

Pamela'nın bu konudaki fikrinin değiştirilmesi gerekiyordu. Torun dünyaya gelince anneannesine her şeyi unutturacağını tahmin ediyordu.

Melissa, "Michael'la konuşur konuşmaz nişanlanmaya karar verdik," dedi. "Sonra annemi aradım." Kaşlarını çatı. "Ne yazık ki aramızda hoş bir konuşma geçmedi."

"Ona durumu nasıl anlattın?"

"Olumlu olmaya çalıştım. Ona Michael'a bebek konusunu açtığımı söyledim, o da hemen sinirlendi. Bu kararın sadece ama sadece bana düştüğünü, Michael'ı işin içine katarak kolayca verilebilecek bir kararı karmaşık hale getirmekten başka bir şey yapmadığımı söyledi."

"Aman Tanrım."

Melissa yavaşça, "Biliyor musun," dedi. "Daha önce anemin bu yüzüyle hiç karşılaşmamıştım. O işe girmemden ve İngiltere'ye taşınmadan başka bir şey düşünmüyor sanırım."

"Yine de onları yapabilirsin bence."

Melissa başını salladı. "Londra'daki işi isteyip istemediğinden emin değilim. Annem bunun çok harika bir fırsat olduğundan, insanın hayatında önüne bir kez gelebileceğinden bahsedip duruyor. Ama bunu yapabilmem için Michael'dan ayrılmak zorunda kalacağım ve bebeğimiz olsun olmasın böyle bir şey yapmak istemiyorum."

"O da seninle gelemiz mi?" Pamela bağlantıları sayesinde muhtemelen Michael'a da bir iş bulabilirdi.

"Maalesef. Babasının halı fabrikasında çalışacak. Nihayetinde de işlerin başına geçecek. Öyle birden bavulunu toplayıp peşimden bir başka ülkeye gelemiz. Bir gün Avrupa'ya gitmeyi istiyor ama memleketi burası."

Anne Marie bunu anlayışla karşılıyordu.

"Annemin onun yanında çalışmam konusunda bu kadar kararlı olduğunu hiç fark etmemiştim."

Anne Marie, Pamela'nın yaşadığı hayal kırıklığını talı-

min edebiliyordu. Robert'le evliliği, sık sık yurtdışına çıkmasını gerektiren bir görevi kabul edince yıkılmaya başlamıştı. Pamela yeni görevini bunları göze alarak kabul etmiş, Robert ise kendi kariyeriyle ilgilenirken çocuklarını sevmiş, onların ihtiyaçlarıyla ilgilenmişti. Elbette Pamela da çocuklarını seviyordu ama onlar için neyin iyi olduğuyla ilgili kendi görüşleri vardı. Onların bu görüşü kabul edip etmediği ise onun gözünde önemsizdi.

Anne Marie olabildiğince kibar bir dille, "Annenin onun düştüğü hatalara veya hata olarak gördüğü durumlara düşmenden korktuğunu tahmin ediyorum," dedi. Robert'le Pamela'nın evliliklerinin bir hata olduğunu iddia etmeyi istemiyor, ama geçmişte yaşananlara bakınca öyle olduğunu görüyordu.

"Bana bağırıma başladı, hayatımın sonuna kadar bundan pişmanlık duyacağımı söyledi."

Pamela'nın asabi tavrı olduğunu herkes biliyordu. "Ona Brandon'la beni dünyaya getirmekten pişmanlık duyup duymadığımı sordum." Melissa sertçe yutkundu. "Yeniden aynı duruma düşse ikimizden birini doğurmayacağını; çünkü hayatımız boyunca ona hayal kırıklığı yaşatmaktan başka bir şey yapmadığımızı söyledi."

"Ciddi olduğuna inanmıyorum. Böyle bir imada bulunmuş **olamaz**. " Pamela tarafından sarf edilen bu gaddarca sözleri duyunca Anne Marie'nin ağzı açık kaldı.

Melissa buruk bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Daha sonra bana e-posta gönderip özür diledi, yine de düğünün bir par-

çası olmayı hâlâ istemiyor.

Düğün mü? Melissa'yla Michael düğün mü yapacaktı?
Melissa çekinerek, "Düğünümüze gelecek misin?" diye sordu.

"Elbette! Gelmez olur muyum?"

Melissa gülümsedi, Anne Marie üvey kızının gözlerinin yaşardığını gördü. "Buna hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum," dedi.

"Neye? Annenin sözlerine mi?"

"Hayır, senden tavsiye ve yardım istememe. Bir yıl önce, hatta üç ay önce bile böyle bir şey yapmazdım. Galiba senden nefret ettiğimi düşünüyordum."

"Bunların hepsini unutam, olur mu?"

"Annemle babamın boşanmasından hep seni sorumlu tuttum, ama suçsuz olduğunu biliyorum. Brandon'la senin hakkında uzun uzun konuştuk, bana olayları anlamam için yardımcı oldu. İnsan bazen duygularını alışkanlık haline getirebiliyor." Durup gözlerini sildi. "Ama alışkanlıklar değiş tirilebilir."

Bir anlık sessizlik oldu, Anne Marie de ağlamak üzeri' olduğunu fark etti. Acı dolu geçmişi bir kenara bırakıp en sonunda, "Düğün için sana yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Gerçekten yardım eder misin?"

"Sorduğuma göre ederim, değil mi?"

"Evet, evet, ama bunu hiç beklemiyordum. Vaktinin ol madiğini sanıyordum."

"Senin için vakit bulurum." Anne Marie, Melissa'ya yardım etmeyi **istiyordu**. Bu ihtimal ona umut aşıyor, onunla gurur duyabilme fırsatını tanıyordu. Üvey kızıyla arasındaki yaklaşık on üç yıllık ilişki tatsızlıklarla geçmişti. Ama şimdi tam olarak anlamadığı sebeplerden dolayı her şey değişmeye başlamıştı.

"Sana söylemeyecektim, ama..."

"Neyi söylemeyecektin?" Melissa merakla ona baktı.

"Örgü kursuna gidiyorum, geçenlerde de bebek battaniyesi örmek için ip aldım."

Melissa kocaman gülümsedi. "Ben ve bebeğim için mi?"

"Anneanne olacağım, unuttun mu?"

Melissa başını salladı, yanaklarından aşağı gözyaşları sel gibi aktı. "Bana yaptıkların için sana ne kadar teşekkür etsem az." Anne Marie'nin elini tutup sıktı. "Sağ ol, Anne Marie," diye fısıldadı.

Anne Marie yarısını yediği sandviçini kenara koydu.

Boğazını temizledikten sonra, "İpi Ellen seçti," dedi. "Sarı, pembe, açık mavi ve eflatundan oluşan rengârenk bir yumak aldık." Anne Marie başlamak için sabırsızlanıyordu. Dolores için ördüğü diz battaniyesini bitirir bitirmez, Melissa'yla Michael'ın çocuğu, dolayısıyla da üvey torunu için battaniye örmeye geçecekti.

"O battaniyenin değerini bileceğim. Lütfen benim adıma Ellen'a teşekkür et. Umarım kısa zamanda onunla tanışırım." Melissa konuşurken yüzünü bir peçeteyle sildi.

Kanlanan gözlerinin haricinde her zamanki gibi güzel görü-

nüyordu.

Anne Marie, "Bir şeyler ayarlarız," dedi. "Şimdi söyle bakalım, Michael'la bir gün belirlediniz mi?"

"Temmuz'un yirmi beşi diye konuştuk."

Neredeyse nisanın ortası gelmişti. Özellikle de gelecek ay Melissa'yla Michael üniversiteden mezun olacakları için çok vakitleri yoktu.

"Okula geri döndüm dedin, peki ya kaçırdığın dersler? Onları telefi ettin mi?"

Melissa gülerek, "Evet, anne," dedi.

Anne Marie kendini bir ebeveyn gibi hissediyordu ya da Melissa öyle hissetmesini **sağlıyordu**. Melissa'nın üvey annesiydi. Bunun ona yaşattığı duyguyu çok seviyordu.

Robert yanlarında olsa onlarla gurur duyardı. İkisinin hep böyle olmasını istemişti. O öteki dünyaya göçene kadar bunun gerçekleşmemesi ne kadar da üzücüydü! Ama Anne Marie, Robert'in bir şekilde bunu bildiğini ve sevindiğini hissediyordu.

"Baban mezun olduğunu görmeyi çok isterdi."

"Keşke görebilseydi."

"Şimdi düğünü konuşalım."

Melissa iç çekti. "Çok zor olacak. İşe nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz. Michael'm annesi önce bir tarih belirlememizi ve bir rahip bulmamızı söyledi ama benim tanıdığım rahip yok."

"Benim var."

"Gerçekten mi?"

"Yani tanıyorum sayılır. Fransız Kafesi'nde çalışan Alix Turner bir rahiple evli. Senin için numarasını almamı ister misin?"

Melissa başını salladı. "Çok iyi olur."

Anne Marie, "Peki ya gelinliğin?" diye sordu.

Melissa bir kez daha derin derin iç çekti. "Onu da henüz düşünmedim."

"Ben sorup soruştururum. Bir arkadaşımın butiği var. Elinde sana göre bir şey yoksa bizi tanıdığı birine yönlendirir. Sonra da yemek mönülerine ve düğün pastalarına bakmak için Alix'le haberleşirim, birlikte Fransız Kafesi'ne gideriz."

"Tüm bunlara ayıracak vaktin olduğundan emin misin?"

Anne Marie, "Daha önce de dediğim gibi, senin için vakit bulurum," dedi. "Ellen da bize yardım eder. Hem bu sayede anneannesinin durumunu bir süreliğine unutmuş olur."

Melissa gülümseyerek, "Teşekkürler," diye fısıldadı. Anne Marie birinin öz annesi olamayabileceğini biliyordu ama o bir üvey anneydi ve Melissa'nın bebeğine de layığıyla anneannelik edecekti.

Melissa'dan iki şey öğrenmişti; ömür boyu süren alışkanlıklar **değiştirilebilir** ve insan ailesiyle en beklenmedik anlarda kucaklaşabilirdi.

26

Barbie sinemadaki bilet gişesine varınca o akşam da Tessa'nın görevli olduğunu görüp sevindi. Sıra ona gelir gelmez Tessa'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Mark Dayım sana bilet bıraktı."

Barbie tereddüt etti. "Bana bilet mi aldı?" Şimdiye kadar dört kez havuzda yetişkinlerin seansında buluşmuşlardı, o kadar. Havuzdaki ilk günlerinde öpüşmüş olsalar da bir daha aynı şeyleri yaşamamışlardı. Bunun sebebi isteksiz olmaları değildi, en azından Barbie kendi adına bunu çok açık bir şekilde söyleyebilirdi. Ama durumlar elvermemiş, ilk günkü özel ortamı yeniden yakalayamamışlar, Barbie de bir sonraki seansa havuza girecek olan çocuklara yakalanmayı istemişti.

Tessa durumu açıklığa kavuşturması gerekiyormuşçasına, "**Çıkıyorsunuz,** " dedi.

"Ne olur bana yine korku filmi olmadığını söyle."

"Hayır, hayır, korku filmi değil. Mahkemede geçen bir drama. Bol bol diyalog var. Çekinmene gerek yok."

Ama Barbie **korkuyordu**. Mark'a âşık olmuş, abayı fena yakmıştı. Onu korkutan tekerlekli sandalye değil, üzerinde oturan adamdı. İlişkileri kolay olmayacaktı, onunla birlikte geçirilecek geleceğe dair düşünceler göz korkutucuydu. Yine de Barbie'nin ona olan ilgisinin gücü şüphelerine baskın geliyordu.

Mark yavaşça hayatına girmesine müsaade ediyor, bu da onu heyecanlandırıyordu. Her zamanki gibi patlamış mısırla kola alıp salona girdi.

Mark'ın yanındaki koltuğa geçerken, "Selam," dedi.

"Selam." Mark ona bakmadı.

"Bilet için teşekkürler."

"Rica ederim."

Barbie patlamış mısır paketini ona doğru uzattı, Mark bir avuç dolusu patlamış mısır aldı. "Tessa'mn dediği gibi artık çıkıyoruz."

"Bu tür saçmalıklar için biraz yaşlı değil miyiz?" Barbie, "Hiç de bile," dedi. "Annemin erkek arkadaşı var, **onlar da** çıkıyorlar."

"Lisedeymişiz gibi konuşuyorsun."

"Sana da öyle gelmiyor mu? Ben kısmen öyle olduğunu hissediyorum." O çağın güzel şeylerini yeniden yaşıyordu.

Sabahları mutlulukla uyanıyordu. Dükkânına giderken düşüncelerinde hep Mark oluyordu, öğlen olup spor salonuna giderken de onu düşünüyordu. Mark ondan telefon numarasını istememişti ama istese seve seve verirdi. Yatağında uzanıp tıpkı lisedeki erkek arkadaşıyla ve sonra da Gary'yle konuştuğu gibi onunla telefonda konuşmak cennetin mutluluğunu tattırırdı.

Mark, "Evet, bana da lisedeymişiz gibi geliyor," diye homurdandı. "O yılların tüm aptallıkları da geri dönmüş." "Mark!"

"Ben romantik biri değilim."

"Hadi canım!" diyen Barbie şaşırmış gibi yaptı. "Söylemesen anlamazdım."

Mark aksi bir sesle, "Sana karşı dürüst olacağım," dedi. "Bunun uzun sürmesini beklemiyorum."

Barbie, "Aynı zamanda çok da iyimsermişsin," diyerek ona takıldı.

Mark hâlâ ona bakmıyordu. "Bu ilişkiden ne umduğunu bilmiyorum çünkü sana verecek çok şeyim yok."

"Keser misin şunu?" Bu küçük konuşmasını önceden hazırlamış gibiydi.

"Bırak da lafımı tamamlayayım."

"Peki, ne söyleyeceksen söyle, sonra da ben konuşacağım." Patlamış mısır paketini tekrar uzattı.

Mark pakete baktı. "Ondan çok fazla yiyemem." "Neden?" Daha önce **yemişti**, demek ki alerjisi falan yoktu.

"Hayatımda birçok kısıtlama var, Barbie. Canımın iste-

diği her şeyi yiyemem mesela."

"Zaten çoğumuz istediğimiz her şeyi yiyemiyoruz. Biliyor musun? Aslında herkesin hayatında bazı kısıtlamalar var. Seninkiler herkesten biraz daha belirgin o kadar. Ben de aynı durumdayım ve kendimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum."

"Dur tahmin edeyim." İşaretparmağım dudağına bastırdı. "Öncelikle çok asabi bir tavrın var."

Barbie buna kahkahalarla güldü. "Ne kadar da nazıksın!"

Mark, "Aslında bu ilişkinin kaderinin ayrılık olduğunu söylemeye çalışıyorum," diyerek söylerine devam etti. "Benimle flört etmek belli ki sana duygusal olarak iyi geliyor, benim açımdan da bu bir sorun değil. Bu güzel değişimden beri kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Ama aptal değilim. Senin gibi bir kadın istediği erkekle birlikte olabilir."

"Mark, ben..."

"Kaba olmak değil amacım. Ama..

"Neden ki? Tanıştığımızdan beri öyle davranıyorsun."

Mark sırtıttı. "Haklısın. Ama izin ver sözlerimi tamamlayayım, olur mu?"

Barbie başıyla ona işaret verdi. "Buyur."

"Ben olayı nasıl algıladığımı açıklayayım. Anlamadığımı bazı sebeplerden dolayı beni çekici buluyorsun."

"Bu tek taraflı bir his mi?" Barbie'nin kendini kötü his-

setmemesi için bunu öğrenmesi gerekiyordu. "Soruma cevap ver, söz, bir daha lafını bölmeyeceğim."

Mark kaşlarını havaya kaldırdı. "Sorduğun sorunun cevabını zaten biliyorsun. Seni her gördüğümde içim bir tuhaf oluyor."

Barbi'e patlamış mısır paketini tutmaya devam ederken ellerini birleştirdi. "Gerçekten mi?"

"Barbie, ne olur, konuşmayı daha da zorlaştırma." Tamam, özür dilerim." Kalbi sevinçle göğsünde zıplıyordu. **Bilmediğim bazı** sebeplerden dolayı kendini benim yanımda güvende hissediyorsun. Beni bir tehdit olarak görmüyorsun. Evliliğinde neler olduğunu bilmiyorum, açıkçası bilmeyi de istemiyorum. O zamanlarda ve daha sonrasında ne olmuşsa seni korkutmuş. Şimdi de tekerlekli sandalyedeki bu adamın sana uygun olduğunu düşünüyorsun. Benim açımdan sorun yok. Aslında seni bir **türlü** unutamıyorum, sana olan duygularıma karşı koymaya çalışmaktan yorulduğumu hissediyorum."

Bu arada bilgin olsun, çok güzel bir evlilik hayatım vardı. Barbie bu konuşmanın nereye varacağını bilmiyordu. Bence benimle bir ilişki yaşamamak için bahaneler arıyordu."

Mark, Beni dinlemiyorsun," dedi, yavaşça nefes verdi.

Sen de az önce dediklerimi duymazdan geliyorsun."

Mark yan yana oturduklarından beri ilk kez ona baktı. Anında gözlerindeki sert bakışlar yumuşadı. "Tamam. Şimdilik senin istediğin gibi olmasından yanayım."

"Şimdilik mi?" Barbie bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Biraz daha açık konuşur musun?"

Mark yüksek sesle iç çekti. "Her şeyi akışına bırakalım, Gitmek istersen, git. Rica ederim uzatma. Bana bir iyilik yap ve sadece git, olur mu?"

Barbie'nin bir süreliğine bunları düşünmesi gerekli. "Peki ya sen?"

"Ben gitmek istersem de, tıpkı senin kararına saygı duymayı düşündüğüm gibi senin de benim kararına saygıtlıymanı isterim."

Bu kulağa adil bir yaklaşım gibi geliyordu. Yine de ayrılıklarını planlamaları Barbie'yi rahatsız ediyordu. "Önümüzdeki günleri yaşayıp görsek olmaz mı?"

Mark ona cevap vermedi.

Barbie, "Her buluşmamızın tadını çıkarsak?" dedi, sonra eğilip Mark'ın kulağını öptü, dilinin ucunu pürüzsüz kenarlarında gezdirdi, kulakmemesini dudaklarında hissetti. "İlk öpüşmenin keyfini sonuna kadar yaşasak?"

Mark tutkuyla boğuklaşan sesiyle, "Olur," dedi. "Daha önce de dediğim gibi, içimi bir tuhaf ediyorsun."

Salondaki ışıklar karartıldı, fragmanlar başladı. Barbie patlamış mısırını ve kolasını yere, ayaklarının yanına bıraktı. Mark eline uzanıp parmaklarını birbirine kenetleyince şaşırdı, mutlu oldu. Ona doğru yaklaştı, film başladıktan birkaç dakika sonra başını omzuna yasladı.

Mark hafifçe güldü. "Dediğim gibi lise zamanları geri geldi."

"Hiç umurumda değil."

Mark cevap olarak ellerini dudaklarına götürdü, Barbie'nin elinin üstünü öptü. Barbie içinin erdiğini hissetti.

Filmin sonunda salondan çıkarlarken Barbie, Mark'ın tekerlekli sandalyesinin yanında yürüdü. İçten içe Mark'm onu kahve içmeye davet etmesini istedi. Film bitmiş olabilirdi ama bu, akşamlarının da sona erdiği anlamına gelmiyordu. Mark sesini çıkarmayınca Barbie sordu.

"Bu akşam olmaz," diyen Mark, ona bir bahane sunmadı.

"O zaman başka akşam." Barbie üzüntüsünü gizlemek için elinden geleni yaptı.

"Olabilir."

"Beni arar mısın?"

"Ne zaman?" Bu soru Mark'ın hoşuna gitmemiş gibiydi.

"Bu akşam uyumadan önce."

Mark kaşlarını çatı. "Barbie."

"Çok zor bir şey istemedim. Aramazsan da dert değil. Sadece... sadece beni neden aramadığını düşünüp tüm gece uykusuz kalırım o kadar."

"Tıpkı lisedeki gibi."

"Evet." Bunu inkâr edecek değildi.

Mark, Barbie'nin tam olarak duyamadığı bir şeyler söyledi, ama sesindeki hırçın havayı sezen Barbie bilmemesinin daha iyi olacağına karar verdi. Mark, "Bana telefon numaranı ver," diye söylendi.

"Teşekkürler." Barbie çantasındaki not defteriyle kalemine uzandı, ev numarasını yazdı ve sayfayı koparıp Mark'a verdi.

Mark kâğıdı buruşturup gömleğinin cebine tıktırdı. "Seni öpmem için burada oyalanıyorsan, boşa umutlanma. Uluorta kimseyle öpüşmem ben."

Barbie havuzda ve sonra da sinemada onu öptüğünü söylemek istemedi. "O zaman daha uygun bir yere gitmeyi ister misin?"

Mark başını iki yana salladı. "Bir dahaki sefere."

"Peki." Barbie filminden önceki kısa konuşmalarından Mark'm da en az onun kadar korktuğunu öğrenmişti. Kendini ona kaptırmayı **istemiyordu**. Onu kendinden uzak tutmaya çalışmış ama becerememişti. Evet, onu arzuluyor ama ona bağlanma riskini göze alamıyordu. Şimdiye kadar onunla bir birliktelik yaşamayı kabul etmişse de Barbie'nin ona daha fazla yaklaşmasına henüz izin vermemişti. Barbie, Mark'ın kalbinin başında silahlı bir muhafızın nöbet tuttuğunu gözlerinin önünde canlandırabiliyordu.

Birkaç saat sonra yatağına uzandı, Mark'ın telefonunu bekledi. Sonunda saat on bir olmak üzereyken telefon çaldı. "Alo, Mark."

"Alo." Sesi sabırsızlığını yansıtıyordu. "Benden istediğin gibi seni aradım. Şimdi neyi öğrenmek istiyorsun?" Barbie telefon görüşmelerinin belli bir amacı olması gerektiğini düşünmemişti. "Üzerinde ne var?"

"Bu oyunda ben yokum! Sırf **sana** aynı soruyu sormamı istediğin için böyle davranıyorsun."

"Benim üzerimde gri, ipek bir gecelik var."

"Kısa mı?"

"Hayır, uzun. Peki ya senin?"

Mark, "Ben söylemeyeceğim," dedi. "Bunun soruların ne anlamı olduğunu bilmiyorum, aptalca oyunlara da ilgi duymuyorum."

"Beni düşünmeni istiyorum, hepsi bu kadar."

"**Hepsi** bu kadar mı?" Mark'ın buna inanmamış gibi homurdandığını duydu. "Kendini bu kadar zorlamana gerek yok."

"Aman, ne kadar da düşüncelisin."

"Amacım öyle davranmak değildi."

Barbie, "Mark," diye fısıldadı, adını adeta mırıldanarak söyledi. "Gevşe biraz. Birbirimizi çok az tanıyoruz. Biraz konuşup birbirimiz hakkında daha çok şey öğreniriz diye düşünmüştüm."

Mark on saniye boyunca hiçbir şey söylemedi ama bu sessizlik Barbie'ye on dakika gibi geldi. Mark tekrar, "Neyi öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

"Mesela mesleğin ne?" Sorunun cevabını zaten biliyor, ama ondan duymayı istiyordu.

"Mimarım." Daha fazla açıklamada bulunmadı, tasarladığı binaların herhangi birinden bahsetmedi. Aynı şekilde nerede çalıştığını, hangi okullarda okuduğunu söylemedi; iş hayatıyla ilgili başka bir şey anlatmadı. Barbie onu anlamaya başlıyordu. Kendisi hakkında ne kadar az şey anlatırsa, ileride canının o kadar az yanacağını düşünüyordu.

Barbie konuşmayı daha kişisel konulara çekip, "Benim ikiz oğullarım var," dedi.

"Tek yumurta ikizleri mi?"

"Evet. Kocam üç yıl önce uçak kazasında vefat etti."

"Biliyorum. İnterneti kullanmayı bilen tek kişi sen değilsin. Baban da kocan da büyük bir kozmetik şirketinde çalışıyormuş. Bana bundan hiç bahsetmedin."

"Neden bahsedecektim ki? Annemin de benim de şirketle bir bağımız yok."

"Çoğu zaman güzel kokuyorsun."

Barbie, "**Çoğu** zaman mı?" diye parladı.

"Klor sevdiğim kokulardan değildir de."

"O zaman sana dünyada beni ortak kullanılan bir havuza sokabilen tek erkek olduğunu söyleyeyim. Saçımın o aşırı klorlu suda bozulmasından ölesiye korkuyorum, öyle bir şey olursa suçlusu sensin."

"O zaman gelme."

"Olmaz. Gelmeyip sana yetişmeye çalışırken yüzüme suların sıçramasını kaçırayım mı? Hafta boyunca beklediğim anlardan vazgeçemem."

Mark güldü, Barbie de kalbinin önünde nöbet tutan asker in cephanesindeki silahlardan birini yere indirdiğini düşündü.

İki saat boyunca konuştular. Birbirlerine iyi geceler demeden önce Mark telefon açmadan yarım saat yatağında dönüp durduğunu itiraf etti. Onu sırf gözüne uyku girmediği için aradığını söyledi. Ne zaman uyumaya çalışsa Barbie'nin onun telefonunu beklediğini hatırlamış, en sonunda da daha fazla dayanamayacağını anlamıştı.

Barbie perşembe günü öğleden sonra oryantal kursundan çıkıp yemek yemek için annesiyle buluştu. Barbie yanına vardığında Lillie çoktan sözleştikleri lüks otelin restoranına varmış, mönüye göz gezdirmeye başlamıştı. Annesi ona dikkatle baktı.

"Çok güzel görünüyorsun! Biraz kli e olacak ama resmen parl yorsun."

"Terdendir. Oryantal insanı yoruyor."

"Hayır, başka bir şeyler daha olmalı." Lillie m n y  ke-nara bıraktı. "Yoksa  u bahsetti in adam mı?"

"Adı Mark. Evet, hazır lafı açılmışken söyleyeyim, onunla bir süredir g r   yoruz."

"Ondan gerçekten ho lan yorsun, değil mi?"

Barbie onu deli gibi seviyordu, bunu annesine söylemeye henüz hazır değildi. Birlikte yiyecekleri yemeğin tadını kaçırmayı istemezdi; Lillie şimdiye kadar durumu kabullenmi ti, Barbie de öyle kalmasını isterdi.

"Buraya Mark hakkında konuşmaya gelmedim. Asıl Bay Silva ile aramızda neler olduğunu öğrenmek istiyorum." Gözleri parlayan Lillie gülümsedi. "Sana bir şey söyleyeceğim ama önce bana g lmeyece ine söz ver." "G lmeyece im."

"Geçen hafta iki kez bovlinge gittik."

"Bovling? "

"Çok iyi oynuyorum."

Barbie, "Annem bovlinci olmuş. Hemen Jerry Springer'i arayayım," diyerek takıldı.

Lillie, "Aa, yapma," dedi, yüzü kızardı.

"Sadece bovling mi oynadınız?"

"Neyse ki hayır. Birlikte uzun yürüyüşlere çıktık, Seattle Sanat Müzesi'ne gittik, Çin yemekleri kursuna yazıldık." "Ben aslında seni öpüp öpmediğini sormak istemiştim." Lillie bakışlarını yere çevirdi. "Evet. Altmışlı yaşlarımızı geçmiş olabiliriz ama henüz ölmedik."

"Elbette." Doğrusu annesi son yıllarda gözüne hiç bu kadar zinde görünmemişti. "Bence birbirinizi bulmuş olmanız çok güzel!"

"Peki, seninle Mark'tan ne haber?"

Anlatacak çok şey yoktu. "Son üç gecedir telefonda konuşuyoruz." Mark normalde telefonda muhabbet etmeyi sevmeyi söylemişti. Yine de her defasında iki saat kadar konuşuyorlardı. Mark yavaş yavaş ona açılıyor, tıpkı onun gibi kendini sorulara ve cevaplara kaptırıyordu.

Barbie o gün yemekten döndükten sonra dükkâna büyük bir buketin gönderildiğini gördü. "Bunu kim göndermiş?" diye sordu.

Elemanlarından biri, "Bilmiyorum, üzerinde adınız yazıyor," diye seslendi.

Barbie heyecanla buketin üstündeki küçük zarfı eline alıp içindeki kartı çıkardı. Mark adını yazmış, altına da küçük bir not düşmüştü. ***Bu kez çiçekler gerçekten benden.***

Büyük gün en sonunda gelmişti. Dolores Faik önce hastanede sonra da bakımevinde kaldığı yaklaşık bir aylık sürenin sonunda evine dönüyordu. Doktorlarına göre yapılan kalp ameliyatı başarılı geçmişti ve Dolores sağlıklı bir şekilde daha uzun yıllar görecekti.

Anne Marie de yaşlı kadının durumunun iyiye gittiğini fark etmişti. Her geçen gün Dolores'in gücü yerine geliyor, morali düzeliyordu. O da tıpkı Ellen'm ona kavuşmayı istediği gibi evine dönmeye can atıyordu.

Perşembe sabahı kahvaltı yaparlarken Ellen durmadan anneannesinin yanma döneceğinden bahsetti. Okuldan eve gelir gelmez çantasını toplamaya üst kata koştu. Anne Marie küçük kızın Baxter'a yakın zamanda ziyaretine geleceğini söylediğini duydu. Sonra da Baxter'a öğrettiği hareketleri, yerde yuvarlanmayı ve tenis topuyla saklambaç oynamayı birkaç kez tekrarlattı. Gayet ciddi bir sesle, "Bunları unutma, tamam mı?" dedi.

Anne Marie küçük kızı arabasıyla eski mahallesine götürdü. "Anneannenin çok hasta olduğunu biliyorsun, Ellen."

Ellen, "Biliyorum, onu üzmeyeceğim," diye söz verdi.

Anne Marie yolcu koltuğunda oturan, kucağındaki kö-

peği seven küçük kıza baktı. "Ne zaman istersen Baxter'i görmeye gelebilirsin."

"Seni de görmeye gelebilir miyim?"

"Elbette."

"Benim yemek arkadaşım olmaya devam edecek misin?"

Ellen Dolores'in taburcu olduğunu öğrendiğinden beri aynı soruyu en az on kez sormuştu. Anne Marie tekrar, "Elbette," dedi.

"Çok güzel." Hemen ardından Ellen çok önemli bir şeyi unutmuş gibi tek nefeste, "Peki, Lillie'yi, Barbie'yi, Bayan Beaumont'u? Lydia, Margaret, Susannah ve Theresa'yı? Onları da görmeye gelebilir miyim?" diye sordu.

"Olur, bir şeyler ayarlarız." Arkadaşları ve komşuları Ellen'm anneannesinin yanına döndüğünü henüz bilmiyorlardı. Haberi alır almaz Ellen'a ve Dolores'e iyi dileklerini göndereceklerdi.

Ellen, "Her gün örgü örmeye devam edeceğim," dedi. Artık tıpkı Anne Marie'ninki gibi bir örgü çantası vardı. Küçük yaşta olmasına rağmen yetenekli bir örgücü olduğunu kanıtlamıştı.

Anne Marie, "Ben de," dedi. Diz battaniyesini tamamlamış, son ziyaretinde Dolores'e vermişti; aynı şekilde Melissa'nın bebek battaniyesini de bitirmişti. Şimdi de Ellen'a bir kazak örmeyi düşünüyordu, hatta bunun için geçenlerde basit bir model seçmişti. İp tercihini Ellen'a bırakmış, küçük kız da açık gül rengi bir yumak almıştı. O da şu sıralar bir çift parmaksız eldiven üzerinde çalışıyordu. Anne Marie'ye kazak örmeyi istiyordu ama Lydia önce Baxter'a bir tane örmesini, daha sonra büyük bir modele geçmesini tavsiye etmişti. Ellen da ona tavsiyesine uyacağını söylemişti.

Dolores'in yaşadığı mahalleye yaklaşıırken, Anne Marie çevreyi daha yakından inceledi. Etrafta çoğu bakımsız eski evler vardı. Anne Marie buranın Ellen ve hatta Dolores için güvenli bir yer olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Bayan Falk'un evini görmeyeli haftalar olmuştu; şimdi daha dikkatli bakınca ev gözüne daha yıkık dökük, daha eski geldi. Ön taraftaki verandanın bir tarafı yere daha yakındı, bu da temelin dayanıklılığını yitirdiğini işaret ediyordu. Çatının bir kısmı müşambayla kaplıydı. Anne Marie bunu daha önce fark etmemişti. Bahçenin adam akıllı elden geçirilmesi gerekiyordu, çiçeklerin altından yabancı otlar fışkırmıştı, bahçede ayakta kalmaya çalışan gül ağacının köklerini uzayan çimler kapatmıştı. Ellen'ı burada bırakmak kalbini sızlatıyordu. Ama burası onun yuvasıydı.

"Anneannenle konuştuktan sonra alışveriş poşetlerini taşımam için bana yardım eder misin?" Anne Marie'yle Ellen, buraya gelmeden önce gerekli birkaç şey almıştı. Anne Marie,

Dolores'in kısa süre içinde alışverişe çıkabileceğini sanmıyordu.

Ellen, "Evet," dedi. Çoktan Baxter'ı arabanın arka koltuğuna koymuş, emniyet kemerini açmıştı.

Anne Marie gülümseyerek Ellen'in arabadan dışarı fırlayışını ve koşarak bahçenin karşı tarafına geçişini izledi. Küçük kız kapıyı hızlıca açıp içeri girdi. Anne Marie eve girdiğinde Ellen'ın anneannesine sarıldığını, ikisinin de ağlamak üzere olduğunu gördü. Bir anlığına kendini yabancı gibi hissetti.

Dolores Faik başını kaldırıp Anne Marie'ye baktı. "Torunuma baktığın için sana ne kadar teşekkür etsem az." Anne Marie, "Yardımcı olabildiğime sevindim," dedi. Anneannesine tutunan Ellen, "Anne Marie yemek arkadaşım olmaya devam edecek," dedi. "Baxter'ı da istediğim zaman görebileceğimi söyledi. Birlikte tohum ektik, bana örgü örmeyi öğretti. Her gün ev ödevlerimi bitirip yemeğimi de yedikten sonra örgü örüyorum."

Dolores, Ellen'ın örgü hikâyesini en az on kez dinlemişti. Küçük kız bugün kıpır kıpırdı.

Anneannesinin yanından ayrılan Ellen koridora koştu. "Odamı görmek istiyorum!"

Anne Marie, "Evimde onun için yatak yoktu," diye açıkladı. "Akşamları çekyatta uyudu." Şimdi düşününce Ellen için yatak almadığına üzüldü ama o zamanlar buna gerek olacağını tahmin edememişti. Küçük kızın onunla koca bir ay boyunca kalacağını nereden bilebilirdi ki?

Yorgun düştüğü belli olan Dolores tekli koltuğa çöktü.

"Yaptığın her şey için sana çok minnettarım."

"Ellen'ı özleyeceğim." Evi küçük de olsa onun yokluğunda bomboş olacaktı.

Ellen koşarak oturma odasına geri döndü. "Şimdi elbiseslerimi getirelim mi?"

Anne Marie, "Olur," dedi. Bir anlığına Ellen'ın çantalarını ve alışveriş poşetlerini unutmuştu. Dolores'e, "İlk birkaç gün ihtiyacınız olur diye bir şeyler aldık," dedi. "Kendini dışarıya çıkmaya hazır hissedene kadar yeterli olacaktır." Dolores ağlayacakmış gibi oldu. "Tanrı seni korusun." Anne Marie, Dolores'in sözlerinin karşısında mahcup oldu. Ellen'ı alıp arabasına döndü. Arka koltuğa uzanan Baxter hareketlilikten uzak kaldığına üzülmüş gibiydi.

Ellen burnunu arabanın camına yaslayıp, "Baxter'ı yürüyüşe çıkarabilir miyim?" diye sordu.

"Önce bana yardım et, sonra gezdirirsin. Ama tasmağını sıkıca tut, tamam mı?"

"Tamam."

Ellen'ın çantalarını aldılar, alışveriş poşetlerini yere indirip

her şeyi eve taşıdılar. Anne Marie sütü, meyve sularını, sebzeleri, mısır gevreğini, peyniri ve ekmekleri poşetlerden çıkardı; Dolores'in rahatça bulup alabileceği yerlere koydu.

Ellen köpekle geri dönünce Anne Marie, Dolores'e,

"Sizler için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Sağ ol. Her şeyi fazlasıyla yaptın."

Gitmeyi istemeyen Anne Marie gönülsüzce kapıya yöneldi. "Ellen, ev ödevlerini yap, tamam mı?"

"Tamam, yaparım."

Anne Marie, "Görüşmek üzere," dedi, boğazındaki yumruyu yutkunmaya çalıştı.

"Görüşürüz." Ellen, Baxter'a sarıldı, sonra da ince kollarını Anne Marie'nin etrafına sarmak için oturma odasının karşısına koştı, ona sıkıca tutundu. Hüngür hüngür ağlamaya başlayan küçük kızın omuzları sarsıldı.

Anne Marie yere eğilip, "Hey, burası senin evin, unuttun mu?" dedi. "Bak, anneannenin yanına döndün. Buna sevinmedin mi?"

"Evet," diyen Ellen burnunu çekti. "Ama seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim, ama sık sık görüşeceğiz."

"Söz mü?"

"Söz. Hem ben sözlerimi hep tutarım. Bunu biliyorsun, değil mi?" Ellen'ın sırtını nazıkçe okşadı, küçük kız başını salladı. "Aslında, yarın uğrayıp her şeyin yolunda olup olmadığını bakabilirim." Dolores'e bakıp, "Tabii, anneannen için de uygun olursa," dedi.

Dolores, "Elbette, gelebilirsin," dedi.

Anne Marie birkaç dakika sonra yanlarından ayrıldı. Bakımsız küçük evden arabasıyla uzaklaşırken, kendini büyük bir kayıp yaşamış gibi hissetti. Bir anlığına geri dönmeyi istedi. Ama dönerse ne diyebilirdi ki? Ellen'ın yeri anneanne-

sinin yanıydı. Dolores torununu çok seviyordu. **Anne Marie de onunla aynı duyguları paylaşıyordu.** Aklında çakan şimşeklerle bunun farkına vardı.

Şimdi şefkat, ilgi ve sorumluluk hissi olarak gördüğü ve koşulsuz benimsediği tüm duyguların tek bir noktada kesiştiğini, **sevgiye** büründüğünü çok iyi anlıyordu.

O küçük kızı seviyor ve ömrü yettiğince hayatının bir parçası olmayı istiyordu.

"Ee, Baxter," dedi, yüksek sesle iç çekti. "Geriye ikimiz kaldık."

Arka koltukta oturan köpeği birkaç kez etrafında dolandı, sonra da olduğu yere uzanıp kıvrıldı. Anne Marie moralinin bozuk olduğunu düşündü.

Sessiz evine varınca odadan odaya gezindi, huzursuzlandığını hissetti. Bu durumdan hiç memnun değildi. Burada geçici bir süreliğine yaşayacağını düşünmüştü. Robert'in yanından ayrıldığında bu daire boştu, kocasıyla arasındaki sorunları çözmeye çalışırken burada yaşamasının uygun olacağına karar vermişti. Artık Baxter ve kendisi için doğru düzgün bir ev bulmasının vakti gelmişti. Ellen'ın mahallesinde onarımdan geçirip sonra da iyi bir fiyata satabileceği bir ev arayacaktı.

Sandviç yapmak için mutfığa giderken aniden durdu, kendisi hakkında yeni bir şey fark etti. Bir ay önceki haline kıyasla çok değişmişti. Yavaş yavaş dileklerini gerçeğe dönüştürebilen bir kadına dönüşmüştü. Hayatına devam etmeye hazır bir kadın olmuştu. Ellen'm ona armağanı buydu. Anne Marie'nin gözlerini hayatında keşfedebileceği yeni yollara,

hâlâ gerçekleşebilecek yeni ihtimallere açmıştı.

Yatağına girmeye hazırlanırken koridorda durup Ellen'm odasına baktı. Yatağı yeniden kanepeler olmuştu; Baxter küçük kızın dönmesini bekliyormuşçasına minderlerin üzerine uzanmış, uykuya dalmıştı.

Oda temiz ve düzgündü. Geriye Ellen'ı hatırlatan hiçbir şey kalmadıysa da onun varlığını hissediyordu. Birçok gece burada durmuş, Ellen'm uyuyuşunu izlemişti. Alıştıkları düzen artık sona ermişti. Ama üzülmemeliydi. Ellen istendiği, varlığına ihtiyaç duyulduğu yerde, onu seven anneannesinin yanındaydı.

"İyi uykular, tatlım," diye fısıldadı. Sonra odasına kitap okumaya gitti ve bir süre sonra ışıkları kapattı.

Lillie düğünün başlamasını bekleyen bir gelin kadar gergindi. Hector gelip onu alacak, akşam yemeği için evine götürecekti. Birkaç kez buluşmuşlardı ama bu seferki farklıydı.

Hector onu *evine* davet etmişti.

Lillie kendini testi geçmiş gibi hissediyor, Hector'un onu evine davet ederek ona güvendiğini ve hayatının bir kısmını daha ona açmayı istediğini gösteriyordu.

Zil çalınca Lillie elini kalbinin üzerine koydu, gidip kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı. Hector her zamanki gibi dakikti.

Hector başını hafifçe öne eğip, "İyi akşamlar, Lillie," dedi. "Umarım iyi bir gün geçirmişsindir."

"Hayır. Yani, evet, güzel bir gün geçiriyorum." İlk yanıtını açıklamak yerine gri ve mavi tonlu, kaşmir yeleğini ve çantasını eline aldı.

Zenginliğinin ve lüks evinin gözler önünde olduğunu düşünürken ve onu içeri davet edip etmeme tereddütünü yaşarken canı sıkıldı. Ama Hector ona gitmeye hazır olup olmadığını sorunca rahatladı.

Lillie kapıyı kilitleyip alarmı açtıktan sonra, Hector onu evin önüne park ettiği arabasına götürdü. Lillie'ye eşlik edip

kapısını açarken sergilediği centilmen tavırlar kusursuzdu. Nezaketi başkalarına olan derin saygısından, samimi kibarlığından geliyordu; Lillie bunu gönülden biliyordu. Bu, çekicilik kadar yüzeysel bir şey değildi. Saygı göstergesiydi.

Hector sürücü tarafına geçince, "Umarım acıkmışsındır," dedi.

Lillie açlığını hissedemeyecek kadar gergindi. "Bugünü sabırsızlıkla bekliyordum," dedi.

Hector siyah gözlerindeki yoğun bakışlarla ona baktı. "Ben de."

Lillie'nin karnına ağırlar girdi. Tanıştıkları ilk andan beri Hector üzerinde eşi benzeri olmayan bir etki yaratmıştı. Lillie onunla birlikteyken daha önce hiç hissetmediği şeyler hissediyordu. David onunla duygularını hiç böylesine paylaşmamış; şimdiki kadın dergilerinin terimiyle "duygusal olarak erişilmez" bir yerde durmuştu. Yaşadığı kaçamak ilişkiler de bunun bir parçasıydı elbette. Lillie ancak kocasının ölümünün ardından yıllar boyunca ne kadar içe kapanık birine dönüştüğünü fark etmişti. David'in ilişkilerini görme/ den gelmenin, bir eş ve sevgili olarak eksikliklerine gö/ yummanın bir bedeli vardı. Ama Lillie düşündüğünden de büyük bir bedel ödemişti. Daha yeni yeni duygularını ne kadar çok bastırdığını anlıyordu. Tıpkı duyguları gibi beklentilerini de bastırmayı öğrenmişti.

Bu sırada Hector akşam yemeğinden bahsediyordu, Lillie daldığı düşüncelerden kurtulmaya çalıştı.

"Her şeyi kendin mi yaptın?" diye sordu.

"Kızım da tavsiyelerde bulundu."

Anladığı kadarıyla Hector'la kızı çok iyi anlaşıyordu. Lillie bu adamla ilgili her şey gibi bunu da çekici buluyor, David'in Barbie'yle olan ilişkisini onlarınkiyle kıyaslamaktan kendini alamıyordu. David ilk başta oğlu olmamasına üzölmüş, ama Barbie'yi kollarına alınca her şeyi unutmuştu. Lillie'nin başka çocuk doğuramayacak olmasını kabullenmiş, tüm sevgisini kızına vermişti. İstediginde sevgi dolu, şefkatli biri olabiliyordu; kişiliğinin bu yüzünü de Barbie'ye göstermişti. Ama Lillie onu duygusal hayatında ahlaken zayıf ve sorumsuz biri olarak görüyordu. İşlerini ise son derece dürüst bir işadamı olarak yürütmüştü. Lillie bunun erkeklerin sahip olduğu söylenen ve yine okuduğı dergilerde anlatılan "hayatı bölömlere ayırma" yeteneğinin sonucu olduğunu düşünüyordu.

Hector önündeki trafiğı dikkatle takip ederken, "Sana evimle ilgili bir şey söylemeliyim," dedi. "Çok hoş bir mahallede yaşıyorum."

"Önemli değil."

"Senin evin çok güzel Lillie."

"Hector, bana evinden utandığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, utanmıyorum."

"O zaman canını sıkma."

Aslında o da aynı şeyden rahatsızlık duymuştu. Hector'un lüks evini görünce maddi durumlarındaki farklılığı dert edeceğinden, bu yüzden de hevesinin kırılacağından korkmuş, ama yanılmıştı. Hector kolay kolay gözü korkan biri değildi. En azından mahallesiyile ilgili konuyu açana kadar Lillie öyle

olduğunu düşünmüştü.

Hector, "İnsanlar hakkımızda konuşabilirler," dedi. "Ama Rita seninle görüştüğümü biliyor, birlikteliğimizi onaylıyor."

"Benim kızım da." Lillie kızıyla ilk başta yaşadığı anlaşmazlıktan, tartışmalarının ardından geçen acı dolu birkaç günden bahsetmedi.

"Ama oğullarıma durumu henüz anlatmadım."

"Öyle mi?"

"Onlar Rita kadar anlayışlı olmayabilirler."

Lillie ona baktı. "Peki, onların fikri bir fark yaratır mı?" diye sordu.

Hector ona hemen yanıt vermedi. "Sana öyle olmayacağına söylemek istiyorum. Ama aslında ben de bilmiyorum. Ailem benim için çok önemli. Çocuklarımla mutlu olduğumu görmeyi isteyecek kadar beni sevdiklerine inanıyorum. Ve sen de, Lillie, beni mutlu ediyorsun."

"Ah, Hector." Samimi sözleri Lillie'nin kalbine işledi. Karşılık olarak, "Sen de beni mutlu ediyorsun," diye fısıldadı.

Hector elini tuttu.

Walnut Sokağı'na döner dönmez Lillie hangi evin Hector'a ait olduğunu anladı. Evin bahçesi bakımlıydı, kenarlara ekili rengârenk çiçekler göz kamaştırıyordu. Hector arabasını Lillie'nin tahmin ettiği evin önüne çekince Lillie ona övgüler yağdırmak istedi.

Hector arabadan inmesine yardım etti, onu beyaz renkli, iki katlı evin dış kapısına geçirdi. İçeri girince Lillie'nin dikkatini ilk olarak ailecek çekilmiş çok sayıda fotoğraf çekti. Çerçeveler duvarları kaplamış, piyanonun üstünü renklen-

dirmişti. Merdivenlerin yanındaki duvarda bir başka fotoğraf dizisi vardı. Lillie'nin gözü Hector'un ve rahmetli eşinin birlikte çekilmiş fotoğrafına gitti. Ellili yaşlarında gibi görünen Angelina, ince belli, hoş bir kadındı.

Kızının ve oğullarının mezuniyet fotoğraflarını işaret eden Hector, "Çocuklarım," dedi. Büyük oğlunun fotoğrafına uzandı. "Bu Manuel."

Lillie, "Avukat olan," dedi. Başında kep, üzerinde de cübbe olan ve gururla diplomasını taşıyan genç adamın sert gözleri, ciddi bir bakışı vardı. Lillie mahkeme salonunda karşısına çıkanların hakkında geleceğini tahmin edebiliyordu.

Hector bir sonraki fotoğrafa uzanıp, "Luis," diyerek konuşmaya devam etti.

"Doktor olan." Lillie, Luis'in abisinin aksine uysal bir duruşu olduğunu, gözlerini babasından aldığını fark etti. "Luis sana daha çok benziyor."

Hector, "Evet," dedi. "Angelina'yla birlikte hep sağlık alanında çalışacağını söyledik. Küçük bir çocukken bile acı çeken herkese yardım etmeye çalışırdı."

Demek ki oğlu gerçekten de babasına benziyordu. Hector bir alt sıradaki fotoğrafı gösterip, "Bu da Rita," dedi.

Kızı, annesi gibi hoş biriydi. Gülümsemesinde iç ısıtıcı bir hava vardı.

Lillie, "Çok güzel bir kızın var," dedi. "Sevilen bir öğretmen olduğundan eminim."

Mutfaktan hoş kokular geliyordu, Lillie birden acıktığını hissetti. Başını fotoğraflardan uzağa çevirince Hector'un en güzel tabaklarıyla masayı hazırladığını, ortaya da küçük bir

vazo koyduğunu gördü.

"Yemekte ne var?" diye sordu.

"Birazdan görürsün." Lillie'yi yemek odasına aldı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Teşekkürler. Sen benim misafirimsin."

"Ama yardım etmek **istiyorum**, Hector."

Hector tereddüde düştüyse de sonunda teklifini kabul etti.

"İstersen ekmeği dilimleyebilirsin."

"Bana ne pişirdiğinden hiç bahsetmedin."

Hector çekmecelerden birini açıp ekmek bıçağını çıkartırken, "Klasik bir Meksika yemeği," diyerek takıldı. "Spagetti yaptım. Tarifini kızım verdi. Hatta benimle alışverişe gelip gerekli malzemeleri aldı."

Lillie, "Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu," dedi, ama onun için bunları yapması gururunu okşadı. "Cips yesek bile senin yanında olduğum için bana dünyanın en güzel yemeğini yiyormuşum gibi gelirdi."

Hector gülümsedi, sonra da bir adım yakınma geldi. Kısık bir sesle, "Uzun süredir yalnızım," dedi.

Lillie de evlilik hayatının çoğunu yalnız geçirmişti. "Ben de."

Lillie bir anlığına Hector'un onu öpeceğini düşündü. İlk kez Seattle Sanat Müzesi'nde Frida Kahlo sergisine gittikleri akşam öpüşmüşlerdi. Gecenin sonunda Hector onu evine bırakmış, kahve teklifini reddetmiş, ama onunla kapıya kadar yürümüştü. Tuhaf bir an yaşarlarken sessizce öne eğilmiş, öpüşmüşlerdi. Lillie aynı duyguları yeniden yaşamak için sabırsızlanıyordu. Öpüşmeleri narin, hatta sade olsa da, içinde

ona müthiş hisler tattıracak kadar tutku barındırıyordu.

Hector eline büyük tahta bir kaşık alıp, "Daha sosu ısıtıyorum," dedi.

"Hector?" diyen Lillie, öne çıkmadan önce derin bir nefes aldı.

Adını dile getiriş şekli Hector'a söyleyecek çok önemli bir şeyi olduğunu hissettirmişti.

"Evet."

"Bilmeni istediğim bir şey var."

"Neymiş o, Lillie?"

"Kendini hazır hissettiğinde, beni yine öpmeni bekliyor olacağım." Buna nasıl bir tepki vereceğini merak etmesini veya bundan endişe duymasını istemiyordu.

"Teşekkürler." Gözleri mutlulukla parıldadı. "Sözlerini aklımda tutayım en iyisi."

Lillie ekmek bıçağını alıp Fransız ekmeğini dikkatlice dilimledi, dilimleri de güzelce servis tabağına dizdi.

Hector sosu karıştırdıktan sonra spagettiyi pişirdi; hazır olunca yemeği elle boyanmış porselen tabaklara doldurdu. Ardından tabakların üzerine domates ve et suyu sosundan döktü. Buzdolabında bekleyen salata önceden karıştırılmıştı. Lillie salatayı alıp ekmekle birlikte masaya koydu.

Hector, Rita'nın tavsiye ettiğini söylediği bir şişe kırmızı şarap açtı. Sonra da centilmence Lillie'yi yerine geçirdi, karşısına oturdu.

Kadeh kaldırdılar, kadehlerini tokuşturup yemeklerini yemeye başladılar. Lillie, Hector'un sosu çok acı yapmadığını, ama yemeğini biraz daha baharatlı sevdiği için üzerine pul

biber döktüğünü fark etti. Bu da düşünceli tavırlarının bir başka örneğiydi.

İlk başta konuşmaları ağır ilerledi. Ama çok çekmeden çekingenlikleri kayboldu, laf lafı açtı. Siyasi konulardaki düşünceleri ortaktı, sevdikleri filmlerin ve romanların bazıları aynıydı. Hector torunlarından gururla bahsetti, Lillie de kendi torunlarıyla ilgili anılarını anlattı. Yavaş yavaş şaraplarını içerlerken sohbet akıp gitti. Ardından Lillie, Hector'un itirazlarına rağmen bulaşıklara yardım etti. Ayaklarını incittiği için ayakkabılarını çıkardı, bir elbezini bulaşık önlüğümüş gibi beline taktı, mutfakta rahatça hareket etmeye başladı.

Hector 70'li yılların sakın müziklerinden açtı. Kısa süre sonra mutfakta dans etmeye, etraflarında dönmeye, kahkahalar atmaya başladılar. Hector onu bir kez, iki kez öptü ve öpüşmeleri nefes almak kadar doğal bir hal aldı. Dokunuşları Lillie'de nedenini anlayamadığı bir ağlama isteği uyandırdı. Lillie, Hector'un öpüşmelerinin üzerindeki etkisini görmemesi için yüzünü omzuna yasladı.

Sonra mutfakçı toparlamaya başladılar, bu sırada da birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı.

Hector onu bir kez daha öpmek üzereyken evin arka kapısı açıldı ve Manuel içeri girdi. Lillie onu az önce gördüğü fotoğraftan hatırladı "Baba, senden.. ."Aniden durdu. Müzik seslerinin arasında duyulmak için, "Baba!" diye bağırdı.

Lillie ürküp Hector'a yaklaştı. Hector eğilip tezgâhın üzerindeki müzik çaları kapattı, içeriye huzursuzluk verici bir sessizlik çöktü.

Hector doğruldu, kolunu Lillie'nin beline attı. "Oğlum, bu arkadaşım Lillie Higgins. Lillie, oğlum Manuel."

Manuel, Lillie'ye bakıp nazikçe başını önüne eğdi, sonra da babasına döndü. "Arkadaşın olduğunu biliyordum."

Lillie sebebini bilmese de kendini suçlu hissedip, "Baban senden çok bahsetti," dedi.

"Ne garip ki senden hiç bahsetmedi." Manuel ona donuk bir bakış attı.

Hector bir elini Lillie'nin omzuna koydu, kibarca konuştu. "Müsaadenle oğlumla özel olarak konuşmak istiyorum," deyip Manuel'le mutfaktan çıktı.

Lillie tezgâhı silme işini bitirdi. Bulaşık bezini yıkayıp sıktı, sonra da kuruması için musluğun üzerine bıraktı, el bezinden bozma önlüğünü çıkardı. Ayakkabılarını giyip mutfakta Hector'un dönmesini bekledi.

Manuel, Lillie'ye başka bir şey söylemeden çıktı. Lillie de Hector'un gözlerindeki bakıştan konuşmalarının iyi gitmediğini anladı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, Hector'un kollarının arasına girdi.

Hector ona sıkıca sarılıp, "Asıl ben senden özür dilerim," dedi. "Oğlum kabalık etti."

"Sana ne dedi?"

Oğlunun söylediklerini tekrarlamayı istemeyen Hector başını iki yana salladı. Lillie gözlerini kapattı, arabasını aldığı serviste çalışan bir adama ilgi duyduğunu söyleyince Barbie'nin verdiği ani tepkiyi hatırladı.

"Ona bu fikre alışması için biraz zaman tanı," dedi.

"Belki de yapılacak en iyi şey budur."

Hector bu sözlerden kısa süre sonra Lillie'yi evine götürdü, yol boyunca ikisi de sessizliğini bozmadı. Eve vardıklarında Hector onu kapıya kadar geçirdi. Lillie akşam yemeği için teşekkür etti, öpüştüler, Hector yanından ayrıldı. Lillie içeriye girince Hector'un bir dahaki buluşmayla ilgili bir şey söylemediğini fark etti.

Huzursuzlandı.

Her şey bitmişti, bundan emindi. Hector ailesine ve aile fertlerinin düşüncelerine kendi mutluluğundan daha çok önem veriyordu. Üzülse bile -ki Lillie üzüldüğünü biliyordu- onunla olan ilişkisi için mücadele vermek yerine çocuklarının isteklerine uyardı.

Lillie sonraki iki gün boyunca ondan bir haber almayınca ilişkilerini ikisi için de olabildiğince acısız bir şekilde sonlandırmaya karar verdi. Ona bir mektup yazdı.

Kısa bir not yazmak için kalemi eline almasına rağmen, yazdıkları bitince ortaya dolu dolu üç sayfa çıktı. Yirmi dilek adlı listesini anlattı; dileklerinden birinin onurlu bir adamla tanışmak olduğunu, onu da onda bulduğunu yazdı.

Son paragrafta çocuklarıyla arasındaki ilişkiyi bozmak gibi bir niyetinin olmadığını, birbirlerini bir daha görmemenin en iyisi olacağını anlattı.

Gözlerinde yaşlarla mektubu postaneye bıraktı. Barbie'yle yaptığı kısa telefon görüşmesinin ardından da uzaklara gitmek için bilet aldı.

29

Anne Marie'nin şansı yaver gitmiş, Woodrow Wilson İlkokulu'nun otoparkında boş bir yer bulmuştu. Yemek arkadaşları programı sırasında aldığı düzene geri dönmüş, bu seferki ziyareti için Baxter'i da yanında getirmişti.

Önceki gün Ellen'la telefonda konuşurken sekiz yaşındaki küçük kız ona sevimli arkadaşını ne kadar özlediğinden bahsetmişti.

Baxter'i getirerek ona büyük bir sürpriz yapacak olan Anne Marie, çocuğun yüzünün gülmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Ellen, Anne Marie'nin evindeki yaşantısından anneannesinin evine sıkıntı çekmeden geçmişti. Anne Marie aynı şeyi Ellen'ın yanından ayrılışının onda yarattığı etki için de söyleyebilmeyi çok isterdi. Küçük dairesi onun yokluğuntla eskisi gibi değildi; çok sessiz, çok boştu. Anne Marie'nin hayatı da ona aynen böyle geliyordu. Küçük kız kalbinde çok değerli bir yer edinmiş, Anne Marie de sevgiye ne kadar aç olduğunu keşfetmişti. Sevilmeyi istediği kadar sevmeyi de istiyordu.

Elbette Ellen'la sık sık görüşüyordu ve bundan sonra da görüşmeye devam edecekti. Cumartesi günü birlikte Wood-

land Hayvanat Bahçesi'ne gideceklerdi. Anne Marie o günün gelmesini dört gözle bekliyordu, Ellen'ın da onunla aynı duyguları paylaştığını biliyor. Dolores'in de biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı, ayrıca yaşlı kadın Anne Marie'nin torununa ilgi göstermesinden büyük mutluluk duyuyordu.

Ellen'ın anneanesi ne yazık ki umduğu hayatı yaşayamamıştı. Kızlarının başına gelenlerden kendini sorumlu tutuyordu. Tüm kalbiyle torununu seviyor, onun için yaşıyordu. Dolores hastaneden taburcu olduktan sonra Anne Marie'ye Ellen'ı ancak bir yıl boyunca aradıktan sonra bulabildiğini söylemişti. Küçük kızın Kaliforniya'daki bakımevlerinin birinde olduğunu öğrendikten sonra yaklaşık bir yılını Çocuk Esirgeme Kurumu'nu ikna etmeye, torununun velayetini almaya harcamıştı. Ellen anneanesinin yanma taşınalı üç yıl olmuş, yaşlı kadın ona sevgi ve güven dolu bir hayat sunmuştu.

Anne Marie tasmaından tuttuğu Baxter Ta birlikte okula giderken, rehber öğretmen Helen Mayer'in telaşla ona doğru geldiğini gördü.

Helen, "Buraya gelmen çok iyi oldu," dedi. "Dükkânındaki telefona bakan kadın buraya gelmek için yola çıktığını söyledi."

"Bir sorun mu var? Ellen iyi mi?"

"Odama gidelim."

Gittikçe paniğe kapılan Anne Marie, Baxter'i kucağına alıp Helen'in peşinden gitti. Neler olduğunu bilmiyor, ama kötü bir haber almak üzere olduğunu seziyordu.

Rehber öğretmen Anne Marie odasına girene kadar bekledi,

sonra da kapıyı kapatıp ağır adımlarla masasına döndü. Yerine oturdu, gözlerini Anne Marie'ye çevirdi. Anne Marie kamına gerginlikten ağırlar girerken yavaş yavaş masanın önündeki sandalyeye oturdu. Baxter'i ayağının yanına bırakıp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Dolores Falk'un dün gece öldüğü haberini aldık." Anne Marie nefesini tuttu, eliyle ağzını kapattı. "Onu... Ellen mı bulmuş?"

"Öğrenebildiğim kadarıyla anneanesi okula gitmesi için onu uyandırmayınca geç kalmış. Kendine kahvaltı hazırlamış, anneannesinin uyumaya devam etmesinin daha iyi olacağını düşünmüş. Okula gelirken karşılaştığı komşularından biri Dolores'in durumunu sormuş. Ellen da anneannesinin kendini iyi hissetmediğini, hâlâ yattığını söylemiş. Bir süre sonra da komşuları kadının durumu kontrol etmek için kapılarını çalmış, Dolores yanıt vermeyince 911 'i aramışlar." En azından küçük kız anneannesinin cesediyle karşılaşp travma geçirmemişti. Anne Marie bunun için Tanrı'ya şükretti. Ama bu durum Ellen'ın muhtemelen neler olduğunu bilmediği anlamına geliyordu.

"Ellen burada mı?" Anne Marie, Ellen'm kötü haberle yıkılacağını biliyordu. Ona gerçeği söyleme fikrinden korksa da, bu işi yapabilecek en uygun kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Zavallı Ellen çok acı çekecekti.

Helen, "Maalesef," dedi.

Anne Marie ne dediğini tam olarak anlayamadı. "Eşyalarını toplayıp evime getiririm." Dolores'in cenazesi için bir şeyler yapıp yapılmadığını merak etti; bunu da sorup so-

ruşturacaktı.

Robert'i defnettikten sonra bu tür durumlarda neler yapıldığını öğrenmişti. Cenaze evindeki görevliler ona yardımcı olmuş, saygıda kusur etmemişlerdi. Anne Marie, Dolores'in cenaze işleriyle de mümkünse onların ilgilenmesini isterdi.

"Sanırım beni duymadınız. Ellen okulda değil."

Anne Marie dikkatlice ona baktı, söylediklerine anlam veremedi. "Peki nerede?"

Helen Mayer ellerini masaya koydu, öne eğildi. "Bir saat önce Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan gelip aldılar."

Bu kelimeler ona bir şey ifade etmiyordu. "Ne? Nasıl gelip aldılar?"

"Okula geldiler, Ellen'm anneannesin vefat ettiğini, ona kalacak bir yer bulmak zorunda olduklarını söylediler."
"Ama."

Helen Mayer çaresizce ellerini iki yana açtı. "Ellen'ın yaşayan iki akrabası var. Biri tüm haklarından feragat eden annesi, biri de duyduğuma göre hapisteki teyzesi."

Anne Marie, Ellen'ın başka kimsesi olmadığını çok iyi biliyordu. Dolores hastanede yatarken gelip onun yanında kalmasının sebebi de buydu zaten.

"Bir ailenin yanına yerleştirmişler."

Anne Marie kulaklarına inanamıyordu. "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet. Ben de duyunca çok şaşırdım. Sana ulaşmaya çalıştım ama cep telefonunu açmadın. Dükkânındaki kadın da buraya gelmek üzere olduğunu söyledi."

Anne Marie dengesini³kâyetmiř gibiydi, ama tüm dikkatini

Ellen'la ilgili konulara vermeliydi. Zavallı kız çok korkmuş olmalıydı. Ona ulaşmalı, her şeyin yoluna gireceğini söylemeliydi. "Onun dosyasına bakan sosyal hizmetler görevlisinin numarası ben de var. Bana kartvizitini vermişti."

Helen, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Ellen'ı yanıma alacağım." Bu konudaki kararı kesindi. Rehber öğretmen rahatlayıp iç çekti. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Hemen harekete geçmeyi düşünen Anne Marie ayağa kalktı. Aceleyle kitapçıya dönmeye çalışırken birkaç trafik kuralını ihlal etti. Sosyal hizmetler görevlisinin verdiği kartviziti atmamış olmak için dua etti. Sinirden kadının adını bile hatırlamıyordu.

Baxter'ı arkasından çekip merdivenleri koşarak çıktı. Kalbi deli gibi atarken mutfağın ortasında durdu, kadının kartvizitini nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı.

Birden hafızası canlandı. Çabucak yatak odasına gidip komodinin en üst çekmecenin açtı. Kartvizit tam karşısındaydı, üzerinde "Evelyn Böyle" yazıyordu. Anne Marie yatağına çöküp telefonu eline aldı.

Numarayı tuşlarken elleri zangır zangır titredi. Dahili numarayı girmesini söyleyen otomatik sistemi dinledi, kartta yazan numarayı tuşladı. Telefon beş kez çaldıktan sonra telesekretere geçti.

"Ben Anne Marie Roche," dedi. "Sizi Ellen Faik hakkında konuşmak için aramıştım. Rica ederim, fırsat bulur bulmaz beni arayın." Mesajının sonuna kadının ilk denemesinde ona ulaşamazsa çok uğraşmayacağından korktuğu için

biri ev, bir iş, biri de cep olmak üzere üç telefon numarasını da ekledi.

Ondan haber almayı beklerken resmen işkence çekiyordu.

Yatak odasında dolandı, dolandı, sonra çekmecelerini açıp kapattı, dolanmaya devam etti. Bu duruma daha fazla dayanamayınca arabasına atlayıp Dolores'in evine gitti. Evin kapıları kilitliydi. Yaşlı kadını evinde ölü bulan komşusu görevlilerin gelip cesedi götürdüğünü söyledi. Hiç kimse Ellen'in ne yaptığını, nerede olduğunu bilmiyordu. Anne Marie bir haber alabileceğini düşünerek kadına numaralarını bıraktı.

Telefon en sonunda çaldığında saat dördü geçiyordu. Anne Marie bir telaşla cep telefonunu çıkarmaya çalışırken neredeyse çantasını parçalara ayıracaktı.

Tek nefeste, "Alo, ben Anne Marie Roche," dedi.

"Alo, Anne Marie, benim Evelyn Böyle. Beni aramışsın."

Anne Marie, "Ellen nerede?" diye haykırdı. Küçük kız deliye dönmüş olmalıydı. Anne Marie'nin de paniğe kapılmasına az kalmıştı. Ellen'm ona, yanında olmaya ihtiyacı vardı.

"Talihsizlikler yaşandı, onu geçici olarak bir ailenin yanına yerleştirmekten başka bir şey yapamadım. Ona kalıcı bir ev bulana kadar orada kalması gerekecek."

Anne Marie, "Onu ben alırım," dedi. "Onu bana getirin."

"Keşke öyle bir şey yapabilseydim. Hatırlarsan kitapçıya

geldiğimde sana Ellen'ın bakıcı ebeveyni olmak için başvuruda bulunmanı tavsiye etmiştim. Daha sonra senden haber alamadım."

Anne Marie formları teslim etmediği için kendini tokatlamayı istiyordu. Bunların yaşanacağını bilse bir an olsun beklemezdi. Ama böyle bir şeyin olacağını nereden bilebilirdi ki? Dolores'in durumu iyiye gidiyordu.

"Dolores Falk'a, Ellen'ın bakıcı ailelik sistemine dönmesine müsaade etmeyeceğime dair söz verdim. Şimdi ne yapabilirim? Başvurumun onaylanması ne kadar sürer?" Evrak işlerinin aylar almasından korkuyordu. O zamana kadar Ellen birkaç ev değiştirmiş olurdu. Bayan Böyle şimdi kaldığı evin geçici olduğunu söylemişti, buradan da kısa süre sonra başka bir yere alınacağı anlamı çıkıyordu.

Dolores Faik ona torunu olduğunu Öğrendikten sonra Ellen'ı bulmasının bir yılını aldığını söylemişti ama Anne Marie bu sürenin ne kadarının başka eyaletleri aramakla geçtiğini bilmiyordu.

"Yirmi dört saat içinde hakkında sabıka kaydı sorgusu yapabiliriz."

"O zaman Ellen gelip benimle kalabilir mi?"

"Evet. Ellen için en iyisi neyse onun olmasını isteriz. Ben de ona bakmaya en uygun kişinin sen olduğuna inanıyorum."

Bu iç rahatlatıcı sözler gözlerine yaşların dolmasına sebep oldu. "Sağ olun. Sağ olun."

Sosyal hizmetler görevlisi işleyecek süreci anlattı. Anne Marie kadının sözlerini dikkatle dinlemeye çalıştıysa da aklı

hep farklı konulara kaydı. Öncelikle görevlilerin evine bakmaya geleceğini, henüz bir tarih almadığını düşündü. Küçük evi onların kriterlerine büyük ihtimalle uymazdı. Dolayısıyla derhal taşınması gerekiyordu. Ama Anne Marie bunları dert etmedi. Ellen'in iyiliği için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Bir sorun çıkmazsa Ellen'ı yarın öğleden sonra evine getirebilirim."

Anne Marie sabıkasında herhangi bir kusur olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Bir keresinde hız sınırı ihlalden ceza yemişti ama akıma gelen önemli hiçbir şey yoktu. Ertesi gün bekleyip durdu. Gerginliği dayanılmaz boyutlara ulaşmak üzereydi. Evelyn Böyle'a bir sorun çıkıp çıkmadığını sormak için üç mesaj bıraktı. Sosyal hizmetler görevlisi mesajlarının hiçbirine cevap vermedi.

Anne Marie, Ellen'in nerede kaldığını bilse oraya gider, evin kapısında beklerdi.

Perşembe günü saat beşe kadar hiçbir haber alamayınca yanlış giden bir şeyler olduğuna inanmaya başladı. Gün boyunca bomboş durmuş, gerginlikten ve korkudan hiçbir şeye odaklanamamıştı.

Anne Marie tam da umudunu yitirmek üzereyken kitapçının kapısı açıldı, Evelyn Böyle yanında Ellen'la içeri girdi.

Ellen, Anne Marie'ye baktı, ona doğru koşarken göz yaşlarına boğuldu.

Anne Marie dizlerinin üzerine düştü, Ellen için kollarını açtı.

Ağlayarak birbirlerine sarıldılar. Ellen omzuna yaslanıp hüngür hüngür ağlarken3 "Bana söz vermiştin, söz vermiştin,"

dedi. "Demıştin ki... demiştin ki..."

Anne Marie, "Geçti, tatlım," diye fısıldadı, Ellen'ın saç-larını okşadı. "Artık buradasın. Seni kimse benden alamaz." Ellen burnunu çekti. "Anneannem, İsa'nın yanına gitti."
"Biliyorum."

"Beni seven başka kimse yok."

Anne Marie yüzünden aşağı gözyaşları akarken, "Ben seni seviyorum, Ellen," diye fısıldadı. "Bundan sonra sen benim küçük kızım olacaksın."

"Seninle kalabilir miyim?"

Anne Marie konuşamadı, sadece başını salladı.

"Geldiğim o eve gitmek zorunda değil miyim?"

"Hayır, oraya dönmeyeceksin."

Hâlâ hüngür hüngür ağlayan Ellen, Anne Marie'nin boynuna biraz daha sıkı sarıldı. "Sevdiğim herkes yanımdan gidiyor."

"Artık öyle olmayacak, Ellen. Elimden geldiği sürece sana bakacağım."

"Annemi seviyordum, ama o kötü şeyler yaptı ve gitti. Sonra anneannem öldü, sen de beni bıraktın."

Anne Marie ısrarla, "Ben seni bırakmadım," dedi. "Seni asla bırakmam."

Baxter merdivenlerin başında havlayana kadar birbirle-rine sıkıca sarıldılar. Anne Marie, Ellen'ı bıraktı; küçük kız koşup kapıyı açtı. Arkadaşını görünce sevinçle etrafında döndü.

Gözyaşlarını silen Anne Marie ayağa kalkınca Evelyn'in onlara baktığını gördü.

Evelyn, "Bence Ellen için çok güzel bir yer bulduk," dedi, onun da gözleri dolmuştu.

Anne Marie bir hata daha yapmayacaktı. "Ellen'in bakıcı annesi olmayı istemediğime karar verdim."

Karşısındaki kadının yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. "Efendim?"

"Onu evlat edinmek istiyorum. Ellen'm yasal olarak kızım olmasını istiyorum." Küçük kız çoktan onun evladı olmuştu. Sıra bunu resmiyete dökmekteydi.

30

Anne Marie ahizeye kısık sesle, "Anne," dedi. Pazartesi akşamının geç saatleriydi ve Ellen da az önce uykuya dalmıştı. Zavallı kız doğru düzgün uyuyamıyor, Anne Marie de onu uyandırmayı istemiyordu. Ellen, Dolores'in vefatından sonraki her gece kalkıp Anne Marie'nin yanına kıvrılmış, uyuyana kadar ağlamıştı. Küçük kız kısacık hayatında bir kaybın daha acısını çekiyordu. Okuldan alınması, anneannesinin öldüğünü öğrenmesi, sonra da bir bakımevine bırakılması durumunu daha da zora sokmuştu.

Annesi, "Anne Marie?" dedi. "Aman Tanrım, kızım haf-talardır sesini duymadım. Bir sorun mu var? Bu saatte aradığına göre kötü bir şey olmalı."

"Seni daha önce aramalıydım." Cenaze işlerini halletmek ve Ellen'a bakmak tüm vaktini almıştı. Ama aslında bu geceye kadar annesini aramak akıma gelmemişti.

Şimdi bile tereddüt ediyor, Ellen'ı evlat edineceğini öğrenince annesinin vereceği tepkiden korkuyordu. Annesi, Robert'le evliliklerini onaylamadığını çok net bir şekilde söylemişti. Anne Marie kitapçıyı devraldığında da aynı şekilde olumsuz sözler sarf etmişti. Laura hayatta riskler alan biri değildi ve Anne Marie'nin tüm birikimini heba edeceğini

düşünmüştü. Genelde temkinli, mutaassıp bir hayatın ideal olduğuna inanıyordu, ama ona sorsanız fikirlerini bu kelimelerle ifade etmezdi.

Anne Marie annesinin geçmişte gösterdiği tepkilere rağmen ona konuyu açmak zorunda olduğunu hissediyordu. Belki de bu kendisinin de artık bir anne olmasından kaynaklanıyordu.

Her şeyi tek seferde söyleyip tereddütlerden kurtulmaya karar verdi. "Seni anneanne olacağın haberini vermek için aradım."

Sözlerinin ardından tuhaf bir sessizlik oluştu. "Hamile misin?" Laura Bostwick bir kez daha sitem etmeye başladı. "Çocuk istediğini biliyorum, Anne Marie, ama bu devirde tek başına çocuk yetiştirmenin ne kadar zor olduğunu anladığımı sanmıyorum. Ah, kızım.

"Hayır, öyle değil." Anne Marie sözlerini tamamlama fırsatı bulamadan annesi araya girdi.

"Sormamın sakıncası yoksa babası kim? Dur, söyleme bana. Belli ki ortada bir sorun var, yoksa onunla evlenirdin. Gizli saklı evlenmedin, öyle değil mi?"

"Hayır, ben..."

"Onun hakkında daha fazla şey bilmeme gerek yok. Evli biri herhalde, yanılıyor muyum?"

"Anne!"

"Pardon, pardon. Önce bana söyleme dedim, sonra da aptal gibi soruyorum. Beni ilgilendirmez. Çocuğun olacakmış. Ne zaman doğum yapacaksın?"

Anne Marie, "Durum ondan biraz daha karışık," diyerek derdini anlatmaya çalıştı.

"Aman Tanrım, aptalca bir şey yapmadın, değil mi?"

Anne Marie bu sözlere şaşırıp, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Yapay dölleme. Kuafördeki kadınlar bahsederken duydum. Birçok kadın hamile kalmak için böyle yollara başvuruyormuş. Ne olur bana o kliniklere gitmediğini söyle. Bir de..."

"Anne, *evlat ediniyorum*. "

Sözleri annesini şaşkınlıktan susturdu.

"Ellen Falk'ı hatırlıyor musun?"

"Kim?"

"Onun yemek arkadaşıydım. Aziz Patrick Gününden önceki cumartesi tanışmıştınız. Birlikte yemek yemiştik." Annesi unutmuş olmalıydı.

Bir sessizlik daha oldu. Sonra da Laura, "Dur bakalım doğru mu anlamışım?" dedi. "Birlikte yemek yediğin o ikinci sınıfa giden kızı mı evlat edineceksin?" Annesinin sesi kuşku doluydu.

"Evet, anne. Gelip bir süre yanımda kalmıştı, hatırladın mı?"

"Evet, hatırladım, hatta sana o kızın anneannesinin gecenin bir yarısında seni aramasının yüzüzlük olduğunu söylemiştim."

"Dolores Faik vefat etti."

Bu bilgi Laura'yı sarsmış gibiydi. "Çok üzıldüm."

"Ellen'm başka kimsesi yok."

"Onu seviyor musun?"

"Hem de kendim doğurmuş gibi. Sosyal hizmetler görevlisiyle konuştum, Ellen'ın üvey annesi olmayı istediğimi söyledim." Gözlerini kapattı, annesinin Anne Marie'nin seçtiği okuldan evlendiği adama kadar hayatı boyunca aldığı her önemli kararın ardından olduğu gibi moral bozucu sözler söylemesini bekledi.

"Ah, Anne Marie."

Sitem dolu sözleri bekledi.

"Bence harika bir şey yaparsın."

Anne Marie'nin ağzı şaşkınlıktan şak diye açıldı kaldı, çenesi yerinden çıkacakmış gibi oldu. "Sence doğru şeyi mi yapıyorum?"

"Sevgili kızım, hayatınla ilgili neyi yapmayı istediğine karar verebilecek yaştasın. Bu çocuk senin için bu kadar değerliyse, onu ailemize katmamakla hata edersin."

Anne Marie'nin hatırlayabildiği kadarıyla gençliğinden beri annesi ilk kez bir tercihini destekliyordu. Buna anlam veremiyor, Ellen'm birlikte geçirdikleri bir iki saatte annesinin gönlünü kazandığına inanıyordu.

Laura, "Yasal olarak herhangi bir sorun çıkmaz değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Evelyn Böyle, Ellen'ın doğum belgesini arayacak ve babasının adını öğrenmeye çalışacaktı. Ellen'm babasıyla irtibata geçilmeli, ona kızı için dileğinin ne olduğunu belirtme fırsatı tanınmalıydı.

Anne Marie, Ellen'm biyolojik babasının varlığından bile haberdar olmadığından emindi. Ama ya Evelyn onu bulmayı başarırsa? O zaman² ne olacaktı? Adam babalık hakla-

rından vazgeçmemek isteyebilir, Anne Marie'nin de Ellen'ı ona vermekten başka çaresi kalmazdı. Bu düşünceler huzurunu kaçıırıyordu.

"Peki ya annesi?"

"Ellen üç yıl önce anneannesinin yanında yaşamaya başlayınca annesi tüm haklarından feragat etmiş."

"Fikrini değiştiremeyeceği anlamına mı geliyor bu?"

"Artık çok zor. Zaten Dolores olmasa Ellen yıllar önce birilerine evlatlık verilirdi."

"Öyle mi?"

"Sosyal hizmetler görevlisi bana çok olumlu şeyler söyledi." Ellen'm Anne Marie'yle bir süre yaşamış olması ve birbirlerine bağlanmaları umut verici bir işaretti. Ancak Ellen'm babasıyla ilgili konunun çözüme ulaşması gerekiyordu.

Aniden Anne Marie'nin akıma bir şey geldi. "Dilekler."

Annesi, "Anlamadım," dedi. "Lafı ağzında geveleme, Anne Marie. Sana kaç kez söyleyeceğim! Sesin çıksın biraz."

"Özür dilerim, anne. Sadece sesli düşünüyordum."

"Neden bahsettin? **Dilekler** mi dedin? Bana öyle geldi."

"Ellen'ın dilek listesi var. Yirmi dilek." Anne Marie kendi listesinden veya arkadaşlarınınmkinden bahsetmeyi hiç düşünmüyordu. Annesi bu fikre alaycı bir tavırla yaklaşıyor veya çocuksu olduğunu söylerdi kesin.

Annesi, "Çocuklar yapar öyle şeyler," dedi,

Anne Marie'nin şüphelerinde haklı olduğu ortaya çıktı. "Ben olsam ona kafa yormazdım. Annesiyle babasının olmasını diliyordur."

"Hayır, hayır... öyle bir şey değil." Anne Marie konuyu

açtığı için sözlerinin devamını getirmek zorunda olduğunu hissetti. "Ellen babasıyla tanışmayı istiyor."

"Her çocuk ister. Bence babası bu saatten sonra ortaya çıkmasa daha iyi olur."

Konuşmalarının devamı Anne Marie için bir şey ifade etmedi. Telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra Ellen'ın yattığı odaya girdi, küçük kızı bir elini yan tarafına kıvrılan köpeğin üzerine atmış halde uyurken izledi. Zavallı çocuk yorgun düşmüş, rüyalara dalmıştı.

Anne Marie gün içinde dükkândaki işlerini halletmek ve Ellen'a bakmakla geçen hareketli dakikaların arasında vakit bulup okulu aramıştı. Helen Mayer'e gelişmeleri anlatmış, Anne Marie ona Ellen'ı evlat edineceğini söyleyince çok mutlu olmuştu. Hatta evlatlık edinme işlemleri sırasında ihtiyaç duyulursa referans olarak kendini gösterebileceğini söylemişti.

Anne Marie işlemlerin o noktaya gelmeyeceğinden korkuyordu.

Dolores'in vefatından üç gün sonra cumartesi sabahı cenaze evine gidip küçük bir anma töreni ayarladılar. Anne Marie'nin yazdığı kısa bir ölüm ilanı gazetede yayınlandı. Komşularından birkaçı pazar günü gelip Dolores'e saygılarını sundular.

Yaşlı kadının evi kiralıktı ve Anne Marie'nin yeniden kiraya verilecek evi ay sonuna kadar boşaltması gerekiyordu.

Anne Marie ve Ellen o gün öğleden sonra gelen birkaç dostla birlikte Dolores Falk'a son görevlerini yerine getirdiler. Ellen tören boyunca Anne Marie'nin yanında durdu.

Gözleri birkaç kez dolsa da ağlamadı. Törenin ardından ikisi birlikte evlerine döndüler.

Ellen sakince, "Anneannem artık İsa'yla birlikte yaşamaya hazır," deyip örgü çantasına uzandı. Örgü örmek onu teselli ediyordu.

"Neden öyle dedin ki?"

Ellen başını kaldırdı. "Gözlerinde gördüm. Bana yorgun olduğunu söyledi."

Anne Marie yüreğinin parçalandığını hissetti.

Perşembe günü öğleden sonra Anne Marie'yle Ellen evde oturmuş, Dolores'in eşyalarından neyi saklayıp neyi dağıtacaklarına karar vermek için eski mahalleye gitmeyi düşünürken telefon çaldı. Arayan kişi kitapçıdaki Cathy'ydi. "Sosyal hizmetler görevlisi sizinle konuşmaya geldi. Yukarıya göndereyim mi?"

"Evet, iyi olur." Evelyn Böyle cenaze törenine katılmayı istediğini söylemiş, ama aynı gün mahkemeye gitmesi gerektiğinden, işinin ne kadar süreceğini bilmediğinden bahsetmişti.

Anne Marie gergince merdivenlerin başında bekledi.

Evelyn basamakları teker teker çıkarken, "Dün her şey yolunda gitti mi?" diye sordu.

"Evet, tören iyi geçti." Dolores'in komşularının birkaçıyla okulun rehber öğretmeni Helen Mayer gelmiş; Lydia, Elise ve Lillie de onları yalnız bırakmamıştı. Dolores yakılmayı istemişti, Anne Marie'yle Ellen yaşlı kadının küllerim birkaç gün sonra teslim alacaktı.

"Gelemediğim için çok üzgünüm."

Anne Marie altdudağını canı yanana kadar ısırdı. "Kurumdan haber aldın mı?"

"Aldım." Orya yaşlı kadın basamakların tepesine varınca durdu, elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrı gün geçtikçe gençleşmediğimi bana merdivenler aracılığıyla hatırlatıyor."

Anne Marie ellerini kadının omzuna atıp onu silkelemeyi, öğrendiklerini söylemesini istedi, ama kendine hâkim oldu. Gerginliğini gizlemek için elinden geleni yaparken, "İçeri buyurun," dedi.

Sosyal hizmetler görevlisi mutfağa girdi. Ellen, Anne Marie'nin Dolores'e ait eşyalarla ilgili notların üzerine saçıldığı masaya oturmuş, örgü örüyordu. Evelyn, "Aman Tanrım, sana bu kadar güzel örgü örmeyi kim öğretti?"

Ellen başını kaldırmadan, "Anne Marie," dedi. "Özür dilerim, Bayan Böyle ama şimdi konuşamam. İlmekleri sayıyorum."

Anne Marie, "Ellen istersen sen oturma odasına geç, biz de biraz konuşalım, olur mu?" dedi.

"Olur." Yumağını kolunun altına alan Ellen örgüsü ve şişleriyle birlikte diğer odaya geçti, Anne Marie küçük kızın onları duymamasını umut etti.

Evelyn, Anne Marie masanın üzerindeki notları toplayıp bir yığın halinde kenara koyarken bir sandalye çekip oturdu. Evrak çantasını masanın üzerine koyup açtı, sonra da ağır ağır Ellen'ın dosyasını çıkardı.

Anne Marie onun karşısına geçti. Beklemeye başladı.

"Ellen'ın doğum belgesinin bir kopyasına ulaştım, babasının..."

Anne Marie deli gibi atan kalbinin kaburgalarını sıkıştırdığını hissetti. Bunu duymayı beklemiyordu. "Adını öğrendin mi?" Bununla başa çıkabilirdi. Ne olursa olsun Ellen'ın hayatının bir parçası olmanın yolunu bulacak, bunun neye mal olduğunu umursamayacaktı.

Evelyn kaşlarını çatı. "Lafımı tamamlamamı bekleseydin, Ellen'm babasının adının kayıtlarda görünmediğini duyacaktın."

"Bunun anlamı..." Anne Marie sorunun devamını getiremeyecek kadar heyecanlıydı.

"Washington Eyaleti yasalarına göre Ellen Falk'u evlat edinebileceksin."

Anne Marie hissettiği duygularla boğazı düğümlenirken, "Çok teşekkürler," diye fısıldadı. "Çok çok teşekkürler."

"Ellen'a bir şey söyledin mi?"

Anne Marie gerçekleri öğrenene kadar böyle bir şey yapmasının uygun olmadığını hissetmişti. "Daha söylemedim."

"O zaman hemen söyleyelim." Evelyn küçük kıza seslendi. "Ellen, mutfağa gelir misin?"

Ellen hemen içeri gelip Anne Marie'nin yanındaki

sandalyeye oturdu.

"Merhaba, Ellen."

Küçük kız sosyal hizmetler görevlisine şüpheyile baktı. Anne Marie onu suçlamıyordu; onu sınıfından alan, anneannesinin ölüm haberini vererek tüm hayatını altüst eden kişi Evelyn'di.

Anne Marie, Ellen'ın kendini güvende hissetmesi için eğilip kızın koluna nazıkçe dokundu.

Evelyn, "Anne Marie'nin annen olmasına ne dersin?" diye sordu. "Bunun gerçek olmasını ister misin?"

Ellen hemen cevap vermedi. Dönüp Anne Marie'ye baktı. "Sana anne diyebilecek miyim?"

"İstersen diyebilirsin veya beni Anne Marie olarak çağırabilirsin. Tercih senin."

"Annem olursan arkadaşım Cassie'yle evlerimize misafirlğe gidip oyun oynayabilir miyiz?"

"Elbette." Anne Marie okul gösterisinin düzenlendiği günü, Ellen'm arkadaşının annesinin yanlarına gelip çocukların birlikte oynamasının onlar için uygun olup olmadığını sorduğunu hatırladı.

Ellen başını çevirip Evelyn'e baktı. "Beni bir daha kimse alıp götürmeyecek mi?"

Anne Marie, "Seni hiç kimse, hiçbir zaman benim yanımdan alamayacak," diye söz verdi.

Ellen omuz silkti. "O zaman olabilir."

Anne Marie, "**Olabilir mi?** " diyerek ona takıldı. "Olabilir mi?"

Ellen'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Annem olmanı çok isterim."

"Ben de senin kızım olmanı."

Ellen sandalyesinden fırladı, kollarını Anne Marie'nin boynuna attı.

Eveylın, "Harika," diye fısıldadı. "Bir araya gelmeniz çok güzel oldu. Bu gibi durumlarla karşılaşınca onca çabanın boşa olmadığını anlıyorum." Tekrar dosyayı açtı. "Tüm evraklar yanımda. Ama kesin kararın çıkmasının en az altı ayı bulacağını söylemek zorundayım."

Ne kadar süreceği Anne Marie'nin umurunda değildi. Evrak işi formaliteden ibaretti.

O kızını, Ellen da annesini çoktan bulmuştu. Artık hiçbir şey aralarına giremeyecekti.

31

Mark 4. Cadde'de tekerlekli sandalyesiyle Barbie'nin yanında ilerlerken, "Bana nereye gittiğimizi söyler misin?" diye sordu. Spor salonundan çıkmışlardı ve Barbie'nin ısrarlı tavırlarının üzerine Mark onunla birlikte gezmeyi kabul etmişti. Barbie, Mark'ın aksi tavırlarının bu güzel mayıs gününe gölge düşürmesine müsaade etmeyecekti. Güneş tepede parlıyordu, Barbie aşkın kollarında mutluluğu tadıyordu. Henüz itiraf etmeye hazır olmasa da, Mark da benzer duygular hissediyordu.

"Sır. Ama önce birkaç arkadaşımı görmeye gideceğiz." Mark bunu biliyordu ve çoktan kabul etmişti. "Huysuzluk etmeyi kes."

Mark bir süreliğine sessizce durdu. "Fark etmemiş olabilirsin, ama ben birçok kişiyle anlaşılamam."

"Anne Marie ile Ellen'ı seveceğine söz veriyorum."
"Nasıl kendinden bu kadar emin konuşuyorsun?"

"Mark, lütfen, bu konuyu konuşmuştuk." Gülümsemek için kendini zor tuttu.

Mark, "Beni kandırdın," diye söylendi. "Beni sahte vaatlerle buraya çektin, bana bir sürprizin olduğunu söyledin." Barbie,

Mark'ın itirazlarına aldırış etmeyip, "Gerçekten de sana sürprizim var," dedi. "Ayrıca bana söz vermiştin.

" Mark yavaşladı. "Tekerlekli sandalyede olabiliyim, ama..."

"Tekerlekli sandalyenin bunlarla hiçbir ilgisi yok." Bir anlamaya varmışlardı. Barbie, Mark'ın kendine düşen kısmını yerine getirmeden kaçmasına izin vermeyecekti. Barbie ona baş başa akşam yemeği yeme sözü vermiş, ama önce Mark'm arkadaşlarıyla tanışması gerektiğini söylemişti. Mark'a akşam yemeğini onun evinde yiyeceklerinden bahsetmemiştii sadece.

Mark, "Hile yapıyorsun," diye söylendi.

"Fark etmez. Anlaşmayı kabul ettin bir kere."

"O sırada bacaklarının belime sarılı olduğunu hatırlatmama gerek var mı acaba?"

"Ya, öyle miydi?" Mark'la havuzda olmayı, özellikle de koca salonun onlara kalmasını seviyordu. Seans sonunda en fazla on, on beş dakika fırsat buluyorlardı, ama o da her zaman denk gelmiyordu. Fakat o anı da yakaladıklarında... Su Mark'ı özgürleştiriyor, ona duyduğu ihtiyacı tekerlekli sandalyede otururken gösteremediğı yollarla göstermesine izin veriyordu. Suda oynuyor, şakalaşıyor, öpüşüyor, birbirlerini kovalıyorlardı. Mark'ın ona ve dış dünyaya karşı ör-

düğü duvar yavaş yavaş yıkılıyordu.

"Onlar senin gibi yirmi dilek listesi olan arkadaşlarındı, değil mi?"

"Aynen öyle. Anne Marie'nin listesi var, yanılmıyorsam Ellen da bir tane hazırlamaya başlamıştı."

Mark hâlâ durumdan memnun değildi. "Peki neden onlarla buluşmam gerekiyor?"

Barbie iç çaktı. "Her şeyin bir sebebi mi olmalı?"

Mark kendi kendine gülüp, "Bana sorarsan evet," dedi. "Ben böyle biriyim."

"Neden bu kadar söyleniyorsun anlamıyorum."

"Tamam, tamam, ama en azından nereye gittiğimizi söyle."

Barbie, "İlla öğrenmek istiyorsan söyleyeyim," dedi, ona bakıp gülümsedi. "Burger King'te buluşacağız." Bir süredir Mark'ı Anne Marie'yle tanıştıracakları anın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Mark kaşlarını çatı. "Ben fast food yemem."

Barbie, Mark'ın yemek konusunda katı kuralları olduğunu biliyordu. Kilo konusunda dikkatli olmalıydı.

"Yemeği orada değil, benim evimde yiyeceğiz."

Mark daha da sertçe kaşlarını çatı. "Evine giremem," diye söylendi.

Barbie, "Mark," deyip birden durdu. "Tekerlekli sandalyeyle evime giremeyecek olsan seni davet eder miyim sanıyorsun?"

Mark dikkatlice ona baktı. "Evinin girişinde rampa var mı?"

Barbie başını salladı.

Mark'm gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ciddisin sen. Bunca zahmete girdiğine göre ciddi olmalısın."

"İtirazların artık bitti mi?" Yeniden yürümeye başladı, Mark'm yerinden kımıldamadığını birkaç adım gittikten sonra fark etti. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Tekerlekli sandalyesini yavaş yavaş ona doğru sürdii. "İşini biliyorsun."

Böyle düşünmene sevindim. Hissettiği sevinç sokaklarda dans etmesini sağlayacak kadar kuvvetliydi.

Burger King'e vardıklarında Barbie kapıyı açtı. Onlar içeri girer girmez Ellen koşarak yanlarına geldi. "Barbie! Barbie..Mark'ı görünce aniden durdu.

"Ellen, bu, arkadaşım Mark."

Ellen, "Merhaba," deyip usluca elini uzattı, Mark'la tokalaştı. "Seni daha önce görmüştüm."

"Öyle mi? Nerede?"

"Aziz Patrick Günü'nde Freeway Parkı'nda verilen konserde."

"Ben seni gördüm mü?"

Ellen bilmiyorum der gibi omuz silkti. "Barbie'ye bakıyordu."

Barbie o anları böyle hatırlamıyordu. "Öyle mi?"

Ellen, Mark'a bakıp, "Şarkıcıları izlemedin bile," dedi. "Konser boyunca sadece Barbie'ye baktın."

Mark huzursuzlanıp yerinde kıpırdandı, Anne Marie yanlarına gelince cevap verme zorunluluğundan kurtuldu.

Anne Marie, "Mark'tı, değil mi?" dedi. "Barbie bana senden bahsetmişti."

"Öyle mi?" Mark ona bakmak için yana döndü.

Anne Marie gülümseyerek, "Hakkında övgü dolu sözler söyledi," dedi.

Barbie doğru diye düşündü, Mark'a karşı hislerini dile getirmekten çekinmemişti.

Anne Marie, "Biz de yemeğimizi bitirmek üzereydik," dedi, onları yarım kalan yemeklerinin bulunduğu masaya götürdü.

Ellen büyük bir heyecanla, "Anne Marie'yle karateye yazıldık," dedi.

Barbie şaşkınlıkla, "Karate mi?" diye sordu. "Nasıl yani?"

"Listemde vardı."

Anne Marie, "Ben de ona eşlik etmeye karar verdim," dedi.

"İlk dersimize gittik bile. İçeceklerimizi bitirir bitirmez karate salonuna gideceğiz."

Mark, "Karate, ha?" diyerek onlara takıldı. "İkinizle karanlık bir sokakta karşı karşıya gelmeyi istemezdim. Gözlerimin önüne gelince ürperdim. İki, tamı tamına iki karate dersi aldığınızı söyleyip beni uyarırsınız. Ben de korkudan kaçacak yer arardım."

Ellen kıkır kıkır güldü.

Barbie, Mark'ın da gülümsediğini gördü. Mark nadiren duygularını dışavuruyor, bu da arkadaşlarını sevdiği anlamına geliyordu. Barbie de böyle olacağını tahmin etmişti.

Mark, Anne Marie'ye döndü. "Bu yirmi dilek olayını sen başlatmışsın sanırım."

Anne Marie, "Aslında dört arkadaş toplandığımızda ortaya çıktı," dedi.

Ellen, Mark'a, "Senin dileğin var mı?" diye sordu.

Mark, "Tabii," dedi. "Hem de birkaç tane."

"Sen liste yaptın mı?"

"Maalesef, Ellen. Yapmamı önerir misin?"

Ellen çok ciddi bir sesle, "Evet," dedi. "Bir listenin olması iyi olur. Yoksa unutursun."

Mark, "Haklısın," dedi.

Küçük kız, "Kalbin sana neyi istediğini söyler," dedi. Mark kaşlarını kaldırıp, "Senin yaşındaki birine göre çok olgun konuşuyorsun," dedi. "Bunları nereden öğrendin?"

"Anne Marie söyledi. Söylediği de doğru çıktı. Yirmi dilek listeme yazmadan önce bir annem olmasını ne kadar çok istediğimi bilmiyordum."

Bu sözleri duyunca şaşırان Anne Marie,

"Bunu yazdın mı?" diye sordu.

Ellen başını sallayıp gözlerini yere çevirdi.

"Bana onu hiç göstermemiştin."

Küçük kız, "Biliyorum," dedi. "Dileğimin yanına senin adımı yazdım. Çünkü annemi seçebilseydim, seni seçecektim."

Anne Marie kolunu Ellen'ın omzuna attı. "Ben de bir

kızım olacaksa senin olmanı isterdim."

Barbie, Mark'ın neler olduğunu anlaması için, "Anne Marie, Ellen'ı evlat ediniyor," dedi.

"Biz kaçsak iyi olur," diyen Anne Marie gülümsedi. "Ellen'ın dediği gibi karate yapmaya gideceğiz."

Barbie, "Karateci Çocuk ve Annesi, yepyeni maceralarla karşınızda," dedi.

Ellen heyecanla, "Oradan da Melissa'nın yanına gidip düşün hazırlıklarına yardım edeceğiz," dedi.

Anne Marie, Mark'a, "Üvey kızımдан bahsediyor," dedi.

"Düşünde ben de onların yanında olabilirim. Melissa düşün pastasını dağıtması için küçük bir kızın yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi, Anne Marie de Ellen olabilir mi diye sorunca, Melissa çok iyi olacağını söyledi."

"Bence harika olur." Barbie, Anne Marie'nin üvey kızıyla arasındaki ilişkinin uzun yıllar sorunlarla geçtiğini biliyor, o günlerin geride kaldığına seviniyordu.

İkisi onlarla vedalaşıp gitti, Barbie arkadaşlarının oturduğu yere geçti. "Demek geçen marttan beri gözün bendeydi." Masanın üzerindeki kızarmış patateslerden bir tane alıp ketçaba batırdı.

Mark gözlerini ondan kaçırdı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Daha üçüncü karşılaşmamızdı yanılmıyorsam." Sabaha kadar vakitlerini alacak olsa Anne Marie, Mark'a ona karşı hislerini itiraf ettirecekti.

"Yani?"

"Yani beni deli gibi seviyorsun."

"Sana daha önce ne kadar sürerse sürsün geleceğimizi görmeye razı olduğumu söylemiştim." Sesi duygularını ele vermiyordu.

"Pazartesi akşamı filmleri?"

Mark umursamazca omuz silkti. "Olur."

"Salı ve perşembeleri yüzme?"

Buna da aynı tepkiyi verdi. "Spor ikimize de iyi gelir."

"Bu akşam evimde yemek?"

Mark tereddüt etti. "Neden olmasın?"

Barbie buruşturulmuş bir hamburger kâğıdını eline alıp masanın üzerinde düzeltti. Sonra da ketçaba bandığı patates kızartmasıyla kâğıda kalp çizdi. Muhabbet edercesine, "Peki bu ilişkiden ben ne elde edeceğim?" diye sordu. "Şu ana kadar bir tek ben özveride bulunuyor gibiyim."

Mark gerildi. "Ben de başından beri kendime aynı soruyu soruyorum. İstedğin zaman çekip gidebileceğini söylemiştim."

Barbie, "Bu kadar basit mi?" diye sordu, parmaklarını şıklattı.

Mark da, "Bu kadar basit," deyip parmaklarını şıklattı.

"Pişmanlık duymak yok mu?"

"Yok."

"Açıklama ?"

Mark başını iki yana salladı.

"Arkamıza bakmak da mı yok?"

"Ben bakmam."

"Peki ya bu benim için yeterli değilse?"

Mark'ın yüz ifadesi sertleşti, gözleri donuklaştı. "O zaman bu konuyu şimdi açıklığa kavuşturalım."

"Bana uyar."

Mark kaba bir tavırla, "Benden tam olarak ne istiyorsun?" diye sordu.

Barbie aynı kızarmış patatesle çizdiği kalbin üzerini karaladı. Bu konunun açılmasını istemiyor, ama kendini de tutamıyordu. Nabzı deli gibi atıyordu. Mark'a ona bir cevap vermesi için baskı yaparak her şeyi tehlikeye attığından korkuyordu. Mark'ı kaybetmesine sebep olacak bir yola girmişti.

"Ne istediğimi bilmiyorum," dedi, Mark'ın gözlerine bakamadı.

"Hayır, hayır biliyorsun. Yoksa bu konuşmayı şimdi yapıyor olmazdık."

Barbie, "Dilek listem," dedi, sesi çatladı.

"Evet, şu senin ve arkadaşlarının yirmi dileği." Sesindeki alaycı hava Barbie'yi kızdırdı.

"Saçma olduğunu düşünüyor olabilirsin, ama öyle değil."

Mark sakince, "Öyle olduğunu söylemedim," dedi. Bazen konuşulması zor bir adam oluyordu. Omuzlarını dikleştiren Barbie onunla göz göze geldi. "Tamam, sana ne istediğimi söyleyeceğim."

"İyi. Ben de bunu bekliyordum."

Söyleyecekleri hoşuna gitmeyecekti. Hatta belki de onu korkutacaktı. Yine de Barbie bu riski göze alıyordu. "Sevilmeyi istiyorum," dedi. İşte hisleri dile gelmişti.

"Benim seni sevmemi mi istiyorsun?"

"Sevdiğim kişi sensin." Her şeyi riske etme noktasına gelmişken geri adım atmadı. Mark şimdi onu ya reddedecek ya da kabul edecekti.

Mark uzun süre sessizce durdu, konuştuğunda da her bir kelimesi hüzne sebep oldu. Yavaşça, "Seni sevmeyi istemiyorum," dedi.

Demek böyle olacaktı.

Barbie acıyla yutkundu. Zor anlar yaşasa da Mark'ın ona karşı dürüst olmasını takdir ediyordu. Titreyen dudaklarının arasında, "Beni yalanlarla oyalamadığın için teşekkürler," dedi. Gitmek için ayağa kalktı.

Mark onu elinden yakaladı. "Seni sevmeyi *istemiyorum*, " diye tekrarladı. "Ama seviyorum."

"Beni seviyor musun?" Kulaklarına inanamıyordu ama doğru olduğunu biliyordu. Mark sevgisini gözlerindeki parıltıyla dışavuruyordu, parmaklarını sıkıca birbirlerine kenetlemişti.

"Seni sinemada gördüğüm ilk andan beri seviyorum."

"Ama beni salondan atmaya çalışmıştın, unuttun mu?"

"Çünkü beni ölesiye korkuttun. Ama ne desem de ne yapsam da gitmedin."

Barbie yüzü titreye titreye gülümsedi, tekrara yerine oturdu, sandalyesini Mark'la dizleri birbirine temas edecek kadar yakma getirdi.

Mark gözleri kapalı halde, "Sonra farkına bile varmadan seni rüyalarımda görmeye başladım," dedi.

Barbie duyduğu her kelimenin tadını çıkardı.

"Kazadan sonra ilk kez her sabah içimde umutla uyanır

oldum. Sinemaya gidip benden uzak durmanı, ama aynı zamanda da gelmeni umut ettim, sonra da aptallık ettiğim için kendime kızdım. Davranışlarımla baş belası biri gibi göründüm."

Nefessiz kalan Barbie konuşabilecek kadar kendine güvenmiyordu. Bilmeye can attığı, duymayı istediği her şey Mark'ın dudaklarından dökülüyordu.

Mark, "Hayatıma girdiğin için çok şanslıyım," dedi. Pür dikkat ona bakıyordu. "Bundan daha açık söyleyemezdim." "Hayatıma **zorla** girdiğin için demek istedin sanırım." Mark güldü, sonra tekrar ciddileşti. "Kalbimi istiyordun, değil mi? Şenindir, Barbie. Başından beri şenindi." Bu sözlerin ardından hiç beklenmedik bir şey yaptı. Doğum günü kutlaması yapan bir grubun yan taraftaki masada unuttuğu kâğıt tacı alıp başına taktı, onu öpmek için öne eğildi.

Barbie arkasına yaslandı, kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissederken ona baktı. Gözleri yaşlarla bulanıklaşırken iki elini ağzına götürdü. Tüm çabalarına rağmen kendini tutamayıp ağladı.

"Barbie?" Mark ona dokundu. "Ne oldu?"

Barbie biraz geri çekildi, Mark'm başındaki kâğıt tacın yamuk durduğunu dördü. **Dileği**. Bir prens tarafından öpülme-yi istemişti. Bunun gülünç bir istek olduğunu biliyordu, ama işte gerçek olmuştu.

Mark onun prensiydi. Onu seviyordu.

Barbie de onu seviyordu.

Kollarını Mark'm boynuna atıp ona sevinçle sarıldı, Mark'ı neredeyse tekerlekli sandalyesinden düşürecekti. "Se-

ni hayatımın sonuna kadar seveceğim."

"Ben de öyle olmasını diliyorum. Şimdi buradan gidebilir miyiz?"

"Ne oldu? Bu hamburger kokuları içine işleyip seni duygusallaştırıyor mu?"

"Beni duygusallaştıran tek şey senin varlığın. Bence artık internette öğrendiğin şeylerle ilgilenme vakti geldi." Barbie'nin gözleri irileşti. Mark'ın ona haftalar önce neyi araştırdığını hatırlatmasına gerek yoktu.

Barbie'nin bilmesi gereken tek şey, Mark'ın onu sevip sevmediği idi.

Duygularının karşılıklı olduğunu öğrenmişti.

Geri kalan her şey zamanla hallolacaktı.

Anne Marie perşembe günü öğleden sonra Robert'in ofisini aramadan önce nabzının biraz yavaşlamasını bekledi. Neredeyse iki yıl geçmiş olmasına rağmen numara ezberinden silinmemişti.

Anne Marie en sonunda Rebecca Gilroy'u görmesi gerektiğini biliyordu. Haber vermeden yanına gitmeyi istemiyordu, bu yüzden Robert'in asistanını aramaya, onunla buluşmak için bir gün belirlemeye karar verdi.

Bunları geride bırakabilmek, en azından sürekli aklını kurcalamasından kurtulmak için gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Çocuk Robert'in miydi? Peki neden Rebecca bir şeyler yapmamıştı? Robert'in oğlunun mirasının bir kısmını almaya hakkı vardı. Şartlar ne olursa olsun bu hakkıydı.

Yüreği ağzına gelen Anne Marie telefonu eline aldı. Bir süre sonra Rebecca'nın sesini duydu.

"Alo, ben Rebecca Gilroy. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Muhtemelen şirket ortaklarından birinin yardımcılığını yapan genç kadının sesi çok resmi geliyordu.

Anne Marie derin bir nefes aldı. "Alo, Rebecca," dedi, hızlıca konuşarak. "Ben Anne Marie Roche. Robert'in eşi."

Rebecca'nın ses tonu anında yumuşadı. "Tabii ya Anne Marie. Nasılsın?"

"Daha iyiyim." Sözlerinde samimiydi. "Sen?"

"Yoğunum."

Anne Marie bunu başından savmak için mi, yoksa şu anda gerçekten de konuşamayacak durumda olduğu için mi söylediğini anlayamadı.

"O zaman seni fazla meşgul etmeyeyim. Seninle görüşmek istiyorum. Tabii vaktin varsa."

"İkimiz mi?" Rebecca şaşkınlığını da, isteksizliğini de gizlemeye çalışmadı.

"Öğle yemeği yemek için buluşalım mı?"

"Şey, olabilir. Yarma ne dersin?"

Anne Marie'nin üzerine tuhaf bir sakinlik çöktü. Bir gün sonra gerçeği öğrenecekti. Bunun etrafındaki kişilere zarar vermemesi için elinden geleni yapacaktı. İki ay önce Melissa ona bunlardan bahsettiğinde Robert'in asistanından nefret etmeyi, onu kocasını çalan kadın olarak görmeyi istemişti. Boşandıklarında Rebecca'nın hazine bulduğunu düşündüğüne inanmıştı. Yine de Rebecca çocuğuna yardım etmeleri için yanlarına yanaşmamıştı.

Rebecca, Pike Place Alışveriş Merkezi'nin yakınlarındaki küçük, lüks bir restoranda, Robert'in birkaç kez Anne Marie'yi götürdüğü yerde buluşmayı teklif etti. Bahsettiği restoran yemek yerken işlerini halletmeyi isteyen işadamlarının uğrak yeri idi ama orada yapılan konuşmalar genelde iş amaçlı oluyordu.

Rebecca biraz erken buluşmaları gerektiğini, saat on bir

buçuğun ona uyup uymadığını sordu. Anne Marie de bir sorun olmadığını söyledi.

Rebecca, Anne Marie'nin onu neden aradığını biliyor olmalıydı. Restoran seçimi bunu işaret ediyordu. Anne Marie genç kadınla Robert'in köşede kalan, eskiden kocasının onunla baş başa yemek yemek için rezerve ettirdiği masada oturduklarını gözlerinin önüne getirmemeye çalıştı.

Cuma günü Anne Marie saat on biri çeyrek geçe restorana vardı. On beş dakika erkenden içeri girdi. Theresa günün geri kalanı boyunca dükkâna bakacaktı. Anne Marie boş saatlerine olabildiğince çok iş sığdırmaya çalışıyordu, buradan çıktıktan sonra Melissa'yla alışverişe gidecekti.

Düğün planları Melissa'nın tüm vaktini alıyor, aynı şekilde Anne Marie'nin zamanın çoğunu ona ayırmasını gerektiriyordu. Ne yazık ki Melissa'nın annesi sert tavrından henüz vazgeçmemişti ama Anne Marie bebek doğunca Pamela'nın fikrini değiştireceğine inanıyordu. Öz torununu sevmemesi mümkün müydü?

Garson kız Anne Marie'ye cam kenarındaki sakın masayı gösterdi. Restoran genelde öğlene kadar yoğun olmuyordu, Anne Marie, Rebecca'yla rahatça konuşabilecek olmasına sevindi. Şimdiye kadar sadece bir masa doluydu masada oturan üç erkekle bir kadın konuşmaya dalmıştı. Anne Marie beklerken buzlu çay istedi. Söyleyeceklerini kafasında toparlarken gergince çayına limon sıkı.

Rebecca tam on bir buçukta içeri girdi, garson kız ona masaya kadar eşlik etti. "Tekrar hoş geldiniz," diyerek onu selamladı. Anne Marie'nin karşısındaki sandalyeyi onun için

çekti.

Anne Marie, Rebecca'nın ne kadar genç olduğunu fark edince bir kez daha şaşırıldı. Hem genç hem de sevimliydi. Omuzlarına kadar uzanan, koyu kestane rengi dolgun saçları vardı. Üzerine zeytin yeşili bir etek, beyaz, ipek bir bluz ve onlara uygun bir ceket giymişti. Boynunda antika bir kolye vardı. Anne Marie kolyenin aile yadigârı mı, yoksa Robert'in hediyesi mi olduğunu merak etti.

Anne Marie gayet normal bir tonla, "Benimle görüşmeye vakit ayırdığın için teşekkürler," dedi.

Rebecca cevap vermedi; m n y  açıp inceledi, " nce-likle yemeklerimizi söyleyelim," dedi.

O huzur bozucu konuşmayı olabildiğince ertelemek için her şeyi yapmaya razı olan Anne Marie, " yi olur," dedi. "Bu arada ben ısmarlıyorum."

Rebecca nazik ama kendine güvenen bir tavırla, "Gerek yoktu ama teşekk rl r," dedi.

Anne Marie'nin, Rebecca Gilroy hakkındaki düşünceleri değişti. Kadın genç ve narin görünüyor olabilirdi ama kendisinden çok daha olgun birine yaraşır bir özgüveni vardı.

Garson kız siparişlerini almaya gelince ikisi de çorba ile salata istedi.

Rebecca, Anne Marie'nin şu güne kadar kaçındığı konuya doğrudan girip, "Sanırım benimle Robert arasında geçen şeyleri konuşmak için buraya geldin," dedi.

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Rebecca önüne baktı, önündeki kaşıkla oynadı, az önce gösterdiği  zg ven bir anda

kayboldu.

Anne Marie dobra dobra, "Robert sana boşandığımızı mı söyledi?" diye sordu.

"Hayır."

"Biz ayrılmadan önce aranızda fiziksel bir yakınlık var mıydı?"

Rebecca başını iki yana salladı. "Hayır. Aslında aramızda bir yakınlık yoktu."

"Nasıl yani?"

"Şey... senin tarifle fiziksel olarak vardı." Rebecca omuz silkti. "İkinizin sıkıntılı günler geçirdiğinizi, anlamak için çaba sarf ettiğinizi biliyordum. Bay Roche bana, daha doğrusu hiç kimseye özel hayatından fazla bahsetmezdi. Ayrı yaşadığınızı tesadüfen öğrendim."

"Anlıyorum." Anne Marie'nin de parmakları çatalına gitti. Rebecca'yı dinlerken çatalın dişlerine dokundu.

"İkimiz de sık sık fazla mesaiye kalıyorduk."

Rebecca'nın söylemek üzere olduğu şeyleri tahmin ederken gerilen Anne Marie'nin boğazı düğümlendi.

"İkimiz için de duygusal anlamda kötü bir zamandı. Erkek arkadaşımdan yeni ayrılmıştım, sizin de birlikte yaşamadığınızı öğrenmiştim."

Yaptıkları şeyin bahanesi olmazdı! Kızgınlık ve acı içini parçaladı, ama iki duygusunu da göstermekten kaçındı.

Garson kız yemeklerini getirmek için doğru anı seçti. Fesleğenli domates çorbası harika kokuyordu, yanında da içinde ev yapımı kızarmış ekmek parçacıkları olan Sezar salata gelmişti. Anne Marie, Rebecca kaşığına uzanana kadar

bekledi, sonra yemeğe başladı.

Rebecca, "Dediğim gibi, Robert de ben de hayatlarımızın en kötü zamanını yaşıyorduk," diyerek konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

"Ve birlikte çok vakit geçiriyordunuz," diye ekledi Anne Marie.

"Evet."

"Yani birbirinize bağlanmanız normaldi."

Rebecca bir kez daha omuz silkti. "Sanırım öyleydi." Anne Marie'nin çok az olan iştahı da kaçmıştı. Rebecca, "Yaşananlarla gurur duymuyorum," dedi. "Robert'in de utanç duyduğuna inanıyorum."

"Bu ilişki ne kadar sürdü?" Anne Marie kendine daha fazla acıdan başka bir şey getirmeyecek bu soruyu neden sorduğunu bilmiyordu. "Kaç kez birlikte oldunuz?"

"Bir önemi var mı?" Rebecea gözlerini masaya çevirdi. Anne Marie, "**Evet, var,** " demek istedi ama diyemedi. Vefatından kısa süre önce birlikte yattıkları gece Robert'le Rebecca'nın arasında hâlâ bir şeyler var mıydı?"

"Yaşadıklarımızın ardından aramızdaki her şey değişti. Çok iyi bir iş ilişkimiz vardı, o da mahvoldu. Her şeyi gizli tutmaya çalıştık. Melissa'nın haricinde sanırım kimse neler olduğunu bilmiyordu."

Başını önüne eğdi, Anne Marie durumun tıpkı onun gibi Rebecca için de utan verici olduğunu gördü.

Rebecea başını kaldırıp, "Melissa'nın sana söylemesine şaşırdım," dedi. "Ondan öğrendin, değil mi?"

"Çok ama çok üzgündü."

"Robert de öyleydi. Çok pişman oldu. En büyük korkusu senin gerçeği öğrenmendi."

Bu sözler az da olsa içini rahatlattı. "Robert... başka..."

"Robert başka ne?"

Konuşmak gittikçe zorlaşıyordu. "Başka kadınlarla da görüşüyor muydu? Başkaları da var mıydı?" Kişisel asistanı olan Rebecca bunu bilebilirdi.

Tereddüt yaşaması Anne Marie'ye gereken cevabı verdi. "Kaç kişi?" Buna hayatta inanmazdı. Robert'i bu kadar yanlış tanıdığı için şoka uğramış, **yıkılmıştı**.

Rebecca isteksizce, "Yanılmıyorsam biri daha vardı," dedi. Daha fazla açıklama yapmak istemiyordu.

"Lütfen, bunları bilmem gerek."

"Bana okyanus kenarındaki bir otelde farklı bir isimle rezervasyon yapmamı söyledi."

"Bayan Redford mu?"

Rebecca şaşkınlıkla ona baktı. "Ondan haberin var mıydı?"

Anne Marie'nin boğazındaki düğümler çözüldü. "O bendim. Bizdik. Bir oyun oynuyorduk." İçi rahatlayıp yaptıklarını hatırlarken gülümsedi. Kaçamak yaptıkları hafta sonu aklında geldi. Az önce duyduklarının aksine ona mutluluk ve neşe getiren anılar yeniden canlandı.

"Peki, dediğim gibi bir tek o vardı. O zaman da meğer seni **aldatmıyormuş**."

Anne Marie, "Teşekkürler," diye fısıldadı, sözlerinde samimiydi.

"Melissa'nın bizi gördüğü günden sonra aramızda bir

şey olmadığını bilmeni isterdim." Duraksadı. "İkimizin de aynı duruma tekrar düşsek aynı hatayı yapmayacağını biliyorum." Anne Marie'nin gözlerinin içine baktı. "Bunu öylesine söylemiyorum. Gerçek bu. Robert de burada olsa aynı şeyleri söylerdi."

"O z a m a n .. O an gelmişti, yine de Anne Marie o soruyu soramıyordu. Yüreğini dağlayan soruya başka bir yoldan varmaya çalışarak, "Sana ayrıldığımızı söyledi mi?" dedi.

Rebecca bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Aslında seninle ilgili çok konuşmadık."

Bunu anlayabiliyordu. Anne Marie, "Robert içe kapanık biriydi," diye söylendi.

"Evet, öyleydi."

"Çocuğumuzun olmasını istiyordum."

Rebecca uzaklara baktı. "Bunu bilmiyordum. Galiba Robert başka çocuğunun olmasını istemiyordu."

"Evet. Bir daha aynı yoldan geçmeyi istemiyordu. Ona bunun benim için ne kadar önemli olduğunu gösterirsem fikrini değiştireceğini düşünmüştüm."

Rebecca, "Ama yeniden birleşiyordunuz," dedi.

Anne Marie aniden bir şeyi fark etti. Robert'in birlikte geçirdikleri geceden sonra neden gittiğini artık biliyordu. Sabahleyin kalktığında onu görememiş, tek söz etmeden, bir not bile yazmadan çekip gitmesi onu mahvetmişti. Anne Marie ilk kez bunu neden yaptığını anlıyordu. Robert vicdan azabı çekiyordu. Rebecca'yla yaşadığı ilişkiden dolayı pişmandı. Büyük ihtimalle ona gerçeği söylemeyi ve ondan af dilemeyi istemiş, son dakikada vazgeçmişti. Anne Marie o ilişkinin o

zamanlar bittiğini veya Robert'in bitirmeye kararlı olduğunu düşündü.

Anne Marie hiç tereddüt etmeden, "Bebeğin olmuş," dedi.

"Oğlum oldu. Adını Reed koydum."

"Bebeğin babası Robert mi?" Sonunda aklındaki soruyu dile getirebilmişti. Ne kadar korkarsa korksun cevabı alacaktı."

Şaşırان Rebecca, "Robert mi?" diye tekrarladı. "Hayır!" "Hayır mı?"

"Elbette Robert'in oğlu değil. Aman Tanrım, bu yüzden buluştuk, değil mi? Robert'in çocuğunu doğurduğumu düşündün. Hayır, hayır, hayır. Reed'in babası eski sevgilim. Denny beni aldattı, aynı hafta hamile olduğumu öğrendim. Sana açıklamalıyım. Robert'le sadece Denny'nin canını yakmak için birlikte oldum. Çok saçma ve aptalca bir şeydi." "Denny'nin Robert'ten haberi var mı?"

"Evet."

"Reed'in oğlu olduğunu biliyor mu?"

"Elbette, şimdiye kadar ona iyi babalık etti."

"Evlenecek misin?"

"Onunla hayatta evlenmem! Aptal değilim. Denny düğünden önce uçkuruna sahip olamıyorsa, sonradan da olamaz. Şu an başka biriyle birlikteyim."

"Öyle mi?" Anne Marie ona sarılmak ve Robert'in çocuğunu doğurmadığı için teşekkür etme isteğine zor karşı koyuyordu.

"Robert'le aramızda bir şeyler olduğunu, benim de ha-

mile kaldığımı öğrenmiş, sonra da düşünüp..."

Anne Marie başını salladı. "Aynen öyle oldu."

"Öyle olsa Robert'in avukatına başvuramaz mıydım? Babasının Robert olduğu kesinleşince Reed mirasçısı olurdu."

"Ben de neden öyle bir şey yapmadığımı merak etmiştim."

"Ee, haklı bir sebebim vardı; Reed, Robert'in oğlu değil."

Anne Marie'nin yüreğindeki sızı dindi, yerini huzura, hatta neşeye bıraktı.

Rebecca, "Robert'i çok iyi tanımıyorum," dedi. "Ama onun hakkında bildiğim tek şey varsa, o da seni sevdiğidir."

"Beni seviyordu."

Rebecca gülümseyerek, "Evet, seviyordu," dedi.

Önemli olan tek şey buydu. Robert yılın kocası ödülünü almayacaktı. İhanetinin acısı daima Anne Marie'nin içinde kalacaktı, ama **onu sevmişt**i. Yaptıkları tüm hatalara, sebep oldukları şüphelere rağmen, Anne Marie bunu başından beri biliyordu.

Evet, önemli olan tek şey buydu.

Geçmiş değişmeyecekti.

Ama Anne Marie geleceğe artık çok daha farklı bakacaktı.

Lillie mektubunun Hector'un eline üç hafta ulaştığını tahmin ediyordu. Ondan haber almamış, bunca zaman geçtikten sonra da beklemekten vazgeçmişti. İsteddiği son şey Hector'la çocuklarının arasında soruna yol açmaktı.

Mektubu postaya verdikten sonra bir hafta boyunca okyanus sahillerinde kalmış, kendini avutmuştu. Okyanus ömrü boyunca onun kaçacak yeri olmuştu. Ne zaman David'in ilişkilerinden haberdar olsa sevdiği tatil köyüne doğru yola çıkardı. Yılda üç dört kez oraya gider, otel çalışanları tarafından tanınır, sürekli aynı odada kalırdı. En son ziyaretinin üzerinden üç yıl geçmiş olmasına rağmen onu hoş bir şekilde karşılamışlardı. Her zamanki odası hazırlanmış, onu bekliyordu.

Eskiden sahil boyunca yürüyerek duygusal karmaşadan arınır, dengesini bulurdu. Her sabah kumsalda dolanır, düşüncelere daldığı, meditasyon yaptığı, dualar okuduğu anlarda dalgaların çıplak ayaklarına değmesiyle rahatlardı. Bir hanımefendi ve insan olarak değerini yavaş yavaş hatırlayıp David'e bağlı olmadığını anlarken acısı yavaş yavaş dinirdi. David'in yaptıkları onu küçük düşüremezdi. Kocas, her ne

kadar kabullenmesi zor da olsa, onursuz bir adamdı.

Lillie okyanus seyahatinden dönünce dikkatlice gelen postalara baktı, Hector'dan gelmiş olabilecek bir mektup aradı. Hiçbir şey bulamadı. Beklemiyor olsa da Hector'un bir cevap yazmış olmasını dilerdi.

20 Mayıs Pazartesi günü sabahını bahçesinde çalışarak geçirdi. Sardunyalarını, tamamen açan ormangülleri ve açelyalarını seviyordu; bahçesi daha önce hiç bu kadar güzel görünmemiştir. Komşuları peyzaj mimarlarıyla anlaşmıştı, Lillie ise sadece çim biçme gibi fiziksel olarak zorlu işler için bir şirketten yardım alıyordu. Çiçeklerle uğraşmak onun alanına giriyor, en büyük kişisel zevkini oluştuyordu.

Öğlen olunca ara verdi, bir bardak buzlu çay içmek için içeri girdi. Günlük postalar gelmişti, çayını içerken broşürleri hemen geçti, faturaları kenara ayırdı. Adresin elle yazıldığı bir zarf dikkatini çekti.

Elyazısını hemen çıkaramadı. Merakla zarfı açınca Hector Silva'nın emeklilik partisinin davetiyesiyle karşılaştı.

Yazılanları iki kez okudu.

Parti akşamaydı ve Lillie bir kez daha elyazısına bakınca zarfı bizzat Hector'un gönderdiğini anladı. Arabası yapılırken doldurulan formlardan yazısını hatırlıyordu.

Gerekli tüm bilgiler, gün, tarih, yer, yazılıydı.

Lillie hızlıca nefes aldı. Parti o akşam saat dokuzda bayide düzenlenecekti, gitme konusunda da kesin kararını anında vermişti.

Saat altı kırk beş olduğunda üzerine dize kadar uzanan

keten bir elbiseyle, spor bir ceket giymişti. Kapıdan çıkmak üzereyken Barbie aradı, Lillie ona nereye gittiğini söyledi.

Kızı haklı olduğunu bildiği zamanlardaki neşe dolu sesiyle, "Hector'un seninle görüşmeyi isteyeceğinden **emindim**," dedi. "İyi eğlenceler, anne."

"Sağ ol, kızım."

Birkaç dakika daha konuştular, sonra Lillie'nin gitme vakti geldi. Gergin olmasına rağmen sezgileri ona hayatının en büyüğü akşamını yaşayacağını söylüyordu. İçini umut dolu duygular kapladı, sevinçten havalara uçmak üzere olduğunu hissetti.

Bayiye vardığında parti hareketlenmişti. İçerisi pankartlar ve balonlarla süslenmiş, masaların üzerlerine şampanya şileleri ve tepsiler dolusu güzel kanepeler konulmuştu. Etrafı çocuklarıyla, müşterileriyle ve iş arkadaşlarıyla çevrili olan Hector onu hemen fark etmedi. Fark eder etmez de gözleri kocaman açıldı, Lillie'nin gördüğü fotoğraflardan hatırladığı kızına bir şey söyledi. Onların yanından ayrılıp hızlı adımlarla yanma geldi.

"Lillie." Ellerini ona doğru açtı.

"Merhaba, Hector."

"Gelmene çok sevindim." Gözleriyle ona olan özlemini dindiriyordu, Lillie'nin sözlerindeki samimiyetten şüphesi yoktu.

Lillie de onu çok özlemişti. "Davetin için teşekkürler. Emekliliğin hayırlı olsun." Sözlere söylemeye gerek yok gibiydi. İsteddiği tek şey gözlerinin içine bakmaktı.

"Teşekkürler." Sıkıca ellerini tuttu. Sonra, "Şampanya alır mısın?" diye sordu.

"İyi olur."

Ama Hector'un yanından ayrılmasına gerek kalmadı. Kızı Rita ince, uzun bir kadehle yanlarına geldi, kadehi Lillie'ye uzattı.

"Ben, Rita," dedi.

Lillie şampanyayı alırken, "Fotoğraflardaki kadar güzelmışsin," dedi, içinden geldiği gibi davranıp ona sarıldı. Rita da yüzündeki mutlu ifadeyle karşılık verdi.

Yanındaki adamı eliyle gösterip, "Nişanlım, Andy," dedi. "Babam geleceğinden emin değildi ama ben geleceğini söyledim."

Lillie, "Gelmeden edemezdim," dedi.

Hector yanında dururken iki oğlu, Manuel ve Luis onlara doğru yöneldi, kalabalığa takıldı. Manuel, Lillie'ye duygudan yoksun gözlerle baktı, önceki karşılaşmalarında gösterdiği düşmanca tavıra nazaran gelişme sayılırdı. Manuel'in yanında hamile olduğu belli olan kızıl saçlı, hoş bir kadın vardı.

Manuel hal hatır sormayla uğraşmadan, "Gelmişsin," dedi.

Hector alçak sesle, "Manuel!" diyerek onu uyardı. "Lillie'ye saygısızlık etmene izin veremem."

En büyük oğlu başını sallayarak babasının sözünü dinleyeceğini gösterdi. "Hoş geldiniz, Bayan Higgins," dedi. Eşi Colleen'le onu tanıştırdı.

"Hoş bulduk, Manuel. Tanıştığımıza memnun oldum,

Colleen. Rica ederim ikiniz de bana Lillie deyin."

Hector diğerk genç adamı işaret edip, "Bu da oğlum Luis," dedi.

Luis'le Lillie, Hector'un ve Manuel'in dikkatli bakışlarının altında bir süre hoşça muhabbet ettiler.

Luis başka biriyle konuşmak için yanlarından ayrılırken Manuel, "Davetini kabul ederek babamı çok mutlu ettin," dedi.

"O da beni buraya davet ederek mutlu etti."

Manuel tereddüt ederek gülümsedi.

Lillie de ona karşılık verdi. Zamanla arkadaş olabileceklerini umdu.

Hector, Lillie'ye doğru eğilip, "Partiden sonra akşam yemeğine gideceğiz," dedi. "Bize eşlik eder misin?"

Lillie teklifi hemen kabul etti.

Hector, "Gel seni arkadaşlarımla tanıştırayım," dedi, onu alıp kalabalığa doğru götürdü. İkisi bir gruptan diğerine geçerken Lillie, Hector'un ne kadar sevilip sayıldığını daha iyi anladı. İş arkadaşları onun hakkında ardı ardına güzel anılar anlatıyor, bunu yaparak da mütevazı Hector'u utandırıyorlardı. Lillie duyduğu her kelimeden keyif alıyordu. Akşam boyunca duyduğu güzel sözler sayesinde karşısındaki adamın hayallerini süsleyen kişi olduğuna daha çok inanıyordu.

Parti saat sekiz buçuk gibi dağılmaya başladı. Lillie akşam boyunca Hector'un yanından ayrılmadı, bazen elini tuttu, bazen de Hector'un kolunu beline atmasıyla kendini güvende hissetti. Birlikte olduklarına artık şüphe yoktu.

Kısa süre sonra Meksika restoranına vardıklarında, Lillie Hector'un diğer aile fertleriyle de tanıştı. Erkek ve kız kardeşiyle, yeğenleri ve kuzenleriyle ve diğer uzaktan akrabalarıyla birer birer konuştu. Masada en az otuz kişi vardı, Lillie her ne kadar her birini hatırlamak için çaba sarf etse de söylenen isimler bir anda duyulup unutuldu. Lillie, Hector'la Manuel'in arasına oturdu.

İçeriyi müzik sesleri ve kahkahalar sarmıştı. Çocuklar masanın altına giriyor, sandalyelerin etrafında koşuşturuyor, bu sırada Hector'un yeğenleri ve kuzenleri olan anne babaları da onları zaptetmeye çalışıyordu. Hector'un Lillie'yi ailesindeki herkesle tanıştırmasına rağmen, hepsi onu çoktan tanıyormuş gibi davranıyordu. Onu sorgusuz sualsiz aralarına kabul etmişler, onunla tanıştıklarına gerçekten de memnun olmuşlardı.

Yemekler gelince aile usulü elden ele dağıtıldı. Manuel, Lillie'ye içinde pirinç pilavı olan ilk servis tabağını uzatıp tabağına almasını bekledi. Ardından fırında tortillaya benzer bir yemek olan **chilaquiles**, mısırlı tamales, bir çeşit Meksika usulü biber dolması olan chili rellenos ve Lillie'nin adını anlayamadığı bir yemek daha geldi.

Manuel sessizce, "Babam seni seviyor," dedi.

"Efendim?"

"Yazdığın mektubu bana gösterdi. Sen de onu seviyorsun, değil mi?"

Lillie bunu inkâr etmesine gerek olmadığını düşündü. "Hem de çok."

Manuel, "Babam duygularını derinden yaşıyan birisidir," dedi. "Ailesi onun için çok önemlidir."

"Biliyorum." İlişkilerini bitirmesinin sebebi de buydu; Hector'u ailesi ve onun arasında seçim yapmak zorunda kalacağı içinden çıkılmaz bir duruma sokmayı istememişti.

"Evet. Bizim, daha doğrusu **benim** hatırıma senden vazgeçmeye razıydı."

"Zaten vazgeçmişti de." Aklına gelen soruyu sormaktan alıkoyamadı kendini. "Bana neyin değiştiğini söyleyebilir misin?"

Rita abisinin koluna vurdu. "Hey Manuel, neden durdun? Yemekleri uzatman gerekiyor."

"Özür dilerim," diyen Manuel servis tabağını kardeşine uzattı.

"Babamı daha önce hiç bu kadar perişan görmemiştim. Annem hastayken bile ailemizin moralini o düzeltmişti. Annemize bakmış, son nefesini verirken elini tutmuş, onu hep sevmişti."

"Hâlâ seviyor." Lillie gözlerine dolan yaşları engellemeye çalıştı. Kendisi de böyle sevlmeyi istiyordu.

"Annem vefat ettikten sonra ailemizi babam bir arada tuttu. Beni yanlış anlamayın, annemizin yasını tuttu ama ölümü çektiği inanılmaz acılardan kurtuluşu oldu. Babam bunu herkesten iyi anlıyordu. Yalnız kalmış, sevdiğini kaybetmişti, ama dertleriyle başa çıkmanın yollarını buldu. İşle, ailesiyle ve şimdi de seninle ilgilenerek bunların üstesinden geldi."

Manuel'in sözleriyle mest olan Lillie önüne gelen yemekleri tabağına bir şey almadan yan tarafa uzattı.

Onları masanın karşısından dikkatle dinleyen Luis, Hector diğer tarafındaki yeğeniyle konuşmaya dalmışken, "Mektubunu aldıktan sonra babam ağladı," dedi.

"Öyle mi?"

Manuel kaşlarını çatarak kardeşine baktı, ama sözlerinin doğru olduğunu söyledi. Birasından büyük bir yudum aldı. "O anda sıradan biri olmadığını, hata yaptığımı anladım. Babam seni seviyorsa benim de önyargılarımı kırmaya, sana bir şans tanımaya razı olmam gerekiyordu."

İşte bu yanaklarından aşağı gözyaşlarının akmasına sebep oldu. "Teşekkürler, Manuel."

Manuel başını salladı, ona bir servis tabağı daha uzattı. Lillie, Hector'un onu aramak için neden bu kadar beklediğini merak etti. Manuel düşüncelerini okumuşçasına, "Babam tüm aileye haber verme kararı aldı," diye ekledi. "Herkesin yanına gitti, onlara çok özel biriyle tanıştığımı söyledi."

Ailesindeki tüm fertlerin onu tanıyor gibi davranmasının nedeni buydu demek.

Manuel, "Kalbini kıracağından korktum," diye söylendi. "Ne yazık ki sana karşı tavrım da korktuğumun başımıza gelmesine sebep oldu. Umarım yaptığımız pürüzlü başlangıcı unutursun da her şeye baştan başlarız."

Lillie, "Elbette," dedi, bir sonraki servis tabağı eline gelince ***chili conqueso*** 'dan büyük bir kaşık aldı, kendisinden önce Manuel'in tabağını doldurdu.

Manuel gülümsedi, sonra da ona göz kırptı.

Akşam yemeğinden sonra müzik başladı, Hector'un elini tutup onu dans pistine götürdü. Lillie'yi etrafında döndürüp kollarının arasına alırken, "Manuel'le koyu bir sohbete dalmış gibiydiniz," dedi.

"Hımm." Alnını Hector'un alnına dayadı, ağır tempolu bir şarkı çalmasına sevinirken gözlerini kapattı.

"Senden özür mü diledi?"

"Beni sevdiğini söyledi."

Hector seslice nefesini verdi. "İkinci kez âşık olacağımı, hele bir de bu şekilde olacağını düşünmezdim."

"Ben de. İstersen dilekleri suçla."

"Yirmi dilek mi?"

"Onurlu bir adam tarafından seilmeyi istediğimi yazmıştım."

"Seviliyorsun, Lillie. Seni ben seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Hector ona daha da sıkı sarıldı. "Manuel'in aramızdaki ilişkinin ilerleyip ilerlemeyeceğiyle ilgili hâlâ şüpheleri var."

"En azından artık bize karışmamaya karar vermiş."

Hector başını salladı. "Bekleyip neler olacağını görmeye razı olduğunu, gençler gibi olup olamayacağımı merak ettiğini söyledi."

"O zaman gençliğimizi yaşayalım mı?"

Hector gülümsedi. "Ben de bunu duymayı bekliyordum."

Lillie başını kaldırdı. "Biz genç bir çift miyiz o zaman,

Hector?"

"Seninle birlikte olduktan sonra kendimi hiç olmadığım kadar genç hissediyorum, Lillie."

"Ben de."

Müzik bitene kadar gözleri kapalı dans ettiler. Son nota da yavaşça geçip giderken isteksizce birbirlerinden ayrıldılar." Lillie, Silva ailesinin tamamının etraflarında daire şeklinde toplandığını, el çırdığını görünce şaşkınlıktan donup kaldı.

Yüzü kızardı, Hector güldü.

Müziyenler yeni bir şarkıya başlayınca Lillie rahatladı. Bu kez Hector'un akrabaları da dans pistinde onlara eşlik etti. Çalan mariachi müziği çok canlıydı; zaman zaman yerini ağır tempolu, duygusal şarkılara bırakıyordu. Hector'la Lillie tüm şarkılarda dans ettiler, restoranın kapanma vakti gelene kadar bir yere ayrılmadılar.

Hector, Lillie'yi bayiye, arabasının yanına götürdü. Oraya varınca karanlıkta onu öptü. Lillie kollarını Hector'un boynuna attı, ona yaslandı; kalbindeki sevgiyi hareketlerinin anlatmasını istedi.

"Partiye geleceğimi nereden bildin?"

"Gelmen için dua ettim."

"Ya gelmeseydim?"

"O zaman ben sana gelirdim. Birçok erkek ömrü boyunca bu kadar güzel, bu kadar saf bir aşkı bir kez bile bulamıyor. Gitmene müsaade etmezdim, Lillie, en azından mücadele vermeden bunu yapmazdım."

"Ama yaptın."

Hector hemen, "Hayır," dedi. "Kendimi toparlamak, oğluma durumu anlatabilmek için zamana ihtiyacım vardı. Sen daima benimleydin, kalbimdeydin." Lillie'nin elini tuttu, kalbinin üzerine koydu. "Bana ilham kaynağı oldun, Lillie'ın."

"Öyle mi?"

"Evet. Artık benim de yirmi dilek listem var."

"Gerçekten mi?"

"Elbette." Durup bir kez daha onu öptü. "Hem de dilek-lerimin hepsi seninle ilgili."

Brandon koluna giren kız kardeşini sunağa doğru götürürken, Blossom Sokağı'nın az ilerisindeki Methodist Kili- sesi'nin bitişindeki küçük şapelden geleneksel düğün müziği yankılandı.

Şapelin en önündeki sırada yanında Ellen'la birlikte duran Anne Marie, kalbinin neşeyle dolduğunu hissetti. Melissa ağır ağır yürüyerek yanından geçince başını çevirip Anne Marie'ye baktı, dudaklarını, "Teşekkür ederim," dercesine oynattı.

Anne Marie bir kez daha Robert'in onlarla gurur duyacağını, aralarındaki ilişkinin değiştiğini görse çok mutlu olacağını düşündü. Rebecca'yla onu aldatması canını yakmış olsa da iyi bir şeye vesile olmuş, Anne Marie'yle Melissa'yı yakınlaştırmıştı.

Anne Marie üvey kıзма dikkatlice baktı. Sadece bir sağdıç ve bir nedimenin olduğu küçük bir düğündü. Ellen kendine söz verildiği gibi düğün pastasını dağıtacak. Küçük kız bunu çok önemli bir görev olarak görüyordu.

Melissa yere kadar uzanan uçuk pembe gelinliğiyle çok hoş görünüyordu. Başında çiçeklerden bir taç vardı, sırtından aşağıya beyaz kuşaklar süzülüyordu, elinde de beyaz güllerden bir buket taşıyordu. Hamileliği yavaş yavaş belli olmaya başlamıştı.

Anne Marie'nin tek üzüntüsü Pamela'nın gelmemiş olmasıydı. Annesinin küskünlüğünü arkada bırakıp düğüne gelmesi Melissa'yı çok mutlu ederdi. Ne yazık ki annesi kırkın ve kızgın davranmaya devam etmişti. Anne Marie, Pamela'nın kendi duygularını kızının ihtiyaçlarının önüne koymaması gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Gerçi Pamela, Robert'in cenazesine de gelmemiş, çocuklarını teselli etmeye çalışmamıştı. Anne Marie'nin bir gün aralarındaki sorunları aşmalarını dilemekten başka çaresi yoktu.

Melissa'yla Michael yan taraflarında duran nedime ve sağdıçlarıyla birlikte genç rahibin yanına yaklaştı. Töreni Alix'in kocası Jordan Tumer yönetecekti. Jordan bunun karşılığında Melissa'yla Michael'dan evlilik danışmanlığı toplantılarına katılmalarını istemişti. Üniversiteden mezun olmanın getirdiği koşuşturmacaya rağmen ikisi her toplantıya gitmiş, Anne Marie'ye göre bu sayede daha sağlam bir evlilik hayatına doğru yol almışlardı.

Tören başladıığında Ellen öne eğilip tüm kelimeleri duymaya çalıştı. Bu katıldığı ilk düğündü ve en ufak ayrıntıyı bile kaçırmak istemiyordu. Anne Marie, Ellen'm önceki akşam bebeklerini ve pelüş hayvanlarını sıralamasını ve dikkatle Barbie bebekle oyuncak pandayı seçişini, kendi yaptığı sunaktan aşağı yürütüşünü keyifle izlemişti. Anne Marie kısa süre sonra Ellen'ı mutfakta defterine hızlıca bir şeyler yazarken gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Listeme yeni bir dilek ekliyorum. Üzerimde işlemeli bir

gelinliğin, incilerin, başımda da uzun bir duvağın olduğu, birçok insanın katıldığı bir düğünüm olacak."

"Peki kocan?"

Ellen elindeki kurşunkalemin başını ısırdı. "Yakışıklı olacak."

"Bu çok önemli mi?"

Sekiz yaşındaki kız dikkatlice cevabını düşündü. *"İçi* güzel olan bir adamla evlenmeyi istiyorum."

"Dışı da güzelse iyi olur, haksız mıyım?"

"Haklısın."

Melissa'yla Michael şimdi evlilik yeminlerini ediyorlardı. Kendi düğününü hayal eden Ellen da dikkatlice onları dinliyordu.

Anne Marie yasal olarak kızı olacak çocuğa sevgiyle baktı. Hayatındaki en büyük arzusu anne olmaktı, bu arzusu da umduğu şekilde olmasa da gerçekleşmişti.

Tören devam ederken Anne Marie, Dolores Falk'un varlığını yanlarında hissetti. Yaşlı kadın torununu varıyla yolla yetiştirmişti. Ona sevgisini vermiş, güvenli bir ortam sağlamıştı. En sonunda da Ellen'ı Anne Marie'ye bırakmıştı.

Anne Marie, Dolores'in ikisinin birlikte olmasının kaderlerinde yazdığını gördüğüne, birbirlerine ihtiyaç duyduklarını bildiğine inanıyordu. Aralarında sıkı bir bağ kurulur kurulmaz başına bir şey gelirse Ellen'a bakacağına dair söz vermiş, Dolores torununun sevileceğini ve gerektiği gibi yetiştirileceğini bilerek öteki dünyaya huzurla geçmişti.

Anne Marie elini nazıkçe Ellen'm omzuna koydu. Jordan, Michael'la Melissa'yı karıkoca ilan edince küçük kız hızlıca ellerini çırpı.

Ellen müzik sesi yükselirken, "Çok hoş," diye fısıldadı. Ardından Melissa'yla Michael kol kola girip yüzleri sevinçle parıldar halde sunaktan aşağı indi.

"Evet, çok hoş," diyen Anne Marie gözyaşlarına zor hâkim oldu. Sadece Dolores Falk'un değil, Robert'in de varlığını hissediyordu, Melissa'nın da babasının onlarla birlikte olduğunu hissettiğini biliyordu.

Ellen, "Şimdi ne olacak?" diye sordu, başını kaldırıp kocaman, meraklı gözleriyle ona baktı.

"Şimdi düğün salonuna gideceğiz."

"Çok güzel. Pastayı ne zaman dağıtacağım?"

"Ona biraz daha var."

Düğüne Washington Gölü'ndeki bir restoranda devam edildi. Lillie kalabalık gruplara yemek verilen salonu kiralamış, Melissa'nın arkadaşları da içeriyi süsleyip küçük düğün için hazır hale getirmişti. Anne Marie de onlara yardımcı olmak istemiş, Melissa ona minnettar olduğunu, ama şimdiye kadar zaten yeterince şey yaptığını söylemişti. Ayrıca arkadaşları her şeyi halletmişti.

Restorana vardıklarında Anne Marie bunun doğru olduğunu gördü. Restoranın ana bölümünden ayrı olan salon Washington Gölü manzarasına bakıyordu. Rengârenk yelkenleri olan tekneler dalgalı sularda süzülüyordu. Restorandan kıyıya doğru giden eğimli arazi çiçek açmış bitkilerin bir çit gibi etrafını sardığı, yemyeşil çimlerle kaplıydı. Geniş, iki kanatlı Fransız tipi kapı terasa açılıyordu.

Flava kapalı olduğu için Melissa'yla Michael düğünü içeride yapmaya karar vermişti. Lillie seçilebilecek en güzel yeri seçmişti, Anne Marie bundan mutluluk duyuyordu.

Oda tavanın ortasından sarkan, kâğıttan yapılmış, kocaman bir düğün çanıyla ve her yere asılmış, havada uçan beyaz şeritlerle süslenmişti. Her sandalyenin arkasına beyaz ve gri renkli balonlar tutturulmuştu.

Üzerinde geleneksel gelin ve damat süsü olan düğün pastası, etrafını saran hediye paketleriyle birlikte bir masanın

üzerinde duruyordu. Pastayı Alix Turaer kendisi pişirip süslemişti. Restoran çok güzel bir açık büfe hazırlamış, masrafları Brandon, Anne Marie ve Michael'm anne babası aralarında paylaşmıştı.

Salona kocasıyla giren Melissa'nın ağzı kulaklarındaydı.

Brandon, Anne Marie'yle Ellen'm yanındaki sandalyeye otururken, "Kardeşimin evlendiğine hâlâ inanamıyorum," dedi. "Annem uçağa atlayıp gelmediğine pişman olacak."

Anne Marie başını salladı. Pamela'nın, Melissa'mn kendi yolunu seçtiğini kabullenmesi gerekecekti. "Bence de."

Ellen, "Kim?" diye sordu. Sonra da, "Bu konuşma büyükler için mi, çocuklar için mi?" diye ekledi.

Brandon kahkaha attı. "Büyükler için."

"Tamam."

Brandon, Anne Marie'ye bakıp gülümsedi.

Açık büfenin önünde sıraya girildi, üçü tabaklarını doldurup yerlerine oturduktan sonra Michael'm annesi Paula'yla Jim yanlarına geldi.

Paula gururla oğluna bakarken, "Düğün çok güzel gidiyor," dedi. "Nasıl bir şeyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Şimdiki gençlerin ne yapacağını tahmin etmek kolay değil. Her şey çok çabuk gelişti. Mark üniversiteden mezun olup evlendi, şimdi de baba olacak. Hızları başımı döndürdü resmen."

Anne Marie ona hak veriyordu. "İlk önce neyi öğreçime, bebek battaniyesine mi, yoksa yeni gelin için bir hediye mi başlayacağıma karar veremedim."

Paula ilgiyle, "Örgü örüyor musun?" diye sordu.

"Daha yeni yeni öğreniyorum. Kursa gidiyorum."

Ellen ciddi bir tavırla, "O benim dileklerimden biriydi," dedi.

Anne Marie, Paula'ya dileklerden bahsetti, Ellen'ın yanında yaşamaya başladığından beri geçirdiğı değışime şaşırdı. Üç ay önce tanıştıklarında küçük kızın ağzından laf almak çok zordu. Şimdi ise bir an olsun susmuyordu.

Anne Marie, Jim'le Paula'ya, "Sizi Ellen'la tanıştırmış mıydım?" diye sordu, kolunu küçük kızın beline attı. "Kızım, Ellen Faik."

Ellen, Anne Marie'ye bakıp, "Yakında yeni bir soyadım olacak," dedi.

Paula, "Yeni soyad mı?" diye sordu. "Nasıl yani?"

Anne Marie, "Ellen'ı evlat ediniyorum," dedi. "İşlemler bitince benim soyadımı alacak."

Jim ıstakoz salatasının tadına bakarken, "Hayırlı olsun," dedi.

Ellen, "Anne Marie benim yeni annem olacak," dedi. "Eskiden de annem vardı ama anneannem gerçek annemin küçük bir kıza bakamayacağını söyledi. Yeni annemin Anne Marie olmasına çok seviniyorum." Muhabbetleri Ellen'm artık "köpeğimiz" olarak tanıttığı Baxter'dan ve zekâsından övgüyle bahsetmesiyle devam etti. Marshall'lar da kendi yaramaz ama sevimli köpekleri Willow'la ilgili anılarını anlattı. Herkes bolca güldü, Anne Marie, Ellen'ın bu kadar doğal davranıp yetişkinlere uyum sağlamasına sevindi.

Düğünün ortalarında Lillie Higgins'le Hector Silva geldi. Anne Marie, Lillie'nin arkadaşıyla daha önce iki kez

karşılaşmıştı. Hector tam da Lillie'nin anlattığı gibiydi ve adamın duruşundan Lillie'ye hayran olduğu anlaşıyordu.

Lillie, Anne Marie'nin yanma gelirken, "Geç kaldığımız için özür dilerim," dedi.

Hector, "Benim yüzümden," dedi. "Büyük torunumun futbol maçı vardı, onu izlememi istedi."

Ellen, "Ben de futbol oynayabilir miyim?" diye sordu. Anne Marie başını salladı. "Kurs arayalım mı?"

"Evet!" Ellen yüzünde kocaman bir gülümseme belirirken ellerini birleştirdi.

"İzci Kızlar'a da katılmayı istiyorum." Anne Marie kibarca,

"Teker teker, Ellen," dedi. Küçük kızın hevesini kaçırmayı istemiyor, bir yandan da çok fazla etkinliğe katılarak yorulmasının iyi olmayacağını düşünüyordu. Karate kursuna gidiyordu, bir de bunun üzerine futbola ve izciliğe yazılırsa oturup dinlenmesine, örgü örmesine ve oyuncak bebekleriyle oynamasına vakit kalmazdı.

Lillie, "Mesajını aldım," dedi. "Ev bulabildin mi?" "Hayır ama aramaya başladım." Ancak Ellen taşınma konusundaki kaygılarından bahsetmiş, Anne Marie de bu konuyu biraz daha dikkatlice ve yavaşça halletmeye karar vermişti. Küçük kızın hayatındaki onca değişiklikten sonra bundan çok etkilenmemesi için okula yakın bir mahallede ev bulmayı düşünüyordu

Ellen, "Kendi odam olacak," dedi.

Anne Marie, "Yatağın da olacak," diye ekledi. Ellen, Anne Marie'nin küçük dairesindeki çekyattan bir kez olsun şikâyet etmemişti. Ama Anne Marie taşınır taşınmaz ilk iş olarak Ellen'a dolabı, kitaplığı ve bilgisayar masası olan bir yatak odası takımı alacaktı.

Kendi eşyalarını da kiraladığı depodan almak için sa-

hırsızlanıyordu. Uzun süre bunu ertelemiş, bir yere taşınmak yerine küçük dairede yaşamayı tercih etmişti. Ona ve Robert'e ait olan ev eşyalarının kötü anılarım canlandıracağından korkmuştu.

Birkaç ay öncesine kadar kendini geçmişiyile yüzleşecek kadar güçlü hissetmemişti. Hüznü çok acı, çok tazeydi. Mobilyalarını bilerek o depoda bırakmış, kocasıyla birlikte defalarca yemek yediği masaya oturacak cesareti kendinde bulacağına inanmamıştı. Dikkatlice paketlediği eşyalarının hepsi ona Robert'i hatırlatıyordu.

Ama kocasıyla ilgili hatıraları artık canını yakmıyordu. İhanetinden haberdar olsa da onu sevmeye devam edecekti.

Bu arada Michael'la Melissa düğün pastasını kesti, Melissa, Ellen'ı yanına çağırdı.

Ellen, Melissa'nın arkadaşlarının rengârenk tabaklara koyduğu dilimlere bakarak, "Şimdi pastayı dağıtabilir miyim?" diye sordu. "Vakti geldi mi?"

Brandon, "Öyle görünüyor," dedi. Hep birlikte ayağa kalkular, tabakların bırakıldığı masaya yöneldiler.

Nedimesi Alicia, Melissa'ya, "Çiçeği havaya atmayacak mısın?" diye sordu.

"Aman, az kalsın unutuyordum." Melissa sırtını arkadaşlarından oluşan gruba döndü, elindeki buketi omzunun üzerinden geriye attı.

Anne Marie o grupta bulunmuyordu. Onlara eşlik etmeyi düşünmemişti ama çiçek doğrudan ona gelince ellerini açmış oldu.

Melissa, "Anne Marie!" diye haykırıp kahkahalar attı. "Çiçeği sen tuttun?"

İki elinde de birer tabak pasta olan Ellen heyecan dolu sesler çıkardı.

Melissa ona, "Bu evlenme sırasının Anne Marie'de ol-

duğu anlamına geliyor," dedi.

"Hiç sanmıyorum." Anne Marie çiçeği Melissa'nın üniversiteden arkadaşlarına uzattı, hiçbirini buketi almadı.

Melissa, "Bence o kadar emin olma," dedi. "Aşkın kapını ne zaman çalacağını bilemezsin."

Yeniden âşık olmak Anne Marie'nin ilgisini çekmiyordu açıkçası. Mutlu olması için gereken her şeye sahipti.

Ellen artık hayatının bir parçasıydı, geçmişiyile barışmıştı. Blossom Sokağı Kitapçısı'nın sahibiydi. Gözleri Lillie'yle Hector'a takıldı, çok değerli dostları olduğu için Tanrı'ya şükretmesi gerektiğini düşündü.

Ellen, Anne Marie'nin kolunu çeķiştirip, "Bak," dedi. Kapıdan dışarıyı gösterdi.

Yan taraflarındaki piyanistin çaldığı müzik Ellen'm söylediklerini duymasını zorlaştırıyordu.

Anne Marie aşığı eğildi. "Neye bakayım?"

"Yağmur yağıyor."

Anne Marie'ye göre yağmur yağmıyor, sadece serpiştiriyordu ama bunu söylemedi. "Yani?"

Ellen, "Dileğin," dedi.

Ne dileğinden bahsediyordu?

Çok geçmeden Anne Marie her şeyi hatırladı.

Ellen'ın elinden tutup terasa çıktı. Arka planda müzik sakince çalarken, ayakkabılarını çıkarıp ıslak çimlere adım atırlar.

Ellen kolunu Anne Marie'nin beline attı, ikisi etraflarında döndükçe döndüler.

Ellen, "Yağmurda çıplak ayakla dans ediyoruz," diyerek kıkır kıkır güldü.

Başını geriye atan Anne Marie de güldü.

İnsanlar açık kapının önünde onları izlemek için toplanırken müziğin sesi yükseldi, hareketleri daha akıcı oldu.

Anne Marie, Brandon'ın başparmağıyla ona işaret verdiğini, Michael'la Melissa'nın el salladığını gördü. Lillie'yle Hector da gülümsüyordu.

Anne Marie Roche, yirmi dileğini gerçekleştirmiş, onlar sayesinde sevgiyi bulmuştu.

Sonsöz

Kasım

Anne Marie ile Ellen'ın sıranın gelmesini ve hâkim karşına çıkmayı sabırla bekledikleri mahkeme salonu çok kalabalıktı. Adları söylenince Anne Marie, Ellen'ı yanına alıp öne çıktı. Ellen'la ilgilenen sosyal hizmetler görevlisi Evelyn Böyle salonun önüne doğru yürüdü.

Hâkim Harold Roper yapılan incelemeyle ve kayıtlarla ilgili evrakları okudu. Bunlar gerçekten de formaliteden ibaretti; Çocuk Esirgeme Kurumu çoktan evlatlık edinme işlemlerini onaylamıştı. Altı ay çabucak geçmişti. Yeni evlerine taşınmışlardı, Ellen üçüncü sınıfa geçmiş, sınavlarda sınıfın en yüksek notlarını almıştı.

Hâkim Roper, "Ellen, yeni bir annen olacak," dedi.

Ellen kibarca, "Evet, Hâkim," dedi.

Anne Marie, "Sayın Hâkim," diye fısıldadı.

Ellen, "Sayın Hâkim," diye tekrarladı.

Anne Marie'nin elini tuttu, yanma biraz daha yaklaştı.

Hâkim, "Hayırlı olsun," diyerek evrakları imzaladı.

Ellen fısıldayarak, "Hepsi bu kadar mı?" dedi.

Anne Marie de mahkemedeki işlerinin bu kadar çabuk bitmesine şaşırdı. Anne Marie'nin salonun arkasında duran annesi seslice ağladı. Bir sonraki isim çağrıldı, Anne Marie'yle Ellen birbirlerine sarılıp salondan ayrıldı. Laura Bostwick ağlamaya devam etti, onların peşinden koridora çıkarken elindeki peçeteyle gözlerini sildi. Ağır kapı arkalarından kapandı.

Anne Marie, "Partiye gelemeyeceğinden emin misin, anne?" diye sordu.

"Size uyarsa sonra yanınıza uğrayacağım."

"Elbette. Arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum."

Laura, Anne Marie'ye hiç beklemediği anda sarıldı.

"Mükemmel bir anne olacaksın."

"Teşekkürler, anne."

Ellen yanlarından geçen bir mübaşire, "Benim adım Ellen Roche," dedi.

Mübaşir, "Güzelmış," dedi.

"Ellen Dolores Roche. Dolores anneannemin adıydı. Anneannem şimdi İsa'nın yanında."

Adam, Anne Marie'ye gülümseyip yürümeye devam etti.

Ellen adamın arkasında, "Bu da yeni annem," diye seslendi. "Beni çok seviyor."

Anne Marie, "Ellen!" dedi. "Adamın işi var."

Ellen başını öne eğip, "Sadece birine yeni bir adım olduğunu söylemek istedim," diye fısıldadı.

"Barbie'yle Mark'a söylemek ister misin?"

Küçük kız hevesle başını salladı. "Lillie'yle Hector'a?"

"Hepsi partide olacak."

"Peki ya Bayan Beaumont, Lydia, Cody ve Blossom Sokağı 'ndaki diğer arkadaşlarım da gelecek mi?"

"Elbette."

"Melissa'yla Michael?"

"Evet, onlar da gelecek." Ellen mahkemeden sonra Blossom Sokağı Kitapçısı'nda düzenlenecek partiyle ilgili her şeyi bildiği için bunlara şaşırmamalıydı. Ama Anne Marie küçük kızın durumunu anlıyordu. Ellen mutlu ve heyecanlıydı, sevincini dışavurmalıydı. Tüm bu insanlar tara-

fından seviliyor, tıpkı Anne Marie gibi kızı da aralarında kabul görüyordu. Kızıydı... Anne Marie'nin aklı aniden durdu.

Ellen **kızıydı.**

Kızı.

Anne Marie'nin gözlerine beklenmedik yaşlar birikti.

"Anne Marie?" Ellen hemen onun için endişelendi. "İyi misin?"

"Evet... sadece çok mutluyum."

"Anneanne Laura gibi mi?"

Anne Marie, Ellen'm elini sıktı, "Anneanne Laura gibi."

Kitapçıya vardıklarında sokak sakinlerinin hemen hepsi kutlamaya gelmişti. Susannah gelmiş, ama kısa süre kalabilmişti. Bu güzel haberi kutlamak için birkaç küçük buketle ikisi için çiçekten yapılmış, pembe renkli iki güzel bileklik getirmişti.

Onlar içeriye girdikten kısa süre sonra Alix Turner elinde Fransız Kafesi'nin ikramı olan, fırından yeni çıkmış bir tepsi kurabiyeyle geldi. Lydia'yla ablası Margaret de dükânlarını boş bırakmamak için dönüşümlü olarak yanlarına uğradı. Yetişkinler için birkaç şişe Veuve Clicquot adlı şampanyadan, çocuklar için de limonata getirmişlerdi. Lydia'nın kocası Brad oğulları Cody'yle birlikte daha sonra yanlarına uğradı.

Michael'la kamı burnunda Melissa da partiye katıldı, Ellen'm heyecanı arttı.

"Kız olacak, değil mi?"

"Evet."

"Ben ablası olabilir miyim?"

Melissa, "Ona ablalık yapman için sana güveniyorum," dedi. Doğuma az bir süre kalmıştı, Michael onu şimdiye dek

hiç yalnız bırakmamıştı. Onların da doğumla ilgili son eğitimlerine katılacakları için erkenden gitmeleri gerekti.

Öğleden sonra hem Evelyn Böyle hem de Anne Marie'nin annesi yanlarına uğradı, ama ikisi de sadece birkaç dakika kalabildi.

Barbie saat beş civarlarında, "Biz de senin için parti düzenlemeyi düşünüyorduk," dedi. Şimdiye kadar hemen hemen herkes gelip gitmişti. Geriye sadece ilk başta bir araya gelen dört kadınla Mark ve Hector kalmıştı. Yirmi dilek adlı listeleriyle ilgili fikrin ortaya çıktığı o umutsuzca başlayan Sevgililer Günü akşamının üzerinden bir yıl geçtiğine inanmak zordu.

Anne Marie listesini sonbahar biterken tamamlamıştı.

Ellen 'la karateye git.

Mutlu mesutyaşa.

Yirmi dileğin neredeyse tamamı gerçekleşmişti.

Anne Marie ikinci el eşya satan bir dükkânda bir çift kırmızı kovboy çizmesi bulmuş, çok cüzi bir ücret karşılığında almıştı. Ayağına tam olan çizmeleri sık sık giymeye başlamıştı.

Sonra temmuz ayında bir pazar günü, Ellen'la kiliseye gitmeye başladıktan kısa bir süre sonra birdenbire bir ilahiye eşlik etmişti. Yeniden şarkı söyleyebildiğini ancak ikinci dizeye gelince fark etmişti. Artık şarkı ardına şarkı söylemeden tek bir günü bile geçmiyordu.

Anne Marie'nin gözleri Mark'm yanma oturan, onunla el ele tutuşan Barbie'ye takıldı.

Anne Marie, Mark'la sadece dört beş kez karşılaşmış, ama Barbie'nin sık sık ondan bahsetmesi sayesinde onu çok iyi tanır olmuştü.

Elise arkadaşlarının arasına katılıp, "Listelerimizi yap-

tığımızda hayallerimizin bu noktaya geleceğini düşünmüş müydünüz?" diye sordu.

Arkasında duran Hector'un ellerini omuzlarına koyduğu, tekli koltukta oturan Lillie, "Listelerimizden çoktandır bahsetmedik," dedi. "Son zamanlarda herhangi bir dileğini gerçekleştiren var mı?"

Elise, "Ben varım," dedi, içinde şampanya olan plastik bardağına baktı. "Maverick'in anısına vakıf açtım."

"Elise, bu çok güzel bir haber!"

Arkadaşları duygularını gizlemekte zorlandı. "Dahası da var. Torunlarımla birlikte balona bindim. Maverick'le bunu konuşmuştuk, yapmayı çok istemiştik. Ama erteledik... sonra da çok geç kaldık."

Anne Marie, "Düşündüğün kadar heyecan verici miymiş?" diye sordu.

Elise'in yüzünde sıcacık bir gülümseme belirdi. "Düşündüğümünden de iyiymiş. Gözlerimi kapatınca Maverick'in bana sarıldığını hissederek gibi oldum. Yerden o kadar yüksekte olmak, bana hayatımın en heyecan verici duygusunu tattırdı. Yaşasa Maverick de bunu çok severdi."

Barbie, "Ben de dileklerimden birini gerçekleştirdim," dedi.

Lillie, "Hangisini?" diye sordu.

Gözleri fıldır fıldır dönen Barbie, Mark'a baktı. "Çıplak yüzdüm."

Lillie kaşlarını çatı. "O sırada yalnız olmadığın hissine kapıldım nedense."

Barbie küçük bir kız gibi kıkır kıkır güldü. "Aynen dediğin gibiydi."

Mark rahatsız olmuşçasına yerinde kıpırdandı. "Bu kadar detaya girmene gerek yoktu."

Lillie şaşırmış gibi davranıp, "Mars'la birlikteymişsin," dedi.

Barbie kahkaha attı, eğilip Mark'ı yanağından öptü. "Yorum yok."

Mark da gülmekten kendini alamadı.

Barbie konuyu değiştirip, "Peki ya sen, Anne Marie?" diye sordu.

"En çok arzuladığım dileklerimden birini gerçekleştirmek üzereyim."

Hector, "Üzere misin?" diye sordu. "Evlat edinme işlemlerinin bugün sonuçlandığını sanıyordum."

"Öyle, Ellen artık kanunen kızım. Ama bu başka bir dileğimle ilgili." Çantasını açtı, çıkardığı kalınca zarfı arkadaşlarına gösterdi.

Ellen hemen yanına koştu. "Herkes söyleyebilir miyim?"

Anne Marie, "Haydi, durma," dedi.

Ellen, "Annem," dedi, sonra da Anne Marie'ye döndü. "Sana anne diyebilirim, değil mi?"

"Elbette."

"Annem birlikte geçireceğimiz ilk Noel'i kutlamamız için Paris'e bilet aldı."

Elise yavaşça, "Paris," diye tekrarladı. "Çok güzel fikir."

Anne Marie kolunu Ellen'm omzuna attı. "Paris'e sevdiğim biriyle gideceğim."

Barbie'nin gözlerinin içi titredi. "Çok güzel, çok." Barbie huysuzlaşan Mark'a gözucuyla baktı. Ona aldırış etmeden

Anne Marie'nin uzattığı broşüre uzandı.

"Barbie, seni şimdiden uyarıyorum. Paris'e gitmem." Mark tereddüt etti. "İstersen kendin git. Gitmeni desteklerim. Ama ben burada kalacağım."

"Peki, Mark."

"Ciddiyim, Barbie."

"Biliyorum." Barbie'nin onunla tartışmak gibi bir niyeti olmadığı görölüyordu. "İki hafta kendi başıma Avrupa'da kalabilecek kadar büyük biriyim."

Mark kaşlarını çatarak, "İki hafta mı?" diye sordu. "O kadar çok mu kalacaksın?"

"Onca yolu gittikten sonra biraz kalmak lazım."

Mark homurdandı. "Nedense çok çekmeden başımı kaldırıp Eyfel Kulesi'ne bakacağımı ve kendi kendime ben buraya nasıl geldim diye soracağımı düşünüyorum."

Herkes gülümsedi.

Elen, Anne Marie'nin oturduğu yere gidip kucağına çıktı. Etrafındakilere, "Benim de dileklerimden biri gerçekleşti," dedi.

Hector kibarca, "O neymiş?" diye sordu.

Ellen, "Annemi buldum," dedi. "Anne Marie'nin sadece yemek arkadaşım olacağını düşünmüştüm, ama o artık anem. Sonsuza kadar da öyle kalacak."

Anne Marie, "Sonsuza kadar," dedi.

Bu duygusal an Ellen'ın bağırsıyla bölündü. "Anne! Artık yeni bir yirmi dilek listesine başlayacaksın, değil mi?" Anne Marie gülümsedi. Bunun bir son değil, hepsi için yeni bir başlangıç olduğu ortadaydı.

SON